

LÊ DUYÊN HẢI
BIÊN SOẠN

NHỮNG VIỆC CẦN LÀM

TRONG ĐỜI NGƯỜI

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG XÃ HỘI

Những việc cần làm trong đời người

Lê Duyên Hải (Biên soạn)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[MỤC LỤC](#)

[LỜI NÓI ĐẦU](#)

["KIẾP NÀY, CẢM GIÁC CỦA BẠN RA SAO?"](#)

[1 HÃY MỘT LẦN VỀ THĂM LẠI MÁI ẤM TUỔI THƠ XƯA](#)

[2 HÃY TRÂN TRỌNG CẤT GIỮ MỘT VẬT MANG NẮNG TÌNH CẢM](#)

[3 LẮNG NGHE ÂM THANH CỦA TỰ NHIÊN](#)

[4 VỀ THĂM LẠI THẦY CÔ CỦA MÌNH](#)

[5 HÃY MẠNH DẠN THỂ HIỆN TÌNH CẢM CỦA MÌNH](#)

[6 ĐẾN THĂM CHIẾN TRƯỜNG XƯA, CẢM NHẬN SỰ TANG THƯƠNG VÀ BI TRẮNG](#)

[7 3 ĐẾN 5 NĂM VIẾT 1 CUỐN TỰ TRUYỆN NGẮN](#)

[8 TỰ TAY GIEO TRỒNG VÀ GẶT HÁI 1 LẦN](#)

[9 HÃY TÌM CHO MÌNH NHỮNG NGƯỜI BẠN TRI KỶ](#)

[10 HÃY TÌM NGƯỜI THẦY CHO CUỘC ĐỜI MÌNH](#)

[11 THỂ NGHIỆM CUỘC SỐNG KHÁC - SỐNG VÀI NGÀY Ở MIỀN THÔN QUÊ, THƯỞNG THỨC PHONG CẢNH ĐÔNG QUÊ.](#)

[12 HÃY TRỒNG MỘT CÁI CÂY CHO MÌNH - ĐỂ CHO CUỘC ĐỜI ĐƯỢC TIẾP NỐI DƯỚI BÓNG CÂY](#)

[13 TÌM LẠI SỰ HỒN NHIÊN VÔ TƯ THỜI THƠ ẤU](#)

[14 THỬ THÁCH GIỚI HẠN CỦA MÌNH](#)

[15 ĐỨNG TRÊN VẠN LÝ TRƯỜNG THÀNH NHÌN LẠI LỊCH SỬ](#)

[16 YÊU HẾT MÌNH MỘT LẦN](#)

[17 MỘT MÌNH ĐI DU LỊCH - THƯỞNG THỨC CẢM GIÁC CHỈ CÒN MỘT MÌNH](#)

[18 THAM GIA HOẠT ĐỘNG VUI CHƠI THOẢ THÍCH MỘT LẦN - CẢM NHẬN TÌNH CẢM MÃNH LIỆT VÀ NHỮNG CẢM GIÁC MẠNH](#)

[19 GẶP MỘT DANH NHÂN MÀ BẠN THĂM NGƯỠNG MỘ](#)

[20 DỪNG MỘT KHOẢNG THỜI GIAN LÀ 3 TUẦN ĐỂ THAY ĐỔI MỘT THÓI QUEN XẤU](#)

[21 SỐNG MỘT NGÀY VỚI NHỮNG NGƯỜI LAO ĐỘNG PHỔ THÔNG TẠI NƠI LÀM VIỆC CỦA HỌ](#)

[22 MỖI NGÀY DÀNH RA 15 PHÚT ĐỂ ĐỌC SÁCH](#)

- 23 MỖI NGÀY DÀNH RA 1 CHÚT THỜI GIAN SUM HỌP CÙNG GIA ĐÌNH
- 24 HÌNH THÀNH MỘT SỞ THÍCH CÁ NHÂN CHO MÌNH
- 25 HỌC CHƠI MỘT LOẠI NHẠC CỤ
- 26 QUAN SÁT CUỘC SỐNG MUÔN HÌNH MUÔN VẼ - THƯỜNG THỨC THÚ VUI TRONG CUỘC SỐNG
- 27 THƯỜNG XUYÊN VỀ THĂM BỐ MẸ
- 28 BẠN HỌC TÁI NGỘ - NÂNG CỐC VÌ CHUYỆN CŨ
- 29 ĐI DU LỊCH NƠI MÀ BẠN THÍCH
- 30 KIỂM NGHIỆM KHẢ NĂNG SINH TỒN CỦA MÌNH TRONG MÔI TRƯỜNG MỚI
- 31 VUN ĐẮP CHO HẠNH PHÚC VỢ CHỒNG
- 32 DÀNH TÌNH THƯƠNG VÀ SỰ QUAN TÂM CHO BỐ MẸ
- 33 MỘT MÌNH QUA ĐÊM TẠI NƠI HOANG DÃ
- 34 ĐẾN THIÊN AN MÔN CHỨNG KIẾN LỄ THƯỢNG CỜ
- 35 TÔN TRỌNG ĐỐI THỦ CỦA MÌNH
- 36 DÀNH RA NỬA NGÀY NHÀN RỒI - THƯỜNG THỨC CUỘC SỐNG THANH NHÀN
- 37 LẮNG NGHE TIẾNG KHÓC CHÀO ĐỜI CỦA TRẺ THƠ
- 38 TÌM LẠI NHỮNG NGƯỜI BẠN CŨ
- 39 THA THỨ CHO NGƯỜI ĐÃ TỪNG LÀM BẠN TỔN THƯƠNG
- 40 NÊU TẤM GƯƠNG CHO CON CÁI
- 41 HÃY QUAY MỘT ĐOẠN PHIM VỀ MÌNH XEM TRONG MẮT NGƯỜI KHÁC MÌNH NHƯ THẾ NÀO?
- 42 CHỌN MỘT NGHỀ MÀ MÌNH THÍCH
- 43 CÓ HÀNH ĐỘNG THIẾT THỰC BẢO VỆ MÔI TRƯỜNG
- 44 BẮT CHUYỆN, LÀM QUEN VỚI NGƯỜI LẠ
- 45 HÃY BÀY TỎ SỰ CẢM ƠN TRONG LÒNG MÌNH
- 46 HÃY MỘT LẦN MƠ MỘNG
- 47 DÀNH TRỌN CUỘC ĐỜI GHI NHỚ MỘT BÀI HỌC HOẶC MỘT LỜI KHUYÊN BỔ ÍCH
- 48 CHÍNH TAY MÌNH BÁN RA MỘT SẢN PHẨM
- 49 LẬP KẾ HOẠCH CHO MỖI TUẦN, MỖI NĂM HOẶC DÀI HẠN HƠN
- 50 BIỂU DIỄN TRƯỚC ĐÁM ĐÔNG - TẠO SỰ TỰ TIN CHO MÌNH

- 51 HÃY TẶNG CHO NGƯỜI THÂN HOẶC BẠN BÈ NHỮNG MÓN QUÀ ĐẦY Ý NGHĨA.
- 52 CHÚ TRỌNG HÌNH TƯỢNG BẢN THÂN
- 53 GIỮ GÌN SỰ TÔN NGHIÊM CỦA MÌNH
- 54 LÀM BẠN VỚI NHỮNG LOÀI VẬT THÀNH TÂM YÊU QUÝ VÀ BẢO VỆ CHÚNG
- 55 GIỮ LỜI HỨA
- 56 TIẾN HÀNH MỘT VỤ LÀM ĂN HOẶC MỘT LẦN ĐẦU TƯ CÓ LỢI
- 57 ĐÓN NHẬN VÀ TRÂN TRỌNG TẤT CẢ NHỮNG GÌ MÀ CUỘC SỐNG BAN TẶNG
- 58 KIỂM CHẾ CƠN GIẬN VÀ XIN LỖI NGƯỜI BỊ MÌNH LÀM CHO TỔN THƯƠNG
- 59 NHƯỜNG LẠI VINH DỰ CHO NGƯỜI KHÁC
- 60 SẮP XẾP LẠI HÀNH TRANG ĐỜI NGƯỜI - CHỈNH ĐỐN LẠI CUỘC SỐNG, NẮM BẮT NGHỆ THUẬT GIỮ LẠI HAY BỎ ĐI
- 61 ĐẾN LÀM VIỆC MỘT LẦN TẠI NƠI GIAN KHỔ NHẤT
- 62 THIẾT THỰC GIÚP ĐỠ NGƯỜI KHÁC, LÀM NHỮNG VIỆC THỰC SỰ CÓ ÍCH CHO NGƯỜI KHÁC
- 63 HÃY NGẮM NHÌN MỘT LẦN CẢNH QUAN TRÁNG LỆ LÚC MẶT TRỜI MỌC VÀ MẶT TRỜI LẶN
- 64 ĐẾN SÂN GA ĐƯA TIỄN - CẢM NHẬN TÂM TRẠNG CHIA LY VÀ NỖI NHỚ NHUNG
- 65 NẾM THỬ NHỮNG MÓN NGON
- 66 KẾT BẠN VỚI MỘT NGƯỜI Ở VÙNG KHÁC HOẶC NƯỚC KHÁC
- 67 BIẾN MỘT CHUYỆN LÃNG MẠN THÀNH SỰ THẬT
- 68 THÀNH TÂM KHEN NGỢI BẠN BÈ VÀ NGƯỜI THÂN CỦA MÌNH
- 69 GIỮ THỂ DIỆN CHO NGƯỜI KHÁC - KHÔNG LÀM TỔN THƯƠNG LÒNG TỰ TRỌNG CỦA NGƯỜI KHÁC
- 70 TẶNG CHO MÌNH MỘT PHẦN THƯỞNG - TỰ KHÍCH LỆ MÌNH
- 71 DỪNG CẢM ĐƯƠNG ĐẦU VỚI HOÀN CẢNH KHÓ KHĂN
- 72 TRỞ THÀNH MỘT TÌNH NGUYỆN VIÊN HOẶC VÔ TƯ GIÚP ĐỠ NHỮNG NGƯỜI KHÓ KHĂN
- 73 QUYÊN GÓP ỦNG HỘ KHU VỰC THIÊN TAI VÀ CÁC TỔ CHỨC TỪ THIỆN XÃ HỘI
- 74 HỌC CÁCH SỐNG CÙNG VỚI MỌI ÁP LỰC
- 75 DÙNG CÁCH THỨC ĐỘC ĐÁO KHÓ QUÊN CỦA RIÊNG MÌNH ĐỂ ĐÓN CHÀO NĂM MỚI
- 76 HÃY TRANG TRÍ NGÔI NHÀ CỦA BẠN THEO THIẾT KẾ CỦA RIÊNG MÌNH
- 77 HÃY NÓI RA NGUYỆN VỌNG CỦA MÌNH VÀ MIỆT MÀI THEO ĐUỔI NGUYỆN VỌNG ĐÓ

- 78 HÃY GÁC LẠI SỰ HOÀI NGHI CỦA BẠN - DỪNG CẢM TIN TƯỞNG NGƯỜI KHÁC
- 79 THỂ NGHIỆM MỘT LẦN CẢM GIÁC THẤT BẠI - HỌC CÁCH BIẾT CHẤP NHẬN SỰ THẤT BẠI
- 80 LẮNG NGHE TÂM TƯ NGƯỜI KHÁC
- 81 HỢP TÁC VỚI NGƯỜI KHÁC HOÀN THÀNH MỘT CÔNG VIỆC
- 82 MUA VÀI VÉ SỐ - THỬ VẬN MAY CỦA MÌNH
- 83 NÓI "KHÔNG" VỚI NGƯỜI BẠN CẢM THẤY KHÓ TỪ CHỐI NHẤT
- 84 GẮNG SỨC LÀM TỐT VIỆC TRƯỚC MẮT - LÀM VIỆC GÌ CŨNG PHẢI CỐ GẮNG HẾT MÌNH
- 85 ĐẦU TƯ CHO SỨC KHỎE - BIẾT CÁCH CHĂM SÓC MÌNH
- 86 ĐẾN LÀM KHÁCH TẠI GIA ĐÌNH MỘT ĐỒNG BÀO DÂN TỘC THIỂU SỐ HOẶC MỘT GIA ĐÌNH NGƯỜI NƯỚC NGOÀI
- 87 THỂ NGHIỆM MỘT LẦN CUỘC SỐNG TRONG QUÂN ĐỘI - TĂNG CƯỜNG TÍNH KỶ LUẬT VÀ TINH THẦN TRÁCH NHIỆM
- 88 TẬN DỤNG MỌI CƠ HỘI TRAU DỒI KIẾN THỨC CHO MÌNH
- 89 ÍT NHẤT MỘT LẦN THAY ĐỔI CÔNG VIỆC - DỪNG CẢM THAY ĐỔI HIỆN TRẠNG
- 90 THAM GIA MỘT LẦN CUỘC THI THỂ LỰC HOẶC TRÍ LỰC - THẮNG MÌNH TRƯỚC KHI THẮNG NGƯỜI
- 91 GỬI BÀI VIẾT VÀ ĐĂNG MỘT BÀI VIẾT TRÊN TỜ BÁO MÀ MÌNH YÊU THÍCH NHẤT
- 92 HỌC LÀM VÀI MÓN ĂN SỞ TRƯỜNG
- 93 THAY ĐỔI GÓC NHÌN ĐỐI VỚI THẾ GIỚI
- 94 LỰA CHỌN LOẠI HÌNH GIẢI TRÍ VÀ MÔN THỂ THAO PHÙ HỢP VỚI MÌNH
- 95 LUÔN TƯƠI CƯỜI - ĐỪNG ĐỂ BUỒN PHIỀN LEN VÀO THẾ GIỚI CỦA BẠN
- 96 KHỞI NGHIỆP MỘT LẦN DÙ THÀNH CÔNG HAY THẤT BẠI
- 97 TƯỞNG TƯỢNG GIỜ PHÚT CUỐI CÙNG CỦA CUỘC ĐỜI - CẢM NHẬN SỰ SINH TỬ
- 98 MỖI KHI NĂM HẾT, KIỂM ĐIỂM LẠI TOÀN BỘ HÀNH VI CỦA MÌNH TRONG NĂM QUA
- 99 VIẾT DI CHÚC HIẾN TẶNG NỘI TẠNG SAU KHI CHẾT

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU

1 HÃY MỘT LẦN VỀ THĂM LẠI MÁI ẤM TUỔI THƠ XƯA

2 HÃY TRÂN TRỌNG CẤT GIỮ MỘT VẬT MANG NẶNG TÌNH CẢM

3 LẮNG NGHE ÂM THANH CỦA TỰ NHIÊN

4 VỀ THĂM LẠI THẦY CÔ CỦA MÌNH

5 HÃY MẠNH DẠN THỂ HIỆN TÌNH CẢM CỦA MÌNH

6 ĐẾN THĂM CHIẾN TRƯỜNG XƯA, CẢM NHẬN SỰ TANG THƯƠNG VÀ BI TRẮNG

7 3 ĐẾN 5 NĂM VIẾT 1 CUỐN TỰ TRUYỆN NGẮN

8 TỰ TAY GIEO TRỒNG VÀ GẶT HÁI 1 LẦN

9 HÃY TÌM CHO MÌNH NHỮNG NGƯỜI BẠN TRI KỶ

10 HÃY TÌM NGƯỜI THẦY CHO CUỘC ĐỜI MÌNH

11 THỂ NGHIỆM CUỘC SỐNG KHÁC - SỐNG VÀI NGÀY Ở MIỀN THÔN QUÊ, THƯỞNG THỨC PHONG CẢNH ĐỒNG QUÊ.

12 HÃY TRỒNG MỘT CÁI CÂY CHO MÌNH - ĐỂ CHO CUỘC ĐỜI ĐƯỢC TIẾP NỐI DƯỚI BÓNG CÂY

13 TÌM LẠI SỰ HỒN NHIÊN VÔ TƯ THỜI THƠ ẤU

14 THỬ THÁCH GIỚI HẠN CỦA MÌNH

15 ĐỨNG TRÊN VẠN LÝ TRƯỜNG THÀNH NHÌN LẠI LỊCH SỬ

16 YÊU HẾT MÌNH MỘT LẦN

17 MỘT MÌNH ĐI DU LỊCH - THƯỞNG THỨC CẢM GIÁC CHỈ CÒN MỘT MÌNH

18 THAM GIA HOẠT ĐỘNG VUI CHƠI THOẢ THÍCH MỘT LẦN - CẢM NHẬN TÌNH CẢM MÃNH LIỆT VÀ NHỮNG CẢM GIÁC MẠNH

19 GẶP MỘT DANH NHÂN MÀ BẠN THẦM NGƯỠNG MỘ

20 DỪNG MỘT KHOẢNG THỜI GIAN LÀ 3 TUẦN ĐỂ THAY ĐỔI MỘT THÓI QUEN XẤU

21 SỐNG MỘT NGÀY VỚI NHỮNG NGƯỜI LAO ĐỘNG PHỔ THÔNG TẠI NƠI LÀM VIỆC CỦA HỌ

22 MỖI NGÀY DÀNH RA 15 PHÚT ĐỂ ĐỌC SÁCH

23 MỖI NGÀY DÀNH RA 1 CHÚT THỜI GIAN SUM HỌP CÙNG GIA ĐÌNH

24 HÌNH THÀNH MỘT SỞ THÍCH CÁ NHÂN CHO MÌNH

25 HỌC CHƠI MỘT LOẠI NHẠC CỤ

26 QUAN SÁT CUỘC SỐNG MUÔN HÌNH MUÔN VẼ - THƯỞNG THỨC THÚ VUI TRONG CUỘC SỐNG

27 THƯỜNG XUYỀN VỀ THĂM BỐ MẸ

28 BẠN HỌC TÁI NGỘ - NÂNG CỐC VÌ CHUYỆN CŨ

29 ĐI DU LỊCH NƠI MÀ BẠN THÍCH

30 KIỂM NGHIỆM KHẢ NĂNG SINH TỒN CỦA MÌNH TRONG MÔI TRƯỜNG MỚI

31 VUN ĐẮP CHO HẠNH PHÚC VỢ CHỒNG

32 DÀNH TÌNH THƯƠNG VÀ SỰ QUAN TÂM CHO BỐ MẸ

33 MỘT MÌNH QUA ĐÊM TẠI NƠI HOANG DÃ

34 ĐẾN THIÊN AN MÔN CHỨNG KIẾN LỄ THƯỢNG CỜ

35 TÔN TRỌNG ĐỐI THỦ CỦA MÌNH

36 DÀNH RA NỬA NGÀY NHÀN RỒI - THƯỞNG THỨC CUỘC SỐNG THANH NHÀN

37 LẮNG NGHE TIẾNG KHÓC CHÀO ĐỜI CỦA TRẺ THƠ

38 TÌM LẠI NHỮNG NGƯỜI BẠN CŨ

39 THA THỨ CHO NGƯỜI ĐÃ TỪNG LÀM BẠN TỔN THƯƠNG

40 NÊU TẤM GƯƠNG CHO CON CÁI

41 HÃY QUAY MỘT ĐOẠN PHIM VỀ MÌNH XEM TRONG MẮT NGƯỜI KHÁC MÌNH NHƯ THẾ NÀO?

42 CHỌN MỘT NGHỀ MÀ MÌNH THÍCH

43 CÓ HÀNH ĐỘNG THIẾT THỰC BẢO VỆ MÔI TRƯỜNG

44 BẮT CHUYỆN, LÀM QUEN VỚI NGƯỜI LẠ

45 HÃY BÀY TỎ SỰ CẢM ƠN TRONG LÒNG MÌNH

46 HÃY MỘT LẦN MƠ MỘNG

47 DÀNH TRỌN CUỘC ĐỜI GHI NHỚ MỘT BÀI HỌC HOẶC MỘT LỜI KHUYÊN BỔ ÍCH

48 CHÍNH TAY MÌNH BÁN RA MỘT SẢN PHẨM

49 LẬP KẾ HOẠCH CHO MỖI TUẦN, MỖI NĂM HOẶC DÀI HẠN HƠN

50 BIỂU DIỄN TRƯỚC ĐÁM ĐÔNG - TẠO SỰ TỰ TIN CHO MÌNH

51 HÃY TẶNG CHO NGƯỜI THÂN HOẶC BẠN BÈ NHỮNG MÓN QUÀ ĐẦY Ý NGHĨA.

52 CHÚ TRỌNG HÌNH TƯỢNG BẢN THÂN

53 GIỮ GÌN SỰ TÔN NGHIÊM CỦA MÌNH

54 LÀM BẠN VỚI NHỮNG LOÀI VẬT THÀNH TÂM YÊU QUÝ VÀ BẢO VỆ CHÚNG

55 GIỮ LỜI HỨA

56 TIẾN HÀNH MỘT VỤ LÀM ĂN HOẶC MỘT LẦN ĐẦU TƯ CÓ LỢI

57 ĐÓN NHẬN VÀ TRÂN TRỌNG TẤT CẢ NHỮNG GÌ MÀ CUỘC SỐNG BAN TẶNG

58 KIỂM CHẾ CƠN GIẬN VÀ XIN LỖI NGƯỜI BỊ MÌNH LÀM CHO TỔN THƯƠNG

59 NHƯỜNG LẠI VINH DỰ CHO NGƯỜI KHÁC

60 SẮP XẾP LẠI HÀNH TRANG ĐỜI NGƯỜI - CHỈNH ĐỐN LẠI CUỘC SỐNG, NẮM BẮT NGHỆ THUẬT GIỮ LẠI HAY BỎ ĐI

61 ĐẾN LÀM VIỆC MỘT LẦN TẠI NƠI GIAN KHỔ NHẤT

62 THIẾT THỰC GIÚP ĐỠ NGƯỜI KHÁC, LÀM NHỮNG VIỆC THỰC SỰ CÓ ÍCH CHO NGƯỜI KHÁC

63 HÃY NGẮM NHÌN MỘT LẦN CẢNH QUAN TRẮNG LỆ LÚC MẶT TRỜI MỌC VÀ MẶT TRỜI LẶN

64 ĐẾN SÂN GA ĐƯA TIỄN - CẢM NHẬN TÂM TRẠNG CHIA LY VÀ NỖI NHỚ NHUNG

65 NẾM THỬ NHỮNG MÓN NGON

66 KẾT BẠN VỚI MỘT NGƯỜI Ở VÙNG KHÁC HOẶC NƯỚC KHÁC

67 BIẾN MỘT CHUYỆN LÃNG MẠN THÀNH SỰ THẬT

68 THÀNH TÂM KHEN NGỢI BẠN BÈ VÀ NGƯỜI THÂN CỦA MÌNH

69 GIỮ THỂ DIỆN CHO NGƯỜI KHÁC - KHÔNG LÀM TỔN THƯƠNG LÒNG TỰ TRỌNG CỦA NGƯỜI KHÁC

70 TẶNG CHO MÌNH MỘT PHẦN THƯỞNG - TỰ KHÍCH LỆ MÌNH

71 DỪNG CẢM ĐƯƠNG ĐẦU VỚI HOÀN CẢNH KHÓ KHĂN

72 TRỞ THÀNH MỘT TÌNH NGUYỆN VIÊN HOẶC VÔ TƯ GIÚP ĐỠ NHỮNG NGƯỜI KHÓ KHĂN

73 QUYÊN GÓP ỦNG HỘ KHU VỰC THIÊN TAI VÀ CÁC TỔ CHỨC TỪ THIỆN XÃ HỘI

74 HỌC CÁCH SỐNG CÙNG VỚI MỌI ÁP LỰC

75 DỪNG CÁCH THỨC ĐỘC ĐÁO KHÓ QUÊN CỦA RIÊNG MÌNH ĐỂ ĐÓN CHÀO NĂM MỚI

76 HÃY TRANG TRÍ NGÔI NHÀ CỦA BẠN THEO THIẾT KẾ CỦA RIÊNG MÌNH

77 HÃY NÓI RA NGUYỆN VỌNG CỦA MÌNH VÀ MIỆT MÀI THEO ĐUỔI NGUYỆN VỌNG ĐÓ

78 HÃY GÁC LẠI SỰ HOÀI NGHI CỦA BẠN - DỪNG CẢM TIN TƯỞNG NGƯỜI KHÁC

79 THỂ NGHIỆM MỘT LẦN CẢM GIÁC THẤT BẠI - HỌC CÁCH BIẾT CHẤP NHẬN SỰ THẤT BẠI

80 LẮNG NGHE TÂM TƯ NGƯỜI KHÁC

81 HỢP TÁC VỚI NGƯỜI KHÁC HOÀN THÀNH MỘT CÔNG VIỆC

82 MUA VÀI VÉ SỐ - THỬ VẬN MAY CỦA MÌNH

83 NÓI "KHÔNG" VỚI NGƯỜI BẠN CẢM THẤY KHÓ TỪ CHỐI NHẤT

84 GẮNG SỨC LÀM TỐT VIỆC TRƯỚC MẮT - LÀM VIỆC GÌ CŨNG PHẢI CỐ GẮNG HẾT MÌNH

85 ĐẦU TƯ CHO SỨC KHỎE - BIẾT CÁCH CHĂM SÓC MÌNH

86 ĐẾN LÀM KHÁCH TẠI GIA ĐÌNH MỘT ĐỒNG BÀO DÂN TỘC THIỂU SỐ HOẶC MỘT GIA ĐÌNH NGƯỜI NƯỚC NGOÀI

87 THỂ NGHIỆM MỘT LẦN CUỘC SỐNG TRONG QUÂN ĐỘI - TĂNG CƯỜNG TÍNH KỶ LUẬT VÀ TÌNH THÂN TRÁCH NHIỆM

88 TẬN DỤNG MỌI CƠ HỘI TRAU DỒI KIẾN THỨC CHO MÌNH

89 ÍT NHẤT MỘT LẦN THAY ĐỔI CÔNG VIỆC - DỪNG CẢM THAY ĐỔI HIỆN TRẠNG

90 THAM GIA MỘT LẦN CUỘC THI THỂ LỰC HOẶC TRÍ LỰC - THẮNG MÌNH TRƯỚC KHI THẮNG NGƯỜI

91 GỬI BÀI VIẾT VÀ ĐĂNG MỘT BÀI VIẾT TRÊN TỜ BÁO MÀ MÌNH YÊU THÍCH NHẤT

92 HỌC LÀM VÀI MÓN ĂN SỞ TRƯỜNG

93 THAY ĐỔI GÓC NHÌN ĐỐI VỚI THẾ GIỚI

94 LỰA CHỌN LOẠI HÌNH GIẢI TRÍ VÀ MÔN THỂ THAO PHÙ HỢP VỚI MÌNH

95 LUÔN TƯƠI CƯỜI - ĐỪNG ĐỂ BUỒN PHIỀN LEN VÀO THẾ GIỚI CỦA BẠN

96 KHỞI NGHIỆP MỘT LẦN DÙ THÀNH CÔNG HAY THẤT BẠI

97 TƯỞNG TƯỢNG GIỜ PHÚT CUỐI CÙNG CỦA CUỘC ĐỜI - CẢM NHẬN SỰ SINH TỬ

98 MỖI KHI NĂM HẾT, KIỂM ĐIỂM LẠI TOÀN BỘ HÀNH VI CỦA MÌNH TRONG NĂM QUA

99 VIẾT DI CHÚC HIẾN TẶNG NỘI TẶNG SAU KHI CHẾT

LỜI NÓI ĐẦU

"KIẾP NÀY, CẢM GIÁC CỦA BẠN RA SAO?"

Targo nói: "Bông hoa của những ước mơ trên trần gian, chỉ có cái chết mới giữ được cho nó tươi mãi". Cũng chính vì sinh mệnh không thể vĩnh hằng nên đời người mới đầy sức mạnh thần bí, sự rung động và lưu luyến không rời trước cái đẹp. Loài người xuất hiện trên trần gian với những nguyện vọng cao đẹp và trí tưởng tượng bất tận, chúng ta thấy cuộc đời quả là ngắn ngủi, cảm giác thiếu hụt đó đang từng phút từng giây làm nhức nhối loài người. Chúng ta chưa kịp học được cách suy nghĩ chín chắn thì đã bị cuộc sống xô đẩy vào vòng phiêu bạt, chưa kịp yêu hết mình thì dòng sông tình cảm đã nứt nẻ cạn khô, chưa kịp hưởng thụ của cải đánh đổi bằng mồ hôi nước mắt thì tuổi thanh xuân tươi đẹp đã đi xa... và tử thần từ một xó tối khác đang vẫy gọi chúng ta.

Những người theo chủ nghĩa lý tưởng khát khao tìm kiếm được những cảnh tráng lệ của đời người trong sự thăng trầm buồn vui, đối với họ, cảm giác về sinh mệnh nặng như núi Thái Sơn. Ngược lại, những người theo chủ nghĩa bi quan lại luôn giằng giũa thở than trước những gánh nặng không thể kham nổi, họ coi sinh mệnh nhẹ như lông hồng và tiếc nuối cho sự ra đi của một kiếp người. Nhưng tất cả điều này đều chỉ là những trường hợp đặc biệt. Khi đi tìm chân tướng của chính mình trong cuộc sống nhát nhẽo vụn vặt, không thể không thừa nhận sinh mệnh của đại đa số chúng ta không nặng tựa Thái Sơn, cũng chẳng nhẹ tựa lông hồng. Chúng ta không ngừng phấn đấu, vì bình yên, an nhàn, phồn vinh và lâu dài mà dốc hết sức lực, để khi cuộc đời đã đi đến những giây phút cuối cùng, chúng ta cảm thấy thành đạt và mãn nguyện. Nói cách khác, mỗi người đều đang tìm kiếm một trạng thái sinh tồn lý tưởng nhất, điều này quan hệ trực tiếp đến giá trị của cuộc đời và chất lượng của cuộc sống. Những cảm giác chân thực từ đáy lòng dường như đã trở thành nguồn lực giúp cho con người đạt đến trạng thái sinh tồn tuyệt vời nhất trong những cảnh ngộ khác nhau. Đã từng có một bức tranh hoạt hình làm rung động lòng người với tiêu đề "Kiếp này, cảm giác của bạn ra sao?". Mấy chục hình tròn nhỏ xếp theo thứ tự, tượng trưng cho khuôn mặt con người, bên trong mỗi hình tròn chỉ điểm qua vài nét mờ mờ nhưng toát lên muôn vàn cung bậc tình cảm: mừng vui, say sưa, cảm kích, ngạo mạn, bi thương, phần nộ, nghi hoặc, đổ kỵ. Vui sướng với sự vinh quang, say sưa với thế giới muôn màu muôn vẻ, cảm kích vì sự ban tặng hào phóng, bi thương vì thất vọng, phần nộ vì tổn thương, nghi hoặc vì tương lai không thể biết trước.

Tìm được cảm giác "thật tuyệt vời" không phải là khó. Chỉ cần tưởng tượng: giả dụ hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc đời bạn, bạn sẽ yêu quý sinh mệnh của mình gấp ngàn lần, sẽ thiết tha yêu cuộc sống, không tiếc chút sức lực còn lại để làm một việc có ý nghĩa, bạn sẽ cảm nhận được ý nghĩa của sự sống và cái chết cũng như giá trị của cuộc đời này.

Nếu như có một người thầy dẫn dắt bạn đến thành công, nếu như bạn tận dụng tất cả mọi cơ hội để trau dồi trí thức, bạn sẽ tìm được sự bình an trong tâm hồn. Nếu như bạn đi làm tình nguyện viên, nếu như bạn có một bài viết đăng trên tờ báo mà bạn yêu thích nhất, bạn sẽ thấy được sức mạnh của tinh thần. Nếu như bạn về thăm lại chiến trường xưa hay trồng một cây xanh cho mình, bạn sẽ cảm nhận được sứ mệnh của cuộc sống. Nếu như bạn trở về bên bố mẹ, chăm sóc cho bố mẹ, nếu như bạn thủy chung với lời hứa, bạn sẽ cảm nhận được niềm vui đến với trần gian. Nếu như bạn có được những người bạn thực sự hoặc dành cho người khác sự giúp đỡ thiết thực, bạn sẽ cảm nhận được vị ngọt êm đềm của cuộc sống. Nếu như bạn lắng nghe những âm thanh của tự nhiên hay đi du lịch ở nơi mà bạn thích, bạn sẽ tìm thấy sự rung động và hứng thú. Nếu như bạn nói lên được tình cảm của mình hay đến thăm các thầy cô giáo, bạn sẽ ý thức được sự không thể thiếu được của sự nghiệp, sức khỏe và của cải. Nếu như bạn đi kiếm tiền một lần, nếu như bạn sẵn sàng đầu tư cho sức khỏe... Đời người không có một mô hình cố định nào, mỗi người đều có sự từng trải, thể nghiệm riêng, nhưng có một số việc, chỉ cần bạn làm, bạn

sẽ chẳng bao giờ phải hối hận. Trong số đó có những việc bạn muốn làm nhưng không có thời gian, vậy hãy cố gắng bớt chút thời gian để làm, có những việc bạn phải cố gắng mới làm được, vậy thì đừng chần chừ nữa, và còn có những việc bạn quên chưa làm, vậy thì hãy đọc cuốn sách này để giúp mình nhớ lại.

Kiếp này, cảm giác của bạn ra sao, cuộc đời của bạn sẽ như thế nào? Tất cả phụ thuộc vào bạn. Cuộc đời thực sự đen tối nếu như không có được sự khích lệ, tất cả sự khích lệ đều là mù quáng nếu như không có tri thức, tất cả tri thức đều uổng phí nếu như không có công việc, tất cả công việc đều vô nghĩa nếu như không có tình yêu. Con đường của chúng ta không phải là một chuyến du lịch dài lê thê, thái độ tích cực nhất là hãy coi mỗi ngày chúng ta đang sống là ngày cuối cùng của đời mình.

HÃY MỘT LẦN VỀ THĂM LẠI MÁI ẤM TUỔI THƠ XƯA

Cố hương! Hai tiếng thân thương chỉ có được khi chúng ta đã đi xa, có biết bao câu chuyện về những đứa con phiêu bạt tha thiết mong mỗi ngày trở về cố hương, nhưng cũng chẳng vì thế mà lại có ai cảm thấy mệt mỏi. Hãy trở về cố hương một lần, hãy hoàn thành tâm nguyện vương vấn suốt bao năm qua, cho dù chỉ là để được ngắm nhìn lại mái ấm tuổi thơ xưa một lần, bạn cũng sẽ cảm thấy ngạc nhiên thú vị. Cố hương, nơi năm xưa từng nâng niu vỗ về tuổi thơ của mình đã trở thành cảnh đẹp say đắm lòng người.

Anh ta viết vào tấm séc số tiền "20 đô", nhẹ nhàng ký cái tên tiếng Anh của anh ta xuống bên dưới, sau đó lấy giấy bút ra viết thư cho một người bạn:

Bạn hãy mua 1 chiếc mũ cỏ đan bằng tay, rồi mua 1 tấm vé xe về quê tôi, sau đó bạn hãy đến góc đường ở bến xe, nơi có 1 bác thường mặc chiếc áo nâu, kiểu đời nhà Đường đã bạc màu để mua 1 chùm vải. Tôi nhớ rất rõ, bây giờ đang là mùa vải mà. Rồi sau đó bạn sẽ không cần phải bắt xe nữa mà hãy đội mũ cỏ vào rồi đi bộ xuyên qua 1 cái chợ nho nhỏ ngoài trời đầy rác rưởi, nước thải, rẽ qua quán phở của bác Vương là đến nhà tôi rồi đó. Xin đừng gõ cửa mà hãy gọi to lên "A Lan", đó là bố tôi đấy. Xin hãy để chùm vải lại, hãy ngồi uống với bố tôi 1 tách trà, rồi hãy sang bên nhà hàng xóm, nơi có cô em gái quê mùa, áo quần lam lũ, đó chính là người đầu tiên tôi yêu. Hãy xem cô ấy có còn nụ cười ngọt lịm như ngày xưa nữa hay không, có phải lại mới sinh thêm quý tử rồi phải không? Xin bạn hãy làm giúp tôi những việc này, xin gửi kèm 20USD. Cảm ơn nhiều!

Anh ta cho lá thư và tấm séc vào trong phong bì, dùng nước mắt và đôi môi dán kín lại, rồi dán lên trên 1 con tem hàng không, sau đó lại lấy bút ra viết thêm 1 dòng lên trên tấm séc.

Ngày 18 tháng 6, tiền mua vé xe và các chi phí khác, 20 USD chẵn.

Thành phố không phải là nơi sản sinh ra nỗi nhớ quê hương, mà là nắm mồ chôn vùi nỗi nhớ quê hương. Chúng ta đi chu du quanh những thành phố thời hậu hiện đại, khó có thể tìm thấy được nỗi nhớ quê hương bất tận nào. Nếu như nói trên đời này vẫn còn có những nỗi nhớ quê hương làm rung động lòng người, thì nó chắc chắn là đã rời xa đô thị, sống âm thầm ở những ngôi nhà ở mãi tận trên đỉnh núi cao hoặc trong những thôn trang nằm sâu trong đất liền đã bị những người thời hiện đại lãng quên. Bởi vì nỗi nhớ quê hương nảy mầm từ những mảnh đất rất đời đơn sơ và gần gũi, nỗi nhớ quê hương sinh ra từ những cánh đồng bao la bát ngát.

Chúng ta đã quen với những cuộc hội ngộ tung bừng, những cách biểu lộ tình cảm nồng nhiệt. Chúng ta thích thú với những niềm vui sướng huy hoàng, say sưa với những bữa tiệc thịnh soạn.

Chúng ta cảm thấy thoải mái khi ngồi sau cửa kính tầng trệt của những toà nhà cao chọc trời ngắm nhìn dòng người đi lại như mắc cửi trên đường phố, chúng ta vui sướng khi tận mắt chứng kiến những tiếng hát cuồng nhiệt của những nam thanh nữ tú đang tìm vui trong hơi men dưới ánh đèn nê-ông trong màn đêm dường như đang chiếu sáng cả ngày mai. Đã bao lâu rồi chúng ta không từng một lần ngắm nhìn cảnh đẹp hùng vĩ lúc mặt trời mọc, hạnh phúc dự

đoán sự kỳ diệu của trận tuyết rơi lần sau.

Thời đại kỹ thuật số, liệu lý tưởng của chúng ta còn có thể thấm đẫm sự lãng mạn và tình cảm nóng hổi thời trẻ vang lên từ chiếc đàn ghita gỗ thời thanh xuân nữa hay không? Những trang sách hồng thời sinh viên liệu có còn giữ lại được hơi ấm thuần khiết và chiếc bút mà cái ngòi đã mòn theo thời gian liệu còn có thể viết ra được sự bằng lòng và những lời tỏ tình dễ thương, cũng như sự thổ lộ của tình yêu nữa hay không?

Con gió sớm mai và vàng trắng khuyết mà chúng ta vẫn tự hào, dường như đã bị những cuộc vui thâu đêm suốt sáng dưới ánh đèn mờ vùi dập. Con đường xưa tràn đầy ánh nắng, nơi bao anh hùng đã ra đi liệu biết có ai còn ngoảnh lại? Tài tử đã bỏ mạng, giai nhân cũng chẳng biết lưu lạc nơi nao, chỉ còn lại những câu chuyện thương tâm vẫn đang còn lưu truyền đó đây.

Hãy trở về cố hương, để tìm lại những tín vật mà bao năm bạn không nhìn thấy! Mấy bông hoa đào, 1 cành liễu rủ, mấy lá sen tươi, một vườn đầy cúc. Tâm hồn chúng ta cũng sẽ giống như lá thư tình đầu tiên chan chứa những niềm vui, cảm giác lúc đó chắc sẽ vô cùng đẹp dễ. Đáng tiếc là về quê sao mà khó thế. Chẳng phải là đường xa cách trở, mà là thành thị ngày càng làm cho bạn quên đi đường về quê cũ.

Thật là khó hiểu thay khi nổi nhớ quê hương được biến thành sản phẩm đem bày bán. Hành trình những chuyến du lịch liệu có thể thể hiện được nổi nhớ hương về đâu không? Hạt gạo, mớ rau tràn đầy các siêu thị liệu có được vị thơm ngọt như bữa cơm buổi tối lên đường rời xa quê thời niên thiếu! Tiểu Phụng đứng ở đầu cầu ngày lại qua ngày chờ người yêu trong tiếng vang vọng của những bản tình ca, nhưng người đi sẽ không bao giờ trở lại, hương vị đậm đà của những quán ăn miền quê ở thành phố đã làm ngây ngất bao người dân thành thị, nhưng cũng chẳng làm nguôi đi nổi nhớ của chúng ta về cuộc sống quê nhà, bởi vì tất cả điều này đều được đổi lại bằng đồng tiền.

Nổi nhớ quê hương là "cánh diều tuổi thơ bay cao trong gió, là tấm áo mẹ may năm xưa theo mỗi bước con đi, là những con sông dài, ánh trăng mùa thu cao vời vợi, những tia nắng dịu dàng buổi chiều hôm, là kẻ đi người nhớ Trường An."

Là sự ghi chép tăng dần trong sự tự mình cảm nhận khi đối mặt với cuộc sống, nó không nên cuối cùng trở thành hiện vật lịch sử trong cái bảo tàng của thành phố để mọi người ngắm nghĩa thưởng thức. Nó là sự giao hưởng đan xen của quá khứ, hiện tại và tương lai, giống như dòng sông chảy dọc theo kỷ ức nhân loại, xuyên qua lớp khói bụi của lịch sử kỳ diệu là vậy, tuyệt vời là vậy!.

Nổi nhớ quê hương là sự đi ngược lại với chủ nghĩa hiện tại, là sự thoát ly lãng mạn khỏi cuộc sống tương cà măm muối trần tục. Có lẽ chúng ta có thể nói nổi nhớ quê hương là cuộc chạy đua của một chú ngựa lý tưởng lãng mạn giữa cố hương và tha hương, nhưng sự tồn tại của nổi nhớ quê hương vẫn là sự bùng cháy của ngọn lửa hạnh phúc, là ánh đuốc diệu hiền soi sáng con đường dưới chân.

Trong trăm ngàn nơi thương để đã độc quyền để cho chúng ta lựa chọn quê hương, nổi nhớ quê hương không già, nổi nhớ quê hương ngào ngạt hương thơm. Chúng ta "ôm ấp nổi nhớ quê hương" để đi tìm quê hương - đó chẳng phải là sự quy y về mặt tinh thần bất diệt đó sao? Nổi nhớ quê hương khiến cho ta trong giây lát trầm tư nhớ lại cái tên thân thương vẫn hiện về trong mỗi giấc mơ. Đây chính là chiếc lá xanh mãi không tàn úa của nhân gian, nó vẫn hiện ngang sông sông, mặc dù đau buồn, nhưng mãi luôn rực rỡ, cho dù gió táp mưa sa, vẫn mãi giữ được sức quyến rũ của "tôi nhớ quê hương tôi".

Quê hương khiến cho chúng ta cảm thấy mình như những cánh diều bay cao bay xa mà không hề lo sợ đứt dây; quê hương khiến chúng ta cảm thấy cây cao muôn trượng nhưng lúc nào cũng có thể lá rụng về cội. Quê hương là cái nôi đầu tiên, và cũng là nơi gửi gắm cuối cùng.

Quê hương vừa là nơi bị ruồng bỏ lại vừa là nơi khiến cho người ta lưu luyến, vừa được chúc phúc lại vừa được mong đợi, vừa là nơi dễ gọi cho người ta nổi sầu lại vừa là nơi khiến cho người ta tìm được chỗ neo đậu của tâm hồn. Vì vậy mà nữ thi sĩ Đài Loan Tịch Mộ Dung đã viết: Bài ca của quê hương là cây sáo trong trời, thường cất lên trong những đêm trăng sáng; diện mạo của quê hương là sự băng khuâng mơ hồ, dường như là sự vấy tay biệt ly trong mộng...

Đối với những người nhớ quê, cho dù không thể về thăm quê, không được bước đi trên những con đường xưa quen thuộc, thì dù chỉ là trên đường đi qua thôi cũng đủ. Còn có một số người, tâm hồn mãi vương vấn với nơi mình sinh ra và nơi mà mình đã có tuổi thơ êm đềm, khi về thăm lại quê xưa, nỗi nhớ cảnh cũ người xưa sẽ khiến cho người ta cảm thương sâu sắc. Bạn có thể đi một mình, hoặc cũng có thể mời người khác đi cùng, nếu như bạn đã có con, mà chúng lại chưa từng một lần về thăm mái ấm tuổi thơ của bạn, hoặc chưa từng nhìn thấy căn nhà mà hai đấng sinh thành của bạn đã từng sống mấy chục năm qua, thì hãy đưa các con bạn về thăm. Hãy đưa chúng về thăm mái trường mang đậm dấu ấn một thời cắp sách đến trường của bạn (nếu như giờ đây nó vẫn còn), hãy đưa chúng đến nơi mà ngày xưa bạn thường chơi bóng hoặc đến thăm lại một bờ giậu đầy ý nghĩa - nơi mà khi còn là học sinh lớp 6, bạn đã từng xé giậu chui vào chỉ là để được ngắm nhìn cô em lớp bên cạnh một lát.

Người Pháp thường nói: sự việc càng thay đổi nhiều thì càng dễ duy trì diện mạo ban đầu của nó.

Cảnh quê có thể sẽ thay đổi theo dòng chảy của thời gian, nhưng cho dù bạn vinh quy bái tổ làm rang rỡ quê hương hay lâm vào bước đường cùng, cần tìm nơi che chở, thì quê hương mãi mãi vẫn sẽ dang rộng vòng tay nhân hậu và ấm áp chờ đón bạn.

Nhật ký Mandala

Quê bạn ở đâu?

...

Bạn còn nhớ ngày về quê lần trước không?

...

Cảnh quê in đậm trong ký ức của bạn là gì?

...

Những người bạn thời thơ ấu của bạn có những ai?

...

Tôi sẽ về quê vào ngày..... tháng..... năm....

Dưới đây là một câu chuyện ngắn

Bà nội nhận được một bức thư của đứa cháu trai 10 tuổi: "Bà yêu quý, cảm ơn bà đã tặng cháu một bộ đồ bằng len do chính tay bà đan. Chiếc áo quá nhỏ nên cháu đã tặng cho em Ba rồi. Đôi găng tay quá rộng, nên cháu đã tặng nó cho anh Nham rồi. Tiếc quá, chiếc mũ chẳng vừa với ai cả. Chiếc mũ thật là một món quà xinh đẹp. Cháu yêu của bà: Minh Minh".

Nhưng nếu như 20 năm, 30 năm sau khi Minh Minh đã khôn lớn trưởng thành, lấy từ trong đáy hòm ra chiếc mũ "chẳng vừa với ai cả", lúc đó tâm trạng cậu ấy sẽ thế nào khi nhớ đến bà nội yêu kính của mình?

Chúng ta không thể nào nhớ hết được những đồ vật mà chúng ta đã từng dùng qua. Nhưng liệu có được mấy thứ còn lưu lại trong ký ức của chúng ta; có lẽ chúng ta không thể nhớ hết được những món quà người khác tặng, nhưng trải qua rất nhiều thăng trầm, chúng ta vẫn không nỡ vứt đi những "báu vật" trong đời. Tức cảnh sinh tình, thấy vật nhớ người, sự trân trọng giữ gìn của đời người cũng không ngoài một chữ "tình".

HÃY TRÂN TRỌNG CẤT GIỮ MỘT VẬT MANG NẶNG TÌNH CẢM

Còn nhớ hồi nhỏ, nhà rất nghèo, cả nhà 7 miệng ăn đều trông chờ cả vào đồng lương ít ỏi của bố để sống qua ngày. Nhưng bố tôi rất lạc quan, không hề buông xuôi trước cuộc sống đói nghèo và công việc đầy áp lực. Ấn tượng của tôi về bố là bố luôn luôn mỉm cười, đầu đội 1 chiếc mũ ngô nghĩnh, tay chống 1 chiếc gậy ba toong kiểu Anh, bố nói với cả nhà là như vậy trông bố trẻ hơn. Trên môi bố lúc nào cũng ngậm chiếc tẩu hiệu Ngọc Long, nghe nói đây là vật báu gia truyền từ đời nhà Tống để lại, bố vô cùng yêu quý nó, bố đã từng nói với tôi cho dù đói đến mức phải đi ăn xin, cũng quyết không bán nó. Tôi là trưởng nam nên bố yêu cầu tôi khắt khe hơn các em, nhưng cũng chưa bao giờ đánh mắng tôi, thậm chí có lần tôi lục tung tất cả tài liệu của bố tôi lên, nhưng bố tôi chỉ cười nói tôi vài câu rồi thôi. Cho dù hoàn cảnh gia đình khốn khổ thế nào, bố tôi cũng vẫn luôn tươi cười với chúng tôi.

Cuối cùng tôi thi đỗ đại học và lại còn là thủ khoa. Hôm đó khi cầm trên tay giấy báo trúng tuyển, bố đã khóc. Bố vừa khóc vừa cười chạy như điên sang nhà hàng xóm, tự hào nói: "mọi người hãy xem này, con trai tôi thi đỗ đại học rồi!". Tất cả những người hàng xóm đều nói lời chúc mừng và tôi lại được nhìn thấy nụ cười rất riêng của bố đang nở trên khuôn mặt rạng ngời.

Thoáng một cái đã đến ngày khai giảng năm học mới, nhưng đến cùng với ngày khai giảng là món tiền học phí đã khiến cho cả gia đình tôi không biết phải xoay sở ra sao, thậm chí tôi đã nghĩ đến việc từ bỏ ước mơ giảng đường đại học, để đi làm kiếm tiền phụ giúp gia đình. Hôm đó, bố tôi bất chấp trời mưa từ bên ngoài trở về nhà, bố tôi phủi những hạt mưa còn bám trên người, cười hà hà rồi lấy từ trong người ra một cái túi. Tôi vừa mở ra xem, mắt tôi như hoa lên, trong túi toàn tiền là tiền, tổng cộng 200 đồng. Tôi thực sự kinh ngạc bởi vì vào thời điểm đó 200 đồng là một số tiền rất lớn. "Tiền ở đâu ra mà nhiều thế hả bố?", tôi hỏi. Mặt bố tôi dường như biến sắc, rồi cố giấu vẻ luống cuống nói với tôi: "điều này... điều này con không cần phải quan tâm, vào đại học rồi thì cố gắng mà học cho tốt, đừng để làm mất mặt bố mày đấy nhé". Tôi bèn lên nhận lấy những đồng tiền từ tay bố tôi, rồi tôi bỗng giật mình hỏi lại bố: "Bố, cái tẩu thuốc của bố đâu rồi?", bởi vì tôi phát hiện thấy báu vật gia truyền mà bố tôi yêu quý - chiếc tẩu Ngọc Long mà cụ tôi đã để lại lúc này không có trên môi bố tôi nữa. Bố tôi cười ngượng ngịu, vỗ vỗ vào vai tôi nói: "Con ạ, cái tẩu nhỏ bé này nào có đáng gì đâu!". Tôi ghen ngào không nói nên lời, nước mắt cứ trào ra.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đã kiếm được một chỗ làm tạm tạm tại 1 công ty. 10 năm sau, tôi được đề bạt giữ chức vụ giám đốc công ty, khi đó bố tôi đã là một ông lão gần đất xa trời rồi. Vào ngày sinh nhật lần thứ 80 của bố tôi, mặc dù trời mưa nhưng tôi vẫn vội vã về nhà, chưa vào đến cửa thì đã nghe thấy tiếng cười sảng khoái của bố tôi. Tôi đẩy cái cửa quen thuộc bước vào, nhìn thấy tôi, bố mừng rỡ khôn xiết: "A ha, vào ngày sinh nhật bố mà anh lại đến muộn hả, vào đây, phải phạt anh 3 chén mới được". Tôi tiến đến ôm lấy bố rồi ghé sát vào tai bố nói: "Chúc mừng sinh nhật bố", nói xong tôi đưa cho bố một món quà được gói cẩn thận bằng giấy màu. Bố nhìn chằm chằm vào tôi rồi nói: "Năm nay anh lại làm bố ngạc nhiên bằng món quà gì đây? Anh mở giúp bố ra xem nào!". Rồi bố cười nói: "Cái anh nhóc này là láu cá lắm đấy nhé!" nói rồi bố nhẹ nhàng bóc lớp giấy ngoài ra rồi từ từ mở cái hộp ra, tôi rất thích thú quan sát từng cử chỉ của bố, chỉ nhìn thấy đôi tay run run của bố, bất giác mắt tôi nhoà đi đầm lệ. Mẹ tôi cũng tò mò chăm chú nhìn theo tay bố tôi rồi nói: "Trời! Đây có thể là.... đây... chẳng phải là cái tẩu Ngọc Long của ông đó sao?". Bố tôi ngẩng đầu lên nước mắt

rung rung ngắm nhìn cái tàu, bất giác nước mắt tôi cũng tuôn trào ra. Tôi nói: "Cái tàu này con đã phải tìm nó mất đứt 5 năm, năm nay con mới tìm thấy nó. Bây giờ con giao lại nó cho bố và con muốn nói với bố là con yêu bố, bố! Con xin cảm ơn tất cả những gì bố đã làm cho con". Bố tôi chẳng nói gì cả cứ ôm ghì lấy tôi như chẳng muốn rời.

Giờ đây bố tôi đã trở thành người thiên cổ rồi, cái tàu để lại cho tôi, nó sẽ theo tôi đi cùng năm tháng.

Tiếp theo đây là một câu chuyện về một người mẹ và đứa con xa quê hương. Một người con xa quê sau một thời gian về thăm mẹ đã đến lúc phải lên đường. Người mẹ tiễn anh ta ra bến xe. Chiếc dây rút dùng để buộc miệng ba lô của người con bỗng dưng bị đứt, lúc này đã sắp đến giờ xe chạy rồi, người mẹ vội vàng tháo chiếc dải rút quần của mình ra buộc chặt miệng ba lô lại cho con. Lúc tháo chiếc dải rút do vội vã và lại phải kéo mạnh nên mặt người mẹ đỏ bừng bừng. Người con trai hỏi mẹ có chuyện gì vậy, người mẹ chỉ nói không có gì đâu, con đi mạnh giỏi nhé.

Bao năm qua người con vẫn giữ mãi chiếc dải rút đó bên mình. Cũng bao năm qua người con vẫn cứ trần trối với câu hỏi mẹ không có chiếc dải rút quần, nhà lại cách bến xe những mấy cây số, không biết mẹ sẽ về nhà như thế nào nhỉ?

Rất nhiều người mẹ đã nâng niu cất giữ những đồ vật của con mình lúc ấu thơ: quần áo, đồ chơi, những kết quả học tập đầu tiên, những phần thưởng được nhà trường tặng, quyển vở bài tập đầu tiên, thậm chí cả những bức ảnh chụp từ nhỏ đến khi con khôn lớn.... tất cả những thứ nhỏ bé này đều là báu vật của tình yêu thương.

Có những thứ chúng ta chẳng nên giữ lại làm gì, ví dụ như: những thứ luôn làm cho bạn liên tưởng đến những chuyện không vui, những bức thư tình đau xé lòng, cái áo len hay cái khăn đáng ghét, đôi giày đã hỏng... Nhưng cũng có những thứ lại luôn gợi cho ta nhớ tới những kỷ niệm đẹp, thậm chí dẫu tình cảm thì bạn nên giữ nó ở bên mình suốt đời: chiếc áo làm cho bạn trông đẹp hơn, quyển nhật ký bạn viết vào lúc 11 tuổi, những kỷ niệm lúc bước vào tình yêu đầu, và cả những tình bạn trải qua biết bao sóng gió... Hãy trân trọng cất giữ những vật yêu quý, bạn sẽ không bao giờ cảm thấy cuộc đời này uổng phí.

Nhật ký Mandala

Hãy đếm những kỷ vật mà bạn cất giữ

1. Cất giữ từ 2 năm trở xuống

...

2. Cất giữ từ 2 năm đến 10 năm

...

3. Cất giữ từ 10 năm trở nên

...

4. Người thân tặng

...

5. Người yêu tặng

...

6. Bạn bè tặng

...

7. Báu vật cất giữ quý giá nhất

...

LẮNG NGHE ÂM THANH CỦA TỰ NHIÊN

Đứng trước tự nhiên, đôi lúc chẳng cần thiết phải có sự suy nghĩ hữu hình, mà chỉ cần chiếc cầu nối tình cảm là đủ. Trong sự giao lưu này bạn sẽ cảm nhận được một sức mạnh vô hình lan toả khắp cơ thể bạn, đem lại cho bạn niềm tin và sức mạnh vô hạn. Nguyên nhân có lẽ là do sự vĩ đại của tự nhiên đã làm rung động lòng người, nó là nguồn sức mạnh vô tận, thần bí và sâu xa.

Sự khích lệ, gợi mở và tưởng tượng mà tự nhiên đem đến cho chúng ta là vô tận, có nhiều cái không thể diễn đạt được bằng lời. Một lý do hết sức đơn giản là loài người trưởng thành trong tự nhiên, nguồn gốc của chúng ta là ở tự nhiên suy nghĩ của loài người không đủ để giải thích được cảnh ngộ khó khăn ngày một chồng chất của chúng ta, đáp án nằm ngay trong tự nhiên. Thành kính cầu khẩn tự nhiên, để tìm kiếm sự gợi mở thâm lắng của nó.

Những mầm non của mùa xuân đang ngày một phát triển. Khi suy nghĩ của tôi vẫn còn dừng trên búp non nho nhỏ, thì trong lúc tôi không chú ý búp non đã lay mình trưởng thành một chiếc lá xanh mơn mơn rồi.

Tôi vô cùng kinh ngạc trước sự thay đổi quá nhanh của giới tự nhiên, nó vẫn đang không ngừng vận động, trưởng thành và biến đổi. Mỗi chiếc lá xanh như một sinh mệnh được gió và ánh nắng của thiên nhiên nuôi dưỡng đang từng phút từng giây tuôn trào sức sống.

Bông hoa trắng nhỏ nhỏ âm thầm chịu đựng gió dập mưa vùi. Chẳng biết đó là loài hoa gì, vậy mà trong cơn mưa tí tách kéo dài bỗng ngời lên sắc màu rực rỡ. Hạt mưa tí tách lăn trên những chiếc lá, những dáng hồng mềm mại yếu ớt và đáng yêu kia bỗng chốc đem lại cho ta một cảm giác vô cùng thoải mái.

Mưa hãy cứ rơi đi, gió hãy cứ thổi đi, những cánh hoa dầm mình trong nước mưa đang run rẩy, rễ của nó tuy mảnh nhưng lại bám rất sâu vào trong lòng đất.

Mưa cứ rơi đi và gió cứ thổi đi, mưa rồi cũng có lúc tạnh, gió rồi cũng có lúc dừng. Chỉ cần mưa tạnh gió dừng, những bông hoa trắng nhỏ bé lại đua nhau khoe sắc. Trải qua sự tôi luyện và gột rửa của gió mưa, những cánh hoa càng thêm trắng trong, những phiến lá càng thêm xanh tươi, thêm rắn rỏi.

Chú chim nhỏ dang rộng đôi cánh bay vào không trung, chẳng biết bay theo hướng nào, tấm thân uyển chuyển kia cứ bay vượt ra ngoài tầm mắt. Khi mưa đã tạnh, chú vỗ vỗ đôi cánh, há to cái mỏ. Cất tiếng hót líu lo vang vọng bốn bề.

Mưa hãy cứ rơi đi, gió hãy cứ thổi đi, chú chim và bông hoa nhỏ sống nhờ vào tự nhiên, khi chúng ta nhìn lại lối sống qua ngày đầy mơ hồ và hoang mang lo sợ của bản thân, ta sẽ tự nhủ nên học theo chú chim và bông hoa nhỏ kia, hãy bước đi hoà nhịp với tự nhiên.

Mặt đất vắng lặng đã dần lấy lại sinh khí, nước ao bốc lên hơi ấm, ý xuân nhú lên khỏi mặt đất. Khi đứng ở bờ ao, ta có cảm giác như đang tắm mình trong hương thơm của những chiếc lá non; mặt nước phẳng lặng như tờ, xa xa trên không trung vang vọng tiếng hót của chim sơn

ca.

Có người ném mạnh một hòn đá xuống dưới nước, có người ném nhẹ hòn đá xuống dưới nước. Hòn đá liệng trên mặt nước 1, 2 vòng rồi chìm sâu xuống đáy nước, người lặn lẽ bỏ đi, âm thanh cũng không vọng lại nữa. Bất luận mặt nước sẽ vang lên âm thanh gì, ném hòn đá thế nào sẽ phát ra âm thanh như thế đó. Biết bao người đứng trước bờ ao và những âm thanh khác nhau, có ai sau đó sẽ mang theo tâm trạng và cảm xúc của nhà thơ buồn rầu bỏ đi không? Người đi rồi, bờ ao càng vắng lặng. Hiểu được những hòn đá to nhỏ khác nhau sẽ tạo nên những âm thanh to nhỏ khác nhau, và những âm thanh này lại đem đến cho con người những cảm xúc khác nhau - nước ao phẳng lặng soi bóng những lá non. Trong cái thế giới ngầy ngậy ngô ngô, vội vội, vàng vàng này, có lúc chúng ta cần lặng lẽ đứng lâu bên bờ ao, dù chỉ là để lắng nghe âm thanh phát ra từ đó.

Mây lúc nhanh lúc chậm, lúc to lúc nhỏ, lúc trắng lúc nhạt, lúc cao lúc thấp. Chẳng có lấy một khoảnh khắc giữ nguyên hình trạng.

Dường như đang tan ra, mà lại không giống như đang tan ra. Những đám mây biến đổi trong nháy mắt đang bay lơ lửng trên bầu trời xanh thẳm với muôn hình muôn vẻ khác nhau.

Sự biến đổi của đám mây giống hệt như tâm trạng và vận mệnh của con người. Lòng người cũng đang biến động theo từng ngày, vì vậy mà cảnh ngộ của con người hôm nay không giống với ngày hôm qua, khiến người ta vừa mừng vừa vui vừa than thở.

Buồn cũng thế, vui cũng thế, đời người như một đám mây trôi, chuyển động biến hóa không ngừng, chẳng có lấy một khắc dừng lại. Nếu như tâm trạng của con người là có quy tắc, thì ngay cả khi suốt ngày hoang mang rồi thì cuối cùng vẫn khiến cho người ta ung dung bình thản.

Vì vậy, lúc vui sướng cũng không nên vênh vang tự đắc, lúc buồn khổ cũng không nên oán trời trách người. Nếu ai cũng có tấm lòng khiêm tốn ngay thẳng, tận tình với công việc và trách nhiệm của mình, thì chắc chắn sẽ cảm nhận được sự thú vị vô cùng của đời người.

Trong hành trình của đời người, luôn luôn có những nhấp nhô của núi non trùng điệp, lúc thì mưa sa gió táp, gập ghềnh khó đi, lúc thì trời quang mây tạnh, hoa nở chim hót. Luôn hy vọng để khích lệ tinh thần, khắc phục khó khăn và tiếp tục tiến lên phía trước.

Trên đỉnh núi kia đang ấp ủ hy vọng của đời người.

Nhà văn Mỹ Edwond Aiaby, đã miêu tả tỷ mỉ vẻ đẹp của tự nhiên khiến người ta phải rung động: "Ngôi nhà của chúng ta, trái đất của chúng ta kỳ diệu và đẹp để biết bao: Bầu khí quyển mịt mù lơ lửng, chất lỏng lưu động và đóng băng, cây cối rung rinh, con vật leo trèo, côn trùng bám vào vách đá rồi bay vút vào sương mù phát ra tiếng kêu... cỏ mượt như nhung và mặt biển như tấm gương.

Trong tự nhiên có rất nhiều thứ mà bạn đã quen thuộc từ lâu và ngày nào cũng nhìn thấy - cây cối, thực vật, biển cả, núi non, sa mạc.

Trong tự nhiên cũng có rất nhiều thứ bạn có thể học tập, tìm hiểu nó thông qua đi du lịch, đọc sách báo, và xem phim ảnh. Nhưng trong tự nhiên, còn có nhiều hơn nữa những thứ mà bạn không những không hiểu biết, mà còn không bao giờ có thể tự mình cảm nhận được. Nếu như không có những thứ này, thế giới sẽ không tồn tại, không thể duy trì được sự sinh tồn của loài người và các sinh vật khác. Các cơ quan cảm giác của bạn sẽ điều chỉnh để thích nghi với

hoạt động nhỏ nhất của giới tự nhiên xung quanh; các cơ quan cảm giác của bạn chỉ có thể cảm nhận được sự loé sáng yếu ớt huyền ảo và kỳ diệu của tự nhiên.

Những người khao khát cuộc sống tinh thần, nhất định phải yêu quý tự nhiên, nếu như đi bộ hàng ngày là cách rèn luyện sức khỏe của bạn, thì xin đừng quên cảnh đẹp và bầu không khí trong lành bên ngoài, nó sẽ làm tăng thêm vẻ đẹp tâm hồn của bạn, ánh nắng, bầu trời xanh, còn cả mùi thơm của đất nữa, giới tự nhiên đẹp biết bao!

Trước khi bắt đầu cuộc đi, bạn hãy hít thật sâu không khí trong lành, làm tăng thêm sinh khí. Sau đó hãy thưởng thức thời tiết của ngày hôm nay, bất kể là nắng hay mưa, nóng hay lạnh.

Trong lúc đi bộ, bạn có nhìn thấy những cây xanh mơn mớn những chú chim đang hót líu lo, những bông hoa đang khoe sắc thắm? Hãy để cho tự nhiên thần kỳ khơi dậy sức sống của bạn, nuôi dưỡng tâm hồn bạn và nâng cao tinh thần của bạn.

Nếu như bạn không có thói quen ra ngoài vận động, thì ít nhất mỗi ngày bạn cũng nên dành một chút ít thời gian để thưởng thức và ngắm nhìn tự nhiên, hãy để tự nhiên ban tặng cho bạn nguồn năng lượng. Hãy bắt đầu từ ngày mai, sáng sớm mỗi ngày đứng ở bên ngoài nhà ít nhất là 5 phút. Trước lúc lên xe hay lên tàu, hãy tranh thủ thời gian ngắm nhìn 1 lát những đám mây rực rỡ trên bầu trời hoặc là những giọt sương trên thảm cỏ. Hoặc là sau khi tan ca xin đừng vội bước vào nhà ngay, hãy đứng ở bên ngoài 5 phút. Cảm ơn một ngày tốt đẹp vừa trôi qua.

Buổi tối trước khi đi ngủ, hãy luyện tập thói quen, mở cửa, đi ra bên ngoài phòng, chỉ vài phút là đủ rồi. Chỉ cần một cái hít thở thật sâu thôi cũng đủ làm cho bạn có thể hưởng thụ được cái trong lành của tự nhiên, trong đêm khuya thanh vắng hãy quên đi tất cả buồn lo để thả hồn mình vào bầu trời đêm rộng lớn, cao vợi vợi. Nếu như bạn sống trong những thành phố với những khối nhà bê tông cao lớn, bạn cũng cần phải dành thời gian để đến các công viên hoặc thảo nguyên gần đó để thư giãn. Hơn nữa vào những ngày nghỉ cũng cần phải đến những nơi có phong cảnh thiên nhiên đẹp, tiếp thêm nguồn sinh khí mới, đồng thời trong tự nhiên tươi đẹp bạn cũng sẽ khám phá chính bản thân mình.

VỀ THĂM LẠI THẦY CÔ CỦA MÌNH

"Nếu như bạn đọc được hàng chữ này, thì xin hãy cảm ơn thầy cô tiểu học của bạn". Câu nói này được viết trên 1 chiếc xe ô tô con tại New York, nó còn nhanh hơn cả tốc độ vòng quay của bánh xe, làm cảm động trái tim biết bao người không cùng quốc tịch, không cùng nghề nghiệp.

Từ trong sâu thẳm của trái tim, mọi người đều trân trọng nâng niu, cất giữ hình bóng thầy cô.

"Thầy cô" hai tiếng thân thương đã gợi nhớ không biết bao nhiêu kỷ niệm ngọt bùi đắng cay và sự cảm động khó nói nên lời. Vậy mà, sau khi tốt nghiệp, bạn đi khắp muôn phương, chân trời góc bể, đôi khi trong những giấc mơ bạn thấy mái tóc thầy cô ngày một bạc thêm, nhưng liệu có còn lần theo con đường nhỏ quen thuộc thời cắp sách đến trường để đi về thăm lại thầy cô của mình một lần không?

Đã hơn 7h tối, Sêvannốp đi về phía nhà ga. Khi đến gần anh ngẩng đầu lên nhìn về phía ngôi trường nơi anh đã từng gắn bó suốt 12 năm học - 1 toà nhà 4 tầng tối om om. Toà nhà này vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, vẫn như thời đi học anh thường thấy và bao năm rồi vẫn thế.

Đây là nơi đã dạy dỗ anh suốt một thời học sinh, anh cảm động và tò mò nhìn lại toà nhà tối om om, bỗng nhiên anh phát hiện thấy từ trong góc bên phải phát ra ánh đèn điện màu đỏ. Lẽ nào cô Maria vẫn còn ở đó sao? Cô Maria là cô giáo dạy Toán khi anh còn học tiểu học, trước đây cô sống ở đây. Làm sao anh lại không thể nhớ ngay đến cô Maria của mình! Bởi vì trước đây anh từng là cậu học trò cưng nhất của cô, cô Maria tin chắc rằng anh sẽ toả sáng rực rỡ trong lĩnh vực toán học. Sêvannốp men theo con đường rợp bóng cây xanh từ từ tiến lại gần. Đã bao năm rồi hai cô trò không gặp nhau, liệu cô có còn ở đây không? Liệu cô có còn trên cõi đời này nữa không? Bây giờ cô ra sao rồi? Trông kí ức của anh chợt hiện lên biết bao nhiêu kỷ niệm giữa hai cô trò, Sêvannốp nhẹ nhẹ bước lên bậc thềm. Anh đang định gõ cửa thì phát hiện cánh cửa vẫn đang mở, anh bèn tiến vào bên trong, nhưng trong phòng chẳng có ai cả. Bỗng nhiên có tiếng người nói phía sau lưng anh "Ai ở trong đó thế". Sêvannốp quay ngoắt lại nhìn, một người phụ nữ gầy gò dáng người thâm thấp đang đứng ở trước cửa, anh lạng người đi khi nhận ra cô Maria của mình.

Sêvannốp khe khẽ nói: "Thưa cô, cô có nhận ra em không ạ?", "Xin mời ngồi" cô nói với một giọng hết sức lịch sự và trang trọng như là nói với phụ huynh của học sinh.

"Cô vẫn chưa nhận ra em ạ? Em là..."

Cô nhìn kỹ anh từ đầu đến chân và cô kinh ngạc thốt lên: "Sêvannốp ngồi đi em, ngồi xuống đi, ngồi sát lại gần đây, ngồi xuống phía trước cái bàn này nào, Sêvannốp, đúng là em đã đến rồi!". Anh đang định bắt tay cô, nhưng anh lại rút tay lại, bởi vì anh nghĩ khi con gặp mẹ sẽ chẳng ai bắt tay cả.

Hai cô trò ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn.

Cô Maria vui mừng nói: "Thật là tuyệt vời! Sêvannốp, em hãy kể một chút về mình đi, bây giờ em làm gì rồi? Làm có tốt không? Những chuyện về em cô biết ít lắm, toàn là thông qua báo

chí thôi. Cô đã từng đọc cuốn sách em viết. Em đã xây dựng gia đình chưa?" Cô Maria hỏi liền một lúc mấy câu hỏi, Sêvannốp chỉ kịp trả lời: "Thưa cô, em xây dựng gia đình rồi". Cô âu yếm nhìn cậu học trò cùng ngày nào hỏi: "Có hạnh phúc không em?". Sêvannốp trả lời: "Có lẽ cũng tương đối hạnh phúc, em có một cháu trai rồi".

Có lẽ cô Maria cũng không nghe rõ lắm câu trả lời của Sêvannốp nên lại hỏi tiếp: "Thế thì hay quá nhỉ! Thế công việc thì thế nào? Em đang thiết kế cái gì à? Ra sao rồi? Liệu có thành công không?".

"Tạm thời cũng chưa biết được, cô à, cô trò mình nói về quá khứ đi, nói về trường mình ấy....".

"Cô vẫn còn nhớ rất rõ các bạn trai lớp em nghịch ngợm nhưng lại học rất giỏi. Cô vẫn còn nhớ rõ tình bạn giữa em và Vônga Paven".

"Cô còn nhớ có lần cô cho điểm 2 môn đại số không? Có lẽ là hồi lớp 5 thì phải?"

"Nhớ chứ, đó là do em không làm bài tập về nhà. Môn toán em học rất giỏi, nhưng em lười quá".

Cô nhẹ nhàng rót trà vào tách, cho chiếc thìa nhỏ vào, cô nghĩ một lát rồi lại hỏi: "Còn nhớ Misa không?".

"Cậu ấy trở thành phóng viên rồi". Cô Maria chậm rãi nói: "đi khắp mọi nơi trên đất nước, lại còn ra cả nước ngoài cơ đấy. Cô thường xuyên nhìn thấy bài viết của cậu ấy, cũng rất nhớ cậu ấy".

"Cậu ấy có bao giờ đến đây không cô?".

"Chưa bao giờ".

"Đúng vậy, chúng em đều bận ba khắp nơi", Sêvannốp nói, "nghe nói Vônga là giám đốc một nhà máy ở Ura. Thưa cô, có ai đến thăm cô nữa không? Cô có gặp lại bạn nào lớp em không? Cô có gặp lại Calisa không? Bây giờ cậu ấy là diễn viên rồi, cô còn nhớ là cô đã từng nói cậu ấy rất có tài không ạ?".

"À, cô chỉ nhìn thấy cậu ấy đóng trong phim thôi".

"Lẽ nào cậu ấy chưa đến đây thăm cô sao?".

"Chưa, chưa từng đến".

"Thưa cô, em rất muốn biết có bạn nào viết thư cho cô không ạ?".

"Không có em ạ", cô nói với giọng trầm trầm, "Sibenhec thường hay đến đây. Cuộc sống của cậu ấy bất hạnh lắm".

Cả hai cô trò đều im lặng. Sêvannốp cảm thấy rất áy náy, trong bóng tối im lặng, anh nhìn thấy cô Maria đang nhìn về phía chiếc tủ sách. Anh cũng nhìn theo cô về phía chiếc tủ sách, anh phát hiện ra ở hàng sách đầu tiên có quyển sách viết về chế tạo máy bay do anh viết.

"Thưa cô, ở đây cô cũng có quyển sách do em viết ạ?" Nói xong, anh bỗng im bặt. Anh nhớ là anh đã không tặng quyển sách này cho cô Maria.

"Đúng vậy, cô đọc qua rồi".

Sêvannốp đứng dậy, anh tiến về phía chiếc tủ sách, lấy quyển sách do mình viết từ trong tủ sách ra, ngập ngừng nói: "Thưa cô, em ký tên vào quyển sách này được không ạ?".

Anh không nhớ được mình đã viết những gì lên trên quyển sách đó, nhưng anh nhớ rất rõ lúc chào tạm biệt cô. Cô tiễn anh ra ngoài cửa, anh cúi đầu lặng lẽ, cô cũng im lặng một lát rồi bỗng nhiên hỏi: "Sêvannốp hãy nói cho cô biết, trong tác phẩm nổi tiếng này của em liệu cô có giúp em được một chút nào không?".

"Cô Maria, cô đừng nói vậy, nếu như không phải là cô thì..."

Chưa đợi anh nói hết, cô Maria nhìn vào đôi mắt anh rồi nói: "Em cho rằng cô không vui sao? Không, khách quý như em đến đây là cô mừng lắm rồi, ngày mai cô sẽ kể cho tất cả học sinh của mình nghe. Thôi em về đi, chúc em gặt hái được nhiều thành công lớn hơn nữa. Chúc em hạnh phúc".

Hai cô trò chia tay nhau, anh đi thật nhanh vào con đường nhỏ trong công viên. Khi anh ngoảnh đầu lại thì thấy cô Maria vẫn còn đang đứng trên bậc thềm.

Trên đường trở về Mát - xít - cơ - va, Sêvannốp không sao có thể lấy lại được trạng thái bình thường. Cảm giác hổ thẹn, như đang thiêu đốt lòng anh, anh nhớ lại tất cả những bạn đã từng học cùng với mình nhiều năm trước đây, hy vọng có được địa chỉ liên lạc của họ. Sau đó, anh lại muốn viết thư cho cô Maria, nhưng anh cảm thấy kinh ngạc và xấu hổ: anh cũng chẳng biết địa chỉ nhà cô Maria như thế nào nữa.

Khi tàu dừng lại ở một bến chính, Sêvannốp xuống tàu với một tâm trạng trĩu nặng, anh muốn thông qua địa chỉ của trường gửi đến cho cô Maria một bức điện. Bên trong bức điện chỉ viết mấy chữ: Xin cô hãy lượng thứ cho chúng em.

Nhật ký Mandala

1. Thầy (cô) để lại cho em ấn tượng sâu sắc nhất?

...

2. Điện thoại, địa chỉ của thầy (cô)?

...

3. Lần trước bạn gặp thầy (cô) là khi nào?

...

Sẽ đến thăm thầy (cô) vào ngày.... tháng....năm

HÃY MẠNH DẠN THỂ HIỆN TÌNH CẢM CỦA MÌNH

Vấn đề lớn nhất của nhiều người không phải là không có tình cảm mà là không thể biểu lộ tình cảm của mình được. Nếu như chúng ta khát khao được thể nghiệm tình thương yêu. Nếu như chúng ta muốn tạo ra một mối quan hệ thì chúng ta phải chủ động để thể hiện.

Khi chúng ta đã học được cách thể hiện cởi mở và chân thành, cuộc đời vì thế mà sẽ có thay đổi.

Yêu thương một người nào đó thì bạn phải thể hiện điều đó với họ. Hãy để cho người bạn yêu thương biết được bạn yêu thương họ, cảm kích trước họ.

Xin đừng bao giờ ngại nói ra chữ yêu thương.

Xin đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội làm đẹp lòng người khác.

Hãy giữ lại những lời thương yêu đối với người mình yêu thương - đó có lẽ là lần cuối cùng bạn nhìn thấy họ. Nếu như bạn sắp phải từ giã cõi đời này, bạn chỉ có thể gọi được một cuộc điện thoại cuối cùng, bạn sẽ gọi cho ai? Và bạn sẽ nói những gì?... và bây giờ bạn còn chờ gì nữa?

Tôi có một cái nick là Giọt Sương, cứ mỗi khi tôi buồn chán lên mạng chat cho vui thì lại gặp một anh chàng tên là Đại Vĩ. Năm nay anh đã 40 tuổi rồi, thường xuyên đi công tác xa, nên cũng hay lên mạng để giết thời gian.

Ấn tượng của tôi về anh, anh là một người cực kỳ vui tính, tài hoa ngời ngời, có vẻ hơi phớt đời, hay nói chuyện tếu, khiến cho người khác phải cười đau bụng, hơn nữa lại là người cực kỳ am hiểu về âm nhạc, đặc biệt là nhạc cổ điển thế giới và dòng nhạc đang thịnh hành.

Một hôm, tôi được anh dạy cho một bài học quý giá, anh nói: "Anh gửi cho em một bài hát, bài hát khiến cho anh nhớ tới mẹ anh quá!".

Vì thế mà trong ổ cứng của tôi đã có một bài hát:

"Thế giới rộng lớn, bên ngoài trời mưa, vòng tay mẹ ôm, ấm như ngọn lửa, khi con mở mắt, mẹ đã đi rồi..."

Và trong tiếng hát cảm động đấy, tôi và Đại Vĩ đã có một câu chuyện suốt đời khó quên:

Đại Vĩ: Nhiều lúc nghe bài hát này, anh lại nhớ đến mẹ. Trong gia đình anh, anh là con út nên được mẹ cưng chiều. Còn nhớ hồi nhỏ, có một lần anh lên cơn sốt, đau đầu, mẹ đã thức suốt đêm xoa huyệt thái dương cho anh, sáng sớm hôm sau dậy đi học, đau đầu và sốt đều hết.

Giọt Sương: Thật là một kỷ niệm ấm áp.

Đại Vĩ: Mẹ anh cừ lắm, lúc còn nhỏ, bà ngoại bắt phải bó chân, mẹ không chịu, hôn nhân do gia đình sắp đặt mẹ cũng không nghe, chạy trốn 3 lần, lần nào bị bắt về đều bị đánh đến chết đi sống lại, có lần nửa tháng không dậy được nhưng cuối cùng mẹ anh cũng đã thành công, mẹ đã

lên đường tòng quân.

Giọt Sương: Thật là một người phụ nữ vĩ đại!

Đại Vĩ: Nhưng anh thì chán lắm, chẳng hiểu thảo với mẹ được ngày nào, cũng chưa từng nói qua câu "Con yêu mẹ".

Giọt Sương: Trong lòng anh chứa đựng biết bao tình cảm êm đẹp.

Đại Vĩ: Nếu như anh có thể được lựa chọn, anh sẽ sẵn sàng đánh đổi nửa đời còn lại của mình để đổi lấy một lát, một lát trong vòng tay ấm áp của mẹ, đôi tay mẹ dịu dàng vỗ về anh, đôi tay mẹ ấm như ngọn lửa... Giọt Sương: Mẹ anh thật là hạnh phúc vì có anh... Đại Vĩ: Mỗi lần anh nhớ đến mẹ, anh lại không cầm được nước mắt. Bà xã nhà anh chỉ có một lần duy nhất nhìn thấy anh khóc kể từ khi hai người quen nhau đến bây giờ đó là lúc mẹ anh qua đời.

Giọt Sương: Câu chuyện của anh làm em cảm động quá...

Đại Vĩ: Những tình cảm khác có thể bay đi theo gió, chỉ có tình cảm này là nỗi đau suốt đời trong lòng anh.

Giọt Sương: Hãy kìm nén tình cảm này tận đáy lòng, hãy sống vui vẻ, anh hạnh phúc, mẹ anh cũng sẽ mỉm cười...

Đại Vĩ: Anh thực sự yêu mẹ anh lắm, rất ngưỡng mộ mẹ, giả dụ như bây giờ mà gặp phải vấn đề lớn, chẳng biết có thể dũng cảm tiến lên như mẹ không, có lẽ chưa chắc đã làm được như mẹ ngày xưa.

Giọt Sương: Nhiều khi người ta cứ cảm thấy e ngại khi biểu lộ tình cảm của mình đối với người khác, nhất là đối với bố mẹ. Nhưng chỉ khi nào không còn kịp nữa thì họ mới cảm thấy hối hận suốt đời, đúng không anh?

Đại Vĩ: Đúng thế, nhất là đối với bố mẹ, bởi vì tình yêu của bố mẹ dành cho con cái là vô tư nhất, và cũng không mong báo đáp, bố mẹ tuổi ngày một cao, ngày rời bỏ cõi trần gian mỗi lúc một gần, chúng mình phải thực hiện đạo làm con càng sớm càng tốt, nếu không sau này ân hận thì cũng đã muộn rồi...

Tôi cũng chẳng biết bài hát đã dừng từ lúc nào nữa, tôi cảm thấy có cái gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng, trái tim như thắt lại. Tôi thấy mắt mình cay cay, dường như đang nhìn thấy những giọt nước mắt trên khuôn mặt hằn in những dấu vết của năm tháng của một người con trai phiêu bạt đang nhỏ xuống bàn phím của tôi. Tôi quay ngoắt lại chụp lấy cái điện thoại, đã một tuần rồi tôi không được nghe thấy tiếng nói của mẹ...

Nếu như bạn đã ngoài 30 tuổi, và nếu như một ngày bạn phải thực hiện một mệnh lệnh: "Trong vòng một tuần bạn phải tìm đến những người mình thương yêu, và nói với họ bạn yêu thương họ. Những người đó phải là những người chưa từng được nghe bạn nói câu này hoặc là đã lâu rồi không được nghe bạn nói câu này". Bạn sẽ phản ứng thế nào? Cảm thấy ngạc nhiên? Cảm thấy khó chịu? Cho là không cần thiết? Cảm thấy e ngại? Hay là sẽ đi làm ngay?

Một lời khuyên đối với bạn: Hãy đi làm ngay lập tức! Không được chần chừ! Trước mặt bố mẹ có lẽ bạn chưa bao giờ trực tiếp biểu lộ tình cảm của mình, có lẽ bạn thường xuyên lấy có công việc bận rộn chưa có thời gian về thăm bố mẹ để nói với bố mẹ: Con yêu bố mẹ! Nếu như bạn chần chừ không làm, có lẽ bạn sẽ mất đi cơ hội, tuổi già như ngọn đèn dầu trong gió. Đã mấy năm rồi bạn không liên lạc với bạn của mình. Các bạn đã bao lâu rồi không thể hiện tình

bạn thân thiết với nhau? Hãy đến và nói với họ: bạn rất quý mến họ. Các bạn sẽ lấy lại được tình cảm đã mất từ lâu. Bạn cũng cần để cho còn cái của bạn biết là bạn yêu chúng. Những người thân của bạn sẽ rất cảm động khi bạn nói bạn yêu thương họ, họ sẽ cảm thấy vui sướng, và cũng sẽ tự thốt lên tình cảm của họ dành cho bạn...

Rất nhiều người không có thói quen nói cảm ơn hoặc những lời quan tâm với người khác. Những người kiên cường, độc lập, cứng rắn, thì những giọt nước mắt là vô cùng quý giá. Sau khi gặp mặt, lời chào chỉ là xã giao, thực chất, tận đáy lòng chúng ta đều cảm nhận được sự quan tâm lẫn nhau, nhưng chúng ta lại cất giữ tình cảm này quá kỹ, sợ rằng người khác sẽ biết "trong lòng tự hiểu" là lối tư duy điển hình của người phương Đông? Giữa bố mẹ và con cái, giữa vợ chồng, bạn bè với nhau đều là như vậy.

Người ta cho rằng nói ra tình cảm của mình sẽ cảm thấy rất ngượng.

Cuộc đời của một con người là một quá trình quan tâm và thương yêu lẫn nhau. Sự giao lưu bằng ngôn ngữ là vô cùng quan trọng, để đáp ứng được nhu cầu tình cảm của một người thì phải cần đến nhiều hình thức khác nhau. Đừng để cho người khác phải "phán đoán" tình cảm của bạn, mà hãy để cho đối phương luôn hiểu rõ được tấm lòng của bạn. Điều này phụ thuộc vào sự thể hiện bằng lời nói của bạn, tình yêu sẽ mở ra cánh cửa trái tim của bạn, để cho nó tự do tuần chảy, hãy để cho đối phương nhìn thấy, nghe thấy và cảm nhận thấy.

Cũng không nên cho rằng biểu lộ tình cảm với người thân chỉ là để làm cho họ vui, bạn cũng cần phải có được niềm vui tinh thần to lớn. Bạn hãy thử nghĩ xem bạn cần phải biểu lộ tình cảm và sự quan tâm với những ai hãy dũng cảm mở rộng lòng mình. Đừng để đến lúc không còn cơ hội nữa mới cảm thấy ân hận tiếc nuối! Hãy mạnh dạn thể hiện tình cảm của mình, đây không phải là một việc làm khó, hãy làm ngay đi, xin đừng chần chừ nữa!

Sau khi tan ca tan học hãy đến nói với bố mẹ rằng bạn rất yêu bố mẹ - đương nhiên bạn phải thể hiện sao cho hợp với phong tục tập quán của địa phương mình.

Hãy nói với bạn của mình: tôi rất yêu mến bạn - bạn không nhất thiết cứ phải tạo ra được bầu không khí lãng mạn, bạn có thể nói câu nói này bất kỳ lúc nào, ở bất kỳ đâu: trong điện thoại, trong bếp, trên đường phố đầy người qua lại.

Đối với người luôn âm thầm quan tâm bên cạnh bạn, hãy nói thẳng ra tình cảm của mình.

ĐẾN THĂM CHIẾN TRƯỜNG XƯA, CẢM NHẬN SỰ TANG THƯƠNG VÀ BI TRẮNG

"**T**han ôi sa mạc mênh mông không bóng người, sông nước vây quanh, núi non hiểm trở. Một màu ảm đạm thê lương, gió hiu hiu, trời xám ngắt. Cỏ cây xơ xác lạnh thấu xương. Chim vội bay đi, thú chạy bỏ đàn. Đây chiến trường xưa, bao người bỏ mạng. Lúc trời âm u, vang tiếng quỷ khóc"

- "Bài văn viếng chiến trường xưa" của Lý Hoa đời nhà Đường dường như đã miêu tả hết sự bi thảm thê lương nhưng hùng vĩ mà chiến trường xưa để lại cho người đời sau.

Thật là may mắn khi chúng ta được sinh ra trong thời hoà bình, chúng ta không tận mắt chứng kiến được sự khốc liệt của chiến tranh. Nhưng nếu chúng ta về thăm lại Xích Bích năm xưa, đến thăm những chiến trường còn hằn in những vết tích chiến tranh, trông những trận gió, cơn mưa sắc mùi máu, chúng ta sẽ tìm thấy những thứ không bao giờ mất: sự nhận thức về ý nghĩa của sự sống, sự dũng cảm lao vào mũi gươm lưỡi giáo, và khí phách anh hùng thấm đẫm cả dòng sông.

Cây giáo của tôi đâu mất rồi, cậu có nhìn thấy nó không. Tôi loay hoay tìm kiếm khắp mọi xó xỉnh trong túp lều doanh trại. Đêm hôm trước khi ra trận, rất nhiều chiến binh mang gươm đao ra mài dưới ánh trăng, dưới ánh trăng sáng với một hòn đá mài và một chút nước, lưỡi đao bỗng chốc trở nên sáng rực. Lưỡi đao này ngày mai nhất định sẽ nhuộm màu máu đỏ, mỗi khi tấn công vào kẻ địch, sẽ lại có một linh hồn ra đi oan uổng nữa.

Cậu có nhìn thấy cây giáo của tôi đâu không? Tôi hỏi một chiến binh đang mài đao.

Không thể bỏ quên trên người kẻ địch được, người chiến binh ngẩng đầu lên ánh trăng chiếu rọi vào đôi mắt sáng như sao của anh ta, tôi nhìn thấy trán anh ta nhẵn bóng, chưa từng hằn in vết thương. Đao của anh ta đã sáng rực từ lâu rồi, vậy mà anh ta vẫn cứ mài không nghỉ. Nay người anh em, đao của anh đã sắc lắm rồi. Có thể chém đứt cổ bất kỳ tên địch nào rồi, anh nên nghỉ một chút đi, nghỉ ngơi lấy sức ngày mai còn phải đi trận nữa, tôi nói.

"Ông anh cứ đi tìm giáo của mình đi, tôi không chỉ mài đao không thôi đâu, mà còn đang mài dũng khí nữa đấy". Người chiến binh trẻ nói.

Dưới ánh trăng sáng lại một đồng lửa nữa được đốt lên, khi đi qua đồng lửa tôi nhìn thấy lại có một chiến binh nữa đang bắt đầu mài đao. Doanh trại im lìm dưới ánh trăng, mái bạt nhấp nhô lay động trong gió, ánh trăng như một lớp sương dày bao trùm lên tất cả. Tôi bỗng nhớ ra bây giờ đã là mùa thu rồi, chết chóc sẽ diễn ra vào mùa thu, chúng ta đều là những chiến binh đang chờ mùa ra trận và giết giặc.

Nhưng cây giáo của tôi đâu rồi? Cây giáo của tôi lại bị mất đúng vào đêm hôm trước khi ra trận. Cây giáo của tôi không cần mài cũng rất sắc, 3 ngày trước đây nó còn dễ dàng đâm xuyên qua ngực 3 tên địch cơ mà. Máu tươi theo cán giáo chảy xuống tay tôi, bàn tay nhuộm đầy máu của tôi trong gió thu phát ra mùi tanh tanh.

Tôi rất tự hào về cây giáo của tôi, sự vinh quang của nó được đổi bằng sinh mạng của biết

bao kẻ địch. Sau này tôi đứng trên bờ sông nhỏ cạnh bãi chiến trường lặng lẽ suy ngẫm, chiến tranh đã kết thúc rồi, tôi không muốn những giọt máu tươi vẫn cứ phải rơi xuống tay tôi nữa. Lúc rửa tay tôi bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, và tôi đã nôn trên chiến trường mà mình vừa chiến đấu.

Lúc đó cây giáo đang nằm ở dưới chân tôi, những thứ mà tôi nôn ra không hề làm cho nó bị hoen ố, dưới ánh trăng nó vẫn lạnh lùng như băng giá. Tôi áp sát má vào mũi giáo, tôi muốn đâm thật đau để xua đi nỗi ô nhục trong lòng.

Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên mình đã từng nôn mửa.

Cây giáo của tôi đêm nay không cánh mà bay, tôi cứ loay hoay tìm ở trong doanh trại tôi hỏi tất cả những chiến binh đang mài đao, họ đều nói cây giáo của tôi đã bị bỏ quên trên chiến trường rồi. Tôi nhắm mắt lại để hình dung lại hình dáng của cây giáo, trong óc tôi bỗng hiện lên bao nỗi kinh hoàng. Vào lúc trời tờ mờ sáng ngày mai, tôi và đồng đội của tôi sẽ tập kích vào doanh trại của kẻ địch, kết liễu tính mạng của kẻ địch khi chúng còn đang say trong giấc ngủ. Tôi biết lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều máu tươi chảy xuống, sau nhiều năm sau, doanh trại của kẻ địch sẽ biến thành rừng hoa, mỗi bông hoa đều đỏ rực như máu.

Tôi tìm cây giáo của tôi, đêm trước hôm ra trận tôi là chiến binh tay không duy nhất trong doanh trại. Tôi xuyên qua doanh trại một mình đi đến bãi chiến trường 3 hôm trước. Dưới ánh trăng, việc đầu tiên là tôi phải qua vòng tra xét của những người lính đứng gác. Dưới ánh trăng, tư thế cầm giáo đứng gác của họ như tạc vào đêm tối và cũng vĩnh hằng như mặt trăng trên trời. Tôi nói là tôi đã để quên cây giáo ở trên bãi chiến trường, đêm nay tôi nhất định phải tìm thấy nó, bởi vì trước khi trời sáng tôi còn phải ra trận.

Người lính gác nói với tôi: "anh là binh sĩ duy nhất trong quân đội bị nôn mửa. Sự hèn nhát của anh đã thôi thúc anh phải trốn chạy khỏi chiến trường ngay trong đêm nay". Làm sao tôi lại có thể làm như thế cơ chứ. Tôi ưỡn ngực lên cố kìm nén nỗi nhục đang trào dâng trong lòng. "Tôi nói với anh là tôi đi tìm cây giáo của tôi, nếu không thì anh cho tôi mượn, ngày mai lúc khải hoàn trở về tôi sẽ trả lại cho anh một cây giáo thật sắc mà tôi lấy được của kẻ địch".

"Tôi không cần giáo của anh, cũng không thể cho anh mượn cây giáo của tôi được, anh hãy đi tìm cây giáo của anh đi". Thái độ và sắc mặt của những người lính gác lúc để cho tôi đi lạnh như băng giá. Anh ta nói nếu tôi không tìm được cây giáo của tôi thì đừng có mà quay lại nữa, không tìm được binh khí thì không xứng đáng là người lính.

Tôi nhất định sẽ quay lại, cho dù không tìm được cây giáo. Tôi ngẩng cao đầu bước ra khỏi doanh trại, cảm thấy toàn thân tràn trề sức mạnh, tôi quay mình lại nhìn thẳng vào người lính gác và nói thật to: "Tôi - không - phải - là - kẻ - đào - ngũ".

Khi chúng ta bước vào một cuộc chiến, giẫm đạp lên xác của cả ta và địch. Chúng ta có thể nhìn thấy vô số chiến binh trước khi ngã xuống đều có những tia máu phun ra thành những đường cong, trên mỗi đường cong đều nở ra một bông hoa bằng máu.

Vào lúc hoàng hôn một buổi chiều đầu thu, có lá cờ giương lên, có lá cờ gục xuống những chiến binh phóng lửa đều đã biến thành lửa, khói lửa nghi ngút làm cay xè mắt. Chúng ta hãy lắng nghe âm thanh của chiến tranh đang vang lên dồn dập, tiếng ngựa hí, tiếng đao kiếm vang lên chua chát, cả sự rung chuyển của mặt đất mỗi khi có một chiến binh ngã xuống. Chúng ta nhìn thấy tất cả các bãi chiến trường đều có những khoảng đất màu đỏ tươi, đôi mắt của chúng ta phải nhìn xuyên qua được lớp khói bụi mới thấy rõ được tốc độ chảy của máu. Nó mãi mãi trong lịch sử trở thành bối cảnh của bức tranh trưng bày ở Kim Lăng - cố đô của 6 triều đại.

Bước vào chiến tranh, thực chất là chúng ta đã bước vào lịch sử, giờ đây những thứ bạn không được lãng quên không chỉ có những chiến binh, chiến mã đã bỏ mạng trên chiến trường

mà còn có cả những thứ để han gỉ sau hàng nghìn năm: đao, giáo, cung và tên.

Thực chất không phải chúng ta tìm đến chiến tranh mà là chiến tranh tìm đến chúng ta. Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ còn con đường duy nhất là chiến đấu.

Bạn cần phải nhìn thấy sự dũng mãnh và quả cảm của người chiến binh cầm giáo trước buổi sớm mùa thu đỏ, cây giáo của anh ta chứa chất lời nguyện rửa của biết bao linh hồn vang lên dưới bầu trời bao la, thách thức với tính mạng. Người chiến binh cầm giáo biết rằng mình muốn trở thành anh hùng, quá trình này được hoàn thành trong sự chết chóc. Cây giáo của anh ta đâm xuyên qua ngực từng tên địch một, anh ta quăng xác của kẻ địch vào cái góc của bãi chiến trường, sức mạnh của anh như chẻ tre. Người chiến binh cầm giáo là chiến binh xuất sắc nhất trong trận đánh tập kích trước bình minh, đôi mắt của anh ta dường như nhìn xuyên qua bóng tối, nhìn thấy cả sự sợ hãi trong lòng kẻ địch. Kẻ địch chết vô số nhưng vẫn không ngừng xông lên, người chiến binh cầm giáo nhanh nhẹn như sóc, liên tục tránh những mũi thương đao lao tới tấp, cây giáo của anh ta tuy sắc nhọn, nhưng cũng có lúc không thể đâm thủng được khiên đỡ của kẻ địch. Có lúc đối thủ của anh ta còn hung hãn hơn cả anh ta. Tôi là chiến binh đã từng bị nguyện rửa, tôi sẽ phải bước vào thế giới của quỷ dữ. Trong tiếng gào thét phần nộ của người chiến binh cầm giáo vang lên tiếng hồi đáp của vô số linh hồn quỷ sứ, khi ngọn giáo của anh ta chỉ về phía chân trời, những tia nắng đầu tiên đã theo mũi giáo chiếu vào lòng bàn tay anh ta. Ánh nắng đã xua tan lớp khói bụi âm u, tuy chỉ là gió thu vi vu, sự giết chóc dưới ánh nắng vẫn vô cùng bi thảm, tàn khốc. Chúng ta nhìn thấy sau khi ngọn giáo đâm xuyên qua cái khiên mũ máu tươi sẽ phun ra, máu tươi cũng không thể làm mờ mũi giáo, mũi giáo vẫn lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời.

Người chiến binh cầm giáo khí thế hiên ngang tung hoành ngang dọc, sau cuộc chiến, tên của anh ta sẽ được lưu truyền trong đội ngũ tất cả các chiến binh.

3 ĐẾN 5 NĂM VIẾT 1 CUỐN TỰ TRUYỆN NGẮN

Cho dù chúng ta thừa nhận hay không thừa nhận, thì trí nhớ của chúng vẫn luôn mỏng manh và ngắn ngủi. Nhất định bạn đã thường xuyên thể nghiệm điều này, có một số việc bạn cứ tưởng là sẽ bám rễ ăn sâu vào nơi sâu thẳm của tâm hồn, nhưng chẳng bao lâu sau, những tình tiết và cảm giác của bạn lúc đó sẽ mờ dần mờ dần, viết nhật ký hoặc mỗi giai đoạn viết một cuốn tự truyện ngắn là cách tốt nhất để ghi chép lại lịch trình của đời người.

Buổi tối hôm đó, thời gian dường như trôi đi rất chậm, quyển truyện thần bí trong tay tôi càng đọc càng cảm thấy nhàm chán. Cô vợ Bendy của tôi dường như cũng cảm thấy buồn chán, cô đan được một lát thì dừng lại rồi tiến đến phía trước giá sách sau đó nhìn xuống dãy dài những quyển sách được ghim lại một cách sơ sài đặt ở tầng cuối cùng của giá sách.

"Cô muốn biết ngày này 5 năm trước đây chúng mình đang làm gì không?" Bendy mở quyển sách trên tay ra xem "chúng ta đang đi nghỉ, chúng ta nghỉ ở Menzic 2 tuần", "thật à? anh quên rồi".

"Hôm đó thời tiết rất đẹp", Bendy nói tiếp, sau đó mỉm cười và ngồi xuống, nàng dường như đang nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm đó.

Đúng vậy! Tôi nhớ ra rồi. Chúng tôi ngồi trên một chiếc ghế dài ở bờ cảng. Những con thuyền đánh cá đậu gần bờ biển đang nhấp nhô theo những làn sóng, một chiếc thuyền đánh cá xuất hiện, thả neo đậu, hai chúng tôi nhìn xuống dưới thuyền chỉ thấy dưới chân người đánh cá có một chiếc làn rất lớn, một nửa cái làn là tôm hùm. Những chú chim Hải Âu bay liệng trên không trung rồi bất ngờ nhào xuống mặt nước. Bầu trời trong xanh với những đám mây trắng như bông đang lững lờ bay.

Cô vợ tôi lật sang trang sau. "Ngày hôm sau chúng mình lên thuyền đi ngắm cảnh, anh còn nhớ không đấy?".

"Nhớ chứ", tôi nói, "anh còn nhớ ngày hôm ấy chúng mình đến chỗ nước sâu câu cá, hôm ấy chúng mình trên biển đúng một ngày, anh câu được hai con cá to".

Hoàng hôn sẽ không buồn tẻ nữa, nhật ký của Bendy dường như khiến cho những ngày của kỳ nghỉ đáng yêu đó đang dần dần hiện về. Cứ khoảng 3, 4 tháng chúng tôi lại đem nhật ký ra xem ôn lại những chuyện vui vẻ đã qua đang nhạt dần trong trí nhớ.

Bendy gấp cuốn nhật ký lại, lấy từ tầng cuối của giá sách ra một quyển nhật ký khác, nhật ký 25 năm trở lại đây của Bendy đều đặt ở đó, ghi chép lại cuộc sống chung của hai vợ chồng tôi suốt 25 năm qua. Những cuốn nhật ký cũ hơn đều đặt trong hộp và cất giữ trong một cái hòm nhỏ.

"20 năm trước" Bendy nói. "Anh nghe đây, Mike phải học lớp phụ đạo hè, bởi vì môn tiếng Anh bị trượt. Hầu như các môn học của anh ta điểm đều rất thấp. Anh ta được mang bài tập về nhà làm, nhưng kết quả cũng chẳng ăn thua gì".

Nhưng năm tháng trôi đi như dòng nước chảy, đời người cũng thay đổi. Bây giờ Mike đã có gia đình và 2 đứa con. Anh ta trở thành một thầy giáo, có học vị Thạc sĩ, còn có cả các thành

tự học thuật khác nữa. Trước đây mẹ anh ta và tôi đều cảm thấy rất lo lắng cho kết quả học tập của anh ta, còn sợ sau này anh ta sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Nhật ký có thể giúp cho chúng ta hiểu sâu sắc sự vật, điều chỉnh lại sự sai lệch của chúng ta, giảm bớt buồn phiền cho chúng ta, đừng vội vàng đi qua một vườn hoa, hãy dừng lại một lát để thưởng thức hương thơm của hoa hồng.

Sau một hồi lật giở bỗng Bendy dừng lại và đọc to lên: "Trong buổi sinh nhật lần thứ 10 của Jenly, có 14 đứa trẻ tham dự đều là con gái cả. Chúng cười đùa, thì thầm chuyện bí mật, 1 đứa đánh đổ cốc kem làm bắn hết quần áo".

Mới ngày nào Jenly mới có 10 tuổi, bây giờ nó đã trở thành một phụ nữ thực thụ rồi, có cuộc sống và trách nhiệm riêng của mình. Tôi ngồi xuống và nhớ lại... Đây chính là sức mạnh của nhật ký, làm thức tỉnh con người, nhớ lại những ngày đã qua. Nhật ký hoặc tự truyện ngắn ít nhất cũng có 2 công dụng: giúp người ta nhớ được những chuyện đã qua; ghi chép lại diễn biến trạng thái tâm lý của bạn, giúp bạn hiểu hơn về mình".

Cuộc đời của con người trôi đi theo dòng chảy vô tình của thời gian. Cả cuộc đời của vĩ nhân được ghi chép lại và truyền cho đời sau, thế còn cuộc đời của bạn, còn cuộc đời của tôi thì sao? Chúng ta sống trọn một đời trong không gian và thời gian trên trái đất này, lẽ nào không đáng ghi chép lại sao? Thế hệ sau của chúng ta đều rất muốn biết chúng ta đến từ đâu, để từ đó có thể biết được mình đến từ đâu. Nhật ký và tự truyện ngắn có thể sẽ trở thành di sản vô giá trong tương lai.

Nhật ký và tự truyện ngắn là sự ghi chép những sự trải qua trong cuộc đời bạn, có thể để cho người đời sau đọc và tiêu khiển, cũng có thể để ghi chép lại những khát vọng và hoài bão thầm kín của bạn. Những trang còn bỏ trống là người bạn tốt trung thành và sẽ lắng nghe bạn, chờ đợi những lời nói mà bạn muốn nói, sau đó sẽ thu lại, khoá lại và sẽ mãi mãi im lặng.

Nhật ký và tự truyện ngắn có thể được coi là sổ tay tinh thần, nó ghi chép lại được tâm tư và cảm nhận của bạn, nó giúp cho bạn khi đối thoại với chính tâm hồn mình có thể xem xét lại mình, suy nghĩ lại mình, nhận thức về mình, tạo ra cơ hội tốt cho sự hoàn thiện và trưởng thành của chính mình. Trong suốt quá trình này bạn sẽ khám phá ra mình. Phát hiện ra bản thân mình khác, phát hiện ra bản thân mình chân thực đằng sau bộ mặt nạ, phát hiện ra từng bộ phận của bản thân mình đã bị phân chia, phát hiện ra sự hạn chế, thành kiến, sự ngu muội, sự xấu xa, lạnh lùng, sợ hãi của bản thân, phát hiện ra sự nhiệt tình, dũng cảm, nhạy bén, sức sáng tạo, trí tưởng tượng và cá tính đặc biệt của bản thân. Trên thực tế, mỗi con người đều bị phân chia ra thành những cái mình khác nhau, tiến hành đối thoại bình đẳng theo lý tính giữa những cái mình đã được phân chia là 1 quá trình thức tỉnh bên trong của một con người, là một quá trình nhận thức của một con người chuyển từ chỗ tối sang chỗ sáng. Giống như chân lý càng tranh luận càng sáng tỏ, trong sự kể lể, giải thích, khuyên nhủ thậm chí là tranh luận kịch liệt giữa những cái mình với nhau, sự nhân ái, trí tuệ và chính nghĩa trong sâu thẳm trái tim con người có thể sẽ nổi lên.

Một điều cần phải hết sức ghi nhớ là, quyết không được trở thành nô lệ của nhật ký, làm khổ sai cho nhật ký, không nhất thiết phải ngày nào cũng viết, những khi cần, nhật ký và tự truyện ngắn mới chính là đồng minh tốt nhất của bạn.

TỰ TAY GIEO TRỒNG VÀ GẶT HÁI 1 LẦN

Đác - Uyn đã từng nói là từ một hạt giống thu được trên lông của một con chim ông đã nhân ra được 82 cây.

Bạn có biết là trên trái đất này có vô số loài thực vật nở hoa chưa (khoảng 25000 loài), chúng ta được hưởng thụ vô số loài hoa, quả và rau xanh, nếu như không có bàn tay của con người, làm sao chúng có thể sinh trưởng và sinh sôi nảy nở được?

Lúc gieo trồng lòng đầy hi vọng, lúc gặt hái lòng đầy cảm kích, gieo một hạt giống bạn sẽ để lại dấu ấn của mình trên trái đất rộng lớn này.

Giờ đây ngắm nhìn vườn đậu của tôi, từng luống, từng luống song song nhau chiều dài có thể đến cả chục mét, đang chờ làm cỏ xới đất, bởi vì loạt cuối cùng chưa gieo xong, loạt đầu tiên đã sinh trưởng rất nhanh rồi, nên không thể chần chừ được nữa rồi. Có mỗi việc cón con của Héc-quyn mà phải tốn nhiều công sức rồi cuộc là để làm gì nhỉ? Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi yêu quý những luống đậu của tôi, vì vậy tôi đã tìm được sức mạnh, giống như là Antaios (người khổng lồ trong truyền thần thoại Hy Lạp, con của thần biển và thần đất, khi chiến đấu chỉ cần người không rời khỏi mặt đất thì có thể liên tục được tiếp thêm sức mạnh từ người mẹ là thần đất, trăm trận trăm thắng. Sau này bị Hécquyn phát hiện được điểm này, Hécquyn đã nâng Antaios lên không trung và đánh chết). Nhưng tại sao tôi lại phải trồng đậu? Chỉ có ông trời mới hiểu được. Suốt cả mùa hè, tôi cứ miệt mài làm việc - trên mảnh đất mà trước đây toàn cây dâu tây, cỏ đuôi chó, dâu đen, những quả dại và những bông hoa dại rất đẹp, nhưng giờ đây đã nhường chỗ cho những cây đậu, liệu tôi có thể học được điều gì từ những cây đậu, cây đậu liệu sẽ học được gì từ tôi?

Tôi yêu quý chúng, tôi làm cỏ xới đất cho chúng. Từ sáng đến tối tôi chăm bẵm cho chúng đây có thể coi là công việc một ngày của tôi. Những chiếc lá to thật đáng yêu. Trợ thủ đắc lực của tôi là những giọt sương và những hạt mưa làm ẩm nền đất khô khan, bản thân nền đất lại chứa đựng một lượng lớn chất dinh dưỡng cao dù đại bộ phận là đất khô cằn. Sâu bọ, những ngày rét buốt, đặc biệt lũ chuột đất, là những kẻ thù của tôi. Lũ chuột xoi mói một phần tư mẫu của tôi. Nhưng tôi có quyền hành gì mà phá bỏ, những loại thực vật như cỏ đuôi chó, và cả vườn Bách Thảo từ xưa tới nay của chúng, chỉ mong sao chỗ đậu còn lại sẽ mau chóng lớn khỏe để có thể đối phó được với những kẻ địch mới.

Đây là kết quả kinh nghiệm trồng đậu của tôi, khoảng mừng 1 tháng 6 thì gieo trồng những hạt đậu nhỏ màu trắng, khi mầm đậu mọc cao được từ 40 - 90 cm thì trồng thành hàng lối, chọn những cây giống thuần chủng, tròn, tươi non, phải hết sức chú trọng đề phòng sâu bọ, bổ sung những mầm mới vào những chỗ không nảy mầm, sau đó phải đề phòng lũ chuột, nếu như mảnh vườn của bạn không được rào chắn cẩn thận, lũ chuột sẽ xoi hết những lá non vừa mọc ra, hơn nữa sau khi những tua cuốn vươn ra, lũ chuột vẫn tiếp tục theo dõi và chờ đợi, cũng giống như như loài sói, lũ chuột đất sẽ xoi hết những nụ và quả đậu mới nhú ra. Điều đặc biệt quan trọng là, nếu như bạn muốn tránh sương gió, và muốn đậu của bạn bán chạy, thì bạn phải cố gắng hết sức thu hoạch sớm, như vậy thì có thể giúp cho bạn tránh được nhiều tổn thất.

Ngoài ra tôi còn tích lũy được vốn kinh nghiệm khá phong phú. Tôi nói với bản thân mình mùa hè năm tới, tôi không cần phải tốn nhiều công sức để gieo trồng đậu và ngô nữa, tôi sẽ gieo trồng một số hạt giống như: thách thức, chân lý, niềm tin, ngây thơ, chất phác..., nếu như những hạt giống này không bị thất lạc, thì xem xem chúng có thể sinh trưởng trên mảnh đất này được không, có thể tốn ít công sức và phân bón mà lại duy trì được cuộc sống của chúng

hay không, bởi vì độ phì nhiêu của đất nhất định chưa thể mất đi đến mức không thể trồng được những thứ này.

Tôi rất coi trọng hạt đậu giống, nhưng đến lúc thu hoạch thì thế nào? Tôi mong chờ vào mảnh ruộng lớn đã lâu nhưng nó lại không coi tôi là người gieo trồng chính, nó phớt lờ tôi, chỉ để ý đến ai đã tưới nước cho nó, khiến cho nó xanh tươi, thành quả lại không phải hoàn toàn do tôi thu hoạch, một phần của chúng chẳng phải là dùng để nuôi lũ chuột đất đỏ sao?

Vậy thì, tại sao chúng ta lại bị mất mùa? Những người nông dân chân chính không nhất thiết cứ phải buồn lo, cứ giống như là lũ chồn không cần thiết phải quan tâm đến việc cây cối năm nay liệu có trở bông cho hạt hay không? Người nông dân chân chính cần cù làm việc suốt ngày, không phải vì họ muốn các sản phẩm sản xuất ra từ trên đất chỉ thuộc về mình họ sở hữu, trong lòng họ, họ không chỉ nên cống hiến thành quả đầu tiên, mà còn nên cống hiến thành quả cuối cùng của mình.

Bây Con đã từng nói: "Sự biến hoá kỳ diệu của tự nhiên ngày một vượt xa sự nhận biết của 5 cơ quan cảm giác của chúng ta, vì vậy loài người cứ tự suy diễn, phán đoán, giải thích, thông thường đã lạc đề quá xa". Lúc gieo trồng và thu hoạch không chỉ là gần gũi với đất, thực ra đời người chính là một quá trình không ngừng gieo trồng và thu hoạch.

Có lẽ chỉ vì một đợt không khí lạnh không dự đoán trước được, mà những hạt giống thấm đẫm mồ hôi và nước mắt của chúng ta sẽ không nảy mầm.

Có lẽ chỉ vì một trận bão bất khả kháng, mà hoa màu thấm đẫm mồ hôi của chúng ta sẽ không đơm hoa trở bông.

Có lẽ chỉ vì một trận lũ lụt trăm năm mới có một lần, mảnh đất mà chúng ta sớm hôm cấy cuốc vun trồng sẽ thất thu.

Quá nhiều "có lẽ", thậm chí quá nhiều trường hợp trồng dưa chẳng được, trồng đậu thất thu, nhưng chúng ta không nên vì thế mà ngừng gieo trồng, cho dù đây mình thương tích cũng phải dùng đôi môi nứt nẻ của mình ngậm lấy vết thương đang nhỏ máu để làm ẩm cõi lòng dường như đã cạn khô.

Gieo trồng hiện tại, thu hoạch tương lai, khi chúng ta thu hoạch thành quả của cuộc đời, đừng quay lại, đừng bỏ cuộc, những thứ chúng ta đã từng có có thể bỗng chốc ra đi.

Nếu như chỉ đứng trên mảnh đất thu hoạch mà ngóng chờ, thì điều đang chờ bạn chỉ có thể là bao la và hoang vu, niềm vui của thành công sẽ gặm nhấm dần niềm tin. Bằng qua cơn gió đêm đi về phía cánh đồng rộng bao la, nhìn lên mặt trăng và những ngôi sao đang lên và tự hỏi chúng ta có lý do gì ngừng đây? Bởi vì chỉ có cả đời gieo trồng, chúng ta mới không bị đói khổ, những cánh đồng mới không biến thành đầm lầy hoang vu.

Chúng ta hãy cả đời gieo trồng, gieo trồng tất cả!

HÃY TÌM CHO MÌNH NHỮNG NGƯỜI BẠN TRI KỶ

Vào thế kỷ thứ 4 trước công nguyên, nước Áo có một chàng thanh niên tên là Picias vì đã xúc phạm đến tên bạo chúa JorAnis nên bị xử tội chết. Picias là chàng trai rất có hiểu, trước khi bị xử tội chết, chàng đã khẩn cầu tên bạo chúa cho chàng được phép về nhà để nói lời vĩnh biệt với bố mẹ, nhưng tên bạo chúa JorAnis không đồng ý. Đúng vào lúc này, bạn của Picias là Damon đã tình nguyện tạm gánh thay hình phạt cho Picias và cam kết là: "Nếu như đến kỳ hạn mà Picias không quay lại, thì tôi xin chịu hình phạt cho Picias". Bạo chúa JorAnis không còn cách nào khác đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Ngày hành hình đã đến rất gần mà Picias vẫn biệt vô âm tín, mọi người đều cười nhạo Damon đã đem tính mạng của mình ra bảo lãnh cho tình bạn. Vào ngày hành hình đúng lúc Damon bị treo ngược lên giá hành hình và mọi người đều nín thở vì cảnh đau thương này thì bỗng nhiên từ phía đằng xa Picias chạy như bay đến. Chàng chạy như bay trong mưa to miệng hét lên "tôi quay lại đây rồi!" chàng chạy đến bên Damon rồi úa nước mắt 2 tay ôm chặt lấy Damon thay cho lời từ biệt. Lúc này mọi người đã có thể thở phào lau nước mắt. Và 1 điều kỳ lạ đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người, bạo chúa JorAnis bỗng nhiên hạ lệnh đặc xá cho Picias và nói: "Ta nguyện đánh đổi tất cả để kết bạn với những người như thế này".

Một người hỏi: "Hãy nói cho tôi nghe về tình bạn".

Người bạn của anh ta trả lời: Bạn của bạn là nhu cầu của bạn được đáp ứng, anh ta là thừa ruộng mà bạn gieo trồng bằng tình cảm, mà thu lại là lòng biết ơn.

Anh ta là thức ăn, nước uống của bạn và cũng là lò sưởi của bạn. Khi bạn của bạn dốc bầu tâm sự với bạn thì bạn đừng ngại nói ra từ "không" từ đáy lòng mình và cũng đừng giấu giếm sự "đồng ý" từ đáy lòng mình.

Ngay cả khi anh ta im lặng, trái tim của bạn vẫn phải lắng nghe trái tim của anh ta, bởi vì tình bạn, không cần dùng ngôn ngữ, tất cả tâm tư, nguyện vọng, hy vọng đều đã nảy sinh trong niềm vui thầm lặng và tạo nên sự cộng hưởng rồi.

Khi bạn và bạn của bạn phải li biệt, bạn đừng đau buồn bởi vì điểm mà bạn cảm thấy bạn của bạn đáng yêu nhất sẽ càng hiện lên rõ hơn khi bạn của bạn đã đi xa, cũng giống như người leo núi khi đứng ở dưới đồng bằng nhìn lên đỉnh núi, sẽ càng hiểu rõ hơn.

Ngoài việc tìm kiếm sự sâu xa của tâm hồn ra, tình bạn không còn mục đích nào khác. Bởi vì thứ tình cảm mà chỉ mong muốn thể hiện sự hấp dẫn thần bí bên ngoài thì đó không thể coi là tình cảm thực sự, đó chỉ là một chiếc lưới đã được giăng ra, chỉ có thể bắt được những thứ vô bổ mà thôi.

Hãy dành tất cả những điều tốt đẹp nhất của mình cho bạn của bạn. Nếu anh ta muốn biết nhược điểm của bạn, thì cũng nên cho anh biết ưu điểm của bạn. Bạn cần tìm một người chỉ là để giúp bạn tiêu khiển, giết thời gian, liệu người đó có xứng đáng là bạn của bạn không?.

Trong sự dịu êm của tình bạn cần phải có những tiếng cười vui vẻ và những niềm vui chung bởi vì trong khoảnh khắc đó bạn có thể tìm thấy nguồn sức mạnh về tinh thần.

Để có được một người bạn thực sự, trước tiên bạn phải học cách làm bạn của anh ta. Điều này nghe ra thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế thì lại chẳng đơn giản một chút nào cả. Ngày nay, người ta thường coi mình là trung tâm, nghe thì có vẻ vô tư nhưng trên thực tế lại là tự tư tự lợi, cứ luôn đòi hỏi đối phương phải vì mình, nhượng bộ mình, nếu như không được như ý thì lại lớn tiếng than thở. "Thế gian tri kỷ chẳng mấy người", kết quả là phải sống nốt phần đời còn lại trong sự cô đơn. Cần phải biết là, tình bạn không phải là tự nhiên từ trên trời rơi xuống, mà nó là cả một quá trình nuôi dưỡng, chăm bón, phát triển, không phải là tất cả những thứ bạn cho, đối phương đều chấp nhận.

Nhiều khi, chúng ta cố dùng cách thức và tiêu chuẩn của riêng mình để tạo tình bạn, mà quên đi bản thân anh ta. Bạn càng dùng cách thức này thì áp lực lại càng lớn, có lúc bạn sẽ cảm thấy mình đã bỏ ra quá nhiều mà đối phương chẳng hề rung động gì cả. Càng cố gắng lôi kéo thì vết nứt lại càng lớn hơn.

Cả hai bên đều âm thầm oán trách nhau và khi thời cơ đến thì ngọn lửa trong lòng cả hai bùng phát lên, và tình bạn tan vỡ từ đây.

Đúng là trên đời này tìm được bạn tri kỷ thật là khó, nhưng nếu như bạn học được cách làm bạn với người khác trước, thì bạn sẽ tìm được tình bạn thực sự. Một người hiểu biết trước tiên họ cần phải chọn đối tượng để kết bạn, sau đó căn cứ vào tình hình cụ thể để quyết định mức độ tình cảm giữa hai bên, có những người bạn lúc này thì thân nhau như cá với nước, nhưng lúc khác có thể sẽ quay ngược lại 180°. Chỉ có tri âm tri kỷ cho dù trải bao thăng trầm biến đổi thì tình bạn không những không phai nhạt mà ngược lại càng sâu sắc hơn, hai bên cùng phải nỗ lực là điều tiên quyết.

Vì vậy, nếu trong cuộc đời bạn gặp được tri âm tri kỷ, tốt nhất bạn nên dùng tình cảm chân thực của mình để vun đắp cho tình bạn.

Rất nhiều người cứ chạy theo cảm giác, kết quả là phải ôm hận suốt đời. Con người có thể sẽ thay đổi, nhưng có rất nhiều phẩm chất và tính cách sẽ mãi mãi không thay đổi, ví dụ như thích người khác hiểu rõ sở thích và hoàn cảnh của mình, không thích bị người khác trêu chọc, mong muốn đối phương thông cảm, căm ghét đối phương nghi ngờ... Người ta thường mong muốn khi gặp khó khăn bạn bè sẽ giúp đỡ, khi thành công thì chia sẻ với bạn bè, nhưng thực tế thì cái sau chẳng phải ai cũng làm được.

HÃY TÌM NGƯỜI THẦY CHO CUỘC ĐỜI MÌNH

Những người theo chủ nghĩa lý tưởng không phải là không thể gặp được người tin tưởng mình. Nhất định sẽ có người như vậy đang đợi bạn, đợi bạn đặt những bước chân vào vòng cảm giác của họ. Người như thế này có lẽ sẽ trở thành người thầy của bạn - quý nhân của cuộc đời bạn. Người này nhìn thấu những khả năng tiềm ẩn của bạn, khích lệ và chúc phúc những thử nghiệm của bạn, khiến cho bạn ngay trong lúc hụt hẫng vẫn luôn nhìn thấy hy vọng, khiến cho bạn ngay trong lúc dắc ý cũng không đi quá xa. Người này cũng giống như bạn đều tin chắc là bạn sẽ thành công, những lúc bình thường người này là tấm gương để bạn học tập, trong những lúc khác lại là cánh tay đắc lực của bạn.

Một người Mỹ đã đưa ra một quan điểm hết sức sâu sắc về "người thầy" của đời mình như sau:

"Trong cuộc đời của bạn, Thượng Đế đã sắp đặt cho bạn vô số những người thầy. Có thể họ không giống bạn về tướng mạo, giọng nói, có thể họ đều không phải là mẫu người mà bạn kỳ vọng. Nhưng điều quan trọng là sự hiểu biết của họ uyên bác hơn bạn, đây là lý do bạn cần phải học hỏi họ. Nếu như cho đến tận bây giờ bạn vẫn chưa tìm được người thầy cho mình thì bạn cũng đừng lo, chỉ cần bạn mở to đôi mắt hơn nữa, bạn nhất định sẽ tìm được người thầy của mình và bạn sẽ học được những bài học kinh nghiệm mà bạn cần phải học".

Cùng với sự tăng dần của tuổi tác, tôi phát hiện ra bản thân mình ngày càng không giống mọi người. Tôi cảm hận tại sao mình vừa mới sinh ra thì đã là một kẻ sút môi. Cứ mỗi khi đến trường thì đám bạn học lại trêu chọc tôi. Tôi biết rất rõ đối với người khác ngoại hình của tôi rất đáng ghét, nhất là tôi vừa có cái môi dị dạng xấu xí, cái mũi gầy gập, hàm răng thì nghiêng ngả, lại còn nói lắp nữa chứ.

Các bạn học hỏi tôi: "Môi của bạn sao lại trở nên như thế này?" Tôi chẳng biết trả lời thế nào đành phải nói là lúc còn nhỏ bị ngã, môi đập vào một mảnh thủy tinh vỡ nên bị sút một miếng. Tôi cảm thấy nói dối như vậy dễ chịu hơn là nói cho họ biết mình vừa sinh ra thì đã bị như thế này rồi. Càng ngày tôi càng tin rằng: ngoài người nhà mình ra, sẽ chẳng còn ai giúp mình, thậm chí chẳng có ai cảm tình với mình nữa.

Khi lên lớp 2, tôi được học ở lớp của cô Lonardfur. Cô hơi béo nhưng rất xinh, dịu dàng và đáng yêu. Cô có mái tóc vàng kim óng ánh và đôi mắt to đen sáng long lanh. Tất cả học sinh của cô đều rất yêu quý và ngưỡng mộ cô, nhưng không có ai quý cô bằng tôi, bởi vì 1 nguyên nhân hết sức đặc biệt.

Những học sinh tiểu học như chúng tôi hàng năm đều phải trải qua "cuộc trắc nghiệm thính giác". Tất cả các bạn theo thứ tự lần lượt tiến đến bên cạnh phòng học dùng tay phải bịt tai phải lại, sau đó cô giáo sẽ đứng ở trên bục giảng nói nhỏ một câu, sau đó học sinh sẽ phải nhắc lại câu nói đó của cô. Thật là không may từ nhỏ tôi đã bị khiếm thính, lại đứng vào tai bên trái, nên hầu như không nghe thấy gì cả, nhưng tôi không bao giờ nói ra điều này vì sợ các bạn sẽ càng cười chê mình nhiều hơn.

Tuy vậy tôi cũng có cách riêng của mình để đối phó với cuộc trắc nghiệm này. Ngay từ hồi còn nhỏ đi mẫu giáo lúc chơi trò chơi, tôi đã phát hiện hầu như chẳng có ai để ý xem bạn có bịt tai thật hay không, mà họ chỉ chú ý xem bạn nhắc lại có đúng hay không thôi. Vì vậy lần nào tôi cũng giả vờ lấy tay bịt tai lại. Lần này cũng giống như những lần trước tôi là người cuối cùng của cuộc trắc nghiệm. Tất cả các bạn đều rất phấn khởi vì họ đã trải qua cuộc trắc nghiệm một

cách xuất sắc. Tôi cứ loay hoay đoán xem liệu cô giáo sẽ nói cái gì? Trước đây cô thường hay nói là: "Trời màu xanh" hoặc hỏi một câu: "Bạn có giày mới phải không?".

Cuối cùng thì cũng đến lượt tôi, tôi quay tai trái về phía cô Lonardfur đồng thời dùng tay phải bịt chặt tai phải lại sau đó hơi để kênh tay phải lên một chút, chỉ cần vậy tôi cũng có thể nghe rõ được cô nói cái gì rồi.

Tôi hồi hộp chờ đợi... sau cùng cô nói ra tám chữ, tám chữ này giống như tia nắng ấm áp chiếu thẳng vào sâu thẳm trái tim tôi, tám chữ này vỗ về an ủi tâm hồn bé nhỏ đã bị tổn thương của tôi, tám chữ này đã làm thay đổi cả cách nhìn của tôi đối với cuộc sống.

Lời cô dịu dàng như cơn gió mát thổi nhẹ vào tâm hồn tôi.

"Cô ước gì em là con gái cô".

Năm 1919 một thanh niên bị thương trong đại chiến châu Âu đã chuyển đến Chicago và sống tại một nơi rất gần với nơi ở của Anderson. Người thanh niên này sau khi đọc lại tác phẩm của Anderson mới thực sự cảm nhận được sức mạnh to lớn của văn học, nhưng sau khi người thanh niên tiếp xúc với Anderson rồi thì quan điểm về đối nhân xử thế của Anderson còn ảnh hưởng đến anh ta lớn hơn nhiều. Sau này có một thanh niên tương tự vì ngưỡng mộ danh tiếng của nhà văn Anderson mà đã đến thăm và chân thành mong muốn được ông chỉ bảo. Cũng giống như lần trước, Anderson đã thẳng thắn, tận tình chỉ bảo cho anh ta, còn giúp anh ta xuất bản bộ tiểu thuyết đầu tay của anh ta.

Nhiều năm trôi qua, Anderson chưa từng từ chối chỉ bảo bất cứ người thanh niên nào tìm đến ông. Ông dùng tác phẩm và nhân cách của mình để tạo ảnh hưởng đến vô số độc giả và tác giả. Nhà phê bình văn học nổi tiếng Cory đã ca ngợi Anderson là "người duy nhất đem lại cái đặc sắc và tầm nhìn của mình truyền lại cho đời sau".

Người thanh niên đầu tiên đã xuất bản bộ tiểu thuyết dài đầu tay vào năm 1926 và đã gây được tiếng vang rất lớn. Tên của tác phẩm là: "Mặt trời mọc như thường ngày", tên của người thanh niên này là Hemingway. Người thanh niên thứ 2 sau vài năm được sự giúp đỡ của Anderson đã viết ra 1 tác phẩm được mệnh danh là kiệt tác của toàn nước Mỹ, đó là tác phẩm "ồn ào và hỗn loạn", tên của anh là Faulkner.

Rất nhiều người không thể hiểu nổi tại sao Anderson lại hào phóng và vô tư như vậy, đem những thứ quý giá nhất của mình - thời gian và kỹ xảo sáng tác truyền lại cho thế hệ trẻ. Có lẽ câu trả lời là: Anderson đã từng thụ giáo 1 vị tác giả tiền bối khác - nhà văn vĩ đại Marktwain đem phẩm chất, đức hạnh cao đẹp và kỹ xảo đỉnh cao của mình vô tư truyền lại cho những người cần nó, phẩm cách cao đẹp này có sức tồn tại vĩnh hằng hơn bất cứ tác phẩm nào.

Bạn đã tìm được "quý nhân" như thế này chưa? Nói một cách đơn giản thì "người thầy" hoặc "quý nhân" là người giúp bạn đạt được thành công, là tấm gương cho mọi hành động của bạn, đem tất cả những gì học được truyền lại cho bạn, có những lời khuyên thích hợp cho bạn và luôn tìm cơ hội phát triển vươn lên cho bạn. Trong cuộc đời rất nhiều người, sự giúp đỡ của "người thầy" hoặc "quý nhân" còn lớn hơn rất nhiều sức mạnh nội tại của mình đồng thời trong quá trình tiếp thu tư tưởng và tâm hồn vĩ đại, chúng ta luôn luôn có được một sức mạnh trợ giúp rất lớn.

Đoạn văn dưới sẽ miêu tả một cách hình tượng về cuộc đối thoại trong tưởng tượng của tác giả với Helen Keller "Hiện nay tôi đang đi trong khu rừng rậm ở Island của nước Mỹ đầu thế kỷ thứ 18. Tôi đi vội vã, cây cối, hoa lá... đều tránh sang một bên. Nơi tôi cần đến là một gian nhà nhỏ bình dị ở vùng nông thôn, một người phụ nữ mỉm cười đang đứng chờ tôi. Tôi cảm động và lao đến: A! Bà chính là..." đến đây con, hãy thử nghiệm một cuộc sống mới".

Tôi loạng choạng đến gần, ở đó tôi nhìn thấy - nói đúng hơn là sờ thấy - người tôi ngưỡng mộ trong lòng Helen Kellen. Tôi thần thờ sờ lên đôi tay, khuôn mặt của bà, nhưng trong đầu không có một chút ấn tượng nào cả, trước mắt vẫn là một màu tối đen sì như xưa.

"Ta nghĩ con rất sa sút và không được vui. Không, cuộc sống của con rất tốt, nhưng rất bận, con cũng thường xuyên cảm thấy mệt, dường như không kịp nghĩ đến những thứ khác nữa. Vậy thì con hãy nói đi, trên đường đến đây con nhìn thấy những gì. Con nhìn thấy rừng rậm còn có cả hoa, khe suối, con có thấy tiếng chim hót đáng yêu không? không, con không để ý". Tôi cười "vậy thì cây cối ra sao? cũng giống như những cây khác rất phổ biến". Đây là cuộc đối thoại giữa tôi và Helen Kellen, cũng có thể gọi là phu nhân Mace. Tôi cảm thấy đây là một vấn đề vô cùng nhàm chán, tôi không thể kiên nhẫn được nữa đã lên tiếng hỏi Helen làm thế nào để có thể rèn luyện được nghị lực phi thường và lòng nhân ái vĩ đại.

Người thầy của bạn sẽ xuất hiện trước mặt bạn vào lúc cần thiết, đồng hành cùng với bạn, dẫn dắt bạn theo phương hướng đúng đắn chính xác. Cần phải ghi nhớ, người thầy tốt có thể đem lại cho bạn những sự gọi mở vô giá, nhưng suy cho cùng, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về sự trưởng thành của mình, vì vậy mục đích của bạn nên là học cách độc lập dưới sự dìu dắt của người thầy.

Tiếp theo đó bạn cũng cần phải thử làm "thầy" hoặc "quý nhân" của người khác, có lúc có khi chỉ là một câu nói vui vô tình cũng có thể mang lại cho người khác sự gọi mở vô tận, và bạn sẽ mãi mãi còn ghi sâu trong ký ức của người khác, đây thật là một việc khiến cho người ta vui mừng và yên tâm.

Cuối cùng bạn hãy thử hỏi mình 2 câu hỏi sau đây:

1. Vào những thời khắc quyết định trong sự nghiệp và cuộc sống có "quý nhân" giúp bạn không?
2. Tư tưởng của nhà văn hay vĩ nhân nào ảnh hưởng đến bạn nhiều nhất?

THỂ NGHIỆM CUỘC SỐNG KHÁC - SỐNG VÀI NGÀY Ở MIỀN THÔN QUÊ, THƯỜNG THỨC PHONG CẢNH ĐỒNG QUÊ.

Nhiều năm trước đây tôi sống tại một miền thôn quê, nơi sâu thẳm của những câu dân ca. Tiếng sáo, vào tháng 7 khi hoa ấu nở rộ, lũ chim nước bay về làm bạn với tôi, tất cả đã đi sâu vào tâm hồn thơ mộng của tôi. Hỡi loài chim nước, bạn của tôi ơi, trong những đêm như thế này xin bạn đừng bay đi, trước khi mùa thu đến, chúng ta còn phải lội qua một con sông rất sâu.

Một ngày cuối cùng của tháng 6, xung quanh là lãnh thổ rộng lớn bao la của nước Nga - quê hương yêu dấu của tôi.

Cả bầu trời là một màu xanh ngắt. Trên trời chỉ có một đám mây ngũ sắc dường như đang bay lượn, dường như đang tan ra. Trời lặng gió và ấm áp, cả không gian dường như đang lan toả một mùi thơm của sữa bò tươi!

Chim sơn ca đang hát líu lo, đàn bồ câu đang gù trong nắng ấm. Chim yến đang bay lượn trên không trung, đàn ngựa vừa hí vang vừa gặm cỏ. Chú chó im lặng ngoan ngoãn vẫy vẫy cái đuôi.

Trong không trung đang bốc lên mùi khói, mùi thơm của cỏ, có xen lẫn một chút mùi nhựa thông và mùi thuốc da. Những bụi cây gai rậm um, toả ra mùi thơm nồng dễ chịu.

Một cái thung lũng thoải thoải dốc, hai bên sườn dốc chạy dài những hàng liễu xanh, tán của chúng liền sát thành một khối, thân cây phía dưới đầy vết nứt nẻ. Một con suối nhỏ chạy dài giữa thung lũng. Dưới làn nước trong veo, những hòn sỏi dưới đáy dường như cũng đang lay động, xa xa phía chân trời mờ mờ một làn sóng biếc của con sông lớn. Chạy theo thung lũng là 2 sườn núi, một bên là những kho lương nhỏ chạy đều tăm tắp, những dãy nhà kho khoá cửa im lìm, sườn phía bên kia thưa thớt dăm ba ngôi nhà nông làm bằng gỗ thông có mái lợp bằng những tấm gỗ mỏng. Trên mỗi nóc nhà đều có cắm một cây sào dài phía trên có gắn tổ chim ngói.

Mái hiên trước của mỗi nhà đều có hình một con ngựa phi giương bồm đúc bằng sắt. Những tấm kính cửa gỗ ghè phản chiếu màu sắc cầu vồng. Trên khung viền cửa có hình vẽ đan xen với những bông hoa khảm bằng gốm, trước cửa mỗi nhà đều đặt ngay ngắn một hàng ghế dài. Chú mèo cảnh giác dựng ngược đôi tai lên nằm cuộn tròn trên nền đất. Sau bức cửa cao cao là gian tiền mát mẻ nhưng hơi tối.

Tôi trải tấm thảm ra, nằm trên bờ thung lũng. Xung quanh từng động từng động cỏ khô vừa mới được cắt xuống toả ra mùi thơm ngào ngạt. Những người nông dân cần cù thông minh đem cỏ khô trải ra phía trước nhà: Chỉ cần phơi thêm một chút nữa là có thể đem cất đi, như vậy sau này khi trải ra để nằm ngủ sẽ rất êm ái và dễ chịu.

Những đứa trẻ có mái tóc xoăn đang chui ra từ phía sau những động cỏ khô. Gà mẹ đang lắc lư cái mào bới động cỏ khô tìm những con sâu. Chú chó con mõm trắng đang vui đùa lăn lộn

trong đồng cỏ.

Những thanh niên có mái tóc xoăn dài màu nâu nhạt mặc những chiếc áo chít ngang eo, đi những đôi ủng da có viền sắt rất nặng, đang đứng dựa vào những chiếc xe trâu nói chuyện cười đùa say sưa.

Một thiếu phụ có khuôn mặt tròn ngó đầu ra từ ô cửa sổ không biết là do nghe thấy tiếng nói cười của đám thanh niên hay nhìn thấy lũ trẻ đang đùa nghịch vui vẻ.

Một thiếu phụ khác đang vươn đôi cánh tay chắc khoẻ ra kéo gàu nước to từ dưới giếng lên, chiếc gàu đang đưa trên chiếc dây thừng làm rớt xuống những giọt nước óng ánh.

Đứng trước mặt tôi là một bác nông dân già. Bác mặc chiếc váy kẻ ô vuông mới, đi đôi giày cũng còn mới.

Trên cái cổ gầy và đen của bác có đeo ba chuỗi ngọc. Trên mái tóc hoa râm của bác có quấn một chiếc khăn có những chấm đỏ. Chiếc khăn trễ xuống che đến sát mắt. Nhưng trong đôi mắt bác vẫn thấp thoáng nụ cười vui vẻ, trên khuôn mặt đầy những vết nhăn nếp nhăn vẫn nở ra nụ cười triu mến. Có lẽ bác cũng đã gần 60 tuổi rồi, cho dù là bây giờ bác như vậy những vẫn có thể nhận thấy một điều là: ngày xưa bác là một cô gái xinh xắn.

Bác thò cánh tay phải cháy đen lòi từ trong hầm ra một thùng sữa bò lạnh vẫn còn chưa kịp lọc mỡ, trên thành chiếc thùng bắm đầy những bọt giống như bọt thuỷ tinh; tay trái bác đưa cho tôi một cái bánh mì vẫn còn nóng hôi hổi và nói: "vì sức khỏe hãy cố ăn đi nhé hơi người khách quý đến từ phương xa!"

Chú gà trống bông cất tiếng gáy vang rền vỗ đôi cánh liên hồi; Chú bê con bị nhốt trong chuồng cũng cất tiếng kêu be be phụ hoạ theo.

"Hãy nhìn đám yến mạch này!" xa xa vọng lại tiếng nói của người đánh xe ngựa. Quê hương nước Nga tự do của tôi thật là sung túc, an nhàn và phì nhiêu! Thật là êm đềm và tươi đẹp!

Tôi bất giác nghĩ: cây thánh giá chữ thập trên cái đỉnh của nhà thờ SoGal và tất cả những gì mà người thành phố chúng ta đang phấn đấu để có được sẽ chẳng thấm vào đâu cả.

Cảnh vật ở các miền quê sẽ đem lại cho bạn nguồn cảm xúc dồi dào, chính vì thế mà có rất nhiều danh nhân thích về quê để suy nghĩ tìm tòi và sáng tác ra những áng thơ bất hủ. Nhà triết học Đức Hecdegger đã làm một ngôi nhà nhỏ rộng 6m dài 7m trên một sườn dốc của một thung lũng rộng lớn ở khu rừng rậm Schwazwald ngôi nhà được chia làm các gian nhỏ như: nhà bếp, phòng ngủ, phòng đọc sách. Sau đây là cảm nhận về cuộc sống trong ngôi nhà nhỏ của ông:

"Vào những thời khắc chuyển giao giữa các mùa, tôi có thể cảm nhận được sự biến hoá theo từng khắc. Những dãy núi lừng lững nguy nga; nham thạch từ thời nguyên thuỷ rắn chắc; những cây thông trưởng thành chậm chậm nhưng rắn rỏi; vẻ đẹp rực rỡ nhưng mộc mạc của những thảo nguyên trăm hoa đua nở; tiếng róc rách của khe suối chảy chậm chậm giữa đêm thu; sự trang nghiêm, thuần tuý của những sườn dốc phẳng phủ đầy tuyết trắng - tất cả những sự biến hoá của phong cảnh ở đây đều nổi bật lên một cách tự nhiên chứ không phải là phải thông qua các thủ pháp "nghệ thuật" hoặc là tác động của con người, mà là sự hoà nhập giữa sự tồn tại của bản thân con người và tự nhiên....".

Ngày càng có nhiều người dân thành thị mơ ước sở hữu những ngôi nhà ở cả thành thị và nông thôn, giống như những người Anh yêu cuộc sống ở các miền thôn quê, mỗi khi có thời

gian nhàn rỗi hoặc vào các kỳ nghỉ họ có thể về nông thôn để hưởng thụ cuộc sống và phong cảnh điền viên. Nhưng đối với đại đa số người, mơ ước này là không thực tế lắm, nhưng chỉ cần bạn để tâm sắp xếp một chút, mỗi năm dành ra một khoảng thời gian là vài ngày về các miền thôn quê hưởng thụ một chút cuộc sống ở đó chắc là không có gì là quá xa xỉ cả.

Ở những thành phố ngựa xe như nước, hàng ngày mỗi khi bạn đi xuyên qua những đám người lũ lượt đi lại trên đường phố, hay đi xuyên qua những dãy nhà cao thấp nhấp nhô, những tiếng ồn luôn làm cho bạn rối hết cả tâm trí lên. Vậy thì tại sao lại không dành ra một vài ngày để thay đổi cuộc sống một chút? Về các miền quê bạn sẽ cảm thấy thư giãn cả về mặt tâm hồn và thể xác.

Giữa những cánh đồng rộng mênh mông, bạn có thể một mình hoặc với một vài người bạn thân ngồi trên những đồng rạ, khi màn đêm buông xuống, những cơn gió đêm mát mẻ thổi mơn man trên mặt, bạn hãy phóng hết tầm mắt nhìn ra bốn phương, bạn sẽ cảm thấy phong cảnh đồng quê rộng lớn mênh mông vô bờ bến. Đêm càng về khuya, sự yên tĩnh đang dần bao trùm lên khắp cánh đồng, xa xa vọng lại tiếng ếch nhái kêu râm ran, hơi thở và những tiếng thì thầm của các bạn hoà lẫn vào tiếng côn trùng, tiếng chó sủa và cả tiếng gió thổi, tất cả tạo nên một khúc nhạc hợp tấu thật là tuyệt diệu. Bốn xung quanh sẽ chẳng còn những đám người ồn ào ầm ĩ nữa. Thành phố với những khối nhà bê tông, các mối quan hệ giao tiếp chẳng chịt, sự ức chế về mặt tình cảm và áp lực công việc và cuộc sống đè nặng lên bạn lâu nay, tất cả đã bị đẩy lùi ra xa. Tất cả chỉ còn lại sự yên tĩnh, sự yên tĩnh và cảm giác thư thái trong lòng. Trong màn đêm đen tối, vô số những ngôi sao trên trời đang toả sáng lấp lánh. Bầu trời giống như một tấm chăn lớn lấp lánh những viên ngọc sáng, lần đầu tiên bạn được thể nghiệm cảm giác lấy bầu trời làm chăn, lấy mặt đất làm chiếu. Lúc này bạn dường như cảm thấy mình được quay trở lại thời thơ ấu, không một chút lo âu tính toán, bạn sẽ cảm nhận được con người chân thực của mình. Tâm trạng vô tư, giản dị chân thực và cảm giác vui sướng này thật khó mà có được ở những thành thị. Do sống ở thành phố đã lâu, nhịp sống ở thành phố lại rất khẩn trương, nên bạn đã sớm quên đi cảm giác vui sướng giản dị này, ngày cũng như đêm trong đầu bạn luôn quay cuồng với những ý nghĩ làm sao để kiếm được nhiều tiền, làm thế nào để có thể thăng quan tiến chức càng nhanh càng tốt, làm thế nào để không bị đào thải. Nhưng có lẽ bạn không thể ngờ được rằng cuộc sống hết sức giản dị ở các miền thôn quê lại có thể mang lại cho bạn cảm giác vui vẻ và thoải mái hơn cả khi bạn có được những thứ đó. Những nơi như thế này thực sự là nơi nghỉ ngơi dưỡng sức của những người dân thành thị, nhưng không thể trở thành nơi sống lâu dài của họ được. Dù sao thì cuộc đời của bạn vẫn còn dài, bạn không thể nào bình tâm tĩnh trí để sống ở những nơi thư nhàn như thế này được, bạn sẽ mãi như nước chảy không ngừng theo đuổi công danh lợi lộc, sẽ không cam chịu sống cuộc sống thanh đạm được. Có rất nhiều thứ bạn không thể vứt bỏ hoặc không thể không theo đuổi. Nếu như bạn sinh ra và lớn lên ở nông thôn, thì bạn cũng nên đến các đô thị sầm uất để hưởng thụ cuộc sống ở đó vài ngày, điều quan trọng là bạn sẽ được thể nghiệm một cuộc sống khác.

HÃY TRỒNG MỘT CÁI CÂY CHO MÌNH - ĐỂ CHO CUỘC ĐỜI ĐƯỢC TIẾP NỐI DƯỚI BÓNG CÂY

Muốn phá đi một cánh rừng thì thật là nhanh, nhưng nếu muốn trồng lại một cánh rừng thì phải mất đến vài trăm thậm chí vài nghìn năm. Chặt phá cây cối chúng ta sẽ mất đi những khu vườn xanh tươi, nghiêm trọng hơn là chúng ta đã huỷ hoại chính môi trường sống của chúng ta.

Xin hãy ghi nhớ những lời tâm huyết thấm đẫm chất trí tuệ của nhà văn người Đức Herman Hesse:

"Mỗi một cái cây là một vật thiêng liêng, người nào có thể tâm sự với chúng, lắng nghe nỗi lòng của chúng, người ấy sẽ có thể rũ bỏ hết những cái bên ngoài để quay trở về với bản chất thực của mình. Chúng không bao giờ giáo huấn hay lên lớp bạn, chúng bỏ qua những hiện tượng cá biệt, thành khẩn chỉ bảo cho bạn đạo lý".

Trong một hang núi nọ có một chàng trai đã đến tuổi trưởng thành. Chàng rất muốn đi ra thế giới bên ngoài, nhưng từ trong hang núi ra bên ngoài không có đường đi. Chàng lại không có một xu dính túi, tài sản của chàng chỉ là những dãy núi cao và những khu rừng rậm. Chàng trai cứ suy nghĩ, suy nghĩ, rồi chàng mang ra một chiếc rìu và bắt đầu mài. Mẹ chàng hỏi chàng mài rìu để làm gì, chàng đáp: "chặt cây, mở đường", mẹ chàng lại hỏi chàng chặt cây mở đường để làm gì, chàng trai hăng say phần khởi nói: "Con muốn ra thế giới bên ngoài!".

Người mẹ cảm thấy tự hào nhưng cũng cảm thấy một thoáng xót xa. Chàng trai miệt mài chặt cây và đã mở ra được một con đường xuyên qua rừng, sau đó lại đem những cây đã chặt xuống bán lấy tiền làm lộ phí.

Lúc sắp chia tay từ biệt mẹ chàng hỏi chàng: "Con à, con đi rồi có quay lại nữa không? Khi con quay lại liệu con có nhận ra đường về nữa không?"

Chàng trai tự tin trả lời: "Xin mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ quay trở về, con sẽ theo con đường mà con mới mở ra này để mà quay về."

Nói xong chàng trai thẳng bước ra đi.

Sau khi chàng trai đi rồi, những người trong hang núi bèn bắt chước chàng, họ chặt cây tạo ra vô số những con đường thông ra thế giới bên ngoài, rồi lũ lượt kéo nhau ra thế giới bên ngoài.

Qua nhiều năm sau, chàng trai thấy nhớ nhà và muốn quay về thăm, nhưng khi chàng đi đến bên bờ núi thì không thể nhận ra được đường về nữa, bởi vì trên núi đã không có một cái cây nào cả. Chàng không tài nào nhận ra được đâu là con đường mà năm xưa chàng đã mở ra nữa và con đường nào cũng giống nhau.

Và chàng ta đã trở thành kẻ tha hương.

Những đứa trẻ của mấy chục năm trước thua xa những đứa trẻ ngày nay về điều kiện sống và học tập, chúng làm gì có ti vi, vi tính, tủ lạnh, máy đánh điện tử, nhưng chúng lại gần gũi với thế giới tự nhiên hơn.

Trước đây, mỗi khi tan học chúng tôi thường kéo đến một khu rừng rậm chơi đùa, thi nhau xem ai trèo lên cao hơn, mạo hiểm hơn, có lúc chúng tôi bẻ cành cây để làm vũ khí, hoặc hái hoa ngắt lá mang về nhà ép vào những trang vở, kỹ thuật trèo cây của chúng tôi có thể nói là đã đạt được trình độ tuyệt đỉnh rồi, tâm trạng vui sướng không gì so sánh được, nhưng mỗi khi rời khỏi khu rừng thì để lại dưới gốc cây một đống ngổn ngang.

Điều mà chúng tôi lo sợ nhất là bị cô kiểm lâm bắt được. Mỗi khi nhìn thấy chúng tôi là cô lại gào tướng lên chạy như điên về phía chúng tôi. Dù vậy mỗi khi cô ấy chạy đến chỗ chúng tôi, thì chúng tôi đều đã cao chạy xa bay từ lâu rồi, chỉ có điều là cuộc vui của chúng tôi đang hay thì bị cô ấy phá hỏng, chúng tôi căm thù cô ấy lắm, tất cả chúng tôi đều cảm thấy cô ấy là người đáng ghét nhất trên đời này.

Vào một buổi chiều Xuân, cô ấy và đám thợ tan ca đang trên đường về nhà, trên đường bọn họ nói chuyện rất vui vẻ với nhau. Cô ấy nói cô muốn kiếm một cái cán cuốc thật tốt, một người công nhân bèn chỉ vào một cành cây to và thẳng ở trên một cái cây rất cao và to rồi nói với cô ấy cái cành cây này không những rất thẳng mà rất chắc, làm cán cuốc thì thật là tuyệt vời.

Tôi lén đi theo họ, nghe thấy câu chuyện của họ tôi thầm nghĩ: "cánh rừng này do bà quản lý, bà thích làm gì mà chẳng được". Thật không ngờ cô ấy lại lắc đầu nói: "Tôi thật không nỡ".

Cả đám thợ đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên, cái cành cây thì có gì mà không nỡ! Chỉ cần một năm sau nó lại mọc ra vô khối những cành cây như thế này. Tuy nhiên cô ta vẫn lắc đầu và nói: "Tôi thật sự cảm thấy không nỡ", đám thợ thấy vậy cứ vặn hỏi mãi, cuối cùng cô ấy mới chịu nói ra một câu với một vẻ hơi ngượng ngịu. "Tôi yêu quý chúng lắm". "Yêu quý chúng" cũng có nghĩa là cô ấy cảm thấy cô và chúng như là cùng một cơ thể, sự tổn thương của chúng cũng chính là sự tổn thương của bản thân cô.

Có một câu nói rất phổ biến ở Bồ Đào Nha là: một người hoàn hảo phải làm được 3 việc trong cuộc đời mình đó là sinh một đứa con, viết một cuốn sách và trồng một cái cây. Trong nước có một người đưa ra một ý tưởng "đời người bốn cái cây" như sau: Khi một người sinh ra, bố mẹ anh ta sẽ trồng cho anh ta một cái cây (thông qua cơ quan pháp luật để gắn cái cây đó với sinh mệnh của anh ta).

Khi kết hôn, anh ta sẽ cùng với bạn đời trồng một cái cây (tượng trưng cho anh ta được tái sinh nhờ tình yêu và gánh vác trọng trách với cuộc sống). Khi vợ chồng anh ta sinh con, vợ chồng anh ta sẽ trồng một cái cây cho con của họ (cái cây này thuộc quyền sở hữu của đứa trẻ, và thể hiện sự nối tiếp cuộc sống). Khi anh ta qua đời, con của anh ta sẽ trồng cho anh ta một cái cây (anh ta sẽ được chôn ở dưới gốc cây, thể xác của anh ta sẽ hoá thành những chiếc lá xanh trên cành cây). Bốn cái cây này có thể đánh dấu cho lịch trình của một đời người.

Bạn trồng một cái cây, trước tiên là vì chính bản thân bạn. Bốn mươi cây có thể trồng được một mẫu rừng, mà theo thống kê của các chuyên gia lâm nghiệp, một mẫu rừng sẽ trữ được một nguồn nước là 20m³, một cánh rừng rộng 50.000 mẫu sẽ trữ được nguồn nước tương đương với hồ dự trữ nước cỡ lớn 1.000.000 m³. Hãy trồng cây! không chỉ vì đó là vào ngày tết trồng cây, hãy trồng cây ở mọi nơi, mọi lúc, điều này thật là đơn giản nhưng lại có ý nghĩa vô cùng to lớn. Hãy trồng cây! Hãy trồng nhiều cây ở bên những bờ sông ngày càng bị ô nhiễm,

đừng chờ đợi sự giận dữ của tự nhiên, mà hãy đi ngăn chặn sự giận dữ của tự nhiên!

TÌM LẠI SỰ HỒN NHIÊN VÔ TƯ THỜI THƠ ẤU

Tâm hồn trong trắng như pha lê, bạn vốn cũng đã có. Bạn hãy để cho lũ trẻ đưa bạn đến xem lại cái thế giới mà bạn đã từng trải qua. Tâm hồn, tiếng nói, hành vi của bạn sẽ hoà đồng với chúng và bạn cảm thấy mình dường như đã quay lại thời thơ ấu.

Lâu nay, chúng ta đã mất đi tâm hồn trẻ thơ, mất đi bản tính thích chơi đùa, đây chính là điều khiến cho chúng ta luôn cảm thấy không vui. Điểm khác nhau lớn nhất giữa trẻ thơ và người lớn là trẻ em hồn nhiên và trung thực. Trong con mắt của chúng, thế giới thật là tươi đẹp, chúng yêu quý mọi sự vật, mọi thứ đồ đạc đều khiến chúng ngạc nhiên vui thích.

Cézanne nói: "Tiếp xúc với thiên nhiên một cách hồn nhiên và vô tư thật là khó khăn biết bao! Người ta không thể nhìn thế giới với con mắt của một đứa trẻ mới chào đời". Chơi đùa với trẻ thơ, không chỉ khiến cho bạn tìm được niềm vui, mà còn giúp bạn gửi được tâm hồn vô tư hồn nhiên, và nhìn thế giới với con mắt hồn nhiên vô tư.

Trẻ thơ thật là khiến người ta phải thèm muốn. Khi bạn đi dạo trong các vườn trẻ, bạn có thể tận mắt nhìn thấy lũ trẻ vui đùa, và bạn sẽ cảm thấy lũ trẻ chơi đùa rất say sưa, chúng vui sướng chạy nhảy, cười nói hồn nhiên, chứ không hề giống như bạn cứ canh cánh trong lòng nỗi lo cho tương lai. Mặc dù chúng phải học tập vất vả, phải thi cử, phải quan tâm đến các bạn khác và phải nghe theo sự chỉ huy của thầy cô. Chúng phải đối mặt với rất nhiều phiền phức, nhưng chúng lại có một khả năng kỳ diệu thoát khỏi những nỗi buồn phiền, có thể bình thản như không, để cho mọi thứ diễn ra một cách tự nhiên; chúng không hề buồn phiền trước những chuyện buồn phiền trong tương lai, chúng vẫn chưa mất đi bí quyết sống trong hiện tại, vì vậy chúng có thể tận hưởng được mọi niềm vui. Tuy nhiên, khi bước chân vào tuổi trưởng thành, bạn sẽ phát hiện ra mình đã mất đi bí quyết này, và bạn cứ tin là bí quyết này sẽ không bao giờ có thể lấy lại được.

Chẳng có mấy người lớn chịu vứt bỏ những thứ ràng buộc mình để tham gia vui chơi với lũ trẻ, trong khi đó lũ trẻ lại rất biết cách hưởng thụ cuộc sống thời thơ ấu của chúng, biết cách biến môi trường nhàm chán xung quanh thành nơi có những hoạt động hết sức thú vị. Nhưng người lớn lại không cho phép mình tham gia vào các trò chơi bịt mắt bắt dê hay trượt dốc..., tại sao lại như vậy?

Thực ra trong mỗi con người chúng ta vẫn tồn tại hình bóng của một đứa trẻ ngây thơ thích đùa nghịch trên bãi cỏ, chẳng hề quan tâm đến quần áo bị vấy bẩn hay người khác sẽ nhìn mình với con mắt như thế nào.

Nhà thơ William James đã miêu tả cảm giác về con người trẻ thơ trong ông trong bài thơ "Hỡi con người trẻ thơ! Ta đã mất người rồi":

"Hỡi con người trẻ thơ,

Ta đã mất người thật rồi.

Nụ cười sáng khoái hồn nhiên

Và tâm hồn không biết đến đau thương

Giờ đây đã đi đâu cả mất rồi!
Người vui đùa hết mình
Chẳng hề bận tâm nỗi buồn và lo lắng
Người định bắt một con ếch
Trái tim người hồi hộp đập thành thịch
Con ếch to bỗng nhảy đi mất
Đôi tay bé nhỏ của người dính đầy đất
Người cùng với lũ bạn
Chui sâu vào rừng sâu
Chẳng nhớ đường đi nên bị lạc
Sợ mất mật vì lũ lợn rừng
Khi lạnh thì đốt lửa
Người chẳng hề bận tâm suy nghĩ
Khi chia tay cùng lũ bạn
Con dao trong túi làm người dững cảm
Bên thân cây mục nở một nhành hoa.
Lũ chó vui mừng liếm đôi tay người
Rồi nhảy lên cắn cả vào quần người
Rồi một trận bóng bất ngờ
Một chai nước cam và một chú dế mèn.
Chẳng biết từ khi nào
Người mất đi cảm giác hồn nhiên
Và trái tim ngây thơ trong trắng
Người chẳng mấy khi biết run sợ nữa.
Chỉ còn nỗi buồn lo của người lớn
Và sự ồn ào của trần tục
Biết tìm đâu ý nghĩa của cuộc đời?
Càng vất vả tìm kiếm
Thì lại càng cảm thấy xa vời

Và rồi sẽ mất đi niềm vui thời thơ ấu."

Nếu như bạn phát hiện bạn đã mất đi sự hồn nhiên vô tư trong tâm hồn, bạn cần phải nghĩ rằng nó vẫn còn ở quanh đây thôi, có như vậy, bạn mới có thể bắt đầu tiếp xúc được với nó. Trên thực tế, trở ngại lớn nhất chính là bạn không chịu làm quen và tiếp nhận "con người trẻ thơ" trong nội tâm của bạn.

Aldous Huxley đã từng nói: "Bí quyết của thiên tài chính là có thể duy trì được sự trung thực của tuổi thơ ấu đến già".

Đáng tiếc là chẳng có mấy ai có thể làm được việc này.

Có biết bao thanh thiếu niên chán đời, nghiện hút, tự tử, tại sao họ lại làm như vậy? Nguyên nhân đều do họ đã sớm mất đi tâm hồn trẻ thơ. Những đứa trẻ sống trong thế giới vui chơi thực sự có thể nói là những người quý tộc, chúng luôn là những sinh mệnh luôn hồn nhiên vô tư, vui chơi hết mình, chẳng hề bận tâm đến những chuyện khác và tận hưởng sự tự do của mình.

Thiên tài cũng luôn giống như vậy, họ biết rằng: "thường xuyên vui chơi" là sự khơi dậy của các nguồn cảm hứng sáng tạo.

Tất cả các nhà khoa học, triết học, nghệ thuật đều thích vui chơi. Họ đều biết bất luận phát hiện ra cái gì, muốn hoàn thành cái gì, đầu tiên đều phải trải qua một quá trình "vui chơi". Chúng ta cũng cần phải học cách dành cho "vui chơi" quyền ưu tiên đặc biệt trong cuộc đời mình.

Khi tiếp xúc với những người hồn nhiên vô tư bạn sẽ cảm thấy rất thú vị. Họ là những người hạnh phúc nhất, tràn trề sức sống nhất mà bạn từng gặp. Họ biết rằng trách nhiệm và hạnh phúc có thể cùng song song tồn tại; họ hơn người bình thường ở chỗ là họ biết làm cho "con người trẻ thơ" ở trong họ nổi bật lên mà không hề sợ người khác bình luận. Có lúc họ hoàn toàn có thể chìm đắm trong những ước mơ, cứ ngỡ ngác như thời còn là trẻ con; họ biết rằng "cuộc sống thực sự" không phải là cứ làm việc suốt ngày không hề biết đến và vui chơi để đạt được thành công. Họ vẫn giữ được sự hồn nhiên ngây thơ và hiếu kỳ của trẻ thơ trong cuộc sống, họ hiểu trong khi sống như một người lớn thì vẫn phải biết tận hưởng và vun đắp cho tâm hồn trẻ thơ của mình. Trong thế giới lạnh nhạt này, chúng ta không nên ngần ngại vứt bỏ những nỗi buồn bức chất chứa trong lòng, hãy tạo nên nét hồn nhiên vô tư cho mình. Đây là cách tốt nhất khiến cho bạn cảm thấy vui vẻ và thoải mái.

THỬ THÁCH GIỚI HẠN CỦA MÌNH

Thanh niên thường có đủ can đảm, dũng khí và tham vọng thử thách với giới hạn của bản thân mình, họ thích mạo hiểm cho dù mạo hiểm đã vượt quá sự tưởng tượng của họ. Họ luôn nghĩ: "sẽ có một ngày mình sẽ phải chinh phục...", còn về tại sao lại như vậy thì có lẽ họ không tìm ra được đáp án, thậm chí họ cho rằng chỉ là để tìm niềm vui mà thôi.

Tuy nhiên, những người từng trải thì lại coi việc vượt qua giới hạn của bản thân mình là nhu cầu tìm kiếm cuộc sống phong phú hơn, mọi người đều cần phải dùng niềm tin kiên định và sự can đảm mưu trí để ứng phó với mọi thách thức của cuộc sống. Mỗi lần vượt qua chính mình đều sẽ đem lại cho bạn rất nhiều thu hoạch, con đường đầy chông gai và mạo hiểm, hành trình du lịch đầy hứng thú và thử thách, cảnh quan hùng vĩ tráng lệ sẽ làm tiêu tan mọi trói buộc trong lòng và đem lại cảm giác thành đạt hướng tới mục tiêu mới của đời người.

Năm 1970 khi tôi leo lên đến đỉnh của ngọn núi cao cuối cùng trong số các ngọn núi cao khắp năm châu, đỉnh Mt. McKinley ở Bắc Mỹ, chẳng biết vì nguyên nhân gì mà trong đầu tôi chợt loé lên một ý nghĩ mới đó là cưỡi xe trượt tuyết chớ kéo đi đến Bắc Cực.

Sau khi quyết định đi Bắc Cực, việc đầu tiên là tôi mở bản đồ ra tìm con đường ngắn nhất đi đến cực điểm của Bắc Cực, con đường ngắn nhất cũng phải là 3000km. Để thử thách lòng kiên trì của mình, tôi quyết định chọn điểm xuất phát là Kagoshima nằm ở Cực Nam của Nhật Bản, men theo đường sắt đi bộ đến Wakkane ở Cực Bắc, toàn bộ lộ trình khoảng 3000Km. Tôi đã nhầm tính là nếu mỗi ngày đi với tốc độ trung bình sẽ đi được 60km, như vậy sẽ mất khoảng 52 ngày. Vì sợ rằng ý chí sa sút phải bỏ dở giữa chừng, nên trước khi khởi hành tôi đã thông qua các phóng viên để tuyên bố ra bên ngoài là tôi muốn lập một kỷ lục mới đi bộ xuyên qua đất nước Nhật Bản. Sau khi tuyên bố được phát đi, đã có rất nhiều phóng viên truyền hình và nhà báo đi theo tôi để kịp thời thông tin về hoạt động này. Ngày đầu tiên đi bộ, tôi cảm thấy khí thế bừng bừng, 6 giờ sáng đã bắt đầu xuất phát từ nơi ở, một mạch đi liền 30km, nghỉ một lát rồi lại đi tiếp 43km nữa. Đêm hôm đó tôi ngủ trọ tại một gia đình nông dân, vừa bước vào trong nhà thì cảm thấy đứt hơi, hai chân phồng rộp lên, ngay cả nhà vệ sinh cũng không đi nổi. Sáng ngày thứ hai tôi cảm thấy không thể nhấc nổi mình lên nữa, toàn thân ê ẩm. Tôi đang định nghỉ tam một ngày rồi mới đi tiếp nhưng đám phóng viên đang đứng đợi ở ngoài sân thì nhau gọi cửa khiến tôi không thể không mở cửa bước ra, có lẽ dù cho phải mất mạng cũng phải tiếp tục đi thôi. Người mệt mỏi, chân đau nhức nên ngày hôm đó chỉ đi được 5km. Sang ngày thứ ba tôi phải nghỉ ngơi rồi chịu đau cổ mãi mới đi được 7km... phải đến khi vượt qua eo biển Nhật Bản tiến vào vùng Bắc Cực tôi mới giữ được tốc độ trên 60 km/ 1 ngày.

Chuyến đi lần này đúng vào mùa hè nóng nực, trên đường đi tôi nhìn thấy rất nhiều người lũ lượt bắt xe ô tô đi nghỉ mát, tôi chợt cảm thấy tủi lòng, đã nhiều lần tự hỏi: "Tại sao mình lại tự chuốc lấy cực khổ dưới ánh nắng mặt trời chói chang này nhỉ?" Nhất là những lúc tôi đi ngang qua bãi biển, tôi tận mắt nhìn thấy trên bãi biển thơ mộng và tuyệt đẹp từng đôi tình nhân đang thì thầm bên nhau... vào những lúc chiều tà, trước cửa những nhà hàng hào hoa bên bờ biển lấp lánh những ánh đèn màu. Thật là khiến cho người ta khó có thể rời bước. Cho dù vậy, tôi vẫn kiên trì và quyết tâm tiến đến đích. Khi đến Wakknei, tôi đã không còn cảm nhận được niềm tin như thế nào từ sự thành công này nữa, niềm an ủi duy nhất đối với tôi là sau cùng tôi cũng đã dỡ bỏ được gánh nặng tinh thần đè nặng lên đầu tôi.

Tại sao con người lại có động cơ muốn thử nghiệm cực điểm giới hạn của mình? Học giả nổi

tiếng người Trung Quốc là Chu Quốc Bình đã viết trong cuốn sổ tay khi ông thực hiện chuyến khảo sát thực địa tại Nam Cực: "Khi gần áp sát cực điểm giới hạn của sinh mệnh, cảm giác về sinh mệnh của con người mới nhạy cảm và mãnh liệt nhất. Nhìn từ góc độ quan điểm về sinh mệnh, cuộc sống của con người thời hiện đại có hai căn bệnh. Thứ nhất, văn minh đem lại cho chúng ta điều kiện vật chất ngày càng dư thừa, vượt xa nhu cầu cần có để duy trì sinh mệnh, vậy thì bộ phận vượt xa đó đương nhiên là dùng để hưởng thụ, nhưng đồng thời nó cũng làm cho lối sống của chúng ta trở nên phức tạp, ngày càng rời xa trạng thái vốn có của sinh mệnh trong giới tự nhiên. Thứ hai, điều kiện vật chất dư thừa cũng dễ khiến cho chúng ta đắm chìm trong hưởng lạc, mất đi dũng khí và sự kiên cường đối mặt với hiểm nguy, về mặt tinh thần thì trở nên tầm thường. Sinh mệnh của chúng ta rời xa trạng thái giới hạn theo hai phương hướng, hướng xuống dưới thì không chịu nổi sự thiếu thốn, hướng lên trên thì lại không có sức bật khi phải đối mặt với nguy hiểm, đành phải trốn ở khoảng giữa an toàn nhàn nhã, và cảm giác mỗi ngày một tê liệt. Vì vậy, đi tìm sự thể nghiệm cực điểm giới hạn thực chất là sự phản đối và quay lưng lại với văn minh hiện đại, là nỗ lực tìm lại sức mạnh nguyên thủy và cảm giác ban đầu của sinh mệnh".

"Sức mạnh nguyên thủy của sinh mệnh" bao gồm: sự khai thác tiềm năng của bản thân và gan mào hiểm.

Tiềm năng của con người giống như một mỏ vàng đang chờ khai thác, trữ lượng vô hạn, giá trị không gì so sánh nổi, thực tế mỗi người chúng ta đều có một mỏ vàng tiềm năng. Tự nhiên ban tặng cho mỗi con người những tiềm năng to lớn, nhưng do chưa được trải qua huấn luyện về mặt trí lực nên tiềm năng của mỗi con người hầu như chưa phát huy được hết. Nhưng trong quá trình đi tìm kiếm sự thể nghiệm về cực điểm giới hạn. Cùng với sự đến ngày một gần của "thời khắc cực điểm", tiềm năng của bạn sẽ liên tục bị kích thích và bạn sẽ cảm thấy sức mạnh của bản thân là vô hạn.

Trong cuộc sống hiện thực cũng vậy, theo kết quả nghiên cứu của các nhà khoa học thì bộ não con người ít nhất cũng có khoảng 90 - 95% tiềm năng chưa được khai thác hết, loài người hiện có thể vận dụng được chỉ là một phần cực nhỏ. Chôn vùi tài năng chính là lãng phí tài năng, biết sử dụng tài năng nhất định sẽ thu được thành công. Một người nếu như có thể khai thác tốt tài năng của mình, xác xuất thành công của anh ta sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trong bài thơ "Nguy cơ" đã viết:

"Cười sẽ có nguy cơ trông giống như một thăng ngốc,

Khóc sẽ có nguy cơ trông đa sầu đa cảm,

Tiếp cận người khác có nguy cơ bị lôi cuốn,

Biểu lộ tình cảm sẽ có nguy cơ để lộ bản thân,

Bày tỏ mơ ước, lý tưởng với nhiều người sẽ có nguy cơ bị lấy mất,

Yêu sẽ có nguy cơ không được đáp lại,

Sống sẽ có nguy cơ bị chết,

Hy vọng sẽ có nguy cơ bị thất vọng,

Thử nghiệm sẽ có nguy cơ thất bại,

Người không dám mạo hiểm cái gì,

Không dám làm cái gì,

Thì sẽ chẳng có gì và cũng chẳng ra loại người gì cả".

Mạo hiểm thì mới có thu hoạch bất ngờ. Nếu như bạn biết được cái thú vui của mạo hiểm, bạn nhất định sẽ say sưa với chúng mà không muốn vứt bỏ. Mạo hiểm chính là làm phong phú thêm cực điểm giới hạn trong cuộc đời vinh quang. Nếu như bạn biết trước được rằng sau khi mạo hiểm cuộc sống của bạn sẽ đem lại cho bạn niềm vui lớn như thế nào, chắc chắn bạn sẽ lắc đầu tìm kiếm ngay mà không chần chừ một phút.

Đối với một người có tinh thần cống hiến cả bản thân thì cuộc sống chính là sự nghiệp mạo hiểm đầy vẻ vang, chỉ cần bạn nhìn các vấn đề với thái độ tích cực, thì bạn đã giải quyết được một nửa vấn đề rồi đó, chỉ cần bạn dám mạo hiểm, bỏ ra tâm tư và sức lực lớn hơn nữa, thắng lợi sẽ đến sớm hơn đối với bạn.

Nếu như bạn dám nghĩ đến những ý nghĩ vĩ đại, bạn sẽ dám làm một người vĩ đại. Như vậy bạn sẽ có cuộc đời phong phú hơn. Trên thế giới này chỗ nào cũng tràn ngập cơ hội, dám mạo hiểm ắt sẽ có thu hoạch phong phú.

Chấp nhận mạo hiểm thông thường là mấu chốt để phát hiện tài năng của mình, có tác dụng giúp bạn trở thành một người hoàn hảo hơn.

Nhà triết học Đan Mạch Kier Keggaard từng nói: "Thử nghiệm là chấp nhận rủi ro và buồn lo, không thử nghiệm thì là mất đi cái tôi"

Trần đầy hi vọng và luôn lạc quan hài hước là mặt đối lập của sự sợ hãi không yên, nó có thể khiến cho người ta kiên trì nỗ lực, không ngại khó tiến lên phía trước.

Dùng tâm trạng vui vẻ và niềm tin vững chắc để chiến thắng sự sợ hãi, từ đó có thể phát huy được tiềm năng to lớn trong cơ thể mình. Kiếp này ít nhất bạn cũng nên thử một lần cái cảm giác đứng tim mất mật, sức cùng lực kiệt, sự vận động hiện tại đang lên của cực điểm giới hạn đã đem lại cơ hội thách thức chính bản thân mình cho những người bình thường. "Chỉ khi dòng chảy của tâm hồn phá vỡ được sự khống chế tuyệt đối của vũ trụ, trò chơi mới trở thành khả năng, tài năng mới trở thành những thứ có thể tưởng tượng và lí giải".

Khi bạn lao từ trên đỉnh núi cao 6km xuống một con sông chảy xiết phía dưới với một chiếc phao hoặc một tấm ván trượt tuyết, sự mạo hiểm và mong muốn vượt qua chính mình sẽ có sức hấp dẫn kỳ lạ đối với bạn, giúp cho bạn chiến thắng sự uể oải lười biếng, giúp cho bạn chiến thắng sự tự ti tiềm ẩn ở trong lòng... ý nghĩa ẩn chứa ở trong đó, chỉ sau khi tự mình thử nghiệm mới có thể lĩnh hội được.

Thế nào gọi là vượt qua chính mình: mọi người đều biết, và ai cũng muốn làm được nhưng luôn có cảm giác có thể gặp chứ không thể cầu được. Có lẽ khi bạn vứt bỏ những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, tập trung tinh thần đối diện với chính mình, tìm kiếm cực điểm giới hạn, khiêu chiến với cực điểm giới hạn, trong khoảnh khắc chuyển giao giữa cái tĩnh và cái động, bạn sẽ phát hiện vượt qua chính mình trở nên hết sức tự nhiên, và bạn cũng sẽ phát hiện ra bản thân ẩn chứa một tiềm năng vô tận.

ĐỨNG TRÊN VẠN LÝ TRƯỜNG THÀNH NHÌN LẠI LỊCH SỬ

C hỉ cần người Trung Quốc còn, thì cho dù có trải qua bao nhiêu thăng trầm biến đổi, Vạn Lý Trường Thành vẫn hiên ngang đứng vững. Vạn Lý Trường Thành là niềm tự hào và cũng là vết thương đau của Trung Quốc. Bất luận sự phát triển trong tương lai ra sao, biểu tượng cho nhiều phương diện của Trung Quốc - Vạn Lý Trường Thành vẫn hiên ngang sừng sững giữa trời xanh, nó giống như tấm gương phản ánh những cách nghĩ khác nhau của thế giới bên ngoài về xã hội và văn hoá Trung Quốc.

Công trình nổi tiếng nhất trên lục địa Trung Quốc chính là Vạn Lý Trường Thành. Tần Thuỷ Hoàng đã hạ chỉ cho Mông Diêm xây dựng trường thành ở phía bắc để nhằm ngăn chặn sự xâm lược của giặc Hung Nô. Với tổng chiều dài hơn 5000 dặm, sự vĩ đại của nó xưa nay không công trình nào có thể so sánh được, xứng đáng là kỳ quan độc nhất vô nhị của thế giới.

(Tôn Văn)

... Tôi vẫn chưa đến Trường Thành một lần! Tôi đang hận mình không thể giống như loài chim Đại Bàng dang rộng đôi cánh bay đi, hận mình không thể thoát khỏi những bước đi chậm như sên và những sợi dây vô hình trói buộc đầy mình.

Mặc dù tôi chưa được tận mắt chiêm ngưỡng Trường Thành, nhưng trong lòng tôi vẫn hướng về nó và mong mỗi có ngày được đến đó. Sẽ có một ngày nào đó, anh em chúng tôi thức dậy sau một đêm say giấc nồng, làm vài động tác thể dục khởi động cái tấm thân rệu rã, lắc lắc cái đầu mơ màng để lấy khí thế, chuẩn bị xong xuôi, quần áo chỉnh tề xuất phát, từ hẻm núi Mã Lan (Tỉnh Hà Bắc) đi theo hướng Đông Bắc đến Thừa Đức (Hà Bắc) và Xích Phong (Khu tự trị Nội Mông); vượt qua Sát Hồ Khẩu đến Quy Tuy, Bách Linh Miếu; từ Tửu Tuyên qua Gia Dụ Quan, đến Tây An, Ha Mật, Thổ Lỗ Phiên. Chúng tôi cũng muốn lúc quay về lại đi qua Thiên Hạ Đệ Nhất Quan để đến thăm thủ đô.

(Ngô Bá Tiên)

Sau khi leo lên Trường Thành, "Hảo Hán" tôi cảm thấy thật là xấu hổ vì tôi phải cố gắng hết mình và nhỏ không biết bao nhiêu giọt mồ hôi. Vậy mà năm xưa hàng nghìn, hàng vạn người lao động cần cù và dũng cảm đã làm nên một bức tường thành dài 6350km giữa nơi núi cao vực thẳm vách đá cheo leo này.

Một tảng đá to phải nặng đến hàng tấn. Nhân dân lao động vẫn sẽ mãi là anh hùng hảo hán thực sự, dù cho có hô lên trăm ngàn lần "vạn tuế" cũng không thể diễn đạt được hết tình cảm và lòng sùng kính đối với biết bao anh hùng vô danh này. Họ chính là trụ cột của Trung Quốc, là niềm tự hào của dân tộc. Trường Thành vĩnh hằng mà họ để lại cho đời sau sẽ mãi mãi được toàn thế giới thán phục và ngưỡng mộ.

(Ngô Tổ Quang)

Sẽ có một ngày, tôi nhất định phải đến Trường Thành, tận tay sờ vào những tảng đá của nó. Tôi nhất định sẽ đến hai đầu của Trường Thành cho dù hai đầu này có cách xa nhau bao nhiêu

đi chẳng nữa, tôi nhất định phải đi dọc Trường Thành, Scatter một người Mỹ đã có mơ ước đi bộ dọc Trường Thành. Trường Thành không chỉ là một bức tường thành, cũng không chỉ là biểu tượng của tinh thần lao động cần cù chịu khó của nhân dân lao động Trung Quốc, mà trong quá trình phát triển của lịch sử Trung Quốc, nó đã có tác dụng vô cùng to lớn đối với sự hình thành của dân tộc Trung Hoa và văn hoá dân tộc Trung Hoa.

Còn không biết bao nhiêu điều lí thú về Trường Thành nữa, điều này càng làm cho Trường Thành hấp dẫn hơn đối với tôi.

Phóng viên Thành Đại Lam đã chụp hơn 10.000 bức ảnh về Trường Thành. Khi đặt chân đến Bát Đạt Lĩnh, ấn tượng đầu tiên của tôi về Trường Thành là những dãy núi nhấp nhô hiểm trở chạy dài ngút tầm mắt, con đường dài chạy quanh co theo dãy núi, một dãy tường thành màu ghi hùng vĩ đứng sừng sững trước mắt. Trường Thành giống như con rồng lớn uốn mình giữa những dãy núi, những dãy núi xanh càng làm cho nó nổi bật lên. Trong khung cảnh tráng lệ nó vẫn mang dấu ấn của sự đau thương trong lịch sử. Tôi bỗng có cảm giác xúc động muốn khóc, tôi dường như cảm thấy cảm xúc trào dâng muốn hét lên vì sự hùng tráng vì sự đau thương đó. Tôi dường như cảm thấy có một sức mạnh thần kỳ bỗng nhiên lan toả khắp người tôi, trong lòng tôi bỗng tràn đầy dũng khí và sự tự tin dường như nếu chinh phục được Trường Thành thì sẽ có thể chinh phục được toàn thế giới.

Đối với dân tộc Trung Hoa, Trường Thành mang hàm ý vô cùng phong phú. Một mặt nó có thể được ví với sự vĩ đại, kiên cố, cương nghị, bất khuất và là chỗ dựa vững chắc, chính vì vậy mà vị danh tướng thời Nam Triều cách đây hơn 1000 năm là Đán Đạo Tế đã tự ví mình là "Vạn Lý Trường Thành" của quốc gia, trong bài quốc ca của chúng ta cũng có câu "Dùng máu thịt của chúng ta xây nên Trường Thành mới của chúng ta"; mặt khác Trường Thành vẫn luôn mang hàm ý đóng cửa, bảo thủ, vì vậy nó không thể tượng trưng cho sự mở cửa, và chí tiến thủ được.

Thời cổ, danh từ này dường như tô điểm cho cuộc sống của chúng ta và trở thành cơ sở cho toàn bộ niềm tự hào và kiêu hãnh của chúng ta. Dân tộc cổ xưa, văn hoá cổ xưa, Trường Thành cổ xưa, đối với những điều này chúng ta không thể lựa chọn lại được, vì vậy chúng ta phải tiếp nhận nó. Nó chính là niềm kiêu hãnh của dân tộc chúng ta, nhưng cũng là nỗi đau của dân tộc chúng ta.

Có một người đã từng nói Trường Thành là bức tường ngăn cách hai căn phòng của hai cô vợ chạnh chọe nhau trong một đại gia đình. Câu nói này thật là hóm hỉnh và giàu tính hình tượng, nhưng lại mang hàm ý sâu xa là "can qua" rồi cuối cùng sẽ hoá thành "ngọc bội". Nó bao hàm trí tuệ và tinh thần vĩ đại của dân tộc Trung Hoa. Chúng ta cần phải đối xử với Trường Thành với một thái độ vô tư và rộng mở - chúng ta cần có một sự quan tâm và sự phát hiện nhanh nhạy hoàn toàn mới đối với ngày hôm qua, hôm nay và ngày mai của Trung Quốc.

YÊU HẾT MÌNH MỘT LẦN

Mexi Mendelssohn là ông của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Đức Mendelssohn, về ngoại hình của ông hết sức bình thường, ngoài cái thân hình ngũ đoản ra, ông còn bị gù lưng. Ngay lần đầu tiên gặp Forsy, ông đã chết mê chết mệt Forsy. Nhưng Forsy thì lại không hề đếm xỉa đến ông. Lúc sắp li biệt, ông đã lấy hết can đảm, ngượng ngùng hỏi Forsy một câu: "em có tin là duyên số là do ông trời đã định sẵn rồi không?"

Forsy nhìn chằm chằm xuống nền nhà rồi trả lời: "Tin", sau đó lại hỏi lại ông một câu: "Anh có tin không?" ông liền đáp: "Em có biết không? Trước khi 1 bé trai chào đời, Thượng đế đã nói cho bé biết sau này bé cần phải lấy người con gái nào làm vợ rồi. Khi anh cất tiếng khóc chào đời, Thượng đế đã nói với anh là anh sẽ lấy được một người vợ gù lưng. Anh bèn cầu xin Thượng đế: "Xin Thượng đế hãy ban cái lưng gù cho tôi, và để dành vẻ đẹp lại cho vợ tôi". Câu nói của ông đã làm xáo trộn trái tim Forsy, Forsy đã chìa tay về phía ông, sau đó Forsy đã trở thành người vợ yêu quý nhất trần đời của Mexi Mendelssohn.

Yêu hết mình một lần có thể bạn sẽ phải chấp nhận thương đau, nhưng đây là cách duy nhất khiến cho đời người được hoàn chỉnh.

Anh ta bị bệnh thật rồi, mọi người ở toà nhà này đều nói như vậy. Kể từ sau khi chia tay với Vương Lan ở tầng 3, anh ta cứ quanh quẩn ở xung quanh toà nhà này. Lúc đầu thì anh ta xuất hiện ở chỗ những đoạn ống nước thải trước toà nhà, sau đó thì lại ngồi lì ở đó vài tiếng đồng hồ. Anh ta cứ ngồi đó cứ như là đang trầm tư suy nghĩ một điều gì đó. Mọi người ở toà nhà này đều biết, trước đây mỗi lần hẹn hò với Vương Lan, anh ta đều không dám lên nhà gặp mẹ Vương Lan, mà cứ lén lút đợi cô ta ở trên cái cổng này, mà chỉ dám đến vào buổi tối. Sau này thì anh ta lại xuất hiện trên nóc của một toà nhà bên cạnh, anh ta ngồi sát mép ngoài của nóc nhà, dường như sắp rơi xuống đất. Cũng có người trong toà nhà này biết, cái nóc nhà kia là nơi anh ta thường đến khi có hẹn với Vương Lan. Hơn nữa trong thời gian yêu Vương Lan anh ta có thể đứng ở trên cao để quan sát và biết được động tĩnh trong nhà Vương Lan, gặp khi bố mẹ Vương Lan không có nhà, anh ta sẽ lên vào gặp Vương Lan.

Cả mùa hạ và mùa thu, anh ta cứ liên tục xuất hiện hai địa điểm này, bất chấp mưa to gió lớn hay nắng như đổ lửa.

Chẳng ai trong toà nhà biết được anh ta và Vương Lan quen nhau như thế nào. Nhưng có một điều có thể khẳng định bố mẹ Vương Lan đặc biệt là mẹ cô kiên quyết phản đối chuyện yêu đương của họ. Bây giờ thì mọi người đều biết rõ lý do phản đối của mẹ Vương Lan: Trông bộ dạng ngu ngốc thế thì làm sao có thể xứng với cô Vương Lan nhanh nhẹn tháo vát này được. Lúc đầu mọi người trong toà nhà này hơi lo sợ rằng kẻ thất tình kia có thể sẽ làm liều, nhưng một thời gian sau thì mọi người đều cảm thấy yên tâm. Anh ta chỉ ngồi ở đó như kẻ mất hồn thôi, chứ không hề làm gì cả. Sau này trời mỗi ngày một lạnh dần, gió to làm cho lá cây và rác bay lá tả trước toà nhà.

Vào một ngày mọi người bỗng phát hiện ra anh ta đang khom lưng vác những đoạn ống nước thải đi, anh ta vác đi đâu, tại sao lại vác đi thì chẳng ai có thể biết được. Những đoạn ống nước thải đó nằm ở đây đã khá lâu, sau khi mọi người đến ở toà nhà này chúng vẫn cứ nằm tro tro ở đó, đi lại hơi bất tiện, nhưng lâu rồi mọi người cũng đi quen đi.

Anh ta đã làm việc cật lực suốt hai ngày. Có lẽ anh ta mang đám ống nước thải kia đi vứt ở một nơi rất xa bởi vì mỗi chuyến đi về đều phải hơn một tiếng đồng hồ. Mỗi đoạn ống đó chắc

chấn không nhẹ một chút nào cả. Mọi người đều để ý thấy mỗi lần trước khi nhắc đoạn ống lên vai, anh ta đứng ở đó một lúc lâu, dường như đang nung nấu một cái gì đó. Sau đó anh ta cúi xuống từ từ nhắc một đầu ống lên nghiêng mình đưa vai phải vào giữa đoạn ống rồi từ từ đứng thẳng lên điều chỉnh cho đoạn ống nằm thẳng bằng trên vai phải rồi bước đi từng bước từng bước.

Mọi người trong toà nhà này đều không thể hiểu được là mấy tháng trở lại đây anh ta thường ngồi trầm tư trên những đoạn ống nước thải này, vậy thì sau khi đã chuyển hết đi rồi anh ta sẽ ngồi ở đâu? Điều quan trọng nhất là tại sao anh ta lại chuyển chúng đi?

Sau khi đám ống nước thải đó được chuyển đi, phía trước toà nhà trở nên rộng rãi và thoáng đãng hẳn lên. Mọi người trong toà nhà này đều thầm cảm ơn anh ta. Vậy thì tại sao trước đây mọi người không nghĩ đến việc chuyển những đoạn ống nước thải này đi? Rồi những trận tuyết rơi đầy trời, người ta vẫn thấy cái bóng dáng quen thuộc lẫn trong những bông tuyết rơi. Anh ta dường như đang nằm bò trên khoảng đất trống sau khi đám ống nước thải được chuyển đi, trên tay cầm một loại công cụ gì đó và đang miệt mài làm gì ở đó. Những người trong toà nhà hoặc là đánh bài hoặc là ngồi trước lò sưởi ấm áp nhâm nhi chén rượu, tất cả đều nhìn về phía cái bóng đang mờ dần trong tuyết cười nói vui vẻ.

Anh ta bị bệnh thật rồi. Mọi người không thể không tin là như vậy.

Tuyết rơi mỗi ngày một to. Cái bóng quen thuộc đã mất dần trong tuyết, không ai còn nhìn thấy nữa.

Mùa xuân năm sau, khoảng đất trống trước toà nhà dần dần chuyển sang màu xanh. Một buổi sớm sau cơn mưa đêm, bỗng có người thốt lên: "Hoa kìa!"

Mọi người nhìn kỹ lại, trên khoảng đất trống đã nở ra rất nhiều bông hoa. Những bông hoa đỏ tươi rực rỡ.

Những người ở trên tầng cao hơn còn phát hiện ra: Những bông hoa đó đã tạo thành một dòng chữ cực lớn Vương Lan yêu tôi. Có người lập tức đứng chính lại nên đọc từ phải sang trái "Tôi yêu Vương Lan". Những người am hiểu về hoa nói rằng tên gọi của loài hoa này là "Forget - me - not" (Lưu ly). Vì vậy trên tầng thường có lũ trẻ ra sức gào lên: "Tôi yêu Vương Lan, Tôi yêu Vương Lan..."

Có ai biết được đằng sau tấm cửa kính có một người đang rung rung nước mắt.

Yêu là cùng nhau nhìn về phía chân trời. Nó liên kết sức mạnh của chúng ta để hoàn thành trách nhiệm chung, nó khiến cho chúng ta nắm chặt tay nhau, cùng nhau tiến tới chân trời vinh quang. Yêu thuộc về vĩnh hằng, bởi vì vĩnh hằng chính là yêu. Khi chúng ta yêu nhau, chúng ta dường như đã chạm vào chiếc áo vĩnh hằng.

Yêu là một sự ý thức kỳ diệu, nó khiến cho bạn biết được có người chia sẻ mọi nỗi buồn với bạn, nó cũng khiến cho bạn vui vẻ lạc quan, đồng thời nó cũng làm cho vui gấp bội trước niềm vui của người kia.

Tình yêu, không chỉ là sự ước định thiêng liêng gắn kết giữa người và vạn vật, mà nếu không có nó, tâm hồn bị chế ngự bởi tình yêu sẽ chẳng bao giờ được bình yên, sẽ không bao giờ được yên nghỉ, sự cảm ứng thần bí giữa nó và tâm hồn chúng ta đã đánh thức con quỷ trong trái tim chúng ta thức dậy nhảy múa say sưa thoả thích, và khiến cho những giọt lệ ngọt ngào thần bí rung rung trong mắt chúng ta.

Hãy ghi nhớ câu nói của Targo: Hãy tin tưởng vào tình yêu, cho dù nó đem lại cho chúng ta sự bi thương cũng phải tin tưởng vào tình yêu.

MỘT MÌNH ĐI DU LỊCH - THƯỜNG THỨC CẢM GIÁC CHỈ CÒN MỘT MÌNH

Gibran kể cho chúng ta nghe một câu chuyện về ngọc trai. Có một con trai nói với một con trai khác bên cạnh nó: "Trong người tôi có một nỗi khổ cực lớn. Nó nặng trĩu, hình tròn, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu". Con trai kia bèn kiêu ngạo trả lời: "Cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn đại dương, trong người tôi chẳng có nỗi đau nào cả, khắp mình tôi chỗ nào cũng khoẻ mạnh. Đúng lúc này có một con cua đi ngang qua nghe thành câu chuyện giữa hai con trai bèn nói với con trai khoẻ mạnh: "Đúng vậy, bạn rất khoẻ mạnh, nhưng bạn có biết không? Nỗi khổ mà hàng xóm của bạn phải chịu đựng lại là một hạt ngọc lạ thường".

Đối với những người kiệt xuất, thì cô độc chính là hạt ngọc trai trong mình con trai, kết quả của sự chịu đựng đau khổ là sẽ có được hạt ngọc trai đẹp tuyệt trần. Thực ra, đối với một số người, sống một mình không có nghĩa là cô độc, ngược lại họ coi sống một mình là sự hưởng thụ hiếm có.

Trong cuộc đời này bạn đã từng thực sự hưởng thụ những thời khắc sống một mình với một không gian yên tĩnh, hoặc đi du lịch xa một mình? Chỉ còn lại mình với mình: bạn sẽ cảm giác được dường như mình đang ở vào trung tâm của vũ trụ, trái đất và các vì sao đều chuyển động xung quanh bạn.

Đi du lịch một mình, ngồi trong chiếc xe êm nhìn qua cửa sổ những ánh đèn lác đác, thổ lộ hết tâm sự nhạy cảm nhất của mình. Lúc này bạn có thể nghĩ được tất cả, cũng có thể chẳng nghĩ được gì cả. Cuộc sống ban tặng cho bạn khoảnh khắc ở một mình này là để cho đôi mắt bạn nhìn thấu tâm hồn thông qua sự cô đơn.

Một người sau khi một mình đi du lịch giữa vùng núi bao la quay trở về đã viết lại cảm nghĩ của mình như sau:

"Ngồi xuống bãi đất trống, tâm trạng bình tĩnh lạ thường, đôi mắt lẳng lẽ nhìn ra xa, trong tầm mắt ngoài núi cao và bầu trời ra thì chỉ còn lại ánh nắng và không khí, một cảnh tượng vô cùng thuần khiết. Ánh nắng chiều tà hiền hoà chiếu nghiêng vào đỉnh núi đối diện, làm cho hình dáng của nó càng trở nên rõ nét và sinh động hơn. Những ngọn núi nối tiếp nhau chạy dài ngút tầm mắt, màu sắc của chúng cũng nhạt dần theo rồi hoà lẫn vào bầu trời. Tại nơi đây chúng ta có thể nhìn thấy được một bộ mặt thật của tự nhiên. Nó bao la rộng lớn nhưng lại thiêng liêng và không thể tiếp cận. Trước thế giới tĩnh lặng, yên bình và xa xôi này, lời lẽ chinh phục tự cao, tự đại của con người dường như trở nên hư vô.

Tôi một mình chìm đắm vào cái thế giới hoàn toàn tự nhiên này, thực sự thấu hiểu được cuộc đối thoại tiềm ẩn giữa tâm hồn và tự nhiên. Lúc này, tôi cảm thấy đầy đủ và thoả mãn, lại dường như trống rỗng, đắm chìm trong sự tĩnh lặng tuyệt đối này. Cao nguyên sông hồ hàng ngàn năm dường như trong khoảnh khắc này đều dừng lại ở đây. Không biết là bao lâu sau, trong lòng bỗng tràn ngập sự cô độc và thê lương không thể tả được, cảm giác muốn trốn chạy ngay lập tức trỗi dậy mãnh liệt. Nhưng chẳng phải là tôi không quản ngại đường xa xa xôi nghìn dặm đến đây nhằm tránh xa sự ồn ào và những nỗi lo của thành phố để tìm kiếm một không gian thuần khiết tĩnh lặng đó sao? Tại sao khi tôi đã tìm được rồi thì lại muốn bỏ chạy? Chính tôi cũng cảm thấy không thể hiểu nổi trạng thái tâm lý mâu thuẫn này.

Dần dần mặt trời đã khuất hẳn sau những ngọn núi, tôi quyết định xuống núi trước khi trời tối. Tôi không trở về theo đường cũ mà men theo một con đường nhỏ đầy vết chân của bò rừng. Ai ngờ con đường nhỏ này càng đi càng dốc, càng ngày càng hoang vắng. Tôi bỗng cảm thấy sợ hãi: Không biết con đường nhỏ này sẽ dẫn đến đâu, liệu trước khi trời tối tôi có thể xuống núi được không, liệu có thể trở về an toàn được không... tôi muốn quay đầu lại, nhưng khi cúi xuống nhìn lại con đường nhỏ dưới chân, bỗng nhiên cảm thấy con đường nhỏ này có một cái gì đó thật là kỳ lạ, nó khiến cho tôi cứ theo sự chỉ dẫn của nó. Lúc này tất cả những nỗi sợ hãi, lo lắng và bất lực đều tiêu tan hết, tôi lại bắt đầu một hành trình mới".

Trong cuộc đời nếu không dám ở nhà một mình, lại không dám đi du lịch xa một mình một lần, đây có lẽ là những người không bao giờ có tiền đồ.

Khi ở cùng với người khác, chúng ta phải sắm nhiều vai khác nhau, dù đạt hay không đạt, vẫn cứ phải đi theo quỹ đạo đã định. Có người thà rằng đối diện với người khác chứ nhất định không dám một mình đối diện với chính mình. Thực ra, sống một mình là tự do nhất, nhưng mọi người đã quen với vai diễn từ xưa đến nay của mình rồi, giờ đây đứng trước tự do thì lại chẳng biết phải làm gì, vì vậy có người đã có liên tưởng hết sức trực giác đối với cuộc sống một mình, cho rằng sống một mình đồng nghĩa với cô đơn và hư vô.

Thân thể mệt mỏi chỉ cần nằm xuống là có thể được nghỉ ngơi, nhưng sự mệt mỏi trong tâm hồn được tích tụ theo năm tháng thì chỉ khi ở một mình mới có thể giải phóng hoàn toàn được. Tuy nói là quân tử không chê nghèo hèn, nhưng khi ở một mình, bạn vừa có thể tôn quý như quân tử, lại vừa có thể lãng mạn như một ông tiên, hoặc ngây thơ ấu trĩ như một đứa trẻ, lại có thể đùa nghịch như ngựa hoang, lười biếng như lũ lợn. Bạn có thể không cần để ý đến mình, tự do biểu lộ tất cả, lại càng có thể bình tâm suy nghĩ lại tất cả. Cái bản tích tụ trong tâm hồn bạn cũng chỉ khi một mình đối mặt với chính mình mới không thể chạy đi đâu được. Vì vậy, trong suy ngẫm tĩnh lặng, tâm hồn tội lỗi của bạn sẽ được rửa sạch.

Mỗi người đều phải đi theo con đường riêng của mình, khi chúng ta bắt đầu đến với thế giới này chỉ có một mình, lúc đi cũng không thể có hai, làm người tốt cuộc vẫn cứ phải cô đơn.

THAM GIA HOẠT ĐỘNG VUI CHƠI THỎA THÍCH MỘT LẦN - CẢM NHẬN TÌNH CẢM MÃNH LIỆT VÀ NHỮNG CẢM GIÁC MẠNH

Có một bức tranh biếm họa vẽ một lữ khách đang ở núi non trùng điệp, anh ta đang nghiêng chiếc giày để dốc những hạt cát ở trong giày ra. Phía dưới bức tranh có một dòng chữ: "Cái khiến cho bạn mệt mỏi thông thường không phải là những dãy núi cao ở phương xa mà chính là những hạt cát ở trong đôi giày của bạn."

Đây là một kiểu logic hết sức thú vị, nó cho chúng ta thấy một sự thật là: Cái mà làm cho con người ta gục ngã thông thường không phải là những thử thách ghê gớm mà lại là chính sự mệt mỏi do những chuyện vụn vặt gây nên.

Không ít người đã từng thể nghiệm: Khi một mình phải đối mặt với sự thách thức ghê gớm của thiên tai, anh ta sẽ cảm thấy sợ hãi, lo lắng và căng thẳng, sẽ dốc hết sức ra để chống chọi với nó; chỉ ít thì đây cũng thứ tình cảm mãnh liệt, cho dù anh ta có thất bại, thì sự thất bại này vẫn có một sức mạnh mang tính bi kịch.

Thế nhưng nếu như bạn bị những chuyện vụn vặt quấy rầy như đau răng, tiếng ồn, vợ chồng cãi nhau, mâu thuẫn với đồng nghiệp... bạn không thể coi đó là kẻ thù đối địch được, bởi vì trên thực tế chúng chỉ là những chuyện nhỏ; tuy vậy bạn cũng không có cách nào có thể thoát ra khỏi chúng, vì vậy bạn cứ phải liên tục hao tâm tổn sức vì chúng, và kết quả là bạn trở nên mệt mỏi rã rả và ngán ngẫm. Sau cùng thì con người ta buông xuôi không phải vì thất bại mà vì mệt mỏi. Theo tôi, cảnh ngộ tồi tệ nhất không phải là nghèo khổ, không phải là đen đủi mà chính là tinh thần, tâm trạng rơi vào trạng thái mệt mỏi vô tri, vô giác, những thứ đã tưởng làm bạn cảm động không còn làm bạn cảm động được nữa, những thứ hấp dẫn đối với bạn chẳng còn hấp dẫn bạn được nữa. Cho dù là cảm giác hận thù hay đối khổ thì vẫn là những thứ khiến cho con người ta cảm nhận được một cách mãnh liệt sự tồn tại của bản thân, nhưng sự mệt mỏi đó lại khiến cho con người ta ngày càng rơi vào vực thẳm của hư vô.

Cuộc sống hàng ngày của đại đa số người được cấu thành bởi vô số chuyện vụn vặt, cùng với sự trôi đi của thời gian, cảm giác mệt mỏi càng ngày càng lớn. Sau cùng thì tác phong chậm chạp mệt mỏi của thời gian đã dần thay thế tác phong nhanh nhẹn hoạt bát của tuổi trẻ.

Người Nhật được coi là những người làm việc với tần suất cao nhất, nhưng họ lại có một biện pháp khá hay để làm cho mình luôn nhiệt tình với công việc bình thường cứ diễn ra hết ngày này đến ngày khác: hàng ngày trước khi đi làm, họ thường đứng trước gương tự tin ưỡn ngực ra mỉm cười với chính mình, sau đó nói to lên năm tiếng: "Mình là tuyệt vời nhất!". Khi nói toàn thân họ rung lên theo tiếng nói, sau đó 1 cảm giác bắt đầu một ngày mới sẽ rất phong phú.

Những người Mỹ thích vui chơi giải trí, họ có rất nhiều cách để đẩy tâm trạng rơi vào trạng thái tình cảm cực điểm, như trò chơi rất thịnh hành buộc dây vào người rồi nhả từ trên đỉnh núi cao xuống vực sâu thăm thẳm, trò chơi này khiến cho người ta rơi vào trạng thái hai cực điểm tình cảm, đó là cực điểm của sự sợ hãi của cảm giác cái chết đến gần và cực điểm của sự vui sướng khi được quay trở lại cuộc sống trần gian, từ đó người ta có thể cảm nhận được cái tuyệt vời và kỳ diệu của sự sống.

Một mặt dùng sự kích thích của hành động để thúc đẩy sự trỗi dậy của tình cảm mãnh liệt. Mặt khác dùng những sắc màu của tưởng tượng để kích thích sự duy trì kéo dài của tình cảm đó. Nhà vật lý học vĩ đại người Đức Max Planck đã miêu tả khoảnh khắc lần đầu tiên ông bị hấp dẫn bởi vật lý học.

Một người thầy của ông đã miêu tả định luật bảo toàn và chuyển hoá năng lượng như sau: "một người thợ xây vác một viên gạch rất nặng lên một cái nóc nhà, khi anh ta vác viên gạch công của ông ta không hề bị mất đi, mà được tích lại vào viên gạch, nhiều năm sau, có một ngày viên gạch đó bong ra, công mà nó tích trữ bao năm qua được giải phóng, khiến cho nó rơi vào đầu của một người đang đứng ở phía dưới". Cái thế giới kỳ lạ của vật lý học khô khan nhàm chán từ đây bỗng biến thành một cái thế giới được bao trùm bởi các định luật, quy tắc thần bí khiến cho người ta kinh ngạc, run sợ, hưng phấn và ngưỡng mộ.

Một sự nghi hoặc cổ điển: Một người làm sao phán đoán được mình có yêu người khác hay không. Theo các nhà tâm lý học thì: khi hai người khác giới sống với nhau, chẳng phải là đã từng cảm thấy có tình cảm mãnh liệt đó sao, cho dù là thường xuyên hay chỉ là đã từng ngẫu nhiên, thì tình cảm vẫn giống như một dấu ấn, sâu sắc và rất khó quên; Nếu như không có cả một chặng đường dài tình cảm, thì chẳng khác gì gió thổi qua làm làn nước gợn sóng, sẽ mất đi ngay sau đó.

Cuộc đời, sự nghiệp, tất cả đều cần phải có tình cảm mãnh liệt, giống như một cơn gió thổi bay đi những cát bụi mây đen, để lộ ra ánh hào quang toả sáng.

Sở dĩ có rất nhiều việc trước khi còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc rồi, mà lại hoàn toàn không phải vì nó thực sự quá khó, nguyên nhân chủ yếu là chúng ta không còn bụng dạ nào để làm nữa. Nhiều lúc rõ ràng là sự việc mới bắt đầu tiến hành thì rất tốt, đến giữa chừng thì bỗng nhiên dừng lại, cũng không phải là gặp phải trở ngại gì quá lớn, mà là do chúng ta không thể kiên trì được đến cùng.

Chúng ta có còn lòng nhiệt tình nữa hay không? Nếu như chúng ta cắt đứt động mạch trên cơ thể chúng ta, thì những giọt máu chảy ra có còn nóng và nồng nữa hay không?

Quá nhiều sự thất vọng và bất lực đè lên người chúng ta, chúng ta thoả hiệp và lại tiếp tục thoả hiệp. Thoả hiệp trước tình trạng thấp kém, thoả hiệp trước hôn nhân miễn cưỡng, thoả hiệp trước những tiêu chuẩn tầm thường đang thịnh hành, thoả hiệp trước danh lợi, nghèo khổ, thoả hiệp trước giả tạo. Quá nhiều sự thoả hiệp khiến cho người ta mệt mỏi rã rời cả về tinh thần và thể xác. Thời niên thiếu bừng bừng khí thế và sức sống, sau khi trưởng thành bỗng trở nên không còn sức sống. Một nữ nhà văn đã từng nói: "Sau khi trưởng thành tôi luôn cảm thấy mình giống như một con rùa, mỗi lần thò đầu ra đều phải rụt rè cẩn thận".

Con người trong lúc thoái trào rất dễ phát sinh hiện tượng tinh thần và thể xác đều mệt mỏi rã rời, căn cứ vào tính cách của con người, khuynh hướng này được chia làm hai loại: Một là hoàn toàn suy sụp và buông xuôi, hai là phản kích và lội dòng nước ngược. Những người bị quan nhu nhược chính là đại diện điển hình cho loại 1.

"Việc này chắc chắn là mình sẽ không đảm nhận nổi, không biết mọi người sẽ nhìn mình với con mắt thế nào đây?", cứ như thế này thì ngay khi sự việc còn chưa kịp bắt đầu thì đã tưởng tượng ngay đến sự thất bại và hậu quả là bị mọi người chê cười rồi thì kết quả chắc chắn sẽ là không dám đối mặt với thử thách nào, cũng chẳng có chủ kiến của mình, và đương nhiên lại càng không dám đương đầu với nghịch cảnh.

Không có nhiệt tình, cuộc sống của chúng ta sẽ trở nên khô khan nhạt nhẽo. Người lớn thì sống tạm bợ hết ngày này qua ngày khác, thanh thiếu niên thì lao vào ăn chơi hưởng lạc.

Nếu như bạn không thể giữ được lòng nhiệt tình và chân thành, thì đó là điều thật đáng sợ. Mỗi lần bạn muốn tiến hành một việc gì đó, bạn sẽ không chịu đi tìm hiểu sơ qua về nó, không phải là bạn cảm thấy nó khó mà là bạn luôn có thái độ "việc này không liên quan đến mình". Lúc này ngay cả đối mặt với nó bạn cũng không dám, nói chi đến hoàn thành nó. Cứ như vậy, mọi kế hoạch đã được dự tính trong đầu cuối cùng cũng chỉ trở thành ảo tưởng mà thôi, sẽ không có ngày thực hiện được.

Cho dù ở đâu, lúc nào, bạn cũng luôn phải giữ được lòng nhiệt tình và chân thành tốt nhất là hãy bắt đầu ngay từ bây giờ đi!

Nếu như bạn có thể khiến cho nó chuyển hoá thành thái độ của cuộc sống, bạn sẽ phát hiện quan niệm về cuộc sống của bạn sẽ tích cực hơn trước đó rất nhiều, cuộc sống sẽ trở nên lạc quan vui vẻ.

Cụm từ "Nhiệt tình và chân thành" trong tiếng Anh có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp cổ, nghĩa của nó là "Thượng Đế luôn bên tôi". Bạn phải luôn luôn dùng lòng nhiệt tình và chân thành để xử lý mọi việc trong cuộc sống. Để cho mọi người thấy được vẻ đẹp trong tâm hồn bạn. Ngay từ lúc này, bạn hãy bắt đầu chia sẻ lòng nhiệt tình và chân thành của mình với các bạn!

Một quốc gia hay một cá nhân nếu không có lòng nhiệt tình thì sẽ chẳng có hy vọng, lòng nhiệt tình khiến cho chúng ta trở nên thuần khiết, gần gũi mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thoát khỏi sự dung tục và sự cám dỗ của tiền bạc.

Lòng nhiệt tình chính là ngọn đuốc sáng, khi nó đã tắt rồi thì chúng ta sẽ không tin tưởng vào chân, thiện, mỹ và kỳ tích nữa. Chúng ta sẽ rơi vào cảnh ngộ đen tối muôn đời không ngóc đầu lên được. Nghệ thuật sẽ rơi vào dập khuôn, văn học sẽ rơi vào chỉ trau chuốt hình thức còn bộ mặt của chúng ta thì dờ ẫn.

Hãy nhóm lại ngọn lửa nhiệt tình trong lòng chúng ta, hãy dùng tinh thần tái sinh để chiến đấu với sự giả tạo, trì trệ và lười nhác của chính mình. Tạo nên một cái tôi mới chính là điều chúng ta cần phải làm ngay.

GẶP MỘT DANH NHÂN MÀ BẠN THẦM NGƯỠNG MỘ

Tôi là một kẻ sùng bái của các thần tượng

Tôi sùng bái mặt trời, sùng bái núi cao, sùng bái biển cả;

Tôi sùng bái nước, sùng bái lửa, sùng bái núi lửa, sùng bái giang sơn vĩ đại;

Tôi sùng bái sinh, sùng bái tử, sùng bái quang minh, sùng bái đêm tối;

Tôi sùng bái Panama, Vạn Lý Trường Thành, Kim Tự Tháp;

Tôi sùng bái tinh thần sáng tạo, sùng bái sức lực, sùng bái máu, sùng bái trái tim;

Tôi sùng bái bom, sùng bái bi ai, sùng bái phá hoại;

Tôi sùng bái những kẻ phá hoại thần tượng, sùng bái chính tôi!

Tôi lại là một kẻ phá hoại thần tượng!

Quách Mạt Nhược

Sau lần đầu tiên gặp nhà văn vĩ đại người Nga Lev Tolstoy (Lep Tonxtoi), nhà soạn nhạc thiên tài người Nga ChaiKovsky đã cảm động viết nên những dòng văn sau đây:

"Ngày 1/7/1886 khi lần đầu gặp Tolstoy, trong lòng tôi cảm thấy hoang mang lo sợ. Tôi nghĩ, chỉ cần ông ấy liếc nhìn tôi một cái là có thể thấu hiểu hết được những bí mật trong thâm tâm hồn tôi. Trước mặt ông, không ai có thể che giấu được những ý nghĩ bất chính trong lòng mình. Ông ấy giống như một bác sỹ khám vết thương cho bệnh nhân, biết được những bộ phận nào trên cơ thể con người mẫn cảm nhất. Nếu như ông ấy có một lòng nhân từ (ông ấy là người nhân từ thật) sẽ không chạm vào các bộ phận đó, chỉ dùng sắc mặt biểu thị ông biết tất cả rồi; nếu như ông ấy là người vô tình, ông ấy sẽ dùng đầu ngón tay chọc vào chỗ đau nhất của con người. Nói chung là bất kể tình huống nào tôi cũng đều cảm thấy sợ hãi, nhưng ông ấy đã không làm như thế".

"Nhà văn thấu hiểu đời người này khi ở cùng với người khác, ông rất giản dị thẳng thắn và thành khẩn, không hề có cái vẻ "nhìn thấu tất cả" như lúc đầu tôi vẫn sợ. Không cần phải đề phòng bị tổn thương vì ông không bao giờ làm tổn thương người khác. Một điều rất rõ là không phải ông muốn coi tôi là "mẫu vật" để nghiên cứu, mà ông chỉ muốn nói chuyện về âm nhạc với tôi. Ông rất thích âm nhạc... Tolstoy ngồi xuống bên cạnh tôi, nghe tôi biểu diễn bản nhạc hợp xướng đầu tiên của tôi. Tôi nhìn thấy những giọt nước mắt trên gò má ông đang chảy xuống. Trong cả đời tôi, là một nhà soạn nhạc, tôi chưa bao giờ cảm thấy mãn nguyện như lúc này".

Sùng bái thần tượng là khuynh hướng mà tâm lý, hành vi gần như quay về với bản năng, được truyền thụ và kế thừa trong quá trình tiến hoá không ngừng của bản thân loài người, là sự biểu lộ ra bên ngoài và là sự phóng đại của nguyện vọng, lí tưởng, tình cảm, lòng tin, và khát

vọng trong nội tâm của loài người. Sùng bái thần tượng trên thực tế đã để lộ ra khát vọng và ước mơ tận đáy lòng của con người. Việc ngày nay xuất hiện rất nhiều tốp Fan hâm mộ cầu thủ bóng đá, diễn viên điện ảnh, ca sỹ... khiến cho rất nhiều người cảm thấy ngạc nhiên và không thể hiểu nổi, dường như những đám người si mê và sự điên cuồng của họ là sự lưu hành của một căn bệnh và là sự sa sút của tinh thần thời đại trong xã hội ngày nay. Thực ra hành động cuồng nhiệt này đã có từ rất lâu rồi, hơn nữa nó còn xuất hiện dưới các hình thức khiến cho mọi người phải giật mình kinh hãi, nó để lại những dấu ấn sâu đậm trong lòng ký ức của nhân loại. Trong những lớp người khác nhau thì sự biểu hiện của Tâm lý sùng bái thần tượng cũng khác nhau. Thần tượng trong tim của người lớn cũng khác rất xa với thần tượng trong tim của thanh thiếu niên, đồng thời sự sùng bái và chạy theo các thần tượng của mỗi cá nhân lại không hoàn toàn giống nhau. Sự sùng bái thần tượng ở những người trẻ mạnh mẽ, lộ rõ và quyết liệt hơn, tất cả được thể hiện trong từng lời nói, hành động của họ. Những người lớn thì lại khác, sự sùng bái thần tượng của họ tương đối hàm xúc, kín đáo và ôn hoà hơn, sự biểu lộ tình cảm của họ thường rất ít thấy hoặc chỉ thể hiện trong thầm lặng. Sức mạnh của sự sùng bái là rất lớn, bởi nhiều người thường gán cho thần tượng những sắc thái lý tưởng hoá, điều đó đã làm cho nguyện vọng của họ được đáp ứng. Hãy lấy các minh tinh làm ví dụ, họ sở dĩ có thể khiến cho các Fan hâm mộ chạy theo hàng đàn là có nguyên nhân của nó, Abraham.H.Maslow đã phân tích rõ nguyên nhân này. Ông cho rằng mỗi một con người đều có một nhu cầu tâm lý tự mình thực hiện. Cái gọi là tự mình thực hiện chính là 1 con người hy vọng khai thác và lợi dụng hết toàn bộ tư chất, năng lực, tiềm năng của mình để cuối cùng đạt được thành công. Nhưng các khán giả đang sống trong hiện tại do sự hạn chế của nhiều điều kiện khác nhau, tạm thời chưa thể hoàn thành được "tự mình thực hiện". Sau khi họ xem xong vai diễn xuất sắc, đúng những gì họ mơ ước, họ cảm thấy thoả mãn và ngay lập tức họ đã đem nguyện vọng "tự mình thực hiện" gắn vào minh tinh sắm vai diễn này một cách vô thức, và họ chìm vào cảnh tượng hư cấu, họ tưởng tượng mình là Ken.Takakura, Sylvester Stallone, và từ trong cảnh tượng đó cảm nhận được niềm vui phấn khởi trên tinh thần và thị giác, bất giác nảy sinh mối liên hệ tình cảm với minh tinh, kết thành tình bạn không thể chia cắt được. Đặc biệt là những người cô độc về mặt tình cảm hoặc tinh thần thì lại coi minh tinh là tri âm tri kỷ trong lòng mình, mong muốn tìm được sự an ủi sâu sắc khi xem minh tinh mà mình sùng bái sắm vai diễn.

Những người bình thường nếu muốn gặp được danh nhân mà mình ngưỡng mộ dường như là chuyện rất khó, nhưng cũng không phải là chuyện không bao giờ có thể làm được. Đã từng có một thanh niên nông thôn có ý nghĩa hết sức kỳ quặc, anh ta viết thư cho nguyên thủ các quốc gia; một người hâm mộ âm nhạc của Trung Quốc đã viết thư cho nhà chỉ huy dàn nhạc nổi tiếng thế giới mà anh ta hâm mộ và yêu thích nhất, kết quả là đã nhận được mấy tấm ảnh có chữ ký của các nhà chỉ huy dàn nhạc nổi tiếng, trong đó có cả nhà chỉ huy dàn nhạc bậc thầy Karajan. Những con người cố chấp này muốn thông qua phương thức độc đáo của mình để tiếp xúc với thần tượng trong lòng mình, đây là khoảnh khắc cả đời khó quên của họ. Đương nhiên là nếu muốn mà không thể gặp được, thì cũng chẳng có gì phải ân hận cả, bởi vì bạn đã cố gắng hết sức rồi.

DỪNG MỘT KHOẢNG THỜI GIAN LÀ 3 TUẦN ĐỂ THAY ĐỔI MỘT THÓI QUEN XẤU

Bây Con trong "Luận bàn về thói quen" đã khuyến cáo chúng ta: "suy nghĩ của con người được quyết định bởi động cơ, ngôn ngữ được quyết định bởi học vấn và tri thức, nhưng hành động thì hầu như được quyết định bởi thói quen". Sự hình thành thói quen không phải là chuyện một sớm một chiều, muốn thay đổi một thói quen xấu cũng không phải là hề cứ làm là được ngay. Các chuyên gia nghiên cứu đã phát hiện ra rằng một người bình thường muốn thay đổi một thói quen cũ phải mất một khoảng thời gian ít nhất là 3 tuần. Bạn cần phải cho mình một khoảng thời gian để thay đổi những thói quen xấu của mình, như làm việc lè mề, cầu thả, hút thuốc... sau đó tìm thói quen tốt khác thay thế nó.

Bạn không được vừa mong muốn lại vừa nghi ngờ việc thay đổi thói quen xấu này, trong cuộc sống còn có rất nhiều điểm cần phải cải tiến, chỉ cần bạn quyết tâm làm bạn sẽ thành công.

Các nha sỹ khuyến cáo tôi là xỉa răng và đánh răng đều quan trọng như nhau. Nếu như không xỉa răng, thì bệnh về lợi sẽ càng ngày càng nguy hiểm hơn. Tôi cứ định xỉa răng, nhưng cứ chần chừ mãi không chịu làm.

"Được, tôi sẽ dùng 3 tuần để thay đổi phương pháp xem thế nào". Tôi tự nhủ.

Ngày đầu tiên là ngày khó khăn nhất. Ngày thứ hai, thứ 3, cái việc xỉa răng này vẫn rất khó chịu. Nhưng chỉ một tuần sau, xỉa răng đã trở thành việc làm thường xuyên trước khi lên giường của tôi.

Sau khi tuần thứ ba kết thúc, điều khiến tôi ngạc nhiên là xỉa răng trở nên dễ dàng như đánh răng. Tôi tự hào lắm vì tôi đã tập được một thói quen tốt rồi. Có được một sự mở đầu tốt đẹp thế này, tôi có thể thẳng đường mà bước hướng tới những mục tiêu khó khăn hơn nữa.

Tôi dự định sẽ ăn nhiều thứ có hàm lượng dinh dưỡng cao, ăn nhiều rau xanh và hoa quả, ăn ít đồ ngọt đi. Vì vậy tôi đã lên danh sách các món cần phải ăn sau đó dán lên cửa tủ lạnh để tự nhắc nhở mình. Nói thực là ngày đầu tiên thật là khó chịu. Tôi cố gắng làm thật nhiều việc khiến cho mình bận tới bụi vào, nhưng trong đầu thì vẫn cứ nghĩ đến chiếc bánh gato, những thỏi sôcôla trong tủ lạnh và những cái bánh ngọt kẹp bơ ở trong hộp bánh. Sang ngày thứ 4, khi cả nhà ăn bánh gato và bánh ngọt kẹp bơ, thì chỉ mỗi mình tôi là ăn rau xanh và hoa quả vì sự tự tôn trời dậy trong lòng tôi. Ba tuần vừa trôi qua, thói quen của tôi cũng đã đi vào nề nếp. Tôi không còn muốn ăn nhiều đồ ngọt nữa, kết quả thật tuyệt vời tôi đã giảm được 5kg. Nhưng thử thách thực sự vẫn còn nằm ở phía trước.

Tôi và chồng tôi sống với nhau khá hạnh phúc, chúng tôi không bao giờ cãi nhau, nhưng giữa chúng tôi dường như không có những cuộc tâm sự chia sẻ với nhau, tôi biết nguyên nhân chủ yếu là do tôi cứ hay bới móc anh. Thực sự tôi cảm thấy anh có quá nhiều khiếm khuyết. Tôi thực sự không hề muốn trở thành người lắm điều, nhưng lại thường không khống chế nổi bản thân mình, vì vậy anh ấy chẳng bao giờ bày tỏ tâm tư với tôi. Điều này không thể trách anh ấy được, nhưng liệu tôi có thể thay đổi được không? Và liệu bản thân tôi có muốn thay đổi hay không?

Tôi lại lập nên "một kế hoạch 3 tuần", quyết định thử xem thế nào: mỗi ngày tôi phải tìm ra một điểm mà tôi cảm thấy hay rồi nói cho anh ấy biết. Ngay ngày đầu tiên tôi đã gặp phải khó khăn, tôi thấy anh có nhiều việc làm khiến tôi cảm thấy rất ngứa mắt, ví dụ: Tại sao sau khi anh ấy ăn xong rồi lại không chịu dọn dẹp đi? Tại sao lại vẫn mặc cái áo đáng ghét kia? Có lúc tôi cảm thấy rất khó có thể tìm thấy ưu điểm trên người anh. Lẽ nào ngay cả một điểm tốt cũng không thể tìm thấy được?

Không, đương nhiên là không phải thế. Trong nhà có chỗ nào cần sửa anh đều sửa rất tốt. "Ôi, anh đã sửa xong cái công tắc đèn rồi hả? Tuyệt quá!" Tôi nói với chồng tôi, tuy vậy sắc thái có vẻ không được tự nhiên lắm.

Ngày thứ hai tôi lại khen anh một cách miễn cưỡng, anh vẫn kiên nhẫn với nhược điểm của tôi chứ không giống như tôi cứ cằn nhằn anh, điều này khiến tôi rất vui sướng. Anh nở một nụ cười, nụ cười đó thật là khiến cho người ta e thẹn.

"Xem ra, biện pháp này không ổn rồi". Tôi lẩm bẩm một mình.

Mấy ngày tiếp theo đó, tôi vẫn cảm thấy rất khi có thể tìm thấy ưu điểm của anh. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi có phần giả tạo, cứ phải nói ra những câu tốt đẹp như một người máy mà trong bụng thì chẳng muốn như thế. Nhưng thời gian cứ âm thầm lặng lẽ trôi đi, ba tuần cũng đã qua tôi cảm thấy tìm thấy ưu điểm trên người chồng tôi không hề khó khăn một chút nào cả. Anh là người thẳng thắn trung thực, lại hết sức nhẫn nại với con cái, vậy thì tại sao tôi lại chỉ nhìn thấy khuyết điểm của anh thôi nhỉ? Khi 21 ngày đã qua đi, tôi dường như không thể tin được là muốn khen anh sao mà lại dễ dàng thế, và cũng không còn cảm giác ngượng ngịu nữa, xem ra anh ấy cũng không giống trước đây nữa. Anh gần gũi tôi hơn, anh tâm sự với tôi về công việc và những vấn đề mà anh quan tâm. "Đúng vậy" tôi nói, "Gần đây em đang cố gắng thay đổi thói quen xấu hay cằn nhằn" Anh cảm động nói: "Thảo nào anh cảm thấy mình tốt lên rất nhiều rồi, anh cũng cảm thấy tình cảm giữa vợ chồng mình tốt hơn trước rất nhiều".

Tôi cảm động nghẹn lời, sau này, tôi kể cho anh nghe về kế hoạch 3 tuần thay đổi mình và tiến triển của tôi. Anh nói anh cũng muốn thử một lần.

SỐNG MỘT NGÀY VỚI NHỮNG NGƯỜI LAO ĐỘNG PHỔ THÔNG TẠI NƠI LÀM VIỆC CỦA HỌ

Bạn vẫn còn là một thanh niên tràn đầy nhiệt huyết nhưng chưa am hiểu cuộc đời? Suốt ngày bạn chỉ lặng lẽ ngồi trong văn phòng để giết thời gian?

Bạn chỉ quan tâm đến sự nghiệp cá nhân của mình mà quên đi mọi người xung quanh?

Bạn là người quyền cao chức trọng, mọi người phải kính nể bạn?

Nếu vậy xin bạn hãy thử bước vào cuộc sống của một người lao động phổ thông, uống một bát nước nhạt, ăn một bữa cơm đạm bạc, ghé qua căn nhà úp súp của họ một lát, từ một góc độ khác bạn sẽ nhận thức rõ hơn về mình, từ đó tăng thêm nghị lực, lòng tin, dũng khí đương đầu với khó khăn trong sự nghiệp thành đạt của bạn, đồng thời cũng làm tăng thêm sự tín nhiệm và sự thừa nhận của mọi người đối với bạn.

Đã từng có một người mẹ hết sức đặc biệt. Để nếm trải cảm giác không có nước sinh hoạt, người mẹ đã đưa đứa con gái nhỏ đang học mẫu giáo từ Bắc Kinh trở về cố hương Định Tây (Cam Túc) xa xôi ngàn dặm của mình. Khi ngồi trên ô tô người mẹ nói với đứa con gái nhỏ là hai mẹ con họ sắp sửa đến một nơi không có nước rồi. Đứa con gái bèn học theo cách của con lạc đà, vội vã uống ngay một hộp sữa bò. Khi trở về đến ngôi nhà ở cố hương Định Tây, hai mẹ con chỉ nhìn thấy một cái giếng dường như đã khô cạn từ lâu, loay hoay mãi mới mức lên được một gầu nước, đó là những giọt nước còn đọng lại sau một trận mưa. Dân ở trong làng nói với hai mẹ con là do thiếu nước trầm trọng nên gầu nước này phải được sử dụng vào nhiều việc tuần hoàn nhau: Đầu tiên dùng để rửa mặt, sau đó là để giặt quần áo và cuối cùng là cho lợn uống.

Đứa con gái bèn hỏi: "Sao lại có thể cho lợn uống thứ nước như thế này nhỉ?"

Người mẹ bèn hỏi lại: "Thế theo con thì nên cho lợn uống cái gì nào?"

"Con cho nó uống nước cam, uống sữa bò" đứa con gái nhỏ ngây thơ lắc lư cái đầu trả lời.

Sau đó người mẹ hỏi đứa con gái là gầu nước vừa mức từ dưới giếng lên có thể uống được không, đứa con gái trả lời ngay: "Không thể uống được, vì nó không sạch"

"Nếu như con rất khát nước cơ? Nếu như đã hai ngày con không có nước uống thì sao? Chẳng lẽ con vẫn không chịu uống?" Người mẹ hỏi đứa con gái.

"Không uống" đứa con gái vẫn cứ khẳng khái trả lời

Đêm hôm đó đứa con gái nhỏ đã khóc, không phải vì nó khát nước, cũng không phải vì cuộc sống ở đây khổ cực thiếu thốn quá, mà vì nó bị mẹ nó giáo huấn cho một trận. Nhiều tháng nay các gia đình ở quê chỉ có mỗi một món rau duy nhất là khoai tây. Để chiêu đãi hai mẹ con từ xa về, mọi người đã cố gắng hết sức mới có thể mua được một ít rau Hẹ. Thế nhưng khi đứa con nhìn thấy mọi người rửa rau, vo gạo bằng nước giếng đó thì nhất định không chịu ăn cơm.

Nhưng dù sao sự chịu đựng của con người cũng chỉ có hạn, sau hai ngày nhịn khát cuối cùng

nó cũng đã phải uống cái thứ nước đó.

Vào một buổi sáng sớm hàng ngày, trời âm u đầy mây đen dường như sắp sửa có một trận mưa rất to, điều này khiến cho những người dân ở cái mảnh đất khô cằn đã lâu không nhìn thấy hạt mưa và những vị khách từ phương xa đến tràn trề hy vọng, thế nhưng hy vọng đã nhanh chóng tiêu tan cùng với sự tan đi của những đám mây đen. Ruộng vườn khô cằn nứt nẻ, người nông dân đang phải đối mặt với một vụ mùa thất bát đang đến gần. Hai mẹ con cũng sắp phải quay trở về Bắc Kinh rồi. Đứa con gái cũng đã làm quen và chơi thân với lũ trẻ ở đây, bây giờ phải quay trở về Bắc Kinh, nó lại cảm thấy lưu luyến không muốn rời. Tuy những đứa trẻ ở vùng đất này mặt mũi nhem nhuốc, quần áo rách rưới, chúng chưa từng được nếm trải cảm giác nước mát tràn trề, nhưng chúng lại có trái tim trẻ thơ hồn nhiên trong sáng và những giọt nước mắt long lanh tuôn ra từ những đôi mắt ngây thơ và hồn nhiên.

Vẫy tay tạm biệt mảnh đất cằn khô, bỏ lại sau lưng sự nghèo nàn lạc hậu, nhưng giữ lại trong lòng một sự cảm nhận sâu sắc.

Tôi cho rằng người mẹ muốn cho con gái của mình nếm trải cuộc sống ở vùng quê không chỉ vì bà muốn cho con gái mình thấy được sự quý giá của nguồn nước.

Thế nào là tấm lòng yêu thương nhân ái? Nó không phải là gọi điện thoại đến các cơ quan thông tấn nói với họ là "tôi muốn gửi tới tấm lòng yêu thương nhân ái", cũng không phải là dưới ánh đèn màu rực rỡ đua nhau quyên góp tiền cho các tổ chức từ thiện, mà là sự tôn trọng, cảm thông với những người có điều kiện sống không bằng chúng ta, là thông qua sự nỗ lực của mình đi giúp đỡ người khác, đồng thời bản thân mình cũng phải luôn có một tấm lòng xúc động và biết ơn trong cuộc sống.

Nếu như bạn chưa hiểu được sự to lớn của bùn đất dưới chân bạn, hương thơm ngào ngạt của những đồng cỏ hoang, sự hiên ngang của những viên sỏi dưới lòng suối, sự lay động của những tầng lớp tận cùng xã hội, thì cho dù bạn có may mắn đứng trước sự tráng lệ nguy nga, thì bạn cũng sẽ cảm thấy không còn sức sống nữa.

Khi một xã hội tiến vào một thời đại cao cấp hơn, văn minh hơn, nhịp sống sẽ trở nên hết sức khẩn trương với sự bùng nổ của thông tin khoa học kỹ thuật và vi tính hoá, say sưa theo đuổi sự nghiệp và tìm kiếm thế giới riêng của mình là hứng thú và niềm vui của đời người trong thời đại không còn phải lo cái ăn cái mặc nữa.

Nhưng khi chúng ta đứng trên một điểm xuất phát cao hơn nhìn lại chặng đường chúng ta đã đi qua, nhìn xuống các tầng lớp trong xã hội, chúng ta sẽ phát hiện ra: có một lớp người đặc thù sống trong tầng lớp thấp nhất của xã hội. Nếu như từ góc độ xã hội học định vị cho họ, thì lớp người đặc thù này có thể được gọi là "lớp người yếu thế", mặc dù đến nay cuộc sống của họ vẫn hết sức khó khăn trắc trở, nhưng họ vẫn sống, phấn đấu, phát huy tinh thần bất khuất, bất chấp khó khăn gian khổ âm thầm cống hiến. Họ từng bị đối xử bất công và bị lừa bịp, bị khinh rẻ và bị chửi bới. Họ nhiều lần nếm mùi thất bại, rơi vào cảnh tuyệt vọng, thậm chí họ đã phải nhỏ xuống không biết bao nhiêu những giọt nước mắt tủi nhục, tuy nhiên, họ cũng từng được nếm qua mùi thành công, thật là mấy phen vinh nhục thăng trầm, mấy độ thịnh suy hưng vong, họ trải qua bao khó khăn gian khổ, bước đi những bước khó khăn gian khổ, nhưng cuối cùng họ đã khắc phục được mọi khó khăn trở ngại, khiêu chiến với cực điểm giới hạn trong vận mệnh của mình, đo sức với trí tuệ. Họ là những người lạc quan trong cuộc sống, là những người thỏa mãn với những nguyện vọng nhỏ bé của mình, họ là những người thiết tha yêu cuộc sống.

Chỉ cần bạn chịu đi sâu vào cuộc sống của họ để thể nghiệm niềm vui và nỗi khổ của những người phải bôn ba vì cuộc sống, bạn sẽ tìm thấy niềm tin, nghị lực và dũng khí đương đầu với khó khăn sẽ tìm thấy niềm vui thực sự sau mỗi một thành công của bạn.

MỖI NGÀY DÀNH RA 15 PHÚT ĐỂ ĐỌC SÁCH

Đọc sách báo nên trở thành một phần của cuộc sống mỗi con người. Nếu như bạn say mê đọc sách, bạn sẽ gặt hái được vô số điều bổ ích. Trong thời đại thông tin bùng nổ này, có quá nhiều thứ khiến cho người ta phân tán tư tưởng: ti vi, internet, các hoạt động vui chơi khác nhau, và những sự hưởng thụ khiến người quên đi thú vui đọc sách báo thậm chí quên cả lối về.

Phu nhân của cựu tổng thống Mỹ Rudoven đã từng nói:

"Chúng ta phải hình thành thói quen đọc sách cho thế hệ thanh niên của chúng ta, thói quen này là một báu vật đáng được nâng niu bằng hai tay, hãy trông nom nó, đừng để mất nó. "Mỗi ngày đọc 15 phút, điều này có nghĩa là mỗi tuần bạn sẽ đọc được 1/2 cuốn sách, một tháng đọc được 2 quyển, một năm đọc được 20 quyển, cả đời sẽ đọc được 1000 hoặc hơn 1000 quyển sách. Đây là một cách rất đơn giản để khiến bạn trở thành người đọc rộng biết nhiều. Nếu như bạn tập trung vào một lĩnh vực nào đó thì chỉ vài năm sau bạn có thể dễ dàng trở thành một chuyên gia có học thức sâu rộng về lĩnh vực đó.

Những người có trí tuệ nói cho chúng ta biết rằng, chỉ cần chúng ta mở rộng tâm hồn đến một mức độ nào đó, thì chúng ta có thể lĩnh hội được toàn bộ kinh nghiệm cuộc sống, tất cả những điều cần biết đều nằm trong lòng bàn tay bạn. Tuy nhiên cùng với lúc này, chế độ đọc sách thích hợp vẫn hết sức cần thiết với những người đang trong quá trình nỗ lực phấn đấu như chúng ta. Sách là kho báu vô giá, gọi mở cho chúng ta, khích lệ chúng ta, cung cấp cho chúng ta một lượng thông tin to lớn bổ ích, đồng thời cũng có thể khuyên răn chúng ta, khẳng định chúng ta, dẫn dắt chúng ta tiếp tục tiến lên phía trước.

Giả dụ bạn là một độc giả trình độ trung bình, mỗi phút bạn có thể đọc được 150 chữ. Đối với rất nhiều tiểu thuyết, truyện kí, du kí và những sách về sở thích và hứng thú của bạn, mỗi phút đọc 150 chữ, thì việc hiểu và thưởng thức được chúng sẽ không thành vấn đề đối với bạn.

Giả dụ một độc giả có trình độ trung bình đọc một quyển sách bình thường, mỗi phút có thể đọc được 300 chữ, 15 phút có thể đọc được 4500 chữ, như vậy thì một năm có thể đọc được hơn 20 quyển sách, con số này là hết sức khả quan, lớn hơn 3 lần lượng đọc của những người Mỹ mượn sách đọc từ thư viện công cộng. Hơn nữa con số này không quá khó để thực hiện được.

Chẳng có một công thức nào phù hợp với tất cả mọi người. Mỗi ngày chúng ta cần phải cố gắng dành ra 15 phút. Tốt nhất là vào một thời điểm cố định trong ngày, như vậy tất cả những khoảng thời gian nhàn rỗi khác sẽ đem lại sự thu hoạch ngoài kế hoạch. Cơ hội tìm được thời gian đọc ngoài kế hoạch đã định là rất nhiều, mà lại thật là bất ngờ. Khi có một quyển sách hay ở bên cạnh, thì cho dù bạn phải ngồi chầu rìa bạn cũng vẫn cảm thấy vui.

Điều quan trọng là bạn phải có quyết tâm. Có quyết tâm rồi thì cho dù bạn thế nào đi nữa, bạn cũng nhất định sẽ tìm cách để dành ra được 15 phút. Trước tiên bạn phải chuẩn bị sẵn sách cần đọc, khi mặc quần áo thì cho sách vào trong túi áo, trên giường đặt một quyển sách trong nhà vệ sinh cũng đặt một quyển sách, ngay cả trong cốc xe, bên cạnh ghế đu, bất kể chỗ nào có thể cũng nên đặt một vài quyển sách hay và phải đọc theo trình tự.

Mỗi khi bạn buồn phiền và u sầu hoặc cảm thấy đơn côi chiếc bóng, hoặc cảm thấy ảm ức, suy sụp, có tâm trạng oán hận, bạn hãy mang những quyển sách có liên quan đến tâm trạng của bạn ra đọc.

Món ăn tinh thần bổ ích cho tâm hồn bạn sẽ chẳng bao giờ thừa cả.

MỖI NGÀY DÀNH RA 1 CHÚT THỜI GIAN SUM HỌP CÙNG GIA ĐÌNH

C húng ta thường hay vội vội vàng vàng đi đến cuối đường mới nhận ra rằng mình đã không để ý đến phong cảnh ở hai bên đường. Gánh nặng cuộc sống, áp lực công việc dường như đã tước đi quyền lợi hưởng thụ cuộc sống của bạn. Dần dần bạn sẽ trở nên mệt mỏi, buồn bã không vui, trong khi đó những người nhà bạn - những người quan tâm yêu thương bạn nhất - vì sự bận rộn của bạn mà cứ phải sống trong thấp thỏm chờ đợi.

Nhà triết học Hy Lạp cổ đại Êmôcrit đã nói: "Tâm hồn bạn nên có thói quen tự tìm thấy niềm vui trong chính con người bạn". Mỗi ngày về nhà sớm hơn một tiếng cùng mọi người trong nhà hưởng thụ niềm vui trời cho, một tiếng này có đáng là bao!

Có một ông bố tan ca xong về đến nhà thì trời đã tối muộn rồi, ông rất mệt mỏi và chán chường. Cậu con trai 5 tuổi đang đứng ở ngoài cửa, vừa nhìn thấy bố về bèn hỏi: "Bố, con có thể hỏi bố một câu được không?"

"Có vấn đề gì thế", ông bố mệt mỏi hỏi lại

"Mỗi một tiếng đồng hồ bố có thể kiếm thêm được bao nhiêu tiền ạ".

"Điều này thì có liên quan gì đến con, tại sao con lại hỏi bố câu hỏi này?" ông bố bức dọc hỏi.

"Con chỉ muốn biết thế thôi, bố hãy nói cho con biết đi, mỗi tiếng bố kiếm được bao nhiêu tiền?" Cậu con trai nài nỉ.

"Được nếu con cứ muốn biết thì nghe đây, mỗi tiếng bố kiếm được 20 USD".

"Ồ!" cậu con trai cúi gằm đầu xuống khe khẽ nói "bố, bố có thể cho con mượn 10 USD được không?" đến đây thì dường như ông bố hết chịu nổi rồi, ông nổi khùng lên: "Nếu như mượn tiền là chỉ để mua những thứ đồ chơi vô bổ thì hãy cắt vào trong phòng và lên giường ngay, hãy nghĩ đi tại sao con lại ích kỷ như thế. Hằng ngày bố phải làm việc quần quật, làm gì có thời gian chơi những trò chơi của con nít".

Cậu con trai lặng lẽ đi vào trong phòng của mình và đóng chặt cửa lại.

Ông bố ngồi xuống lấy lại bình tĩnh. Một lát sau ông bình tĩnh trở lại. Ông chợt cảm thấy mình đã hơi quá với con, có lẽ nó thực sự cần mua một cái gì rồi, ngày thường nó rất ít khi xin tiền.

Ông bố đi vào phòng của cậu con trai khe khẽ hỏi: "con đã ngủ chưa đấy?", cậu con trai đáp: "bố à, con chưa ngủ đâu, con vẫn còn thức mà".

Ông bố nhẹ nhàng nói với cậu con trai "vừa nãy có lẽ bố đã hơi quá với con, vừa nãy bố đã trút hết nỗi bức dọc của ngày hôm nay rồi - đây là số tiền mà con cần".

"Con xin, cảm ơn bố", cậu bé reo lên vui sướng từ dưới gối lòi ra mấy đồng tiền nhàu nát và bắt đầu chậm chậm đếm.

"Tại sao con đã có tiền rồi mà lại còn đòi xin bố nữa?" Ông bố lại nổi cáu.

"Bởi vì lúc trước vẫn chưa đủ, nhưng bây giờ thì đủ rồi" cậu bé thở thê "Bố à, bây giờ con đã có đủ 20USD rồi, con có thể mua một tiếng làm việc của bố được không? Ngày mai bố hãy về sớm hơn một tiếng để ăn cơm cùng với con bố nhé!"

Cứ mỗi lần nhìn thấy quý bà nào đeo những chiếc nhẫn, khuyên tai mới do đức ông chồng tặng nhân dịp tổ chức sinh nhật hay kỉ niệm ngày cưới nhau, bà Vương lại cảm thấy vô cùng thèm muốn. Không phải là đồ trang sức của bà thua kém họ, thậm chí còn xin hơn họ rất nhiều. Đạo qua các cửa hàng vàng bạc là sở thích của bà, chỉ cần nhìn thấy quý bà nào có món đồ trang sức mới, bà nhất định phải đi mua cho bằng được mà lại còn mua đồ cao cấp hơn nữa cơ, sau đó thì cố tình phô ra cho đối phương nhìn thấy.

"Xin hơn của tôi nhiều!" đối phương tròn mắt trầm trồ rồi hỏi: "Ai mua cho bà thế?" Câu hỏi đầu tiên có ý khen ngợi làm bà Vương nở mũi ra, nhưng câu hỏi sau thì lại giống như lưỡi dao đâm trúng vào chỗ đau của bà.

"Tôi tự mua đấy" bà Vương nói có vẻ tự nhiên, nhưng thực sự trong lòng bà thì buồn rười rượi. Bà cứ luôn tự hỏi: "Tại sao chồng người ta chẳng kiếm được nhiều tiền nhưng lại mua được quà tặng vợ mình, chồng mình kiếm tiền như nước, thì lại bận đến nỗi ngay cả ngày cưới nhau cũng quên mất chứ đừng nói chi đến mua quà cho mình".

"Bà cần bao nhiêu tiền tôi đưa cho bà, được chưa?"

Mỗi lần bà Vương bày tỏ nỗi lòng thì ông Vương lại làm cho bà cụt hứng bằng câu nói này. Tiền! Tiền! Tiền! Sao mà nhàm chán thế nhỉ! Tại sao ông ấy chẳng giống như trong tiểu thuyết miêu tả chút nào cả, len lén đặt một bông hoa hồng bên cạnh gối vợ, có kèm thêm một tấm bưu thiếp nhỏ đáng yêu. Thật là hạnh phúc biết bao!

"Ý nghĩa của món quà không thể dùng tiền để đo được mà quan trọng nhất là người tặng có thật lòng hay không. "Một lần bà Vương đã bức xúc nói, "nếu như một ngày nào đó nhờ ông chẳng may chết đi thì cũng phải để cho tôi có được một ít đồ ông tặng để tôi còn nhìn vật nhớ người chứ!"

"Nếu như tôi chết đi, tôi sẽ để lại toàn bộ tài sản cho bà, như thế chẳng phải là càng thiết thực hơn đó sao?" Ông Vương vẫn dán mắt vào bản báo cáo mà không thèm ngẩng đầu lên nữa.

Nhưng hôm nay thì mọi việc đã thay đổi, ông Vương về nhà sớm hơn, vừa bước vào đến nhà ông đã âu yếm ôm bà Vương vào lòng, ăn xong cơm tối, cả nhà cùng nhau ngồi xem ti vi; sau khi lũ trẻ đi ngủ rồi, ông Vương có vẻ bí mật lấy từ trong túi sách tay ra một vật rồi đeo vào ngón tay của bà Vương.

Bà Vương cảm động rơi nước mắt, vui sướng đến nỗi suốt đêm không ngủ được. Ông Vương cũng trần trọc, rồi bỗng nhiên dang đôi tay ra ôm chặt lấy bà Vương vào lòng.

(Lưu Dung)

HÌNH THÀNH MỘT SỞ THÍCH CÁ NHÂN CHO MÌNH

"Đắm chìm" cũng có nghĩa là "đam mê", nếu như bạn có một sở thích nào đó, bạn sẽ luôn cảm nhận được niềm vui của sự "đam mê".

Khi bạn đắm chìm trong sở thích của mình, đại não của bạn dường như ngừng vận động - sẽ không có hoạt động nào có thể khiến cho đại não được nghỉ ngơi hoàn toàn như vậy.

Tôi rất yêu hoa, vì vậy tôi rất thích trồng hoa. Nhưng tôi vẫn chưa thể trở thành chuyên gia trồng hoa bởi vì tôi vẫn chưa thành công trong nghiên cứu và thí nghiệm. Tôi chỉ lấy trồng hoa làm thú vui trong cuộc sống, hoa nở to nhỏ xấu đẹp tôi đều không quá bận tâm, chỉ cần hoa nở là tôi đã rất vui rồi. Trong cái vườn nhỏ nhà tôi, mỗi khi vào hạ, hoa cỏ um tùm, ngay cả lũ mèo cũng chỉ được phép chơi đùa ở trên nhà, dưới vườn không còn một chỗ trống nào cho chúng nữa.

Tuy nhiều hoa như vậy, nhưng chẳng có lấy một loại hoa thơm cỏ lạ nào cả. Những loài hoa quý đều rất khó trồng, thật là buồn khi phải nhìn một cây hoa quý đang chết dần. Tôi không muốn cứ phải nhỏ lệ mãi. Khí hậu ở Bắc Kinh không thích hợp cho việc trồng hoa lắm. Mùa đông lạnh cóng, mùa xuân gió to, mùa hạ không khô hạn thì lại mưa như trút nước, mùa thu là đẹp nhất, nhưng thỉnh thoảng lại có những trận sương giá bất ngờ. Với cái khí hậu như thế này, muốn trồng được một loài hoa quý của phía Nam thì thực sự là tôi chưa có đủ bản lĩnh. Vì vậy, tôi chỉ trồng những loại hoa dễ trồng và có khả năng tự thích nghi được với điều kiện sống mà thôi.

Nói vậy thôi, chứ cho dù là loài hoa tự phát triển, tự thích nghi, nhưng nếu như tôi không quan tâm chăm sóc, để mặc sự sống chết của chúng thì hầu như chúng đều sẽ chết ngay sau đó. Vì vậy tôi phải chăm sóc chúng hàng ngày, quan tâm đến chúng như những người bạn thân. Sau thời gian dài gần gũi chúng, tôi cũng đã tích lũy được một chút ít kinh nghiệm. Có loài thích nghi với bóng râm, vì vậy không được tưới nhiều nước. Thật là một niềm vui khi tích lũy được nhiều kinh nghiệm, trồng thành công các loài hoa, không những thế chúng còn có tuổi thọ rất cao, nhìn những bông hoa nở rục rở, thật là thú vị biết bao. Không phải là tôi nói quá lời, đây cũng có thể được coi là một loại tri thức, thêm một chút tri thức chắc chắn không phải là chuyện không tốt. Tôi bị đau chân, đi lại khó khăn mà ngồi lâu cũng khó chịu, tôi không biết là khi được tôi quan tâm chăm sóc như vậy loài hoa có biết ơn tôi hay không, nhưng tôi thực sự cảm ơn chúng. Trong thời gian làm việc, tôi cứ viết được một lát thì lại ngừng để đi ra ngoài vườn thăm chúng, tưới nước cho cây này, chuyển vị trí cho cây kia, sau đó lại quay trở lại bàn làm việc, rồi lại đi ra, cứ nhịp nhàng như thế, tôi đã có thể kết hợp được lao động thể lực và lao động trí lực lại với nhau, điều này sẽ rất có lợi cho cả thể xác và tinh thần. Còn tốt hơn cả thuốc bổ. Mỗi khi phải đối phó với mưa to gió lớn hoặc thời tiết đột biến, tôi thường phải huy động cả nhà giúp tôi bảo vệ các loài hoa trong vườn, không khí hết sức khẩn trương. Phải chuyển gấp mấy trăm chậu hoa vào trong nhà, khiến cho mọi người mệt đứt hơi, mồ hôi ra như tắm. Sang ngày hôm sau, thời tiết trở lại bình thường, lại phải chuyển chúng ra ngoài vườn như cũ, cả nhà lại phải một phen mệt bỏ hơi tai nữa. Tuy vậy, nhưng mọi người đều vẫn cảm thấy vui vẻ. Nếu không bỏ công sức thì sẽ chẳng bao giờ trồng thành công bất cứ loài hoa nào, đây chẳng phải là chân lý đó sao?

Cứ mỗi lần người đưa sữa bò cho nhà tôi bước vào cửa nhà tôi, anh ta đều trầm trồ thốt lên: "Thơm quá!", điều này khiến cho cả nhà tôi đều cảm thấy rất vui và tự hào. Vào lúc hoa Quỳnh nở, tôi thường hẹn mấy người bạn thân đến cùng nhau thưởng thức, thật là thú vị biết bao, hoa Quỳnh chỉ nở vào ban đêm. Khi cây hoa mọc thêm thân mới, một cây mọc thêm nhiều cây mới, tôi ngắt ra tặng cho bạn bè, nhìn bạn bè đón nhận thành quả lao động của mình, trong lòng bỗng cảm thấy niềm vui tăng lên gấp bội.

Tuy nhiên cũng có lúc đau buồn, mùa hè năm nay là một ví dụ. 300 cây cúc giống vẫn còn ươm ở dưới đất (chưa được trồng vào trong chậu) chỉ sau một trận bão bất ngờ ập đến thổi đổ bức tường nhà bên cạnh, hơn 30 loài cúc giống đã bị đè chết, số lượng lên đến hơn 100 cây, cả nhà tôi mấy ngày không nghe tiếng cười. Có vui thì cũng sẽ có buồn, có nụ cười thì cũng sẽ có những giọt nước mắt, có hoa có quả, có hương có sắc, vừa cần phải lao động lại vừa tích lũy thêm được kiến thức, đây chính là thú vui của người trồng hoa.

Có thể người nhà hoặc bạn của bạn có sở thích sưu tập, thú chơi sưu tập là vô cùng phong phú, thực sự là khó có thể thống kê hết được. Tiền, đồng hồ, đồ gốm sứ... đều có thể là đối tượng sưu tập của họ.

Những nhà sưu tập nghiệp dư này không phải là muốn làm giàu bằng nghề sưu tập, bởi vì họ không bao giờ bán chúng đi, cũng không mua vào bán ra theo kiểu đầu giá. Họ lặng lẽ sưu tập, thỉnh thoảng lại lấy ra ngắm nghía, cẩn thận lau chùi. Khi họ nhìn thấy bảo vật mà họ yêu thích, trong mắt họ không phải là ánh lên sự tham muốn, mà là niềm vui mãn nguyện, họ chỉ biết những đồ vật nhìn rất đẹp. Nhưng cứ liên tục nhìn thấy những thứ này, ít nhiều cũng sẽ bị cuốn hút.

Sở thích là một cách thú vị để bạn hưởng thụ những khoảng thời gian nhàn rỗi, cũng là một hoạt động tìm kiếm niềm vui cho chính mình. Nó giống như người bạn đặc biệt mà bạn lựa chọn. Nó lôi cuốn bạn, và bạn rất yêu quý nó, bạn sẵn sàng vì nó mà tiêu tốn sức lực của mình. "Đam mê" là một loại cảm giác tuyệt vời, khi bạn phát hiện thấy một sự việc nào đó có thể khiến bạn dồn hết sức chú ý vào thì bạn nhất thiết không được bỏ lỡ.

Bất kể bạn ở đâu, có hay không có hứng thú và kỹ năng đặc biệt, bạn đều có thể tìm được sở thích phù hợp với đặc điểm của mình. Nếu như sở thích của bạn là sưu tập, thì cái cúc, quyển sách, con tem, nham thạch, khoáng vật, mẫu bướm, vỏ trai sò, búp bê, bưu thiếp đều có thể là đối tượng sưu tập của bạn, ngoài ra bạn còn có thể sưu tập các mẫu quạt hoặc đồ cổ. Nếu như bạn sẵn sàng bắt tay vào làm, bạn có thể làm các sản phẩm thủ công mỹ nghệ như chuỗi ngọc, hàng da, hoặc các loại hình khác. Nếu như sở thích của bạn là các công việc có tính sáng tạo thì bạn có thể theo nghề hội họa, tạc tượng và điêu khắc. Nếu như bạn có sở thích hoạt động ngoài trời thì bạn có thể đi bơi thuyền hoặc đi du lịch bộ.

Nếu như bạn thực sự bị cuốn hút bởi một loại sở thích nào đó, có lẽ sở thích đó sẽ theo bạn suốt đời. Franklin. Roosevelt suốt đời sưu tập tem. Sở thích đem lại lợi ích mà ban đầu bạn không thể ngờ tới được: Một sở thích sẽ khiến cho bạn có cảm giác mãn nguyện khi luôn dựa vào chính bản thân mình, khi nhìn những thành quả lao động của mình - chiếc ghế bạn làm, cái khăn bạn đan, tất cả sẽ khiến cho bạn cảm thấy tự hào. Bạn còn phát hiện ra một điều là khi bạn đam mê với một sở thích nào đó thì dù cho bạn chỉ còn lại một mình bạn cũng không hề cảm thấy cô đơn. Sở thích còn luôn luôn khiến cho bạn vô hình trung học được rất nhiều điều bổ ích.

Khi bạn đã chọn được sở thích cho mình rồi, nó sẽ luôn luôn làm cho bạn cảm thấy vui và khiến cho bạn tràn trề hy vọng bước tới một thế giới đầy sức sáng tạo.

HỌC CHƠI MỘT LOẠI NHẠC CỤ

Rất nhiều người cứ muốn sở hữu một loại nhạc cụ trước rồi mới học chơi nó, piano, violon, gitar... trong căn phòng với những ngọn nến lung linh, say sưa chơi cho mình và người thân nghe những bản nhạc hay, thật là một cảnh tượng tuyệt đẹp! Đương nhiên, đối với rất nhiều người, thưởng thức âm nhạc là thú vui của đời người. Khi tâm trạng buồn rầu khó chịu nghe một bản nhạc trữ tình, bạn sẽ thả hồn mình theo tiếng nhạc trầm bổng, từ từ đi vào thế giới trong mộng, khi tỉnh lại bạn sẽ phát hiện ra mọi phiền não buồn rầu đều đã tiêu tan hết.

Âm nhạc là một loại tâm trạng, nó sẽ mang lại cho cuộc sống của bạn những sắc thái tình cảm thâm lắng.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ cái cảnh bố tôi dốc sức kéo cái đàn Accoocđêông nặng trĩu ra ngoài nhà, rồi bố tôi gọi tôi và mẹ tôi đến, sau đó mở cái hộp cứ như là hộp đựng báu vật ra: "Này, nó ở đây rồi" bố tôi nói "Khi còn đã học được rồi, nó sẽ theo con suốt đời".

Tôi miễn cưỡng nở một nụ cười, chẳng có một chút hứng thú nào như bố tôi cả. Tôi vẫn ước ao có một cây đàn ghitar hoặc là một chiếc đàn piano. Hồi đó là năm 1960, tôi suốt ngày dính vào chiếc Cassette để nghe nhạc Jazz. Trong đầu tôi, chiếc Accoocđêông không có chỗ đứng. Chỉ cần nhìn thấy cái bàn phím trắng phát quang và cái vỏ màu trắng đục là tôi lại cảm thấy vắng vắng bên tai những câu chuyện cười về chiếc đàn Accoocđêông mà mọi người vẫn nói.

Hai tuần tiếp theo, chiếc Accoocđêông bị khoá trong nhà bếp, một buổi tối bố tôi bỗng tuyên bố là tuần sau tôi sẽ bắt đầu học chơi. Tôi không thể tin vào tai mình nữa, tôi nhìn về phía mẹ tôi tìm kiếm sự cứu giúp, nhưng sắc mặt mẹ tôi đã nói cho tôi biết là lần này tôi không thể nào làm khác được nữa.

Mua một chiếc đàn Accoocđêông mất 300 đồng, mỗi tiết học Accoocđêông mất 5 đồng, đây dường như không phải là tính cách của bố tôi. Bố tôi luôn là người rất thực tế, ông cho rằng quần áo, nhiên liệu, thậm chí thực phẩm đều là những thứ quý báu.

Tôi tìm thấy một cái hộp giống như cái hộp đàn ghitar, vừa mở ra tôi nhìn thấy một chiếc đàn Violon đỏ chói. "Là của bố con đấy" mẹ tôi nói, "ông bà nội của con mua cho bố con đấy. Công việc nông trường quá bận nên bố con chưa từng được đi học bao giờ". Tôi thử tưởng tượng đôi tay thô và to của bố tôi đặt lên những phím đàn thanh thoát này thì sẽ ra sao nhỉ? nhưng tôi không thể tưởng tượng nổi nó sẽ như thế nào.

Sau đó tôi bắt đầu tham gia vào lớp học Accoocđêông do thầy Charly phụ trách. Ngày đầu tiên, chiếc dây đeo của chiếc đàn Accoocđêông thắt chặt lấy vai tôi làm tôi cảm thấy vướng víu. "Cháu nó học thế nào ạ?" khi lớp học vừa tan bố tôi hỏi thầy Charly. Thầy Charly trả lời: "Đây là buổi học đầu tiên, tôi thấy khá tốt". Nghe vậy bố tôi tỏ ra vui sướng và tràn trề hy vọng.

Mỗi ngày tôi bị yêu cầu dành ra nửa tiếng để tập luyện, nhưng ngày nào tôi cũng tìm cách chuồn đi chơi. Tương lai của tôi là chơi bóng ở ngoài bầu trời rộng lớn kia chứ đâu có phải là cứ ngồi trong xó nhà học mấy bản nhạc nhát nhẽo chóng quên này. Nhưng bố mẹ tôi không hề buông xuôi, ngày nào cũng tóm và lôi tôi về nhà luyện đàn. Dần dần ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên khi mình đã có thể ghép các nốt nhạc vào với nhau để tạo ra một bản

nhạc đơn giản rồi, sau mỗi bữa cơm tối bố tôi bắt tôi phải chơi 1, 2 đoạn, ông ngồi trên chiếc ghế tựa, còn tôi thì tập chơi bản "thiếu nữ Tây Ban Nha" và "Vũ điệu Bà Lan".

Đại hội âm nhạc mùa thu đã đến gần. Tôi sẽ phải độc tấu tại buổi trình diễn ở nhà hát của địa phương. "Con không muốn độc tấu" tôi nói. "Con nhất định phải độc tấu" bố tôi nhất quyết nói. Tôi gào tướng lên: "tại sao? Có phải vì hồi nhỏ bố không học violon phải không? Tại sao con lại phải chơi các loại nhạc cụ đáng ghét này trong khi bố chưa từng chơi nó bao giờ cơ chứ?". Bố tôi dừng hẳn xe lại chỉ tay vào mặt tôi và nói: "Bởi vì con có thể đem đến niềm vui cho mọi người, con có thể tiếp xúc được với tâm hồn của họ. Món quà quý giá như thế này bố không thể cho phép con bỏ phí được". Rồi bố nhẹ nhàng khuyên nhủ tôi: "rồi một ngày nào đó con sẽ có được cơ hội mà đời bố chưa từng có: Con sẽ có thể biểu diễn cho cả nhà nghe những khúc nhạc bất hủ, con sẽ hiểu được ý nghĩa của sự cố gắng, vất vả ngày hôm nay". Tôi im lặng, rất ít khi tôi được nghe những lời khuyên bảo ân cần của bố như thế này. Từ đó trở đi, tôi tự giác tập đàn mà không cần bố mẹ tôi phải giục.

Buổi tối hôm diễn ra đại hội âm nhạc, mẹ tôi đeo chiếc khuyên tai sáng lấp lánh, trang điểm tỉ mỉ chưa từng có. Bố tôi về sớm hơn, ông mặc bộ đồng phục, thắt cà vạt, lại còn xịt keo lên mái tóc làm cho nó bóng mượt.

Trong rạp hát, khi tôi ý thức được bố mẹ tôi sẽ tự hào về tôi như thế nào, tôi chợt cảm thấy hồi hộp và căng thẳng. Sau cùng cũng đến lượt tôi. Tôi đi đến bên chiếc ghế và ngồi xuống sau đó bắt đầu biểu diễn bản "Đêm nay bạn có cô đơn". Tôi biểu diễn bản nhạc một cách hoàn hảo. Tiếng vỗ tay vang dội khắp hội trường, khi tiếng vỗ tay đã dứt vẫn còn rất nhiều cánh tay giơ lên vẫy vẫy. Tôi cảm thấy đầu óc choáng váng từ từ đi xuống khán đài, cũng may trận cực hình đã kết thúc rồi.

Thời gian trôi đi, chiếc đàn Accoodêông dần dần mờ đi trong cuộc sống của tôi, khi cả nhà tập trung bố tôi luôn yêu cầu tôi biểu diễn một đoạn, nhưng lớp học thì đã dừng từ lâu rồi. Khi tôi vào đại học, chiếc Accoodêông bị vứt vào xó bếp, nằm cạnh chiếc violon.

Nó vẫn lặng lẽ ở đó chờ đợi tôi, giống như một kỉ niệm trong quá khứ phủ đầy bụi. Cho mãi đến một buổi chiều nhiều năm sau, nó mới được hai đứa con của tôi tình cờ phát hiện ra.

Khi tôi mở hộp đàn ra, chúng cười vui thích chí hét to lên: "bố chơi đi, bố chơi cho chúng con nghe đi!" tôi miễn cưỡng chơi cho chúng nghe mấy bản nhạc đơn giản. Tôi kinh ngạc khi thấy mình vẫn chơi tốt như ngày xưa, các con tôi vây quanh tôi, chúng vui cười nhảy múa. Thậm chí vợ tôi cũng vỗ tay theo nhịp điệu của bản nhạc. Sự vui sướng tự nhiên thoải mái của mọi người khiến tôi kinh ngạc.

Lời nói của bố tôi dường như văng lên bên tai tôi: "sẽ có một ngày cơ hội mà cả đời bố cũng không có được, lúc đó con sẽ hiểu".

Bố tôi luôn đúng, an ủi tâm hồn người mà bạn yêu quý là món quà quý giá nhất.

Bạn có biết muốn tập chơi 1 loại nhạc cụ sẽ như thế nào không?

Giai đoạn 1: Gieo hạt giống xuống đất, tưới nước. Lúc này bạn chưa nhìn thấy sự thay đổi, nhưng bên trong hạt giống đã bắt đầu quá trình sinh trưởng. Trong giai đoạn này bạn sẽ cảm thấy không có hứng thú lớn, nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục tưới nước. Có thể một thời gian dài vẫn không thấy động tĩnh gì.

Rất nhiều người chưa kịp làm tốt công việc giai đoạn 1 của trồng hoa thì đã muốn nhìn thấy hoa nở ngay. Họ đều biết là hoa rất đẹp, nhưng lại không thể kiên nhẫn chờ đợi được đến khi

hoa nở tự nhiên. Kết quả thường là hoa chưa kịp đến độ thì đã chết yếu rồi. Đối với những người tập chơi nhạc cụ như chúng ta do không thường xuyên chuyên tâm luyện tập kỹ càng, nên chưa thể hình thành được khái niệm đúng đắn.

Có một số người học chỉ chơi qua chứ không chịu luyện tập, điều này chẳng khác gì cứ chốc chốc lại đào hạt giống lên xem nó đã lớn được chút nào chưa, kết quả lại là làm cho hạt giống không phát triển được. Những người như thế này thường muốn biến một bản nhạc thành một tác phẩm đã luyện thành thục cứ thể biểu diễn thôi, mà không hề luyện tập kỹ bản nhạc này trước. Những người như thế này đã quen với nghe những âm điệu, âm sắc, tiết tấu sai. Điều khiến người ta ngạc nhiên là những học sinh có năng khiếu lại rất dễ mắc phải lỗi nghiêm trọng này. Nguyên nhân có lẽ là do những học sinh có năng khiếu khi bước vào giai đoạn bắt đầu thường học những bản nhạc ngắn và dễ nên thoáng một cái đã học được ngay, trong khi đó những học sinh khác thì lại phải hết sức vất vả mới có thể học được, điều này đã khiến cho những học sinh có năng khiếu có những sự đánh giá sai lầm. Sau này khi bị giáo viên yêu cầu tiến hành luyện tập vất vả theo quy tắc, những học sinh này sẽ nghi ngờ yêu cầu của giáo viên, đồng thời họ cũng không quen bỏ công sức trên các nhạc cụ của mình. Những học sinh như thế này thường phải trải qua nhiều giấy giũa, rồi cuối cùng hiện thực cũng đã khiến cho họ nhận thức được rằng kết quả mà họ muốn đạt được chỉ có thông qua không ngừng làm việc vất vả mới có thể đạt được. Vì thế họ mới "sắp xếp lại trình tự" cho bản thân mình. Quá trình này khó hơn rất nhiều so với ngay từ khi bắt đầu đã học một cách nghiêm túc.

Cần phải kiên nhẫn, không được nóng vội, càng không được hề gặp khó khăn là tìm cách né tránh. Nếu cứ kiên trì như vậy, học sinh sẽ phát hiện ra rằng khi học chơi một tác phẩm mới sẽ nhanh hơn trước rất nhiều. Trong quá trình này phải tăng cường luyện tập nhiều hơn với những chỗ khó, nếu không những cái mà bạn đã học được sẽ dần quên đi. Nếu như ba ngày không luyện tập, đối với đại đa số người học mà nói, sự nghiệp học vừa mới bắt đầu có lẽ sắp kết thúc hoàn toàn rồi.

Giai đoạn 2: Hạt giống nảy mầm, sắp nhô lên khỏi mặt đất rồi.

Hạt giống còn phải mọc rễ xuống dưới và hai bên để hút chất dinh dưỡng nuôi sống mầm cây. Quá trình hạt giống từ khi nảy mầm đến khi trở thành một cây trưởng thành có thể nhìn thấy được. Khi cây đã trưởng thành thì bắt đầu đâm nụ.

Giai đoạn 2 đối với luyện tập nhạc cụ chính là thông qua luyện tập độ chuẩn xác để đạt đến trình độ biểu diễn thành thục chính xác.

Bộ não của con người giống như một cái máy tính, mỗi lần luyện tập sẽ giống như nhập thêm thông tin. Lập đi lập lại sẽ giống như lập trình. Vì vậy khi luyện tập phải suy nghĩ thật kỹ rất nhiều vấn đề. Nói cách khác là phải chú ý hơn nữa đến mọi chi tiết, ví dụ như âm điệu, tiết tấu và âm sắc mà bạn muốn thể hiện. Nếu như luyện đi luyện lại những thứ mà bạn vẫn còn lơ mơ, thì trong đầu bạn sẽ hình thành một trình tự sai lầm, do đó mà làm chậm bước tiến.

Tập trung tư tưởng cao độ để luyện tập sẽ đem lại cho bạn kết quả như ý muốn. Cần phải kiên nhẫn, đối với những chỗ khó cần phải tăng cường luyện tập nhiều hơn, không được cho rằng làm như thế này chẳng có tác dụng gì. Nếu như khi luyện tập bạn lại không tập trung hay bán tín bán nghi, bộ não của bạn sẽ rất dễ ngừng làm việc.

Trước khi học chơi một nốt nhạc bất kỳ, trước tiên trong đầu bạn phải cảm nhận được độ cao của nốt nhạc, nguyên tắc chính là điểm bỏ trống. Cho dù là một câu cực khó, thì quá trình học cũng nên là từ trong ra ngoài, cũng có nghĩa là trước tiên trong đầu phải cảm nhận được độ cao của âm thanh. Có không ít học sinh đã không nhớ độ cao của từng nốt hoặc một nhóm nốt nhạc mà lại đi nhớ là bấm ngón nào.

Kiểu luyện tập như thế này thì khi phải xướng âm sẽ chẳng biết phải làm thế nào. Nguyên

nhân chính là do âm nhạc là âm thanh chứ không phải là số ngón tay bấm.

Giai đoạn 3: Khi nụ hoa đã đến thì, một bông hoa vừa đẹp, vừa thơm sẽ nở ra trước mặt mọi người.

Trong giai đoạn 3, điều quan trọng là phải luyện tập nâng cao các kỹ xảo. Để cho bông hoa được tươi sắc, thì công việc cắt tỉa, làm cỏ, bón phân là không thể thiếu được. Diễn tấu thành công giống như một bông hoa quý hiếm, phải được trồng trong một vườn hoa. Tôi xin nói thêm một câu, không nhất thiết cứ phải là nhà biểu diễn chuyên nghiệp mới trồng được những đoá hoa đẹp. Những người vì cho rằng mình "không muốn trở thành một nhà biểu diễn chuyên nghiệp" mà tập qua quýt cho xong thực sự là không hiểu được mục đích cơ bản của âm nhạc là khiến cho người nghe và người chơi đều cảm thấy vui. Hãy thử xem, bạn cũng sẽ cảm thấy thích ngay.

QUAN SÁT CUỘC SỐNG MUÔN HÌNH MUÔN VẸ - THƯỞNG THỨC THÚ VUI TRONG CUỘC SỐNG

Một nhà thơ đã từng nói: Đời người cứ như là một con đường nhỏ quanh co gấp khúc, chứ không phải là con đường lớn tràn đầy ánh nắng rực rỡ thẳng đến mục tiêu. Thực tế thì hạnh phúc và niềm vui của đời người lại tiềm ẩn trong những chỗ bé nhỏ của cuộc sống bình thường. Khi bạn có hứng đứng trên vỉa hè ngắm cảnh đường phố, khi bạn phải đi đường vòng trong một chuyến du lịch, khi bạn chẳng may bị lạc đường... bạn sẽ phát hiện ra quang cảnh đẹp nhất của đời người và cả cái tôi đẹp nhất nữa.

Một con chó Nhật đi trước dẫn đường cho chủ nhân của nó, chủ nhân của nó lại dắt một người đàn bà, người đàn bà lại theo dắt một thằng bé ba tuổi.

Tại một sạp hàng bánh Gatô, một em bé 6 tháng tuổi đang ở trong cái địu ở sau lưng mẹ, hai má em bé giống như hai cái bánh ga tô vừa mềm, vừa ngọt.

Một cậu thiếu niên, khoảng 14, 15 gì đó, thò cái chân trái ra đá mạnh quả bóng da nhỏ đang lăn tới.

Một quả khí cầu màu đỏ bay lên trời, dưới ánh nắng của mặt trời, trông nó giống như một mặt trời nhỏ.

Một cụ già 77 tuổi có bộ râu dài đang gọi tìm chú mèo "Mary" của cụ. Có lẽ Mary chuồn sang nhà hàng xóm đi tìm bạn tình rồi.

Một thanh niên tóc dài ôm eo một thanh niên tóc dài khác đang lững thững đi bộ trên phố. Khi đến gần mới phát hiện ra rằng bên trái là con gái, bên phải là con trai - trái ngược với truyền thống nam trái nữ phải.

Một nữ sinh viên mặc áo phông, quần bò, phía trước ngực có thêu ba chữ tiếng Anh màu đỏ rất to "I LOVE YOU". Một nam thanh niên cao to có cái mũi to đi đến, trên áo cậu ta có chữ "WELL" rất to. Hai người chạm vai vào nhau, nhìn nhau mỉm cười.

Sinh viên A nói với sinh viên B:

"Chiều nay có hai trận, xem phim và khiêu vũ. Không còn thời gian để đến lớp, cậu điểm danh thay tớ nhé. Dù sao lớp học rất đông học sinh, thầy giáo sẽ không phát hiện ra đâu" vừa nói cậu ta vừa nhìn vào những cái tủ hàng trong cửa hàng bách hoá bên đường.

Một kị sỹ cưỡi xe máy trong lúc tranh thủ đèn vàng đã làm rớt cái mũ bảo hiểm màu vàng xuống đường. Trong cái hộp đồ phía sau có một quyển tiểu thuyết tình cảm có cái bìa da màu vàng đã bong ra một nửa rồi.

Một con ong mật đang bay luống cuống trước chùm đèn giao thông, có lẽ nó bị mất phương hướng. Đành phải tạm thời nghỉ chân trên chiếc mũ bảo hiểm của một cảnh sát giao thông. Một bác tài tranh thủ lúc đèn đỏ uống một hớp trà Long Tỉnh, rồi chép chép cái miệng một cách ngon lành.

Trên trời bỗng kéo đến những đám mây đen, một người đi bộ nhứ mầy lại, một người to béo khác - phải nặng đến hơn 100kg - vẩy vẩy cái tay biểu thị không bận tâm.

Một người bán rau đang đẩy cái xe rau ra chợ. Trên xe toàn là măng, cà rốt, khoai tây, súp lơ và mấy loại rau khác nữa, nhưng không có đậu phụ rán.

Một bà mẹ đang đẩy xe nôi trong dòng người đông đúc. Chú bé vẩy vẩy đôi tay bé nhỏ bơi cả nước bọt vào quần áo của một cô bên cạnh. Mọi người đều không để ý, chú bé cười toe toét một mình.

Người bán đậu hũ đang một tay đẩy xe một tay lắc lắc cái chuông kèn càng đi trên đường phố, một cô em trông rất sành điệu bịt mũi vượt qua rồi lườm anh bán đậu một cái, một ông chủ cửa hàng bụng phệ cười nhe cái răng vàng ra.

Những tiếng chào mời phát ra từ các cửa hàng làm cho con phố chật chội này trở nên càng chật chội hơn: "mua một tặng 1..." "số đặc biệt đây! Số đặc biệt đây!" Một chú bé bán báo vừa chạy vừa hô to. Chưa kịp nghe rõ xem có tin tức gì đặc biệt thì một người trung niên trông giống như một thầy giáo đã rút ra một tờ tiền 5 hào đưa cho cậu bé bán báo.

Mặt trời trốn vào đám mây đen, một chú chim sẻ đậu trên sợi dây điện hót lên mấy tiếng. Một anh lính ngược đầu lên nhìn, bỗng nhớ tới khúc nhạc trong bộ phim dài tập tối nay...

(Trương Kiện)

Bạn có phải là một nhà quan sát không? Giả dụ bạn ngồi trên một chiếc ghế băng trong phòng ăn hoặc trung tâm mua sắm, liệu bạn có thể viết thành câu chuyện về những người hoặc chuyện mà bạn đã nhìn thấy không?

Tôi dám chắc bạn nhất định đã từng làm thế này rồi. Tôi không có ý dạy bạn cách nhìn trộm việc riêng của người khác mà là dạy bạn cách quan sát như thế nào, viết thành câu chuyện như thế nào để cho cuộc sống giàu tưởng tượng và niềm vui hơn.

Giả dụ bạn đang lên kế hoạch một chuyến du lịch, có thể đi bất kỳ nơi đâu mình muốn, mất bao nhiêu thời gian đều không quan trọng, vậy thì bạn sẽ chọn con đường nào ngắn nhất, nhanh nhất, dễ đi nhất để giảm thiểu thời gian phải dừng lại và bạn sẽ cảm thấy vui mừng vì đã đến đích sớm hơn? Hay là bạn sẽ chọn con đường nhỏ đi qua các vùng nông thôn rồi dừng lại nghỉ chân ở các quán hàng, những nơi thắng cảnh mà không hề bận tâm chuyến đi này sẽ mất ba tiếng hay ba ngày.

Giả dụ bạn không cẩn thận nên bị lạc đường, sau khi sự hoảng loạn ban đầu qua đi, bạn có cảm thấy vui sướng không? Trên các quảng trường nhỏ với những dãy đèn lung linh muôn sắc màu, bạn tình cờ gặp lại một số người, có lẽ bạn sẽ có được một số thứ: một đôi găng tay, một bông hoa hồng, một tờ giấy, một nụ cười.... nhưng tạo nên cuộc sống ngoài những thứ này ra, còn có những gì khác nữa?

Tại sao lại có những người lại trở nên độc đáo như vậy, có lẽ là do trên người họ luôn toát ra một phong cách độc đáo khiến cho mọi người thích thú, mà trên người những người khác không thể có được. Phong cách độc đáo này từ đâu đến? Ai cũng phải đối mặt với thách thức của cuộc sống, nhưng trong cuộc sống cũng có niềm vui và hạnh phúc, chính những sự vui buồn của nhân gian đã tạo nên phong cách này.

Từ phong cách có thể nhìn thấy bằng mắt thường này có thể suy đoán họ là người như thế nào, trải qua những sự việc như thế nào, bạn không chỉ cảm nhận được sự muôn hình muôn vẻ

của nhân gian, mà còn bị cuốn hút bởi thú vui trong cuộc sống, nó càng làm cho bạn cảm thấy đây là một phần của cuộc sống, tiếp xúc với những con người khác nhau, thật là thú vị biết bao!

THƯỜNG XUYÊN VỀ THĂM BỐ MẸ

Bố mẹ ở đâu, nơi đó là nhà của chúng ta, đó mãi mãi là nơi dừng chân và nghỉ ngơi của chúng ta, cho dù chúng ta có đi đến chân trời góc biển thì trái tim chúng ta vẫn còn ở đó. Và bố mẹ thì vẫn ngày ngày ra cửa mong ngóng chúng ta...

Hãy thường xuyên về thăm nhà để giữ gìn tình cốt nhục, hãy thường xuyên về thăm nhà để làm tròn tấm lòng hiếu thảo, hãy thường xuyên về nhà để vun đắp tình thương yêu vô hạn này.

Rất nhiều người đều có sự cảm nhận chung là: Xây dựng gia đình đã lâu rồi, tuy sống ở cùng một thành phố với bố mẹ, nhưng do công việc bận rộn, nên ít khi về thăm bố mẹ vì họ cảm thấy cho dù đi đâu thì mình vẫn là con của bố mẹ, nên về nhiều về ít không có gì là quan trọng cả. Nhưng đến một lúc nào đó bỗng giật mình nghĩ lại mới thấy áy náy day dứt, giống như một đứa trẻ làm một chuyện xấu gì đó, gặp phải một người lớn, trong lòng day dứt không yên, cứ cảm thấy dường như có ai đó đang trách mình. Lúc gõ cửa, trong đầu cứ thầm đoán xem bố mẹ đang làm gì trong nhà, khi nhìn thấy khuôn mặt già nua và mái tóc bạc phơ vì năm tháng của bố mẹ, chợt có cảm giác lòng mình thắt lại...

Đã từng có một vụ kiện hết sức đặc biệt như thế này: có một cụ ông tuổi đã ngoài 80 đã đâm đơn ra toà kiện các con của mình, nguyên nhân là do sau khi cụ bà mất đi, mặc dù ông chẳng thiếu gì tiền bạc, nhưng ông phải sống một mình nên cảm thấy cô độc, ông yêu cầu toà án ra phán quyết các con ông phải thường xuyên về nhà thăm ông.

Mô hình gia đình thời hiện đại đang có xu hướng nhỏ hoá, con cái thường ít khi về thăm nhà, bố mẹ già chỉ còn biết chờ đợi sự quan tâm chăm sóc của con cái trong sự mòn mỏi.

Thường xuyên về thăm nhà, thực ra khi về nhà chẳng ai bắt bạn phải làm gì cả. Nhưng trong nhà có đứa con, bố mẹ sẽ có người để tâm sự giải bày, họ sẽ cảm thấy vui vẻ thoải mái, trong nhà có một đứa con, tình thương yêu vô hạn của bố mẹ sẽ có nơi gửi gắm, họ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Thường xuyên về thăm nhà, thực ra không cần bạn phải tốn nhiều tiền. Một hộp bánh Trung Thu vào ngày tết Trung thu, một chiếc bánh gatô vào ngày tết Trùng Dương, thỉnh thoảng mang đến một quả dưa hoặc trích một phần tiền thưởng ra biếu bố mẹ. Đây không bao giờ là gánh nặng cho bạn, mà ngược lại nó khiến cho bạn cảm thấy ấm áp và hạnh phúc.

Thường xuyên về thăm nhà, thực ra không cần bạn phải tốn nhiều thời gian. Sau bữa cơm trưa hoặc sau ca chiều có thể cưỡi xe về qua một vòng, cả đi lẫn về chẳng mất bao nhiêu thời gian, nhưng lại có thể làm ấm lại cõi lòng bố mẹ, và cũng làm cho lòng mình thanh thản, đồng thời cũng được sự kính trọng của bạn bè, lối xóm.

Thường xuyên về thăm nhà, tấm lòng thành sẽ càng làm cho bố mẹ thêm yêu thương bạn.

Thường xuyên về thăm nhà, một chút lòng hiếu thảo cũng dạy cho con cái biết đạo lý làm người.

Thường xuyên về thăm nhà, bạn luôn là người được hưởng tất cả điều tốt đẹp.

Vào những ngày cuối tuần, nhìn thấy các con cái mình gọi điện hỏi thăm ông bà, nhìn thấy các con của mình đến thăm ông bà nội ngoại, nhìn thấy chúng hồn nhiên nói chuyện với ông bà, bạn sẽ cảm thấy một niềm vui trào dâng trong lòng. Bởi vì sự thường xuyên về thăm nhà của bạn đã truyền sang thế hệ sau. Khi bạn về già, bạn sẽ không bao giờ phải chịu cô đơn.

Đời người luôn cần sự quan tâm, "thường xuyên về thăm nhà" chính là sự quan tâm và tình thương yêu và cũng chính là đạo lý của đời người, là tấm lòng hiếu kính cao đẹp.

Thường xuyên về thăm nhà để cho bố mẹ già cảm nhận được tấm lòng thành kính của bạn.

BẠN HỌC TÁI NGỘ - NÂNG CỐC VÌ CHUYỆN CŨ

Cuộc hội ngộ giữa những người bạn học lâu ngày không gặp sẽ làm thỏa lòng mong nhớ của chúng ta, làm cho chúng ta cảm thấy mình không chỉ có hiện tại mà còn có cả một quá khứ.

Quá khứ này giống như một bộ lịch sử còn lưu giữ lại những tấm ảnh thời thanh xuân của bạn. Khi nhìn lại những tấm ảnh cũ này, bạn vừa than thở vì thời gian trôi đi quá nhanh, bạn lại vừa cảm thấy tự hào vì cuộc sống ngày hôm nay. Trong ngày gặp lại nhau bạn sẽ cảm thấy mình trẻ lại và tràn đầy sinh khí. Lúc này tất cả những chuyện quá khứ trong trí nhớ của bạn đều trở nên tuyệt đẹp, thời gian giống như một cái lưới lọc khổng lồ, giữ lại những kí ức xa xưa, khiến cho bạn bồi hồi xúc động, còn những chuyện trong quá khứ khiến mọi người không vui cũng đã tan vào quá khứ.

Con đường phía trước càng ngày càng mờ mịt

Vào một đêm xuân, trên đường cao tốc phủ một lớp sương mù dày đặc, nhất là đoạn bên rìa rừng, xe cô không thể không giảm tốc độ lại. Nhớ lại lúc này khi chia tay các bạn học cũ, họ cứ dần đi dần lại trên đường đi tôi phải hết sức cẩn thận, sự quan tâm chân thành của họ khiến cho tôi giờ đây đang ngồi sau Vô-lăng không nhịn được phải bật cười.

Toàn là những bạn quen biết nhau nhiều năm trước đây. Tất cả những chuyện thời niên thiếu học vẽ với nhau dường như vẫn còn mới nguyên, chỉ là chuyện của ngày hôm qua thôi, thoáng một cái đã hơn 20 năm rồi!

Những cậu bé, cô bé ngày nào mới mười mấy tuổi, trong cuộc trùng phùng đêm nay, thoát đầu dường như chẳng dám nhận nhau. Sau một chút lưỡng lự và do dự, tất cả chúng tôi đều ồ lên gọi tên nhau, sau giây phút đó, những kỉ niệm của hơn 20 năm về trước cứ thi nhau hiện về trước mắt chúng tôi. Vì vậy mà chúng tôi mới quên hết cả hiện tại thi nhau kể về những chuyện ngày xưa.

Tôi còn nhớ cậu ngày ấy..., năm đó chúng mình biết bao nhiêu là chuyện vui đại đột... hơn 20 năm sau nhắc lại những chuyện này, mọi người đều cảm thấy say mê vui sướng. Những người còn nhớ được thì thi nhau thêm vào các chi tiết, những người đã quên thì cứ luôn mồm hỏi: "Lúc nào nhỉ? Thế ở đâu? Tại sao mình lại không nhớ nhỉ? Thật thế à? Mình như vậy thật à?"

Thật vậy à? Các bạn nữ lớp mình (Lớp tôi có 12 bạn nữ, thường gọi là "12 cái trâm") đã từng ở sân vận động Quân đội (Trời ạ! Sân vận động Quân đội! Chúng tôi thực sự đã già như thế này rồi sao?) múa điệu múa của Ấn-ô-nê-xia trong một buổi dạ hội chúc mừng năm mới do giải phóng quân tổ chức sao? "Tại sao lại không? Tôi còn nhớ rất rõ mà". Cậu Cẩm cười nói, "bạn Ngọc ở bên cạnh tôi, cứ luôn mồm nói với tôi là cái áo khoác ngoài Sarow của bạn ấy sắp rơi xuống rồi, tôi bảo bạn ấy dùng tay kẹp chặt lại một tí..."

Thật vậy à? Bạn Cẩm, chúng ta đã mặc áo khoác Sarow múa à? Làm sao có được cơ chứ? Hồi đó mình gầy như que củi làm sao có thể mặc được? thế mình có giống như bạn Ngọc, cứ lo áo khoác rách xuống không? Mình như thế nào nhỉ? Tại sao mình lại quên hết cả, chẳng nhớ được một chút nào nhỉ?

Kể tiếp đi! Các bạn hãy kể tiếp đi xem nào! Những thời khắc đã bị tôi lãng quên, những thời khắc với biết bao nỗi buồn vui không bao giờ quay trở lại đang dần dần trở nên xa xôi và mờ dần.

Chúng ta tốt nghiệp được bao lâu rồi? 10 năm, 20 năm dường như chỉ là một thoáng. Những vụn vặt và bụi bặm của cuộc sống hàng ngày đang từ từ rơi xuống, phủ đầy trí nhớ của chúng ta, càng ngày càng dày, khiến cho đầu óc chúng ta càng ngày càng mê muội, ngày càng trở nên u mê và lạnh nhạt, càng ngày càng vụ lợi và nhỏ nhen, cố chấp và tự bó hẹp mình trong một cái thế giới nhỏ hẹp. Chúng ta vì mãi vun vén cho gia đình, sự nghiệp, mà chẳng có lấy được một khoảng thời gian rỗi để qua lại lẫn nhau. Lý do? đó chính là do mọi người chúng ta đều giống như con thoi cứ chạy qua chạy lại lẫn lộn trong cái vòng công việc, gia đình, con cái, mệt mỏi, thời gian cứ trôi đi trong bận rộn và mệt mỏi, chỉ còn lại bản thân trống rỗng. Kể từ sau khi tốt nghiệp, chúng ta giống như không khí tan vào khắp mọi góc ngách, xó xỉnh của đô thị, sau đó trong cái thế giới của mình, chúng ta dùng trí tuệ và nhiệt tình thời trẻ cố gắng thay đổi, xoay xở, bươn trải tiến lên, cứ thế cho đến khi chợt nhìn lại thì tóc đã ngả màu.

Khi chúng ta giật mình nhìn lại mới nhận ra mình đã mất đi sự liên lạc với các bạn học và thầy cô từ lâu rồi.

"20 năm sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau "tình bạn học cùng với dòng chảy của thời gian thấm sâu và lắng đọng trong trái tim mỗi người. Hãy để cho tình cảm cao đẹp đó lan tỏa ra! Nếu như không thể tái ngộ một lần, có lẽ sẽ day dứt suốt đời. Hãy tìm một ngày nhàn rỗi, vứt bỏ tất cả bận rộn ngày thường để cho thời khắc tuổi trẻ qua đi từ lâu quay trở lại, hãy giữ lại khoảnh khắc ngày đó. Mặc dù thời gian đã làm cho chúng ta thay đổi hoàn toàn, nhưng giờ phút chúng ta nâng cốc vì những chuyện đã qua sẽ vượt lên trên mọi công danh lợi lộc, chút tình cảm trong sáng không bị mờ phai bởi năm tháng và cuộc đời này không phải muốn là có thể được.

Đắm mình trong khoảnh khắc đan xen giữa quá khứ và tương lai, hãy nâng cốc chúc phúc những người bạn học cũ.

ĐI DU LỊCH NƠI MÀ BẠN THÍCH

Khi ta chuẩn bị sẵn sàng cất cánh, hơi tự nhiên yêu quý, ta sắp sửa bắt đầu hành trình du lịch của mình. Cả đời này liệu ta có thể đi hết được trăm sông ngàn núi...

Khi trong lòng ta mang khát vọng hành hương, hơi tổ tiên linh thiêng, hãy cho chúng ta tìm thấy cội nguồn đích thực. Cả đời này, liệu ta có thể tận mắt chiêm ngưỡng được hết các kỳ quan thế giới...

Khi cảnh vật quen thuộc hiện lên trước mắt, Shangri-La trong mộng của ta sẽ xuất hiện ở đâu? Cả đời này, liệu ta có thể ngắm cảnh quanh năm, mặc cho dòng đời cuộn cuộn, dòng thời gian trôi đi...

Vào những dịp nghỉ, khắp nơi trên thế giới những dòng người đi du lịch qua lại ngược xuôi, tất cả đều muồn trong khoảng thời gian ít ỏi này có thể đi được càng nhiều nơi càng tốt. Nếu như đi du lịch chỉ là để có nhiều chuyện để nói thì làm như vậy quả là thượng sách. Nhưng nếu như họ muốn đi du lịch cho mình, muốn thực sự được thưởng thức cái hay cái đẹp, thì tôi thực sự không thể hiểu được việc làm của họ. Những thứ mà người ta chỉ xem cho có số lượng thì sẽ chẳng cảm nhận được sự khác biệt. Một cái động thì chẳng qua cũng chỉ là một cái động mà thôi, kiến thức trong đầu họ sau một chuyến du lịch mệt mỏi trở về cũng chẳng hơn trước lúc đi là bao. Sự phong phú đa dạng của sự vật được thể hiện trên từng bộ phận nhỏ. Khi đi ngắm cảnh nên xem lướt qua, sau đó mới xem lại một lần để nắm được tổng thể. Tôi không biết là khi đi du lịch mọi người có làm như vậy rồi mới chuyển đi nơi khác hay không, nhưng theo tôi thì hầu như là không làm như vậy. Cư dân Lyon thật là hạnh phúc bởi vì mỗi ngày họ đều được chiêm ngưỡng một vẻ đẹp, ví dụ như họ có thể ngắm nhìn nhà thờ lớn như ngắm bức tranh treo trong nhà mình.

Ngược lại, mọi người sau khi thăm quan xong một cái bảo tàng hoặc là một điểm du lịch, ấn tượng để lại là rất mờ nhạt, giống như một bức tranh màu xám với những đường nét mờ mờ.

Tôi có thói quen trong khi đi du lịch là cứ đi được 1, 2 mét lại dừng lại một lát để quan sát diện mạo mới của phong cảnh. Tôi thường rời con đường chính qua trái hoặc bên phải để thay đổi góc độ quan sát, tất cả mọi thứ cũng thay đổi theo, từ đó có thể đem lại nhiều điều bổ ích hơn cả đi 100km.

Nếu như tôi đi từ khe núi này sang khe núi khác, từ đám nham thạch này sang đám nham thạch khác, mỗi bước tôi đều cảm nhận được sự thay đổi. Nếu như tôi quay trở lại với cảnh vật đã qua, tôi cảm thấy nó hấp dẫn hơn cả cảnh vật mới, và tôi cảm thấy nó cũng trở nên mới mẻ. Chúng ta phải lựa chọn cảnh vật đa dạng phong phú để tránh nhàm chán. Nhưng khi mọi người ngày càng biết cách quan sát sự vật, thì những cảnh vật hết sức bình thường và quen thuộc cũng ẩn chứa sự hấp dẫn thú vị. Dù ở đâu thì mọi người cũng vẫn có thể nhìn thấy được bầu trời đầy sao, một vẻ đẹp sâu xa huyền bí!

(Alan)

Những người đi nhiều, cuộc sống của họ sẽ rất phong phú và muôn màu muôn vẻ, điều này

đã chứng minh cho câu nói: những nơi quen thuộc sẽ không phải là thắng cảnh. Những chuỗi ngày lặp đi lặp lại cảnh vật sẽ không còn hấp dẫn nữa, tình cảm và lòng nhiệt tình cũng sẽ nguội đi. Như một nhà triết học cổ đại Phương Tây đã từng nói: "Thế giới giống như một quyển sách, những người không đi du lịch chỉ học được một trang".

Hành trình du lịch thật là hấp dẫn, thế giới đang chờ đợi bạn từng ngày, chờ đợi bạn khám phá: Những công trình nghệ thuật kiến trúc, những điệu nhảy, giai điệu âm nhạc đầy chất trữ tình, những cảnh đẹp huyền ảo, biết bao người bạn mới, thật là một cuộc sống thú vị! Có thể chúng ta không thể thay đổi được môi trường xung quanh, nhưng chúng ta có thể thay đổi được bản thân mình; chúng ta có thể không thay đổi được quá khứ nhưng có thể thay đổi được hiện tại; có thể chúng ta không thể thay đổi được tuổi thọ, nhưng chúng ta có thể làm cho cuộc sống thêm phong phú cả về chiều sâu. Nếu ví đời người như một chuyến du lịch, thì khởi điểm là sinh, kết thúc là tử, vậy thì không ngừng tìm kiếm khám phá là quá trình đẹp nhất. Mặc dù cuộc sống thực tại không cho phép chúng ta đi khắp mọi nơi trên thế giới, nhưng chúng ta có thể lựa chọn nơi hấp dẫn riêng cho mình, hãy biến mỗi một chuyến du lịch là một lần thám hiểm, một lần tìm hiểu văn hoá, một lần tìm về lịch sử. Trong thế giới của chúng ta, có rất nhiều nơi nổi tiếng không phải vì sự phong phú về vật chất mà là vì sự rực rỡ của văn hoá. Khi đến những nơi này chúng ta cảm nhận được sự rung động của tâm hồn, trong lòng cảm thấy khoan khoái yên tĩnh và thoải mái.

Khi bạn đã lựa chọn một nơi đến nào đó, bạn cũng cần phải học cách tiếp nhận những thứ mà bạn không quen. Bạn rời xa nhà chẳng phải là muốn đi tìm một thế giới khác đó sao? Vậy thì tại sao không hưởng thụ sự khác nhau này?

KIỂM NGHIỆM KHẢ NĂNG SINH TỒN CỦA MÌNH TRONG MÔI TRƯỜNG MỚI

Nếu như bạn vẫn còn rất trẻ, bạn đã từng nghĩ đến việc chỉ mang theo một chút ít tiền hoặc đi tay không đến một nơi xa lạ rồi dùng kế mưu sinh của mình để sinh sống một khoảng thời gian ở đó chưa? Đây chính là một cuộc thử nghiệm năng lực.

Câu chuyện dưới đây là một ví dụ điển hình:

Có một cậu thanh niên trước khi vào đại học đã thu xếp một chuyến đi du lịch tìm hiểu ở nước ngoài. Cậu ta khoác ba lô lên vai, chỉ mang theo một ít tiền rồi một mình đến một hòn đảo nhỏ ở châu Phi. Hòn đảo với những cư dân chất phác, phong cảnh tươi đẹp khiến cho người ta cảm thấy tâm thần thư thái. Trước khi rời hòn đảo cậu ta muốn mua một ít quà cho mình, vì vậy cậu ta đã dùng 10 USD để mua một túi cà phê hạt thật lớn. Sau đó do sự cố bất ngờ anh ta bị mất hết tiền, chỉ còn lại mỗi một túi cà phê này. Tuy vậy anh ta vẫn quyết tâm đi du lịch khắp châu Âu nhờ vào số tiền bán túi cà phê này. Cũng chính vì thế mà anh ta quyết định tạm hoãn việc học của mình lại, chuyên tâm vào khai thác lĩnh vực cà phê hạt, bây giờ anh ta đã trở thành một thương nhân cà phê nổi tiếng thế giới.

Năm 37 tuổi, Mike Intail đã có một quyết định điên rồ là từ bỏ công việc phóng viên hái ra tiền của mình, móc nốt 3 USD cuối cùng của mình tặng cho một bé lang thang trên đường phố, chỉ mang theo bộ đồ lót từ bang California đầy ánh nắng đi xuyên qua nước Mỹ nhờ vào tấm lòng hảo tâm của những người lạ mặt, và những chuyến xe đò rẻ tiền.

Nơi đến của anh ta là Cape Fear thuộc bang North Carolina bên bờ biển Đông nước Mỹ. Đây là một quyết định vội vã khi tinh thần của anh ta sắp sửa suy sụp. Vào một buổi chiều, anh ta bỗng dưng oà khóc bởi vì anh ta tự hỏi mình: Nếu như có người nói cho mình biết hôm nay là ngày tận số của mình, mình có hối hận không?

Tuy anh ta đã có một công việc lý tưởng, lại có một người bạn gái xinh đẹp và những người bạn thân, nhưng anh ta phát hiện ra anh ta chưa từng mạo hiểm bao giờ, cuộc sống phẳng lặng chưa từng có lúc thăng trầm sóng gió.

Anh ta khóc cho nửa đời yếu hèn đã qua của mình. Và anh ta đã nảy ra ý nghĩ chọn vùng Cape Fear thuộc bang North Carolina là nơi đến, điều này thể hiện cho quyết tâm chinh phục mọi nỗi sợ hãi trong đời người của anh ta.

Anh ta nhìn lại nửa đời đã qua, thẳng thắn thừa nhận những nỗi sợ hãi của mình: từ nhỏ anh ta đã sợ bà bảo mẫu, sợ người đưa thư, sợ Chim, sợ Mèo, sợ Rắn, sợ Dơi, sợ bóng tối, sợ biển, sợ thành phố, sợ hoang dã, vừa sợ náo nhiệt lại vừa sợ cô đơn, vừa sợ thất bại vừa sợ thành công... dường như cái gì anh ta cũng sợ, anh chỉ có mỗi 1 dũng cảm duy nhất là làm phóng viên. Người đàn ông yếu hèn 37 tuổi này đã nhận được dòng chữ của bà nội mình trước khi lên đường: "Cháu nhất định sẽ bị hành hung trên đường". Nhưng anh ta đã thành công, đi quãng đường hơn 64.000 Km, ăn 78 bữa cơm, nhờ vào tấm lòng nhân từ của 82 người lạ.

Không nhận được bất cứ sự giúp đỡ về tiền bạc nào, lại phải ngủ trong cái túi ngủ ẩm ướt dưới trời mưa bão; cũng có vài kẻ như sát thủ khiến anh ta khiếp đảm; phải làm việc để đổi lấy

chỗ ngủ; phải ở trọ trong nhà một số người lạ; đã gặp qua những người hảo tâm dở hơi. Sau cùng anh ta cũng đã đến được Cape Fear. Và nhận được thẻ rút tiền của bạn gái gửi cho (khi nhìn thấy cái bưu kiện đó, anh ta chỉ muốn nhảy lên ôm lấy nhân viên bưu điện). Không phải là anh ta muốn chứng minh tiền bạc chẳng có tác dụng mà là muốn thông qua hành trình đầy nguy hiểm và gian khổ này khiến cho mình đối mặt với mọi nỗi sợ hãi.

"Cape Fear" lúc đầu gọi là "Cape Faire" (mũi đất đẹp), bây giờ bị đọc thành "Cape Fear" (mũi sợ hãi), cái tên này do một nhà thám hiểm thế kỷ thứ 16 đặt cho, gọi là Cape Fear thật là một sai lầm.

Mike Intail sau cùng cũng đã hiểu: "Sự thay đổi của cái tên này cũng giống như những nỗi sợ hãi của bản thân anh ta đều là sai lầm. Bây giờ mình đã hiểu mình cứ luôn sợ là sẽ làm hỏng việc, sợ phạm phải sai lầm. Điều đáng xấu hổ nhất của mình không phải là sợ chết mà là sợ cuộc sống".

Cái mà anh ta được không phải là mục đích mà là quá trình. Tuy vất vả khổ sở, và không hề có ý muốn lặp lại một lần nữa, nhưng nó đã để lại trong kí ức của anh một chuyến đi đầy tự tin và đầy dư vị ngọt ngào, giống như đời người.

Có thể chúng ta sẽ phát hiện ra cái đích mà chúng ta cố gắng mãi mới đến chỉ là một "sai lầm" nhưng chỉ cần đó là nơi mà chúng ta muốn đến thì cũng không có gì là uổng công vô ích cả.

Hãy làm những việc mình nên làm và luôn tâm niệm rằng những việc này nhất định sẽ làm cho mình trưởng thành hơn.

Hãy lên đường với hai bàn tay trắng hoặc một số tiền ít ỏi, hãy bắt mình phải thay đổi cách nghĩ lâu nay, hãy nếm trải những sự việc mà bạn chưa từng trải qua. Trước đây ăn ở đi lại của bạn đều phải dựa vào đồng tiền bạn có, bây giờ không có nó bạn sẽ phải làm thế nào để được ăn no, ngủ ngon và có sức mà đi tiếp?

Kiểm nghiệm khả năng sinh tồn của mình, đương nhiên là phải kiểm nghiệm khả năng chịu đựng gian khổ của mình, nhưng bạn không thể sống mãi trong các môi trường tồi tàn, bạn cần phải có một cuộc sống tối thiểu của một con người. Không có tiền bạn chỉ còn biết cầu xin hoặc bắt chẹt người khác. Khả năng sinh tồn cũng bao hàm cả nội dung này. Đồng thời bạn cũng có thể sống nhờ vào lao động của bản thân, vì vậy cần phải nắm được mọi ngón nghề mưu sinh, có như vậy thì cho dù bạn có rơi vào hoàn cảnh khó khăn đến đâu, bạn cũng vẫn có thể tiếp tục sinh tồn được.

Sống dựa vào hai bàn tay mình trong một môi trường hoàn toàn mới là một biện pháp tốt để kiểm nghiệm khả năng sinh tồn của mình, ý nghĩa của nó không hoàn toàn là khiến cho bạn có thể chịu đựng được đói rét, mà quan trọng hơn là khiến cho bạn học được bản lĩnh trong quan hệ với mọi người, bản lĩnh này cũng là một bộ phận của khả năng sinh tồn.

Trong hành trình của mình, ngoài việc ăn uống đi lại ra, bạn gặp được rất nhiều người mới, điều này tuy không phải là cơ hội hiếm có trong cuộc đời của bạn, nhưng chí ít thì nó cũng là một dịp tốt để cho bạn có cơ hội mở rộng phạm vi quan hệ của mình.

Trong thế giới động vật, Sói là loài động vật vô cùng thông minh. Nếu như để cho một con Sói và một con Chó chiến đấu với nhau, phần thắng chắc chắn thuộc về con Sói. Mặc dù Chó và Sói có họ hàng thân cận với nhau, nhìn ngoại hình của chúng khó có thể phân biệt được đâu là Chó đâu là Sói, vậy thì tại sao phần thắng lại luôn thuộc về con Sói? Loài Chó được con người thuần dưỡng từ rất lâu rồi, chúng không phải đối mặt với nguy cơ sinh tồn, bộ não của nó vì

thể mà dần dần trở nên nhỏ hơn so với của loài Sói, trong khi đó loài Sói lại phải sống trong môi trường hoang dã, để sinh tồn được ở môi trường này bộ não của chúng phải hoạt động và phát triển, vì vậy chúng không chỉ có tính sáng tạo mà còn đòi hỏi phải có mưu trí sinh tồn phi thường.

Quy luật phát triển của sự vật luôn là sự tiến hoá không ngừng. Đây là chân lý không gì thay đổi được. Động vật cũng vậy, vậy thì loài người tại sao lại không thể như thế được! Một người muốn không bị đào thải trong xã hội đầy sự cạnh tranh khốc liệt, cũng cần phải có một chút nguy cơ đe dọa sự sinh tồn, có như vậy chúng ta mới luôn luôn trong tư thế sẵn sàng chủ động xuất kích, càng có nhiều kỹ năng và trí tuệ sinh tồn, sẽ càng có nhiều cơ hội và càng nắm chắc tương lai. Vạn vật đều có tính ỷ lại, ở trong hoàn cảnh đầy đủ khó có thể tránh khỏi mất đi chí tiến thủ.

VUN ĐẮP CHO HẠNH PHÚC VỢ CHỒNG

Mấy cô gái đang đứng bàn tán về đàn ông, họ cười khúc khích. Một người tên là Cầm nói: Tôi sẽ kể cho mọi người nghe về một người đàn ông nhé. Vào tháng 3 năm đó, có một cô gái phải nhập viện và được chẩn đoán là mắc bệnh ung thư. Mùa xuân tươi đẹp trước mắt cô bỗng trở nên ảm đạm và sầu thảm. Người chồng luôn ở bên cạnh cô. Nhìn thấy bác sỹ, hộ lý, y tá và ban bè thân hữu vẫn cứ nói chuyện vui vẻ, đi lại tấp nập, cô gái nằm trên giường thầm oán trách: Chẳng biết mình còn có thể sống qua được năm nay hay không, vậy mà mọi người vẫn còn cười được! Nửa tháng sau bác sỹ phụ trách đến phòng thông báo cho cô ta biết kết quả khám lại khẳng định cô không hề mắc bệnh ung thư. Người chồng của cô ta khóc như mưa, cứ nắm chặt lấy tay bác sỹ nghẹn ngào nói không nên lời.

Hãy nhìn lại hôn nhân của mình, hãy nhìn lại mình, kể từ sau ngày cưới, hãy nhìn lại người mà đã gắn bó với mình trong những ngày qua.

Con thuyền hôn nhân dùng trên mặt nước phẳng lặng - nó rất mong manh trừ khi nó chở đầy tình yêu và tình thương. Để duy trì hạnh phúc gia đình, bạn luôn phải cố gắng hơn nữa.

Tháng 5 năm 1997 ở Đài Loan đã xuất hiện những bản "cam kết hôn nhân" mang đầy ý nghĩa tình cảm sâu sắc.

Tác giả của bản cam kết này là nhà văn Bạch Dương nói: "Đây không phải là yêu cầu con người trở thành thánh nhân trong một sớm một chiều, cũng không phải là cứ yêu cầu đối phương phải làm đúng như mọi điều cam kết... chúng ta theo đuổi mục tiêu lý tưởng này, chúng tôi biết không thể làm ngay được, cũng không sao, đời này qua đời khác dần dần sẽ thay đổi được."

Năm mươi năm sau, lớp người mới mang theo tư tưởng nhân quyền bước vào xã hội, họ yêu chuộng hoà bình, có khí phách hiên ngang, phong cách cao đẹp, có tấm lòng rộng mở, tự tôn, và trở thành lớp người có thể tham gia vào các nhiệm vụ quốc tế và gánh vác các trọng trách quốc tế...

Đây là bản tuyên ngôn của tuổi thanh xuân, của tình yêu hướng tới tư chất siêu phàm, huyết thống cao quý.

Cam kết hôn nhân

Chú rể:...

Cô dâu:...

Hai chúng tôi quyết định tổ chức lễ cưới vào hồi ... ngày... tháng... năm..., hai bên nhất trí viết bản cam kết này và nguyện suốt đời tuân thủ. Vợ chồng cùng nhau vun đắp cho cuộc sống, gặp khó khăn, bệnh hoạn cùng nhau tương trợ, thủy chung son sắt. Chúng tôi xin cam kết cùng thực hiện những việc dưới đây, cho dù bãi biển biến thành nương dâu, nương dâu lại biến thành bãi biển, cũng quyết bên nhau, tương thân tương ái đến đầu bạc răng long.

Chúng tôi xin thề: Bắt đầu từ ngày cưới, không những trở thành vợ chồng, yêu thương kính

trọng nhau, chia sẻ niềm vui nỗi buồn, đồng thời cũng trở thành bạn bè của nhau, mà còn là bạn bình đẳng, có thể động viên khuyến khích nhau, khuyên bảo nhau, phê bình nhau.

Chúng tôi ý thức được: cuộc sống hạnh phúc vợ chồng hoàn toàn phụ thuộc vào sự hoà hợp của hai tâm hồn, vì vậy chúng tôi nhất định sẽ chuyên tâm dùng ngôn ngữ không chỉ để biểu đạt tình yêu, sự quan tâm, mà còn để làm tăng thêm sự hiểu biết giữa hai bên, cùng nhau trưởng thành. Quyết không to tiếng, quyết không dùng chân tay thay cho ngôn ngữ, quyết không cho phép xảy ra bạo lực trong gia đình.

Chúng tôi nhận thức được: Gia đình và sự nghiệp là thành quả của sự vun đắp của cả hai vợ chồng, sự đóng góp của vợ chồng đối với gia đình trong phạm vi gia đình hay xã hội đều có giá trị như nhau, tiền lương làm công việc ngoài xã hội bất kể là bao nhiêu đều tương đương với tiền lương làm việc nhà.

Chúng tôi đồng ý: Trong tương lai chúng tôi sẽ có con, nếu như trong vấn đề dạy dỗ con cái có bất đồng hoặc ý kiến trái ngược nhau, nhất định phải kiềm chế mình, để xin ý kiến các chuyên gia, không được biến con cái thành công cụ để hoàn thành tâm nguyện của mình, cũng quyết không được dùng con cái để phô trương bản thân mình.

Chúng tôi cho rằng: Chế độ một vợ một chồng là nền tảng cho sự ổn định của xã hội, là cái nôi để con cái trưởng thành khôn lớn. Chúng tôi đồng ý và ủng hộ chế độ này, và dùng việc thật, hành động thật để bảo vệ nó.

Chúng tôi luôn luôn tâm niệm: Cuộc sống vợ chồng thường không đa dạng phong phú, nó không những bình thường mà còn vụn vặt, nếu như không nuôi dưỡng, vun vén và nâng niu, rất dễ khiến cho cuộc sống nhàm chán, tâm hồn rệu rã, vì vậy trong cuộc sống chúng tôi nhất định sẽ duy trì những kỳ nghỉ hợp lý, cùng trưởng thành với con cái.

Chúng tôi cùng ghi nhớ: Chúng tôi hiếu kính với bố mẹ mình, bố mẹ của nhau, không chỉ là để báo đáp ơn sinh thành dưỡng dục, mà còn làm cho nhân cách của mình hoàn thiện và nêu tấm gương cho đời sau.

Chúng tôi cùng hiểu rằng: Sau này chúng tôi sẽ già đi, vì vậy bắt đầu kể từ ngày cưới, chúng tôi sẽ hình thành cho mình sở thích nghệ thuật như sách báo, hội họa, âm nhạc, như vậy sẽ khiến cho cuộc sống của chúng tôi sẽ mãi mãi phong phú và vui vẻ.

Bản cam kết này gồm 8 điều, tuy chúng tôi không thể hoàn thành được ngay, nhưng chúng tôi sẽ kiên trì theo đuổi, quyết không nản chí, không bỏ giữa chừng.

Hồi đó họ đều còn rất trẻ và rất nghèo. Trong một căn nhà ở ngoại ô, ngoài những đồ dùng sinh hoạt thiết yếu ra, đồ dùng xa xỉ nhất của họ có lẽ là chiếc ti vi đen trắng 14 inch đặt giữa nhà. Dù nghèo khó, nhưng cuộc sống của họ lại rất vui vẻ và dễ chịu, cũng giống như những thành phần tri thức nhỏ, họ đối xử hết sức rộng lượng với nhau, hết mực yêu thương kính trọng nhau. Người chồng thích xem bóng đá, người vợ thích xem phim. Khi người vợ xem phim, người chồng cũng vui vẻ ngồi xem cùng; ngược lại khi người chồng đang xem bóng đá, thì người vợ cũng ngồi xem cùng với chồng.

Vào một buổi tối mùa xuân, cuộc sống yên bình này đã bị phá vỡ. Trong nhà xảy ra chuyện: Chiếc ti vi bỗng ngưng sinh sự, màn hình bị nhiễu hình ảnh lúc mờ lúc rõ, âm thanh bị dè. Đúng lúc đó bắt đầu phát trực tiếp một trận bóng đá quan trọng. Người chồng ngày thường vẫn vui vẻ nhẩn nại thì giờ đây cũng cuống cả lên, cứ liên hồi đập đập vào màn hình ti vi; người vợ nhẹ nhàng bỏ quyển sách xuống, đi đến bên chiếc tivi rồi cầm lấy cái ăng ten xoay bên này xoay bên kia, nhưng chẳng ăn thua gì. "Được rồi!" Cùng với tiếng kêu mừng rỡ của người vợ, hình

ảnh lại nét như cũ, âm thanh cũng hết dè. "Em thật là tuyệt vời!" Người chồng lại ngồi xuống xem tiếp, người vợ cũng đang chuẩn bị đọc sách tiếp. Nhưng chỉ được một lát hình ảnh lại bị nhiễu, nhưng khi người vợ đến gần chiếc ăngten thì hình ảnh lại nét trở lại, người chồng lại mừng rỡ ngồi xuống xem tiếp, anh ta chỉ chăm chú vào cái màn hình ti vi mà quên đi người vợ cứ phải đứng mãi ở đó.

"Thật là tuyệt vời" người chồng tấm tắc khen khi trận đấu kết thúc, rồi ngẩng đầu lên định gọi vợ thì thấy người vợ đang đứng bên cạnh chiếc ti vi vừa giữ chiếc cần ăng ten vừa ngủ gật. Người chồng bèn đánh thức người vợ, người vợ vừa bỏ tay ra, chiếc ăng ten liền rớt xuống đất, hình ảnh lại mờ đi, âm thanh lại dè trở lại.

Nhiều năm sau họ chuyển nhà vào trong nội thành, trong căn nhà chung cư rộng rãi đã có đầy đủ ti vi màu, đầu vi deo. Nhưng chiếc ti vi đen trắng ngày nào vẫn được nâng niu cất giữ; người chồng vẫn luôn ấp ủ đôi tay năm xưa đã từng nâng giữ cần ăng ten của vợ mình.

DÀNH TÌNH THƯƠNG VÀ SỰ QUAN TÂM CHO BỐ MẸ

Có một bài thơ tiêu đề là "Gánh nặng ngọt ngào" đã viết:

"Trên đời có những người

Vào những lúc ở bên cạnh bạn

Cứ luôn luôn dấn dò bạn

Phải chú ý mặc thêm nhiều áo ấm

Luôn quan tâm cho sự an toàn của bạn

Có thể bạn cảm thấy phiền toái

Nhưng bạn vẫn luôn cảm thấy ấm áp

Những lúc bạn không một đồng xu trong túi

Họ vừa khuyên răn vừa nhét tiền cho bạn

Họ chính là những người mà bạn gọi là cha mẹ".

Một sinh viên Nhật Bản vừa tốt nghiệp từ một trường đại học nổi tiếng đến tham gia kỳ thi tuyển tại một công ty. Giám đốc công ty đã đến để phỏng vấn anh ta, ông bất ngờ hỏi anh ta: "Đã bao giờ bạn kỉ lưng cho bố chưa?", "Chưa ạ" Cậu ta thành thật trả lời. "Vậy thì đã bao giờ bạn đắp lưng cho bố mẹ chưa?" Cậu ta nghĩ một lát rồi trả lời: "Rồi ạ, hồi đó cháu đang học tiểu học, lần đó bố mẹ cháu cho cháu 10 đồng".

Sau một hồi nói chuyện, ông giám đốc chỉ khuyên anh ta không nên nản chí, hi vọng vẫn còn ở phía trước, lúc cậu ta sắp đi, bỗng ông giám đốc nói với cậu ta: "Giờ này ngày mai, cậu lại đến đây một lần nữa xem sao nhé. Nhưng có một điều kiện là vừa nãy cậu nói cậu chưa từng kỉ lưng cho bố, vậy thì ngày mai trước khi đến đây, hy vọng là cậu sẽ làm việc đó, cậu có đồng ý không?" Nghe xong câu nói của ông giám đốc, cậu ta liền gật đầu ưng thuận ngay.

Cậu thanh niên tuy tốt nghiệp đại học, nhưng gia cảnh túng thiếu. Cậu ta chào đời không bao lâu sau thì bố cậu qua đời, từ đó mẹ cậu phải làm thuê hết sức vất vả để kiếm tiền nuôi cậu. Cậu ta mỗi ngày một khôn lớn, học tập chăm chỉ luôn đạt kết quả xuất sắc. Rồi cậu thi đậu vào một trường đại học nổi tiếng ở Tokyo. Mặc dù học phí rất cao nhưng mẹ cậu vẫn không hề oán thán nửa lời, vẫn tiếp tục đi làm thuê để nuôi cậu ăn học. Cho đến tận bây giờ mẹ cậu vẫn phải đi làm thuê vất vả, khi cậu ta về đến nhà thì mẹ cậu vẫn chưa đi làm về. Cậu ta nghĩ mẹ cậu đi làm ở bên ngoài về, đôi chân nhất định sẽ lấm lem, cậu ta quyết định rửa chân cho mẹ.

Khi mẹ cậu ta trở về, mẹ cậu ta cảm thấy ngạc nhiên khi thấy cậu đòi rửa chân cho mẹ: "Mẹ vẫn còn rửa được, cứ để mẹ tự rửa." Cậu ta bèn kể cho mẹ nghe nguyên do cậu ta muốn rửa chân cho mẹ, nghe xong mẹ cậu ta liền hiểu ra tất cả, bèn ngồi xuống đợi cậu ta mang nước đến

rửa chân cho mình.

Cậu ta tay phải cầm chiếc khăn tay, tay trái từ từ cầm lấy chân mẹ, đến lúc này cậu ta mới phát hiện ra rằng đôi chân của mẹ cậu ta đã chai cứng như khúc gỗ rồi, cậu ta bất giác ôm lấy đôi chân mẹ oà khóc nức nở. Khi còn ngồi trên ghế nhà trường, cậu ta ung dung tiêu những khoản tiền mà hàng tháng mẹ cậu gửi đến, bây giờ cậu ta mới hiểu được rằng những đồng tiền đó là những đồng tiền mồ hôi nước mắt của mẹ.

Ngày hôm sau, cậu ta đến công ty theo như đã hẹn, và nói với ông giám đốc: "Bây giờ cháu mới biết mẹ cháu vì cháu mà phải chịu biết bao khổ cực, bác đã làm cho cháu hiểu được cái đạo lý mà cháu chưa từng được học qua, cảm ơn bác rất nhiều. Nếu như không phải là bác, thì có lẽ cháu sẽ chẳng bao giờ biết được đôi chân mẹ cháu thế nào, cháu chỉ có một người mẹ duy nhất, cháu nhất định phải hết lòng phụng dưỡng mẹ cháu, cháu sẽ không bao giờ để cho mẹ cháu phải chịu khổ nữa".

Ông giám đốc gật gù nói: "Ngày mai cậu có thể đi làm được rồi".

Càng là những người thân của chúng ta, chúng ta càng dễ quên đi cảm nghĩ của họ, và cũng rất dễ vô tình làm tổn thương họ, mang đến đau khổ cho họ. Đặc biệt là bố mẹ mình, có một số người cảm thấy bố mẹ mình lắm điều, chẳng bao giờ muốn nói chuyện với bố mẹ vài câu, hoặc lảng nghe cảm nghĩ của họ; thậm chí có không ít người chỉ quan tâm đến cuộc sống của mình mà quên đi là bố mẹ cần phải được phụng dưỡng, cần được quan tâm chăm sóc.

Trong thời đại ngày nay, chúng ta luôn đề cao việc quan tâm chăm sóc con cái, chỉ biết đến là con cái thiếu đi tình thương sẽ dễ bị tổn thương và có những hành vi sai lệch, mà quên đi nhu cầu của bố mẹ già, chẳng bao giờ dành cho bố mẹ sự quan tâm, phụng dưỡng và an ủi lúc tuổi già. Tuổi già nếu như không có được tình thương, rất dễ suy sụp về mặt tinh thần hoặc có những hành vi sai lệch. Người già càng không được thương yêu càng trở nên u uất, trầm cảm, càng không được quan tâm thì càng trở nên lắm điều và khó chịu.

Là con cái thì ai cũng có tấm lòng hiếu thảo, nhưng chỉ có tấm lòng hiếu thảo không thôi thì chưa đủ, còn cần phải có hành động hiếu thảo mới được. Phải thực sự hiểu bố mẹ, biết được nhu cầu tâm lý của bố mẹ, và luôn cố gắng hết sức đáp ứng nhu cầu đó, có như vậy mới vun đắp được cho tình cốt nhục và cảm nhận được niềm vui của tình cốt nhục.

MỘT MÌNH QUA ĐÊM TẠI NƠI HOANG DÃ

Loài người đã từng gặp qua không biết bao nhiêu sự vật, gánh vác không biết bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm, chấp nhận không biết bao nhiêu rủi ro để thử nghiệm khả năng chịu đựng của mình. Bạn có tin là nếu như bạn bị đẩy vào cảnh tuyệt vọng bạn vẫn có thể sống như người bình thường không? Liệu bạn có dám đối mặt với thách thức của những nơi hoang dã rộng mênh mông để trải nghiệm giới hạn, năng lực, sức chịu đựng, trí thức và dũng khí của bạn không?

Bạn cần phải giống như câu nói của người Anh Điêng: đôi chân của bạn phải nhanh như tia lửa điện, đôi tay bạn phải mạnh như sắt thép, tâm hồn bạn phải không hề biết run sợ.

Khi lấy lại được lý trí, tinh thần tôi (Robinson) đã bắt đầu có chuyển biến tốt, không buồn bã và chán nản như trước nữa, tôi cân nhắc kỹ giữa cái lợi và cái bất lợi của hoàn cảnh mà mình đang rơi vào, tôi cảm thấy mình chưa đến nỗi tuyệt vọng, tôi liệt kê ra lợi thế và cả sự bất lợi giống như cách thức của những con nợ và chủ nợ vẫn làm để tự động viên khích lệ mình (xin xem bảng dưới đây).

Nhìn chung, trên đời này chắc chắn là không có ai rơi vào hoàn cảnh như tôi, nhưng ở đây cũng bao hàm cả nghĩa tốt và nghĩa xấu. Quãng đời khổ cực này sẽ giống như kim chỉ nam trong đời người, nó nói cho mọi người biết cho dù tình cảnh có tồi tệ đến đâu, chỉ cần so sánh giữa cái lợi và cái bất lợi thì nhất định sẽ tìm được niềm an ủi cho mình. Cuối cùng tôi cũng đã làm cho mình thích nghi và quen với hiện trạng, không còn mỗi mắt trông ngóng những con thuyền đến cứu nữa. Sau khi gác lại những chuyện này, tôi bắt đầu bắt tay vào cải thiện điều kiện sống của mình, khiến cho mình sống một cách thoải mái và tự do hơn.

Bất lợi	Lợi thế
Tôi bị lạc vào một hòn đảo hoang vắng, không có hi vọng được cứu giúp.	Tôi vẫn còn sống chứ không bị bỏ mạng trên biển như các thủy thủ khác.
Tôi phải một mình vào một hòn đảo hoang vắng, không có ai làm bầu bạn.	Nhưng chỉ có một mình tôi sống sót, Thượng Đế đã không bắt tôi phải chết thì nhất định sẽ cứu tôi khỏi bể khổ
Tôi bị cách ly với loài người, phải chịu cô đơn, không có quần áo để mặc.	Nhưng tôi lại không bị chết đói trên cái đảo hoang vắng này. Vì đây là vùng khí hậu nhiệt đới, dù có quần áo cũng không thể mặc được.
Tôi chẳng có cách nào để chống lại sự tấn công của con người hoặc thú dữ.	Nhưng tôi lại không thấy có loài thú dữ hại người như ở Châu Phi. Nếu như thuyền của chúng tôi gặp nạn ở đó thì không biết hậu quả sẽ ra sao.
Không có người để nói chuyện với tôi hoặc giúp tôi giải sầu, vượt qua khó khăn.	Nhưng Thượng Đế đã khiến cho con thuyền của chúng tôi dạt vào vùng ven biển một cách kỳ diệu, ở đây tôi có thể có được rất nhiều thứ đáp ứng nhu cầu của tôi, và dùng cả đời không hết.

Bạn có tin rằng nếu như bị đẩy vào nơi hoang dã mênh mông bạn vẫn có thể sống được không? Có rất nhiều câu chuyện ghi chép lại về những con người may mắn sống sót tại những nơi hoang dã, điển hình là câu chuyện về Robinson. Một số sau những vụ đắm lật thuyền đã may mắn vớ được một vật cứu sinh, một số người thì lại thoát nạn sau một vụ tai nạn máy bay bị rơi xuống một khu vực hoang vu hẻo lánh, phải một thời gian dài sau mới được cứu thoát, có rất nhiều khách du lịch bị lạc giữa rừng, mặc dù phải chịu đựng đói rét, nhưng mấy ngày sau khi được cứu thoát họ vẫn bình yên vô sự.

Sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật đã làm cho cuộc sống của bạn ngày càng được cải thiện, máy điều hoà làm cho bạn cảm thấy đông ấm hè mát, những chiếc áo mưa tuyệt hảo khiến cho bạn chẳng hề lo ngại mưa gió, những chất bổ dưỡng có chứa đầy đủ các vitamin và các khoáng chất có thể bổ sung đầy đủ năng lượng cần thiết cho cơ thể của bạn, nhưng cũng chính vì nguyên nhân này nếu như bạn chưa từng được huấn luyện bao giờ thì nếu rơi vào hoàn cảnh sống của loài người nguyên thủy sơ khai bạn sẽ chẳng thể sống được bao lâu.

Trước khi có lò sưởi, chất cách nhiệt, thì loài người đã dùng gỗ, đất, da và lông thú làm vật chống rét, thời trước đó nữa, loài người đã chui vào hang động để chống rét. Trước khi có quần áo và đồ dệt may, loài người thường khoác da thú; trước khi có siêu thị và sản phẩm dinh dưỡng, loài người "chỉ cần bắt được là có thể ăn ngay". Đây là phương thức sinh tồn của loài người trước đây, để có thể sinh tồn, họ phải tiếp xúc với thiên nhiên thậm chí phải bắt chước thiên nhiên. Họ khoác da thú để chống rét; trong sa mạc nóng bức họ phải lấy nước uống từ cây; ăn những thức ăn mà các loài vật khác có thể ăn được. Trong thời cổ đại đó, tự nhiên đã chỉ dẫn loài người, khiến cho loài người có được cuộc sống tốt hơn; nhưng ngày nay, con người lại có thể sử dụng được các sản phẩm nhờ vào sách hướng dẫn sử dụng sản phẩm.

Bạn ứng xử thế nào với tự nhiên? Bạn sẽ làm gì với cơ hội ngẫu nhiên, ngàn năm có một và vụt đến vụt đi trong tự nhiên?

Để đối mặt với sự đói rét, nguy hiểm, rủi ro đến bất ngờ, bạn cần phải học được khả năng mưu sinh. Một mình nơi hoang dã, rất nhiều điều bất ngờ có thể xảy ra, liệu bạn có thể tự bảo vệ mình và duy trì cuộc sống được không?

Vì vậy bạn cần phải học được một số kỹ năng mưu sinh, như vậy không những làm phong phú thêm kinh nghiệm, tri thức sống chung với tự nhiên, mà còn học được kỹ năng mưu sinh trong tự nhiên.

Hãy sống một đêm tại nơi hoang dã, vứt bỏ công việc và cuộc sống bận rộn, vụn vặt hàng ngày, để nhìn lại mình, nhìn lại tự nhiên và loài người dưới một góc độ khác, để thử nghiệm bản chất của cuộc sống, đây không chỉ là một hành động, một sự suy nghĩ, mà còn là cách để làm cho tâm hồn bạn thêm phong phú.

ĐẾN THIÊN AN MÔN CHỨNG KIẾN LỄ THƯỢNG CỜ

Vào sáng sớm hàng ngày, xung quanh cột cờ tại quảng trường Thiên An Môn đứng chật kín người đến xem lễ thượng cờ. Quảng trường chìm trong yên lặng, nhưng lòng người thì hồi hộp xao động, tất cả đều đang chờ đợi giờ phút thiêng liêng và trang nghiêm sắp đến. Sáu chiến sỹ cảnh vệ từ mái vòm giữa quảng trường trang nghiêm bước ra dáng vẻ uy nghiêm hùng dũng, với những bước đi chắc khỏe. Khi các chiến sỹ cảnh vệ bước lên cầu Kim Thủy. Khúc nhạc hoành tráng "Ngợi ca Tổ Quốc" vang lên từ dàn nhạc quân đội. Các chiến sỹ xếp thành hai hàng ở phía Đông và Tây bệ cột cờ, một chiến sỹ hộ cờ, và một chiến sỹ thượng cờ bước lên bục thượng cờ. Khi đội trưởng hạ lệnh một tiếng, dàn nhạc quân đội liền tấu lên bài quốc ca, lá cờ đỏ nằm sao phất phới uy nghi từ từ vươn lên trời xanh ở quảng trường Thiên An Môn, cùng lúc đó mặt trời cũng từ từ nhô lên từ phía biển Đông của tổ quốc. Sau 127 giây, quốc kỳ đã được kéo lên đến đỉnh cột cờ. Mặt trời cũng nhô lên khỏi mặt biển với những tia nắng chiếu rọi khắp giang sơn.

Hàng ngày vào thời khắc ngay trước lúc mặt trời mọc, tại quảng trường Thiên An Môn lại diễn ra lễ thượng cờ. Từ rất sớm quảng trường đã đông nghịt người. Trong số đó có những du khách đã chờ đợi suốt một đêm ở bên cạnh quảng trường, có người vừa mới xuống xe, vai mang túi du lịch đã vội vã đến quảng trường. Còn có rất nhiều sinh viên mới nhập trường tại các trường đại học cao đẳng ở Bắc Kinh cũng kéo đến hồi hộp chờ đợi thời khắc thiêng liêng hàng ngày.

Được chứng kiến lễ thượng cờ là một mong ước lớn của toàn dân. Sáng sớm ngày 1 tháng 5 năm 1991, dưới sự hộ tống của quan binh mặc quân phục và dàn nhạc quân đội gồm 60 nhạc công, lá quốc kỳ đã được rước qua cầu Kim Thủy và phố Trường An, một chiến sỹ cảnh vệ được vinh dự ấn nút điện thượng cờ, và kể từ đó nghi lễ thượng cờ mới đã chính thức ra đời.

Hơn chục năm trở lại đây, số người từ các tầng lớp xã hội khác nhau đến xem lễ thượng cờ đã đạt đến 110 triệu lượt người.

Dưới tiếng nhạc quốc ca, 36 chiến sỹ hộ cờ mặc quân phục màu xanh ô liu giương cao lá quốc kỳ dài 5 m rộng 3,5 m bước đi những bước trang nghiêm hùng dũng vượt qua cầu Kim Thủy và phố Trường An. Lúc này tất cả mọi người có mặt trên quảng trường đều đứng nghiêm trang, tất cả nín thở ngược lên nhìn lá quốc kỳ đỏ tươi. Bản nhạc quốc ca "Nghĩa Dũng Quân Tiến Hành Khúc" vang dội khắp quảng trường, mọi người dường như đều cảm thấy đôi mắt mình ướt.

Dàn nhạc và đội quân hộ vệ cờ uy nghiêm, tiếng nhạc quốc ca xao động lòng người và lá quốc kỳ tung bay phấp phới đã hòa quyện vào với nhau dưới bầu trời trong xanh tạo nên một sự uy nghi và thiêng liêng.

Trên những khuôn mặt đang ngẩng cao đầu ngược nhìn lên lá quốc kỳ là vẻ nghiêm trang và tự hào. Đất nước và những người con đã hoà cùng vào dòng máu chung trong giờ phút thiêng liêng này. Trong lòng mọi người thời khắc chứng kiến quốc kỳ và mặt trời cùng lúc vươn lên bầu trời xanh là thời khắc cảm động nhất, tự hào nhất và khó quên nhất trong đời người. Họ đã phải chờ đợi nhiều tiếng đồng hồ, thậm chí cả một đêm, rất nhiều người chỉ có thể nhìn thấy

quốc kỳ khi sắp được kéo lên đến đỉnh cột cờ bởi số người đến xem quá đông vì vậy hầu như thời gian trước đó họ bị chìm ngập trong biển người. Mặc dù như vậy, nhưng họ vẫn cảm thấy mãn nguyện, bởi vì họ cũng đã đến được Thiên An Môn, được chứng kiến lễ thượng cờ và cảm nhận được tình yêu đất nước trào dâng cùng với bản nhạc quốc ca vang dội.

Tổ quốc được gói trọn trên mảnh đất này, là sự kéo dài của năm tháng, là sự thức tỉnh của lòng người. Núi non, sông hồ, ngôn ngữ, phong cảnh, phong tục tập quán đều trở thành nơi gửi gắm cả cuộc đời và linh hồn của chúng ta, và cũng là nơi chứa đựng biết bao niềm vui và nỗi buồn của chúng ta.

Lá quốc kỳ tượng trưng cho dũng khí trong cuộc đấu tranh đẫm máu, là tình yêu thương của đất mẹ trên đất khách quê người, là sự tôn nghiêm trong lúc thế sự giao tranh ác liệt.

Quốc kỳ mang theo trái tim của hàng triệu triệu người dân Trung Quốc. Khi lá quốc kỳ tung bay trên bầu trời, hàng triệu triệu người dân Trung Quốc đều ngước lên quốc kỳ trong lòng thầm nói: "Hỡi người mẹ Tổ Quốc, người là niềm kiêu hãnh của chúng con!".

TÔN TRỌNG ĐỐI THỦ CỦA MÌNH

Chúng ta cần có những người bạn, và cũng cần có những đối thủ. Người bạn sẽ đem lại cho bạn sự khích lệ về mặt tình cảm, còn đối thủ thì lại đem đến cho bạn sự kích thích về mặt lý trí. Nếu biết cách lợi dụng sự kích thích của đối thủ thì có thể học được phương pháp làm việc tốt nhất.

Trên lĩnh vực tình cảm chúng ta cần có bạn, trên lĩnh vực lý trí chúng ta cần có đối thủ. Có đối thủ cạnh tranh, thông thường sẽ đem lại cho chúng ta sự trưởng thành về lâu về dài.

Mạnh Tử nói: "Những quốc gia mà không có quốc gia đối địch tất sẽ diệt vong". Nhà văn người Áo Franz Kafka đã nói: "Đối thủ thực sự sẽ đem lại dũng khí lớn cho bạn." Đối xử hợp lý với đối thủ là thể hiện sức mạnh của phẩm cách và trí tuệ sinh tồn.

Năm 1936, Thế vận hội Olympic được cử hành tại Beclin. Lúc đó là thời đại lộng hành của thể lực phát xít. Hitle rất muốn lợi dụng kỳ thể vận hội này để chứng minh sự ưu việt của tộc người Aryen.

Thời đó ứng cử viên nặng ký nhất của môn điền kinh là tuyển thủ người Mỹ Jesse Owens, mặc dù Đảng của Đức Quốc Xã Nazi kêu gọi loại người da đen ra khỏi thể vận hội, nhưng Jesse Owens vẫn dũng cảm đăng ký tham dự môn chạy cự ly 100m, 200m, chạy tiếp sức và nhảy xa. Trong bốn hạng mục này, chỉ có nhảy xa là Đức Quốc Xã có tuyển thủ có thể độ sức được với Jesse Owens đó là Luz Long. Hitle đã đích thân đến gặp Luz Long và yêu cầu anh ta bằng mọi giá phải đánh bại tuyển thủ của người da đen là Jesse Owens. Hôm diễn ra vòng loại nhảy xa, Hitle đã đích thân đến quan sát trận đấu. Luz Long dễ dàng lọt vào vòng chung kết. Đến lượt Jesse Owens trở tài, nhưng do áp lực của những tiếng gào hét miệt thị chủng tộc, nên lần nhảy đầu tiên Jesse Owens đã phạm quy dẫm vạch; lần thứ hai do sợ phạm quy nên Jesse Owens đã chọn điểm nhảy cách điểm quy định khá xa, kết quả là lại không đạt yêu cầu; lần thứ ba cũng là lần cuối cùng Jesse Owens cứ lấy đà đi lấy đà lại, chần chừ chừ chừ mãi không dám nhảy.

Đúng lúc này Hitle bỏ ra về vì ông ta cho rằng tuyển thủ da đen hèn kém này chẳng còn cơ hội nào nữa. Khi Hitle bỏ đi, Luz Long đã tiến đến gần Jesse Owens dùng tiếng Anh chưa sõi nói với Jesse Owens là năm ngoái anh ta cũng gặp phải tình huống tương tự, nhưng chỉ cần dùng một mẹo nhỏ là ổn thỏa. Luz Long tháo cái khăn quàng của Jesse Owens xuống rồi đặt ra phía sau cách bàn đạp nhảy vài centimet, và nói với Jesse Owens là khi bắt đầu nhảy chỉ cần chú ý đến cái khăn đó sẽ không bao giờ bị phạm quy nữa. Jesse Owens làm theo lời anh ta, kết quả là Jesse Owens đã phá kỷ lục thể vận hội.

Vòng chung kết diễn ra mấy ngày sau đó, Luz Long phá kỷ lục trước, nhưng ngay sau đó Jesse Owens đã vượt lên anh ta với thành tích sát sao. Ngồi trên đài chủ tịch, mặt Hitle sa sầm xuống, những khán giả Đức vốn tràn đầy kiêu hãnh dân tộc bỗng trở nên trầm lặng.

Đúng lúc đó Luz Long nắm tay Jesse Owens cả hai cùng tiến đến trước mặt khán đài với 120.000 người Đức. Anh ta vừa nắm tay Jesse Owens giơ lên cao vừa hô to: "Jesse Owens, Jesse Owens", thoát đầu cả khán đài chìm trong sự trầm lặng buồn bã, nhưng ngay sau đó cả khán đài bỗng vang dội tiếng hô lớn: "Jesse Owens, Jesse Owens". Jesse Owens liền giơ nốt cánh tay còn lại lên vẫy vẫy biểu thị sự cảm ơn đối với mọi người. Khi tiếng hô lắng xuống, Jesse Owens đã cầm tay Luz Long giơ lên cao đồng thời hô vang: "Luz Long!", toàn đấu trường lại vang lên

tiếng hô: "Luz Long! Luz Long!". Không hề có âm mưu chính trị, không hề có sự kỳ thị chủng tộc, cũng không hề có sự đố kỵ nhỏ nhen nào, cả tuyển thủ và khán giả đều chìm trong sự cảm động trước cuộc thi đấu giữa những tuyển thủ có tấm lòng cao thượng.

Kỷ lục thế giới do Jesse Owens lập ra được duy trì trong suốt 24 năm sau đó. Trong kỳ thể vận hội lần đó, Jesse Owens đã giành được bốn huy chương vàng và được tôn vinh là vận động viên vĩ đại nhất thế giới. Nhiều năm sau, trong cuốn hồi ký của mình Jesse Owens đã nói rất thẳng thắn là kỷ lục do anh lập nên trước sau cũng sẽ bị phá vỡ, nhưng cảnh tượng Luz Long cầm tay anh và giơ lên cao trước hàng vạn khán giả sẽ mãi mãi đi vào lịch sử.

Khi Jesse Owens được ghi vào sử sách thì Luz Long cũng được ghi vào sử sách. Điều khác nhau giữa hai người là vinh dự của Jesse Owens đến từ thi đấu, là giải thưởng cho anh vì anh đã thể hiện được khả năng chinh phục tự nhiên của loài người; còn vinh dự của Luz Long lại đến từ ngoài việc thi đấu, là giải thưởng cho anh vì anh đã thể hiện được cái đẹp trong tâm hồn của loài người.

Những người biết võ đều biết cần phải mở to đôi mắt, nhìn cho thật tinh quả đấm, lưỡi dao của đối phương chuyển động như thế nào. Cho dù bị lưỡi dao đâm chém vào người cũng vẫn phải cần nhìn cho rõ. Lần này nhìn rõ để lần sau sẽ tránh được nguy hiểm.

Trong giới võ, đây là vấn đề có liên quan đến tính mạng, không thể coi nhẹ. Trong giới văn, nhìn trên bề mặt thì không đến nỗi chết ngay, vì vậy mà rất dễ quên đi điều này. Nhưng chú ý đến từng động tác của đối phương cũng có tầm quan trọng tương tự như trong giới võ.

Cơ hội học tập tốt nhất chính là lúc giao chiến với đối thủ và bị đả thương. Điều này không có nghĩa là vì thế mà cố ý để cho đối phương đả thương. Điều quan trọng nhất là vào giờ phút bị đả thương quyết không được vì đau đớn, căng thẳng hay cáu giận mà rối loạn chân tay. Bạn cần phải biết cách nếm trải cảm giác vui sướng trong đau khổ, cuối cùng cũng sẽ có người, có chiêu mà bạn không thể địch lại được, từ đó có thể suy ngẫm và tìm ra được cái huyền bí của nó. Thông thường, vết thương càng nặng thì sự thể nghiệm và lĩnh hội càng sâu sắc, và càng có thể rèn luyện và cải tạo lại bản thân mình.

Chính vì thế khi chúng ta bị đả thương, không chỉ cần phải bình tĩnh mà còn cần phải điềm tĩnh tĩnh táo đến khi vì bị đả thương mà trong lòng thầm thốt lên hai tiếng: tốt lắm!

Đôi khi, nhìn bề ngoài, cơ hội học tập mà bạn có được từ đối thủ không trực tiếp rõ ràng như bạn nghĩ, nhưng chỉ cần chịu được áp lực mà đối phương đem đến cho bạn cũng là cơ hội quý báu rồi, nó có tác dụng rất lớn đối với sự trưởng thành của bạn. Không được tùy tiện coi đối thủ là kẻ địch hoặc kẻ thù, có như vậy chúng ta mới có thể bình tĩnh quan sát đối phương, xem xét lại mình một cách khách quan; và cũng chỉ có như vậy mới có thể học được nhiều điều bổ ích trong quá trình giao đấu.

Tuy vậy rất nhiều người không thể đối xử với đối thủ của mình như vậy. Cũng chính bởi vì đối thủ và kẻ thù chỉ cách nhau một bước chân, thậm chí là hai mặt của một cơ thể, cho nên đối thủ rất dễ bị coi là kẻ thù. Khi đối xử với đối thủ, trước tiên cần phải đặt mình vào các trạng thái tình cảm khác nhau. Rất nhiều người sẽ nghĩ rằng: kẻ địch và kẻ thù đều là không tốt, tại sao lại phải học tập chúng! Rất nhiều người khi gặp phải đối thủ, phản ứng đầu tiên là không thèm để ý (vì cảm thấy thực lực của đối thủ chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi). Tiếp theo đó là tức giận (vì phát hiện ra còn người ấy lại được rất nhiều người yêu thích, lại còn đe dọa thậm chí vượt qua mình), sau cùng thì là không thể nhắc đến hai chữ đối thủ trước mặt người này.

Thực ra càng là kẻ thù hay kẻ địch, thì lại càng có nhiều thứ đáng để học. Đối phương muốn tiêu diệt bạn, nhất định sẽ dốc hết sức lực ra, khi họ giở hết các ngón đòn ra, thì cũng là lúc bạn

học được nhiều chiêu số nhất (kẻ địch vì muốn chọc giận bạn, làm tổn thương bạn mà dùng một số các thủ đoạn đê hèn, những thủ đoạn này không phải bất cứ người thầy nào cũng có thể dạy bạn). Vì vậy nếu như bạn có một đối thủ ngoan cường, nặng ký, bạn nên mừng thầm trong lòng. Giống như ngày nào cũng phải soi gương, bạn luôn đối theo đối thủ để học tập anh ta, thích thú vì anh ta. Nhưng cơ hội học tập tốt nhất vẫn luôn là lúc bạn giao đấu với anh ta và bị anh ta đả thương. Một loài động vật nếu như không có đối thủ sẽ trở nên lờ đờ, chậm chạp. Tương tự như vậy, nếu một con người mà không có đối thủ, thì anh ta sẽ cam chịu cuộc đời phẳng lặng tầm thường, sẽ trở nên lười biếng, ỷ lại, cuối cùng trở nên hèn kém vô dụng. Có đối thủ rồi mới cảm thấy có nguy cơ đe dọa, mới tạo cho mình sức mạnh cạnh tranh. Có đối thủ rồi bạn không thể không phấn đấu vươn lên, càng không thể không thay cũ đổi mới, không thể không quyết chí tiến thủ, nếu không chỉ còn biết ngồi chờ bị thôn tính, bị thay thế, bị đào thải mà thôi.

Rất nhiều người coi đối thủ là căn bệnh trong người, cái gai trong mắt, cái nhọt trên da thịt, chỉ mong sao mau chóng trừ khử đối thủ đi cho nhẹ nhõm. Trên thực tế nếu như suy nghĩ thật kỹ bạn sẽ phát hiện ra rằng nếu có một đối thủ ngoan cường, lại chính là niềm hạnh phúc, là một sự tạo hóa.

Hãy đối xử hợp lý với đối thủ của bạn, đôi khi người đưa chúng ta lên đài vinh quang không phải là những người bạn của chúng ta mà lại chính là đối thủ của chúng ta.

DÀNH RA NỬA NGÀY NHÀN RỒI - THƯỞNG THỨC CUỘC SỐNG THANH NHÀN

Hàng ngày tại sao bạn lại cứ phải khiến cho bước đi của mình mỗi lúc một nhanh? Bắt đầu ngay từ khi tiếng chuông báo thức vang lên, bạn vội vã trượt vào đường băng của cuộc sống với tốc độ nhanh như máy bay.

Hôm nay, bạn hãy cho phép mình có một kỳ nghỉ, bạn muốn tận hưởng kỳ nghỉ này như thế nào cũng được. Bạn có thể ngủ thoải mái, đọc sách, trồng hoa, cắt cỏ, lang thang đi bộ... Hãy làm giảm nhịp độ cuộc sống của bạn xuống để tận hưởng cái cảm giác "thanh nhàn". Thả tâm hồn mình vào tự do, đây là một sự hưởng thụ tuyệt vời nhất.

Đứng trước cửa sổ ngôi nhà gỗ mới nơi điền viên thôn trang, trận mưa rào chiều hạ bất chợt ập đến, một trận mưa rào lớn, tất cả những ao hồ, đồi núi ngoài kia đều chìm ngập trong mưa, trước mắt toàn là một màu nước mưa trắng xóa.

Nửa tiếng sau trời quang mây tạnh, mang một chiếc ghế tựa ra ngoài hiên, cầm theo một quyển sách, rồi pha một ấm trà.

Nếu như muốn xem kỹ, muốn khảo sát nghiên cứu một chút thì phong cảnh nơi đây chẳng có gì là đẹp cả. Căn nhà gỗ vừa mới xây còn nguyên mùi sơn; dưới thềm đá chẳng có rêu xanh, bãi cỏ cách bờ hồ chưa đầy 10m cũng vừa mới mọc lên, chưa liền thành khối; bờ hồ chẳng có Dương Liễu, vì vậy mà cũng chẳng có cảnh Liễu rủ thả bóng mặt hồ; mấy người đang buông câu trên mặt hồ chẳng phải là các cụ già râu dài bạc phơ, mà là những du khách như chúng tôi, những người ngồi trên những chiếc thuyền được chế tạo theo hình dạng các con vật đang trôi trên mặt hồ đều mặc áo cứu sinh, họ không phải là những thiếu nữ tóc dài hái sen vừa chèo con thuyền độc mộc vừa hát khúc hát Giang Nam; Trên ngọn núi phía trước chẳng có cánh rừng rậm huyền bí với những cây cổ thụ hàng trăm năm; Bầu trời toàn một màu xám mênh mang chứ không phải là màu xanh thăm thẳm.

Nhưng quang cảnh núi non, sông hồ trước mắt tôi mang rất ít dấu ấn nhân tạo, sau cơn mưa thường sẽ có cảm giác trong lành mát mẻ, giống như một thiếu nữ xinh đẹp sau khi tắm xong sẽ lộ ra vẻ mềm mại, nguyên thủy và cảm giác thoải mái. Trong mấy tiếng đồng hồ này, tôi chẳng làm gì cả, hồng trần vạn tượng bỗng trở nên chẳng có quan hệ gì với tôi cả, tôi cứ ngồi như vậy, thuận tay lật dở những trang sách, thỉnh thoảng chấm một điếu thuốc, nhấp một ngụm trà, thả hồn mình vào dòng suy nghĩ miên man... Kiếp trước có lẽ tôi là một thư sinh có dáng gầy gò đầu vấn khăn tay cầm quạt, hoặc là vị tăng lữ mỉm cười đang sám hối trước Thanh Đăng Cổ Phật, có phải là nụ cười giống như nụ cười của Ca Diếp khi nhìn thấy Phật Tổ ngắt hoa? mình và bạn tâm giao đã ngâm vịnh thơ từ của tiền nhân hoặc của mình ở nơi đâu? Những cô em gái tôi yêu và yêu tôi hình dáng thế nào? Sau khi chết linh hồn của tôi liệu có thể xuyên không gian và thời gian không? Đi tìm người phong lưu thiên cổ....

Những tiếng ve hòa vào tiếng sóng nhẹ vỗ bờ, loài chim nước không tên trên mặt hồ vỗ cánh bay qua trước mắt tôi, cứ ngồi im thế này, dang rộng hai tay ra, cảm giác thời gian nhẹ nhàng trôi đi... thì ra, dành ra một nửa ngày nhàn rồi là như vậy.

Bạn lên xe rồi cho xe len vào dòng xe cộ chật ních như nêm trên đường, xe của bạn bám sát vào xe phía trước, chỉ cần có khe hở là cho xe chen vào ngay, hy vọng có thể rút ngắn hơn khoảng thời gian kỷ lục ngày hôm qua.

Bạn lái xe lao vào bãi đỗ xe, mở cửa lao ra ngoài, rồi vội vã tách khỏi đám người đang chào hỏi, lao như tên bắn vào văn phòng, cầm cùi giải quyết hàng đống công việc trước mắt trong tiếng reo của chuông điện thoại. Bữa ăn trưa đã đến, bạn lao vội vào quán ăn nhanh, mua một đồng hồ ăn, rồi lại vội vã trở về văn phòng, tranh thủ thời gian nghỉ giữa các cuộc họp lớn nhỏ nhét vội vài thứ vào bụng, cho đến tận khi hoàng hôn đã phủ bóng, đó là lúc bạn vội vã lên xe về nhà.

Bạn có còn nhớ lần trước khi bỏ ra cả một buổi sáng để làm một số việc mà bạn thực sự muốn làm là khi nào không?

Cuộc sống luôn luôn bận rộn đến nỗi "Thanh nhàn" đã trở thành điều lý tưởng, rất khó có thể thực hiện được. Đã có biết bao câu thơ miêu tả về "thú nhàn rồi" mà chúng ta đã gặp qua, ngay cả trong xã hội cổ đại khi nhịp sống hết sức chậm rãi thì "Thanh nhàn" vẫn là một thứ khó có thể có được, thậm chí có lúc khó khăn đến mức phải "bớt ra". Trong thời đại bận rộn ngày nay, mặc dù có bớt ra được nửa ngày nghỉ ngơi thì lại dành cho việc nghiên cứu thị trường cổ phiếu, lên mạng xem tin hoặc làm thêm việc khác. Phòng trà, quán rượu vốn là nơi nhàn rồi thư giãn, nhưng nó lại bị biến thành nơi bàn bạc về các mối và cơ hội làm ăn, nhàn rồi bị đẩy vào một cái xô xĩnh nào đấy rồi.

Ngày nay, tuy nhàn rồi là chủ đề được quan tâm và nhắc tới nhiều nhất, nhưng chính bản thân nhàn rồi cũng trở thành bận rộn.

Bạn làm kinh tế ngày nghỉ, bạn làm những việc khác trong thời gian nhàn rồi trên đường.

Thực ra nó không phải là cái gì đó cao sang, mà chỉ là vàng trắng thanh, cơn gió mát, những người suốt ngày bận rộn nhưng lại hiểu được một chút về thú vui thanh nhàn thì chỉ còn biết coi nó như bữa ăn điểm tâm nhẹ, sau mỗi bữa tiệc lớn, vội vã ăn nhanh một chút. Cái mà người ngày nay gọi là nhàn rồi đúng là "thanh nhàn trong bận rộn", nó chỉ còn lại chữ nhàn, còn hứng thú thật sự thì đã bị mất đi rồi.

Thú nhàn rồi về bản chất là tâm hồn của con người, chỉ có phong cảnh tự nhiên là có khả năng nuôi dưỡng tâm hồn của con người nhất, và chỉ có những người có tâm hồn phong phú mới cảm nhận được cái thú thanh nhàn trên thế gian, những người nhàn rồi trong bận rộn, thời gian của họ được sắp xếp kín mít, chẳng biết họ sẽ nuôi dưỡng tâm hồn ở đâu? Nằm trên ghế Salon tay cầm cái điều khiển từ xa chuyển tìm các kênh, nhìn thì có vẻ thanh nhàn, nhưng thực ra đôi tay vẫn đang bận rộn, trong lòng không thực sự thanh nhàn được, vì vậy những người có tâm hồn phong phú nói rằng: thú vui an nhàn trong văn hóa của nhân loại đều đã bị những máy móc với những nút điều khiển giết chết rồi.

Trên thực tế, yêu cầu của chúng là hoàn toàn bình thường và chính đáng, đừng để cho cuộc sống kìm hãm trói buộc mình, tuy nhiên điều này dường như là quá cao xa trong xã hội hiện đại.

LẮNG NGHE TIẾNG KHÓC CHÀO ĐỜI CỦA TRẺ THƠ

Vào một chiều hạ, nhà văn Đài Loan Trương Hiểu Phong chăm chú quan sát những sợi tơ trắng bay ra từ những thân cây bên bờ hồ, giống như lần đầu tiên được nhìn thấy sự sống, cho dù đó là sự sống của giới thực vật.

"Tôi cảm thấy những mầm non giống như mây ấy chạm mạnh vào cái gì đó trong lòng tôi, tôi không thể không bị cảm động bởi sự đầu tư không tiếc công sức của sự sống. Có thể trong sự phân tán suốt ngày đêm kia chỉ có một mầm giống trở thành cây, nhưng tạo hóa vẫn vui vẻ tiến hành nghĩa cử kinh động lòng người này".

"Cho đến nay tôi vẫn còn day dứt khi nghĩ đến làn nước hồ diu hiền kia, không biết trong số những mầm giống bên bờ hồ ấy, có bao nhiêu mầm giống mọc thành cây non. Nhưng ít nhất tôi cũng biết là có một mầm đã trưởng thành. Mầm giống đó đã gặp được đất, trong sâu thẳm trái tim của người lữ khách nó đã thành một bóng râm, nó dạy cho người lữ khách biết phải trân trọng sự sống như thế nào?

Hãy ca ngợi sự sống! sự sống bản thân chính là một kỳ tích. Sinh ra một con người, bạn cần phải biết trân trọng và nâng niu sinh mệnh.

Chúng ta mong chờ một sự thực vĩ đại xuất hiện, chúng ta chờ đợi một tiếng khóc chào đời ngọt ngào của trẻ thơ - bạn hãy chứng kiến người mẹ phải chịu đau đớn khi sinh con.

Người thiếu phụ ân cần, diu hiền, đoan trang xinh đẹp giờ đây trong những cơn đau quằn quại đã trở lên xấu xí khó tin.

Bạn nhìn thấy những sợi gân dưới làn da mềm mại của người thiếu phụ nổi gồ lên, màu xanh và màu tím đáng sợ, giống như những con rắn đang bơi trên mặt nước, những giọt mồ hôi trên trán cô ta giống như những hạt đậu tương, toàn thân co rúm lại, dường như tất cả phía dưới toàn là mũi kim... người thiếu phụ diu dàng, đoan trang, điềm tĩnh, xinh đẹp giờ đây trong những cơn đau quằn quại đã trở nên đáng sợ như loài ma quỷ. Đôi mắt của cô ta chột nhảm nghiền rồi lại chột mở trợn trừng ra, đôi mắt giống như mặt hồ đêm đông phản chiếu những vì sao sáng, thì giờ đây dường như bốc cháy giống như hòn than hồng, thể hiện sự vật lộn với đau đớn của cô ta, đôi môi hồng giờ đây giống như tro nguội, đôi môi rung lên biến dạng, nụ hôn nóng bỏng của tử thần không cho phép cô ta được một chút bình yên, mái tóc dài xõa ra rối bù.

Người mẹ này đang chịu hành hạ trên giường đẻ.

Nhưng cô ta không hề tuyệt vọng, cô ta đang vật lộn chống đỡ, chống lại tử thần. Cô ta không hề chùn bước bởi vì cô ta biết rằng (tâm hồn cô ta mách bảo) nỗi đau này không phải là tự dung mà có, bởi vì cô ta biết rằng trong bụng cô là một mầm sống vĩ đại hơn cả tâm hồn cô ta, một đứa trẻ vĩnh hằng hơn tất cả.

Bởi vì cô ta biết rằng nỗi đau này là điềm báo đứa trẻ muốn ra thế giới bên ngoài, là tín hiệu hạt giống đã nảy mầm trở thành một sinh mệnh, là cơ hội để cô ta hoàn thành sứ mệnh của

cuộc đời mình.

Bởi vì cô ta biết rằng nhẫn nại sẽ có một kết quả, trong nỗi đau quần quai thắt, cô ta dường như nghe thấy tiếng của thương để cho phép nhẫn gian cầu phước, cô ta dường như nghe thấy tiếng ca ngợi của các thiên sứ đối với sự tươi sáng của tương lai vì vậy cô ta tiếp tục nhẫn nại, tiếp tục chống đỡ, tiếp tục cố gắng...

Cô ta căng hết mình lên, cô ta muốn đánh đổi lấy sinh mệnh trong bụng mình. Trong sự khát khao mong đợi đứa trẻ nhỏ xinh đẹp chào đời, cảm giác đau đớn tốt độ đã biến thành khoái cảm tốt độ.

Sự sống là một kỳ tích, một nhà phổ cập khoa học người Pháp tên là Hubert đã từng nói, khả năng xuất hiện sự sống trên trái đất còn thấp hơn khả năng một con khỉ có thể dùng máy tính đánh chính xác toàn tập của Shakespeare. Con khỉ như thế này thì chưa từng thấy bao giờ, nhưng sự sống, loài người thì đã xuất hiện rồi. Đây thực sự là một kỳ tích.

Đứng trước kỳ tích này, một người sinh ra vào giờ nào phút nào liệu có thực sự quan trọng không?

Mỗi người chỉ có một, không thể lặp lại được, không thể mô phỏng và không thể suy đoán được.

Sự sống là nhân tố quan trọng nhất trong vũ trụ. Sự hình thành, ra đời và trưởng thành của sinh mệnh là một quá trình khiến người ta luôn trông trạng thái kích động; Bản thân sự tồn tại của sự sống chính là một sự hy vọng; sự thành công và thất bại, vinh dự và ô nhục, cao thượng và thấp hèn, trong sáng và ô tạp trong một đời người đều là cùng một quyển sách những nội dung khác nhau, hay là một bức tranh nhưng phong cách lại khác hoàn toàn. Chẳng có ai lại từ chối sự sống, những người vứt bỏ tính mạng của mình nếu không phải là vì đại nghĩa thì là cõi lòng họ đã chết từ lâu rồi. Ai cũng cần phải biết rằng: Cuộc sống là một bài thơ hay.

Nếu suy nghĩ thật kỹ thì cấu thành một sinh mệnh không phải là mạch máu và gân cốt, những thứ này chỉ tạo nên một thể xác. Cấu thành sinh mệnh là thời gian. Thời gian lặng lẽ đem đến sinh mệnh mới lấy đi sinh mệnh cũ. Mỗi ngày của sinh mệnh đều có 1 vẻ đẹp nội tại của nó. Nhưng chúng ta hầu như đang sống một cách cấu thả, ăn ở đi lại đều theo công thức tất cả điều này dẫn đến sự tẻ nhạt, ai còn có thể nói đây không phải là sự thờ ơ đối với sự sống.

Hãy tận hưởng cuộc sống! hãy bình tâm tĩnh trí! hãy mỉm cười với những giây phút vui sướng trong đời người, cảm nhận sự cảm động nghẹn lời. Lắng nghe tiếng kêu rì rầm của côn trùng đêm thu, đón chào những bông tuyết bay trắng xóa bầu trời vào sớm đông.

Cảm thấy phấn chấn vì toàn thế giới thức tỉnh vào mùa xuân. Cuộc sống đem đến cho chúng ta bình minh trong sáng và hoàng hôn êm đềm, cuộc sống đem lại cho chúng ta những bản nhạc xao động và những áng thơ bất hủ.

Cuộc sống đem lại cho chúng ta rất nhiều thứ, cuộc sống thật đáng được nâng niu và vun đắp.

Khi chúng ta rơi vào đau khổ, tuyệt vọng, cảm thấy mệt mỏi và chán đời, nếu như vào đúng khoảnh khắc đó lần sau chúng ta có bị dòng nước đục cuốn trôi, thì cũng cảm thấy mãn nguyện. Chúng ta phải tiếp tục sống, không chỉ tiếp tục sống trong đau khổ mà còn phải thiết tha yêu cuộc sống, ca ngợi cuộc sống.

TÌM LẠI NHỮNG NGƯỜI BẠN CŨ

Có một anh chàng giàu có thời trẻ gia đình túng quẫn, bố mẹ đều là nông dân, nên từ nhỏ anh ta đã phải sống trong cảnh đói rét nghèo khổ. Anh ta không giống như những đứa trẻ khác có được quần áo mới, tiền mừng tuổi, được đốt pháo vào dịp tết và sự đùm bọc của bố mẹ.

Điều khiến cho anh ta nhớ ơn suốt đời là sự giúp đỡ và chở che vô tư chân thành của đám bạn nhỏ. Chỉ cần trong tay đám bạn nhỏ có 2 cái kẹo, anh ta nhất định sẽ được một cái, một cái bánh bao, anh ta nhất định sẽ được một nửa cái. Trong cảnh nghèo đói rét mướt như vậy thì không có gì quý bằng những thứ này.

Thoáng một cái 30 năm đã trôi qua. Trong quãng thời gian 30 năm này, rất nhiều sự đời đã thay đổi. Lúc này, anh ta đã bước vào tuổi trung niên rồi. Giờ đây anh ta đã hoàn toàn khác xưa. Ba mươi năm bôn ba lặn lội, đấu đá lẫn nhau, anh ta đã bước ra từ cõi phong trần và trở thành một nhà doanh nghiệp nhanh nhạy, vững mạnh và có sức hấp dẫn. Một ngày anh chàng giàu có từ nhỏ đã phải tha hương này bỗng chạnh lòng nhớ quê. Thế là vào 1 ngày đẹp trời tràn đầy ánh nắng anh ta quyết định về quê. Ngày hôm đó anh ta đi khắp xóm làng cảm ơn bà con chú bác, các anh chị em đã quan tâm, chăm sóc bố mẹ anh ta nhiều năm nay và tặng cho mỗi nhà một món quà. Tối hôm đó anh ta mở tiệc tại nhà đãi khách, khách mời toàn là những người bạn chơi với nhau từ ngày còn bé, bây giờ họ cũng đã bước vào tuổi 40 cả rồi.

Theo phong tục của địa phương, mỗi vị khách đến dự tiệc đều phải mang theo một món quà để bày tỏ lòng cảm ơn đối với gia chủ. Khi mọi người đến ai cũng mang theo quà tặng, có món quà rất hậu. Anh ta cho người nhà nhận quà. Sau khi chuẩn bị tiệc rượu anh ta xin mời mọi người hãy nhận lại quà, và anh ta còn tặng thêm cho mỗi người một món quà nữa.

Đúng lúc mọi người đang vui vẻ rót rượu gấp thức ăn cho nhau thì cánh cửa bật mở, một người bạn cũ thời ấu thơ bước vào trong tay anh ta cầm một chai rượu miệng nói to: "Xin lỗi mọi người tôi đến muộn".

Mọi người đều biết anh bạn này có cuộc sống hết sức khó khăn, cảnh ngộ của anh ta chẳng khác gì anh chàng giàu có lúc còn nhỏ, anh chàng giàu có đứng dậy, nhận lấy chai rượu của bạn, rồi kéo anh đến ngồi xuống cạnh mình, anh bạn này có vẻ e ngại.

Anh nhà giàu đích thân rót rượu cho mọi người rồi nâng cốc rượu của mình lên nói với mọi người; "Hôm nay chúng ta phải uống cạn chai rượu này trước đã, thế nào?" nói xong anh ta và mọi người cùng uống cạn.

"Rượu này thế nào?" anh chàng giàu có hỏi mọi người. Tất cả khách mời đều đưa mắt nhìn nhau chẳng ai nói gì cả, anh bạn tặng chai rượu bỗng mặt đỏ tía tai, cúi đầu im lặng, anh chàng giàu có liếc nhìn mọi người, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: "Nhiều năm nay, tôi đã đi rất nhiều nơi, đã uống đủ các loại rượu khác nhau, nhưng chưa từng có loại rượu nào ngon bằng rượu này, mùi vị tuyệt hảo khiến cho tôi cảm động..." Nói rồi anh ta đứng dậy, cầm chai rượu lên rót cho mọi người họ cùng uống say sưa.

Sau khi uống hết, đôi mắt của anh chàng giàu có bỗng rung rung, người bạn tặng chai rượu cũng không nén nổi òa lên khóc.

Chai rượu mà họ vừa uống đâu có phải là rượu mà là nước lã! Liệu trên đời này còn có cảnh

tương nào cảm động hơn thế này không? Liệu còn có vật gì quý giá hơn thế không? Bạn bè không vì nghèo khó mà tự ti, dù chỉ là một chai nước lã cũng muốn đến thăm người bạn thời thơ ấu của mình, anh chàng giàu có cũng không hề quên đi tình xưa nghĩa cũ, không vì thế mà xa lánh mà ngược lại lại hết sức cảm động, không cầm được nước mắt. "Chai rượu" này chứa đựng tình cảm chân thành nặng tựa Thái Sơn và thoát ra khỏi sự trần tục.

Trong ký ức niềm vui đã qua thường đơn thuần và rõ nét, những chuyện bất hòa, không vui thì lại thường dễ mờ nhạt, dễ bị lãng quên, chính vì thế mà người ta thường nói thiếu niên không biết mùi sầu. Nhưng khi chúng ta mỗi ngày một trưởng thành thì niềm vui lại trở nên ngày một mờ nhạt, gánh nặng và trách nhiệm của cuộc sống lại trở nên ngày một rõ nét. Hồi ức và những câu chuyện trong lòng mỗi con người đều lắng xuống nơi sâu kín của tâm hồn. Vì thế mà trong cuộc sống bận rộn đã thiếu đi nụ cười sáng khoáy, niềm vui dần dần bị cái gọi là lý tính thay thế vì vậy hết năm này qua năm khác, ngày nào dường như cũng giống ngày nào. Chỉ cần bớt đi lo âu sẽ thêm thư giãn, và cảm thấy tự nhiên vui vẻ. Chẳng biết vô tình hay hữu ý, những người bạn cũ cũng quên bạn đi như bạn quên họ. Con người cảm thấy lòng ngày càng cô đơn, dù ở ngay giữa đường phố phồn hoa hay trong dòng người náo nhiệt. Trong những lần tình cờ thu dọn đồ đạc cũ, bạn chợt phát hiện ra có rất nhiều thứ liên quan đến những người bạn cũ, những tấm ảnh cũ, những bức thư, những món quà nằm chỏng chơ... Tay ôm một đồng hồ của những ngày đã qua, trái tim bạn bỗng chợt xao xuyến. Quá khứ giống như những bông tuyết bay lá tả dang tay ra hứng lấy nó, nhưng nó tan biến đi ngay sau đó chỉ còn lại những giọt nước thấm ướt bàn tay bạn, nhưng bạn cũng vẫn cảm nhận được sự ấm áp.

Ai cũng có quá khứ, quay đầu nhìn lại những năm tháng đã qua, nếu là đau khổ thì hãy lấy nó làm bài học cho tương lai. Nếu là vui sướng thì hãy lấy đó làm niềm an ủi. Tất cả những gì đã qua đều đáng được suy ngẫm, đều có thể từ đó mà cảm nhận tình bạn, lòng chân thành và sự quan tâm. Hãy học cách trân trọng nâng niu nó để không cảm thấy cô đơn giữa dòng người và cũng là để sống và làm việc vui vẻ hơn.

THA THỨ CHO NGƯỜI ĐÃ TỪNG LÀM BẠN TỒN THƯƠNG

Tha thứ là nhún mình một cách hợp lý nhưng không làm tổn thương bản thân; tha thứ là chấp nhận thương đau và cũng là cách chữa trị vết thương cho mình. Cố chấp chỉ làm cho vết thương thêm trầm trọng. Tại sao lại không cởi bỏ tấm áo cà sa của kẻ bị nạn để làm một người rộng lượng.

Tha thứ là phương thuốc tốt duy nhất để chữa trị vết thương đau, là một kỹ năng sống quan trọng. Nó giúp cho bạn tìm được hướng đi đúng trong sự cuồng loạn của đau đớn, oán hận và hiểu lầm.

Hãy để cho khoan dung mở ra cánh cửa hòa giải! Kẻ thù của ngày hôm nay có thể sẽ trở thành bạn tốt vào ngày mai.

Trong thời kỳ đại chiến thế giới thứ 2 quân giải phóng đã chạm chán với quân địch trong 1 khu rừng rậm, sau một cuộc giao tranh nảy lửa, 2 chiến sỹ đã bị mất liên lạc với cánh quân, 2 chiến sỹ này đều đến từ cùng một thị trấn. Hai người lặn lội trong rừng sâu, họ khích lệ và động viên nhau, cùng an ủi nhau, hơn 10 ngày đã trôi qua mà vẫn không liên lạc được với đơn vị, hôm đó họ bắt được một con Hươu, nhờ vào thịt con Hươu mà họ sống được mấy ngày. Nhưng có lẽ là do chiến tranh đã khiến làm cho các loài thú bị chết hoặc bỏ chạy sạch vì vậy mà sau đó họ không gặp được một con vật nào nữa. Họ chỉ còn lại một ít thịt Hươu đang vác trên vai 1 người chiến sỹ trẻ. Đúng hôm đó họ lại đụng độ với kẻ địch trong rừng sâu, sau cuộc giao chiến, họ đã may mắn thoát được. Đúng vào lúc họ cho rằng đã được an toàn thì một tiếng nổ vang lên, chiến sỹ trẻ đi trước dẫn đường đã bị trúng đạn, may thay chỉ bị thương ở bả vai, người chiến sỹ đi ở phía sau hoảng hốt lao đến, anh ta sợ đến toát mồ hôi ra, ôm chặt lấy người bạn chiến đấu của mình khóc rưng rức, sau đó vội xé vạt áo của mình ra để băng vết thương cho bạn.

Tối hôm đó, chiến sỹ không bị thương cứ luôn miệng gọi tên bố mẹ mình, 2 mắt mở tròn trừng, cả 2 đều cho rằng họ sẽ không thể vượt qua được cửa ải đêm này. Mặc dù đói run người, nhưng chẳng ai muốn ăn thịt Hươu nữa. Chỉ có ông trời mới biết được họ đã sống qua đêm ấy như thế nào. Ngày hôm sau họ đã được đơn vị cứu thoát.

30 năm sau, người chiến sỹ bị thương là Anderson nói: "Tôi biết rất rõ ai đã bắn tôi, anh ta chính là người bạn đi cùng với tôi, lúc anh ta ôm lấy tôi, tôi đã chạm phải nòng súng vẫn còn nóng của anh ta. Nhưng tôi không thể hiểu được là tại sao anh ta lại bắn tôi. Nhưng ngay sau đó tôi đã quyết định tha thứ cho anh ta. Tôi biết anh ta muốn giành lấy cho mình chỗ thịt Hươu đó. Tôi cũng biết anh ta muốn tiếp tục sống là vì bố mẹ anh ta, suốt 30 năm qua tôi cứ giả vờ như không biết chuyện này, và cũng không nhắc đến. Chiến tranh thật tàn khốc. Bố mẹ anh ta đã không thể đợi được anh ta trở về, tôi và anh ta đã cùng nhau truy điệu bố mẹ anh ta. Hôm đó, anh ta quỳ xuống xin tôi tha thứ cho anh ta, tôi không cho anh ta nói tiếp nữa. Chúng tôi đã làm bạn với nhau mười mấy năm trời, tôi đã hoàn toàn tha thứ cho anh ta rồi".

Một người có thể tha thứ cho sự cố chấp bảo thủ, ngạo mạn vô lễ, tự cao tự đại của người khác, nhưng rất khó tha thứ cho sự phỉ báng độc ác và sự nguy hại đến tính mạng của mình. Nhưng chỉ có lấy đức báo oán, chấp nhận thương đau, để thế giới bớt đi hận thù, bớt đi bất hạnh, quay về với nhân từ, thân thiện, hiền hòa, mới là tột đỉnh của sự khoan dung.

Nhà văn nổi tiếng người Ả Rập Ali có một lần đi du lịch cùng với Zibo và Masca. Khi họ vừa đến một thung lũng thì Masca bị trượt chân xuống dưới, may thay Zibo đã dốc hết sức và kéo được anh ta lên. Masca bèn khắc vào hòn đá ở bên cạnh dòng chữ: "ngày..... tháng.... năm... Zibo đã cứu mạng Masca". Họ tiếp tục đi, mấy ngày sau thì đến bên một con sông, Zibo và Masca cãi nhau vì một chuyện nhỏ, Zibo tức giận đã bạt tai Masca một cái. Masca liền chạy ngay đến bãi cát ven sông và viết lên trên dòng chữ: "Ngày..... tháng..... năm Zibo đã bạt tai Masca một cái".

Khi họ kết thúc chuyến du lịch và trên đường quay về, Ali tò mò hỏi Masca: "Tại sao cậu lại viết chuyện Zibo cứu cậu lên trên hòn đá và chuyện Zibo đánh cậu lên trên bãi cát?"

Masca trả lời: "Tôi không bao giờ quên ơn Zibo đã cứu tôi nên tôi viết lên trên tảng đá, còn về việc Zibo đánh tôi, tôi viết lên trên bãi cát là muốn cùng với sự mất dần đi của dòng chữ trên bãi cát tôi sẽ quên đi tất cả".

Chỉ có ghi nhớ công của người khác đối với mình, quên đi nỗi oán thù của mình đối với người khác, thì trong hành trình cuộc đời bạn mới cảm thấy tự do thanh thản.

Trong cuộc trắc nghiệm tư vấn tâm lý đối với tất cả những người bị bạo hành, dù là bị quấy rối tình dục hay bị hành hung thì trong quá trình chữa trị, tha thứ vẫn là điều quan trọng nhất.

Có một cô gái từng bị quấy rối tình dục, lòng căm hận của cô ta không thể nào xóa đi được, vì vậy sự uất ức của cô ta cũng không có cách nào giải tỏa được. Cho đến một ngày, khi cô ta hiểu được ý nghĩa sâu xa của sự khoan dung, cô tự nhủ: "Người làm tổn thương mình là người thân của mình, mình lại không thể báo thù, cho dù có báo thù đi chăng nữa thì được cái gì cơ chứ? Mình đã ôm nỗi khổ bao lâu nay rồi chỉ bằng hãy tha thứ cho anh ta là tốt hơn cả". Ngay sau đó bệnh tình của cô ta có chuyển biến đáng kể.

Chỉ khi người ta tha thứ cho người đã làm tổn thương mình thì áp lực mới được giải tỏa, mới lấy lại được trạng thái tâm lý cân bằng. Bạn muốn giữ ở trong lòng để tiếp tục tìm cách báo thù rồi lại tự hành hạ mình hay là muốn bỏ qua để rửa sạch sự ô uế của nó rồi mở ra một cuộc sống mới.

Đối với người bị hại thì tha thứ đương nhiên là sẽ có cảm giác phải chịu tổn thất một cách vô lý, nhưng nếu cứ ở mãi vào trạng thái căm giận thì chỉ có khiến cho mình thêm buồn bực đau khổ mà thôi.

Đương nhiên bạn có thể biến căm thù thành sức mạnh để đi báo thù đối phương nhưng sẽ không bao giờ tốt bằng biến căm thù thành sức mạnh để mở ra một tương lai mới trong sự khoan dung tha thứ.

Sự tha thứ cao thượng nhất là sự tha thứ cho những người đã từng làm tổn thương mình. Tuy đây không phải là một việc làm đơn giản, nhưng nếu như chúng ta làm được thì chúng ta sẽ cảm nhận được sức mạnh và sự giàu có của chúng ta. Khi một người có thể tha thứ cho người khác thì chắc hẳn cũng có thể tha thứ cho chính mình. Bởi vì sau khi anh ta tràn đầy sự tự tin vào bản thân mình, anh ta sẽ không cần phải đề phòng người khác. Anh ta dám nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, có đủ sự nhàn lại cần thiết đối với những xung đột và thất bại khó có thể tránh khỏi trong đời người. Anh ta có thể tích cực tham gia vào các hoạt động đa dạng phong phú, từ đó khắc phục được nhược điểm của bản thân, làm cho mình ngày càng trở nên hoàn thiện. Anh ta cũng không sợ phạm phải sai lầm, bởi vì anh ta hiểu được giá trị tiềm ẩn đằng sau những sai lầm, mỗi khi phạm phải sai lầm, anh ta sẽ không than thở như những người khác: "Thật là chán lại phạm sai lầm rồi", mà anh ta sẽ nói: "Để xem sai lầm này sẽ khiến cho mình nghĩ được cái gì?" sau đó anh ta sẽ biến dụng sai lầm này thành bàn đạp để đi tìm con đường mới giải quyết vấn đề.

Tha thứ là động lực quan trọng đối với sự trưởng thành của tâm hồn. Tha thứ có thể làm giải tỏa nỗi hận thù, xây dựng lại thái độ thân thiện giữa con người với con người. Những người cố chấp thường là cho rằng mình là người thông minh, nhưng nếu nhìn xa hơn nữa sẽ thấy họ chẳng có gì là thông minh cả.

Bốn bước tạo nên khoan dung:

Nếu như nói khoan dung là phẩm chất cao đẹp, thì tất nhiên nhiều người trong số chúng ta không có được lòng nhân từ này. Tha thứ cho người đã từng làm tổn thương đến bạn sẽ đem lại sự hòa bình cho bạn. Nếu như bạn không muốn quên đi sự căm tức do chuyện nhỏ trong quá khứ tạo nên thì bạn sẽ không thể nào cảm nhận được sự thanh thản. Ngoài ra, nghiên cứu khoa học cho thấy; Khoan dung khiến cho con người khỏe mạnh hơn. Nếu như đối với bạn khoan dung là một việc hết sức khó khăn thì bốn bước dưới đây sẽ giúp bạn biết cách tha thứ cho người khác.

1. Không nên chờ đợi người khác đến xin lỗi. Thông thường một khi chúng ta quyết tâm chờ đợi đối phương đến xin lỗi thì sẽ phải mất đến mấy năm để tiêu tan nỗi tức giận. Người phải trả giá lại chính là chúng ta. Điều này chẳng khác gì trao sự bình an vào tay đối phương, để cho đối phương làm chủ tâm trạng của mình. Bởi vì chỉ cần bạn nghĩ đến chuyện không vui đó là bạn ngay lập tức nổi giận và cảm thấy bị tổn thương.
2. Hãy thông cảm cho đối phương, người ta làm như vậy có lẽ là do vô ý, sợ hãi hoặc đau khổ. Bạn có thể thử đặt mình vào địa vị của người đó hoặc đứng trên góc độ của người đó viết cho mình một lá thư, có thể thử bào chữa cho đối phương.
3. Hãy thử nghĩ đến cảm giác nhẹ nhõm sau khi được người mình yêu quý tha thứ cho mình. Ai cũng có thể sẽ phạm sai lầm, liệt kê ra những khuyết điểm và thất bại của mình sẽ đau khổ hơn rất nhiều so với trách người khác, nhưng làm như vậy sẽ có lợi cho việc cân bằng tâm lý. Hãy thử tưởng tượng một ngày nào đó bạn đắc tội với 1 người mà bạn quý mến, nhưng người đó lại đại lượng tha thứ cho bạn, tâm trạng của bạn sẽ ra sao?
4. Hoàn thành động tác kết thúc có tính tượng trưng. Khi bạn quyết định tha thứ cho đối phương, nếu như không có người đến giúp bạn hoàn thành sự bày tỏ này, có lẽ bạn cũng khó có thể biết được mình đã thực sự tha thứ hay chưa, vì vậy bạn có thể tự tìm cho mình một phương thức hợp lý, ví dụ như nâng một hòn đá lên cao, khi bạn quyết định tha thứ thì hãy ném nó đi; hoặc thắp lên ngọn nến rồi tưởng tượng là sự tức giận của mình đã tan vào ngọn lửa này rồi.

Cần phải ghi nhớ: Khoan dung không có nghĩa là bạn sẽ quên đi ngay sau khi bạn quyết định tha thứ, cảm giác tổn thương thông thường vẫn còn tồn tại trong một khoảng thời gian rất dài sau đó. Thậm chí có lúc bạn lại cần phải tha thứ một lần nữa.

Nhưng theo nghiên cứu của Đại học Starford thì người đã tha thứ cho đối phương sẽ cảm thấy chuyện đã từng làm cho họ đau khổ và căm giận sẽ không còn khiến cho họ đau khổ nữa.

Tha thứ cho người khác có lúc giống như tấm gương phản chiếu sự khoan dung của bạn đối với chính bản thân mình.

NÊU TẮM GƯƠNG CHO CON CÁI

Con cái là sự tiếp nối sự sống của bạn, bạn cần phải chuyên tâm gắng sức để hình thành cho con cái phẩm cách cao thượng lành mạnh. Con cái luôn luôn trưởng thành trong sự dạy dỗ, đùm bọc và chở che của bố mẹ, vì vậy phương pháp giáo dục tốt nhất là lấy mình là gương.

Hai câu chuyện dưới đây đều cho thấy hành vi gương mẫu của bậc làm cha mẹ sẽ đem lại sức mạnh cho con cái.

Năm ấy, cậu ta mới 11 tuổi, cậu ta có cơ hội đi câu cá ở ngôi nhà gỗ của nhà cậu nằm trên một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ.

Vào lúc hoàng hôn cậu ta theo bố đi thả câu, cậu mắc mồi vào lưới câu rồi buông câu. Mỗi câu phá vỡ mặt nước phẳng lặng, dưới ánh nắng chiều tà, mặt nước gợn lên những vành sóng tròn, khi mặt trăng nhô lên in bóng trên mặt hồ, những vành sóng lấp lánh những ánh bạc.

Bỗng cần câu trĩu xuống, cậu ta biết ngay một chú cá to đã mắc câu, bố cậu ta nhìn cậu ta đùa nghịch chú cá với một ánh mắt khen ngợi.

Cuối cùng cậu ta từ từ lôi chú cá đã kiệt sức lên khỏi mặt nước. Đó là một chú cá rô to mà cậu ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Dưới ánh trăng sáng, hai bố con quan sát chú cá to này. Cái mang của nó cứ phập phồng liên hồi. Bố cậu ta nhìn vào đồng hồ lúc đó là 10h đêm- còn cách thời gian câu cá rô 2 tiếng nữa.

"Con à, con phải thả ngay con cá này ra". Ông bố nói.

"Tại sao", cậu ầm ừ gào lên.

"Vẫn còn có những con cá khác". Bố cậu ta nói

"Nhưng sẽ không còn con nào to như thế này? Cậu ta lý sự.

Cậu ta nhìn bốn xung quanh hồ, dưới ánh trăng chẳng có chiếc thuyền câu nào, và cũng chẳng có khách câu nào cả, sau đó cậu ta lại quay sang bố mình.

Tuy không có ai nhìn thấy 2 bố con họ, cũng chẳng thể có ai biết được chú cá này cậu được vào lúc nào, nhưng nghe khẩu khí cương quyết của bố, cậu ta biết rằng quyết định sẽ không thể thay đổi được, cậu ta đành phải miễn cưỡng chậm rãi tháo lưới câu ra khỏi mồi con cá rồi từ từ thả nó xuống nước.

Chú cá quẫy mạnh 1 cái lặn sâu vào trong làn nước. Cậu ta thầm nghĩ, cả đời mình cũng sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy chú cá rô to như thế này.

Đó là chuyện của 34 năm về trước, bây giờ cậu ta đã trở thành một kiến trúc sư nổi tiếng. Bố cậu ta vẫn sống ở ngôi nhà gỗ nhỏ giữa hồ, và cậu ta vẫn thường đưa con cái về nơi đó câu cá.

Đúng như cậu ta đã dự liệu, từ lần sau cậu ta không bao giờ câu được con cá nào to bằng con cá cậu ta đã câu được vào buổi tối cách đây mấy chục năm. Nhưng hình ảnh chú cá rô đó cứ

luôn hiện lên trước mắt cậu ta - cứ mỗi khi cậu ta gặp phải vấn đề về đạo đức, thì lại nhìn thấy chú cá Rô to đó.

Câu chuyện thứ 2.

Mike dắt 3 đứa con hồ hởi phấn khởi đi đến bên quầy bán vé của rạp chiếu phim: "Tôi muốn mua 4 vé, 1 vé người lớn, 3 vé trẻ em" Mike nói người bán vé.

"Thưa ngài, trẻ em trên 6 tuổi phải mua nửa vé, dưới 6 tuổi miễn phí", "Vậy thì mua 2 vé, đứa lớn nhất mới 6 tuổi, còn hai đứa kia sinh đôi mới 4 tuổi".

Người bán vé đưa vé cho Mike, rồi cười nói: "Thực ra, nếu như ông không nói thì tôi cũng không thể nào nhận biết được cháu lớn nhà ông đã được sáu tuổi hay chưa".

"Nhưng các con tôi thì biết đấy" Mike nghiêm túc nói.

Nhà giáo dục học nổi tiếng của Liên Xô cũ Sukhomnhixkin từng ví trẻ em với tảng đá hoa kim cương, ông nói rằng muốn tạc được bức tượng từ hòn đá này cần phải có 6 nhà điêu khắc: gia đình, nhà trường, tập thể xung quanh đứa trẻ, bản thân đứa trẻ, sách báo và nhân tố xuất hiện ngẫu nhiên. Nhìn vào thứ tự các thành phần, gia đình được xếp vào vị trí số 1, có thể thấy tầm quan trọng của gia đình đối với quá trình hình thành nhân cách của đứa trẻ như thế nào.

Điều đáng tiếc là, rất nhiều ông bố bà mẹ trong cuộc sống hiện thực lại không thể nêu được tấm gương để cho con cái noi theo, thậm chí bỏ mặc. Thường ngày khi dạy dỗ con cái thì có vẻ nghiêm khắc lắm, toàn là những đạo lý cao đẹp. Trong khi hành động cụ thể thì hoặc là vô tình, hữu ý, hoặc là ý thức được hoặc là không ý thức được chiều con một cách quá mức, và nghĩ mình là bố mẹ thì thế nào mà chẳng được. Nếu như đến lượt con cái phải làm việc, thì rất nhiều ông bố bà mẹ lại cảm thấy không yên tâm, hoặc không nỡ thấy con mình phải chịu khổ, luôn luôn tìm mọi cách để từ chối và can thiệp vào, vô hình trung đã tước mất quyền học tập và rèn luyện của con cái. Điều mà trong giáo dục tối kỵ là những ông bố bà mẹ trước mặt con cái thì nói một đằng nhưng quay lưng ra đằng sau thì lại làm một nẻo. Ví dụ như có rất nhiều ông bố bà mẹ luôn dạy các con phải có chí khí lớn, có khí phách anh hùng... nhưng bản thân mình thì lại không thể thoát ra khỏi các sòng bạc; có bậc phụ huynh dạy con phải thật thà giữ chữ tín, nhưng bản thân mình thì lại gian dối lừa đảo, không từ một thủ đoạn nào; có ông bố, bà mẹ dạy con cái đối với mọi người phải nhân từ, văn minh lễ phép, nhưng bản thân mình thì lại thường xuyên văng tục chửi bậy, thậm chí thương cảng chân hạ cảng tay với người khác, ví dụ như thế này không thể nào đếm xuể. Con cái tai nghe mắt thấy lời nói mâu thuẫn với hành động của bố mẹ, vô hình trung đã dần dần bị ảnh hưởng, như vậy thì khó có thể hình thành lập trường, quan điểm, thái độ đối nhân xử thế và quy phạm hành vi đúng đắn được. Như vậy thì cho dù những đạo lý mà cha mẹ muốn dạy cho con cái có giảng thấu đáo và hoàn hảo đến đâu thì cũng khó tránh khỏi trở thành những thứ vô nghĩa và không có sức thuyết phục. Đối ngược hẳn với điều này, có nhiều bậc cha mẹ chẳng cần giảng giải đạo lý gì, nhưng lại có thể dùng phẩm cách cao thượng, lời nói đi đôi với việc làm, để hình thành nên cho con cái tâm lý cá nhân và phẩm chất đạo đức cao đẹp.

Giáo dục trong gia đình là một môn nghệ thuật, là một học vấn, vừa sâu xa lại vừa đơn giản. Điều cốt lõi là yêu cầu các bậc cha mẹ cần phải có lời nói đi đôi với việc làm. Trong môi trường gia đình, mỗi lời nói, cử chỉ của bố mẹ đều ảnh hưởng đến con cái, chúng sẽ học theo ngay. Muốn giáo dục trong gia đình đạt được kết quả tốt, vừa phải chú trọng lời nói lại vừa phải chú trọng việc làm. Nói một cách khác trong quá trình dạy dỗ con cái bố mẹ cần phải kết hợp lời nói với việc làm, muốn con cái làm được việc gì thì trước tiên cha mẹ phải làm được việc đó.

Vì thế mà người ta thường nói: Bản thân mình đúng thì không cần nói mọi người cũng nghe

theo, còn nếu như mình không đúng thì có nói cũng chẳng ai nghe. Bố mẹ là những người thầy đầu tiên của con cái, con cái là bóng hình của bố mẹ. Khi bố mẹ dạy dỗ con cái, điều quan trọng đối với con cái không phải là xem bố mẹ giảng được bao nhiêu đạo lý, mà là xem xem hành động của bố mẹ mình như thế nào. Chỉ cần bố mẹ nêu được tấm gương, thì hiệu quả giáo dục trong gia đình được sinh ra bởi sự cảm hóa và uy lực sẽ là vô cùng to lớn.

Nhà thơ người Anh Donothry đã có bài thơ nổi tiếng. *"Điều gì ảnh hưởng đến con bạn"*.

Phê bình sẽ khiến cho con bạn học được cách khiển trách.

Thù hận sẽ khiến cho con bạn học được cách đấu tranh

Sợ hãi sẽ khiến cho con bạn rụt rè e sợ.

Tiếc nuối sẽ khiến cho con bạn than thở số phận

Chế giễu sẽ khiến cho con bạn e thẹn xấu hổ.

Đố kỵ sẽ khiến cho con bạn học được ngưỡng mộ

Trách móc sẽ khiến cho con bạn xấu hổ tự ti

Khích lệ sẽ khiến cho con bạn tăng thêm tự tin

Khoan dung sẽ khiến cho con bạn kiên trì bền bỉ

Khen ngợi sẽ khiến cho con bạn tự tôn tự quý trọng

Chia sẻ sẽ khiến cho con bạn khẳng khái độ lượng

Thành thực và công bằng sẽ khiến cho con bạn hiểu được chân lý và chính nghĩa

Yên ổn sẽ khiến cho con bạn tin vào mình, tin vào người

Thân thiện sẽ khiến cho con bạn cảm thấy tình thương yêu bao phủ trần gian

Nếu như bạn luôn điềm đạm thì con bạn sẽ điềm đạm và hòa nhã trong đối nhân xử thế.

Điều gì ảnh hưởng đến con bạn?

Hỡi các bậc cha mẹ, hãy nêu tấm gương cho con cái!

40 điều trong giáo dục con cái:

1. Đối với tất cả các câu hỏi của con cái, đều phải trả lời thành thực.
2. Cần phải tôn trọng và đối xử hợp lý đối với các ý kiến của con cái.
3. Đóng một cái giá để cho con cái trưng bày những tác phẩm của mình.
4. Không nên vì trong phòng hoặc trên bàn của con cái lộn xộn mà mắng chửi.
5. Hãy dành ra một căn phòng hoặc một góc căn phòng để cho con cái vui chơi.
6. Hãy nói cho con cái biết bản thân chúng đã rất đáng yêu rồi không cần phải vất vả thể hiện nữa.
7. Hãy để cho con cái làm những việc mà chúng có khả năng làm được.
8. Giúp cho con cái lập một kế hoạch và nghĩ ra một cách hoàn thành kế hoạch đó.
9. Đưa con cái đến chơi ở nơi mà chúng thích thú.

10. Hướng dẫn con cái làm các bài tập.
11. Hướng dẫn con cái có các mối quan hệ lành mạnh với những đứa trẻ thuộc những tầng lớp văn hóa khác nhau trong xã hội.
12. Bố mẹ cần phải hình thành những thói quen và hành vi hợp lý để cho con cái học theo.
13. Tuyệt đối không được chê con cái kém hơn những đứa trẻ khác.
14. Cho phép con cái tham gia vào công việc nhà và công tác xã hội.
15. Cung cấp sách báo, tài liệu cho con cái, để cho chúng tự do làm những việc mà chúng thích.
16. Dạy cho con cái cách quan hệ với mọi lứa tuổi trong xã hội.
17. Đọc cho con cái nghe những điều khác nhau theo định kỳ.
18. Hình thành thói quen đọc sách cho con cái ngay từ khi còn nhỏ.
19. Khích lệ con cái sáng tác các câu chuyện và đưa ra những ý tưởng.
20. Đối xử hợp lý với yêu cầu cá nhân của con cái.
21. Mỗi ngày bớt một chút thời gian để chơi cùng con cái.
22. Không dùng những lời lẽ để lăng nhục con cái.
23. Không được chế giễu sai phạm của con cái.
24. Khích lệ con cái đọc thơ, kể chuyện, ca hát.
25. Để cho con cái độc lập suy nghĩ các vấn đề.
26. Lập kế hoạch thực nghiệm giúp con bạn hiểu biết nhiều hơn.
27. Cho phép con bạn chơi với các vật thải vô độc hại.
28. Khích lệ con bạn phát hiện vấn đề, và tự giải quyết vấn đề.
29. Khi con cái làm việc, luôn cố gắng tìm ra điểm tốt đáng khen ngợi.
30. Không được khen ngợi con cái một cách quá mức, sáo rỗng.
31. Nhìn nhận một cách trung thực tình cảm của mình đối với con cái.
32. Bố mẹ và con cái cùng nhau thỏa thuận vấn đề.
33. Để cho con cái có cơ hội quyết định.
34. Giúp cho con cái trở thành một người có cá tính.
35. Hướng dẫn con cái tìm kiếm những chương trình đáng xem trên ti vi.
36. Khuyến khích con cái nhận thức một cách đúng đắn tài cán và năng lực của mình.
37. Không được có thái độ coi thường thất bại của con cái. Cần phải thẳng thắn nói với chúng: "Bố mẹ cũng chưa chắc làm được".
38. Khuyến khích con cái hình thành lối sống độc lập.
39. Tin tưởng con cái
40. Hãy để cho con cái độc lập hoàn thành các công đoạn quan trọng trong công việc của chúng, cho dù là kết quả có đi đến đâu chăng nữa.

HÃY QUAY MỘT ĐOẠN PHIM VỀ MÌNH XEM TRONG MẮT NGƯỜI KHÁC MÌNH NHƯ THẾ NÀO?

Có một đệ tử xuất gia tìm đến một người thầy trí tuệ cao siêu, hàng ngày cậu ta luôn theo sát bên sư phụ và cứ luôn mồm hỏi mãi một câu hỏi: "Thưa thầy! cái gì là giá trị đích thực của con người". Anh ta đã hỏi nhiều đến nỗi làm cho sư phụ phát bực mình lên.

Một ngày sư phụ lấy từ trong phòng ra một viên đá rồi nói với cậu ta: "Con hãy đem viên đá này ra chợ bán thử. Nhớ là không được bán thật đâu nhé, chỉ cần xem xem người ta trả giá cao nhất là bao nhiêu là được rồi".

Cậu đệ tử bèn mang viên đá ra chợ rao bán, có người nói viên đá này vừa to vừa đẹp bèn trả giá 2 đồng; Có người lại nói viên đá này có thể làm quả cân được bèn trả 10 đồng. Ông đi qua bà đi lại cũng chỉ trả đến mức 10 đồng là cao nhất. Cậu đệ tử vui sướng chạy vội về nói với sư phụ "Thưa thầy, hòn đá vô dụng này không ngờ lại có thể bán được những 10 đồng, con bán nó đi nhé?".

Sư phụ vội nói: "Chưa thể bán được, con hãy đem nó đến chợ kim hoàn xem mọi người trả bao nhiêu, nhớ là chưa được bán thật đâu nhé".

Cậu đệ tử này liền mang viên đá đến chợ kim hoàn, ngay người đầu tiên cũng đã trả giá tới 1000 đồng. Người thứ 2 trả lên tới 10.000 đồng, người trả giá cao nhất lên tới 100.000 ngàn đồng. Cậu đệ tử mừng vui chạy như bay về nhà bẩm báo với sư phụ kết quả bất ngờ này.

Sư phụ nói với cậu ta: "Con lại mang viên đá này tới chợ Châu Ngọc đắt nhất để xem họ trả giá như thế nào!".

Cậu đệ tử bèn đi ngay. Ngay người đầu tiên đã trả giá tới 100.000 đồng, nhưng cậu ta không bán, sau đó giá được trả mỗi ngày một tăng, 200.000 đồng rồi 300.000 đồng cứ thế cho đến lúc người mua phải phát bực lên, yêu cầu anh ta ra giá. Đến nước này cậu ta đành phải nói thật với khách hàng là sư phụ không cho phép cậu ta bán nên cậu ta phải đem nó về. Về đến nhà cậu ta nói với sư phụ: "Thưa thầy! thật không ngờ viên đá này lại có thể bán được tới hàng trăm ngàn".

Sư phụ chậm rãi nói: "Đúng thế, bây giờ ta không thể dạy cho con biết giá trị của con người vì con luôn nhìn đời với con mắt thị trường. Giá trị của con người nằm trong lòng mỗi con người, trước tiên phải có con mắt Châu Ngọc tốt nhất thì mới có thể nhìn thấy được giá trị đích thực của mỗi người".

Giá trị của con người không thể đánh giá được từ bề ngoài, mà nó phải do chính con người tự định ra. Giá trị của mỗi con người chúng ta đều là tuyệt đối. Kiên trì giá trị tối cao của mình, tiếp nhận mình, rèn luyện mình. Dành không gian cho sự trưởng thành của mình, mỗi người chúng ta đều có thể trở thành "vật báu vô giá".

Bạn có thể nghĩ ra được loài sinh vật nào không cảm thấy mình vô dụng, thấp kém hơn loài người không. Thủy Tiên sẽ không bao giờ nhìn khắp vườn hoa mà nghĩ rằng: "Mình không đẹp bằng cây Thủy Tiên khác". Một con chồn hôi sẽ không bao giờ ngưỡng mộ con Chồn hôi khác

và nói: Họ kiếm được biết bao nhiêu là thức ăn rồi! Mình không may mắn bằng họ được. Một con chim sẽ không bao giờ dừng lại và đậu trên cành cây lắng nghe tiếng hót của con chim khác rồi thở than: "Tiếng hót của mình mãi mãi kém xa mấy tiếng hót của họ, tốt nhất là mình không nên hót nữa thì hơn!".

Tự nhiên sẽ nói cho bạn biết bất cứ sinh vật nào cũng có giá trị của nó, có tầm quan trọng và cống hiến của nó. Emerson đã từng nói: "Cổ đại là cái gì? Chính là một loài thực vật chưa được phát hiện ra tác dụng". Mỗi một cây Thủy Tiên, một con Chồn hôi, một con chim, thậm chí một ngọn cỏ dại đều có những cách thức khác nhau để thể hiện tiềm năng của mình. Mỗi một loài sinh vật đều có cách biểu cảm hương thơm, khả năng, kỹ xảo, âm thanh của mình. Chỉ có loài người do thiếu lòng tự tôn nên dằn vặt mình. Hãy ghi nhớ là cần phải học cách yêu thích bản thân mình. Khi chúng ta yêu thích bản thân mình thì cũng sẽ có được sự yêu thích của người khác. Trước khi trở nên đáng yêu đối với người khác thì hãy trở nên đáng yêu với chính bản thân mình đã. Bạn thích người không kiềm chế được, không còn khả năng lựa chọn nào khác, đành phải "tự nguyện" "yêu bạn" hay là người biết mình có nhiều sự lựa chọn nhưng lại "lựa chọn" yêu bạn? Người nào khiến cho bạn rung động hơn? Sự lựa chọn của bạn cũng chính là sự lựa chọn của mỗi con người.

Trước tiên bạn cần phải yêu quý bản thân mình, nhưng bạn nhất định phải hiểu mình. Chỉ có hiểu mình mới biết yêu quý mình như thế nào, mới hiểu được mình muốn biểu đạt cái gì.

Tiếp theo bạn cần phải hình thành cho mình những cử chỉ nhã nhặn. Nhã nhặn không phải là "làm ra vẻ thế này thế nọ", mà là "tốn ít công sức nhất mà đem lại hiệu quả cao nhất". Hãy quan sát kỹ mình trong ống kính xem xem cử chỉ của mình có đúng mực không, nụ cười có thân thiện không, hãy mạnh dạn bình luận tổng thể cơ thể mình, bạn quan sát người khác như thế nào thì phải quan sát mình như thế đó. Bạn cần phải làm cho mình trở nên nhã nhặn lịch sự, phong độ ngời ngời, thì mới trở nên "sáng giá" trong mắt người khác.

Tiếp theo nữa là cần làm nhiều hơn những việc mà bạn tin là có thể làm được, và một trong những yếu tố quan trọng khiến bạn trở nên hoàn thiện là "tự tin". Có lòng tự tin rồi bạn mới có thể nhận thức rõ hơn giá trị của bản thân, một người vừa có giá trị lại vừa có lòng tự tin thì sao lại không có sức hấp dẫn được cơ chứ! Nhưng cần phải phân biệt được một cách rõ ràng sự khác nhau giữa tự tin và tự phụ, tự tin là "tin tưởng mình có thể làm được, "tự phụ" là "cho rằng chỉ có mình mới có thể làm được".

Sau cùng là trở thành một người hồn nhiên, vô tư, những người hiểu được bản chất của chính mình đều là người hồn nhiên, vô tư, bởi vì họ hiểu rõ "Chân, thiện mỹ" là một thể, họ quyết định sống trong chân lý, đồng thời họ cũng sống trong "cái đẹp".

CHỌN MỘT NGHỀ MÀ MÌNH THÍCH

Hãy lắng nghe Gibran giải thích ý nghĩa của làm việc.
 Các bạn thường nghe người ta nói: "Làm việc là tai họa, lao động là bất hạnh". Nhưng tôi thì lại nói với các bạn là khi các bạn làm việc là các bạn đã hoàn thành một phần giấc mơ của trần gian, nó sẽ chỉ cho bạn thấy giấc mơ bắt đầu từ khi nào. Khi bạn còn lao động cũng có nghĩa là bạn vẫn còn thực sự yêu quý cuộc sống.

Yêu cuộc sống trong lao động chính là đã thấu triệt sự huyền bí sâu xa nhất là cuộc sống.

Các bạn cũng đã nghe người ta nói rằng cuộc đời là đen tối. Khi bạn mệt mỏi bạn cảm thấy những câu nói của người mệt mỏi là có lý.

Tôi cũng sẽ nói cuộc đời là đen tối, trừ phi có sự khích lệ.

Tất cả sự khích lệ đều là mù quáng nếu như không có tri thức.

Tất cả tri thức đều trở nên vô nghĩa nếu như không có công việc.

Tất cả công việc đều trở nên vô nghĩa nếu như không có tình yêu.

Khi bạn làm việc nhiệt tình, thì bạn, loài người và thượng đế kết hợp thành một thể.

Làm việc là tình yêu có thể nhìn thấy được.

Trước khi tôi gặp cụ bà Aima, ý nghĩa đích thực của công việc hộ lý không hề như tôi vẫn tưởng. Hai chữ "hộ lý" là danh hiệu cao nhất của tôi, ai biết được công việc này lại đem đến cho tôi sự mệt mỏi và 3 việc đáng ghét: Tắm rửa cho bệnh nhân, dọn dẹp giường bệnh và chăm lo công việc vệ sinh của bệnh nhân.

Tôi mặc bộ đồ hộ lý vào rồi tiến vào phòng bệnh, người bệnh nhân đầu tiên mà tôi phải phục vụ là cụ bà Aima.

Cụ là một người gầy và nhỏ bé, tóc bạc trắng, người cụ như quả bí ngô chín nhũn..

"Cô đến đây làm gì?" cụ hỏi.

"Cháu đến giúp cụ tắm rửa chứ còn làm gì nữa" tôi lạnh lùng trả lời.

"Thế thì mời cô đi cho, hôm nay tôi không muốn tắm".

Điều làm tôi giật mình là từ hai mắt của cụ nước mắt trào ra lăn trên hai gò má. Tuy nhiên tôi không hề bận tâm lắm về điều này, tôi đã ép cụ phải tắm.

Ngày hôm sau, cụ bà Aima đoán chừng tôi sẽ lại đến nên đã chuẩn bị sẵn đối sách. Cụ nói: "Trước khi cô làm bất cứ việc gì, xin cô hãy giải thích cái định nghĩa của hai từ "hộ lý".

Tôi nhìn cụ với ánh mắt đầy nghi ngờ.

Tôi nói chống chế: "Cái này cũng rất khó nói, thì là chăm sóc một bệnh nhân".

Tôi vừa nói đến đây, cụ bà Aima ngay lập tức lật đật lên lấy ra một quyển từ điển rồi nói: "Đúng như tôi đã dự liệu, ngay đến việc phải làm cái gì cũng không rõ nữa." Cụ lật đến trang có đánh dấu sẵn rồi chậm rãi đọc to lên: "Trông nom, bảo vệ, giúp đỡ bệnh nhân và người già, chăm sóc, an ủi, yêu thương". Sau đó cụ gấp quyển sách lại rồi nói với tôi: "Này cô bé, ngồi xuống đây đi, hôm nay bà sẽ dạy cho cháu biết yêu quý là cái gì".

Tôi lắng nghe cụ nói, hôm đó và nhiều ngày tiếp theo cụ đã kể cho tôi nghe về cuộc đời cụ, cụ đã tận tình giảng giải cho tôi hiểu được những bài học của đời người. Sau cùng, cụ kể cho tôi nghe về cụ ông: "Ông ấy là một người nông dân cao to vạm vỡ, suốt đời mặc quần soóc, nhưng lại hay để tóc dài. Khi ông ấy đến tìm hiểu bà, ông ấy còn tha cả đất vào trong phòng khách. Trước đây bà vẫn tưởng mình sẽ lấy một người nho nhã, nhưng kết quả là bà đã lấy ông ấy. Vào đúng ngày tròn một năm sau ngày cưới, bà muốn có một tín vật cho tình yêu. Tín vật đó dùng đồng tiền vàng hoặc đồng tiền bạc, rồi khắc lên trên hình trái tim, hình bông hoa và tên của hai người nữa, sau đó dùng dây bạc khâu lại, và tặng cho bà vào ngày đặc biệt đó.

Ngày sinh nhật lần thứ nhất của đám cưới đã đến. Bai-ơn thức dậy rất sớm lên xe ngựa đi vào thành, bà đứng ở sườn núi đợi chờ ông ấy, bà cứ dõi mắt nhìn về phía trước mong chờ những làn bụi, tiếng vó ngựa từ phương xa khi ông trở về".

Nói đến đây mắt cụ dường như nhòa đi: "Ông ấy đã không bao giờ quay trở lại nữa. Ngày hôm sau có người phát hiện ra chiếc xe ngựa đổ, rồi họ mang đến cho bà một tin dữ và cả cái này nữa. "Bà cụ cẩn thận lấy từ trong túi ra một cái dây đeo cổ, cụ đã đeo nó suốt bao năm rồi nên trông nó rất cũ. Một mặt có khắc vành hoa kết hình trái tim, mặt kia có khắc dòng chữ: "Bai-ơn và Aima, tình yêu bất tử".

"Nhưng đây chỉ là một đồng tiền bằng đồng mà" tôi nói: "Chả phải là cụ đã nói là bằng vàng hoặc bằng bạc sao?".

Cụ đặt tín vật xuống, nước mắt đầm đìa nói: "Nói ra thật xấu hổ. Nếu như tối hôm đó ông ấy quay trở về thì cái mà bà thấy được có lẽ chỉ là đồng tiền bằng đồng mà thôi. Giờ đây cái mà bà nhìn thấy là tình yêu".

Rồi bà ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt sáng long lanh: "bà hy vọng cháu hiểu tất cả. Cháu gái, cháu là hộ lý, căn bệnh của cháu có lẽ cũng xuất phát từ điều này đây. Cháu chỉ nhìn thấy đồng tiền bằng đồng mà không nhìn thấy tình yêu. Hãy nhớ là đừng có bị lừa bởi đồng tiền đồng, cần phải tìm được tình yêu phía sau nó".

Sau đó tôi không bao giờ còn gặp lại cụ bà Aima được nữa, vì cụ đã qua đời vào đêm hôm đó. Món quà mà cụ tặng lại cho tôi đó là: "giúp tôi trân trọng và yêu quý công việc của mình - làm một người hộ lý tốt".

Tinh lực và trí lực của một con người là vô cùng hạn chế. Người mà tài gì cũng có thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ làm lên việc gì lớn cả. Napoléon đã từng nói: "Nghệ thuật của chiến tranh là tập trung binh lực tinh nhuệ nhất vào một điểm nào đó". Nghệ thuật của cuộc sống thì lại là lựa chọn một điểm đột để phá trong tấn công, rồi dốc hết sức xung kích. Việc lựa chọn nghề nghiệp không thể để mặc số phận, những người vừa mới vào nghề nên tự hỏi mình: "Mình làm gì thì thích hợp, mình có năng lực gì?". Nếu như không có đủ năng lực thì cố gắng cũng chỉ là vô ích. Nếu như bạn mạnh dạn và quả cảm thì chẳng thà đi làm phi công còn hơn là ngồi lì ở một cái văn phòng làm việc. Hơn nữa, một khi bạn đã quyết định lựa chọn rồi, thì bạn quyết không được hối hận, trừ khi phạm sai lầm lớn hoặc tổn thất nghiêm trọng bất ngờ.

Thông thường có rất nhiều người cảm thấy chán nản, bất mãn với công việc của mình mà sống một cách buồn bã. Nhưng nếu như chúng ta muốn thực sự có được niềm vui, thì nên coi

công việc là một niềm vui trong cuộc sống chứ không phải là một sự khổ sai. Vì vậy khi một người thợ trang điểm cho một cô dâu, anh ta sẽ coi đó như là một sự sáng tạo một tác phẩm nghệ thuật, vừa làm việc vừa thưởng thức cái vẻ đẹp đó; khi một họa sỹ hoàn thành tác phẩm của mình, không những không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại lại cảm thấy vui sướng và cảm động trước cái đẹp do mình sáng tạo ra.

Đời người là một quá trình với hàng chuỗi những sự lựa chọn, mỗi người đều lựa chọn một cách sống thích hợp cho mình, lựa chọn nghề nghiệp cũng phải như vậy. Khi chúng ta muốn làm việc gì thì cần phải có lòng quyết tâm không bao giờ hối hận, không được chần chừ lưỡng lự, nhìn ngang nhìn ngửa. Nếu như việc gì chúng ta cũng muốn làm thì kết quả có lẽ sẽ là chẳng làm tốt được việc nào cả. Người ta thường nói: "Một nghề thì sống, đồng nghề thì chết".

Đây là một điều mà mỗi chúng ta đều phải cần ghi nhớ kỹ.

Không được ân hận vì sự lựa chọn của mình, cần phải tăng thêm nghị lực thì việc làm mới có kết quả.

Cuộc sống vui hay buồn đều phụ thuộc vào chính bản thân chúng ta, khi chúng ta đã coi công việc là niềm vui trong cuộc sống thì hãy luôn vui vẻ với nó.

Vui vẻ làm việc, đây chính là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

CÓ HÀNH ĐỘNG THIẾT THỰC BẢO VỆ MÔI TRƯỜNG

Gần nhà tôi có một cái quán thịt chín, thỉnh thoảng tôi hay đến quán này mua thức ăn như thịt lợn quay mang về nhà ăn bữa trưa.

Tôi không bao giờ dùng các hộp giấy hay túi nilông của quán để đựng thức ăn mà luôn mang theo một cái cặp lồng để đựng thức ăn đã mua, làm như vậy khi về đến nhà sẽ đỡ phải đổ thịt ra đĩa. Tôi chỉ vào một miếng rồi bảo cô chủ cắt ra và thái sẵn cho tôi. Cô chủ mỉm cười nói với tôi: "7 đồng 2", khi tôi móc ví ra trả tiền thì cô nói với tôi giọng khen ngợi: "Thôi bác đưa cho cháu 7 đồng, còn 2 hào thì thôi. Cháu rất muốn cổ vũ mọi người nâng cao ý thức bảo vệ môi trường, cháu thực sự hy vọng ai cũng được như bác". Giống như đứa trẻ được phiếu bé ngoan tôi sướng điên lên. Hơn nữa tôi cũng đã nhận được một phần thưởng bảo vệ môi trường đó là cô chủ quán thịt đã lấy rẻ tôi 2 hào.

Có thể bạn sẽ cho rằng: 2 hào thì bỏ bèn gì! Nhưng tôi thì lại cảm thấy rất cảm động vì ý nghĩa của nó. Sau khi về đến nhà, tôi vui mừng khoe với tất cả mọi người về phần thưởng này. Trước tiên tôi gọi điện cho con trai đang ở nước ngoài để kể cho nó nghe chuyện này, rồi tôi lại kể cho những người khác nghe. Mọi người đều cảm thấy mơ hồ về chuyện này. Đúng vậy, món tiền thưởng 2 hào thì có gì là đặc biệt đâu cơ chứ!

Các nhà chính trị cứ luôn mồm nói đến "Thiết tha yêu nước", theo tôi "thiết tha yêu nước" còn có nghĩa là có một lối sống đẹp nữa. Lòng yêu thiết tha này được biểu hiện cụ thể như: Tiết kiệm nguồn tài nguyên năng lượng, giảm thiểu rác thải sinh hoạt, không gây ô nhiễm môi trường.

Trong những thứ gây ô nhiễm môi trường thì túi nhựa là dễ khắc phục nhất. Hồi tôi còn nhỏ, người lớn thường mang giỏ tre ra chợ mua các thứ, đậu phụ và thịt lợn đều được gói bằng lá sen. Tất cả những thứ đến từ tự nhiên sau cùng lại quay trở về với lòng đất. Tôi vẫn nhớ rất kỹ mấy câu thơ của nhà thơ nổi tiếng Dư Quang Trung, mấy câu thơ này tôi đã dạy cho các con của tôi khi chúng còn nhỏ.

Hãy dùng lá sen to

Gói vàng trắng mang về

Ép vào những trang thơ

Như con nhớ cha mẹ

Đúng vậy! dùng lá sen gói các thứ thật là đẹp và tiện lợi biết bao! chúng ta còn có thể dùng lá sen, lá trúc để gói cơm. Nhiều lúc chúng ta còn nhìn thấy người dân miền núi dùng ống trúc, ống nứa để đựng và nấu cơm.

Những cái túi nhựa mà chúng ta đang sử dụng hiện nay khác quá xa so với những cái dùng để đựng ngày xưa. Đây cũng chính là lý do tôi thường xuyên mang theo cái cặp lồng nhựa mỗi khi mua thức ăn. Tuy nhiên hành vi bảo vệ môi trường cũng đem lại cho chúng ta một số bất tiện, nhưng những điều bất tiện này chẳng qua chỉ là một cái giá quá rẻ mà chúng ta phải trả cho lòng yêu nước. Có không ít lần chủ cửa hàng này đã hỏi tôi tại sao không dùng túi nhựa,

vào lúc đó những người xung quanh sẽ giải thích giúp tôi: Bà ấy muốn bảo vệ môi trường.

Tôi vô cùng vui mừng và cảm động vì họ đã hiểu tôi. Món tiền thưởng 2 hào đó tuy là rất nhỏ nhưng lại là phần thưởng quý giá nhất trong đời tôi

"Chỉ khi nào cái cây cuối cùng bị chặt

Con sông cuối cùng bị nhiễm độc

Con cá cuối cùng bị bắt

Thì mọi người mới hiểu ra rằng tiền của là không thể ăn được..."

Những câu ca dao này của người Anh Điêng đã khiến cho người ta cảm thông không ngớt. Con người và tự nhiên giống như một đôi vợ chồng trọn đời bên nhau, bạn càng yêu quý người vợ, thì sẽ càng nhận được sự chăm sóc ấm áp; nếu như bạn ngang ngược bạo hành thì kết quả mà bạn phải chịu đó là sự lạnh lùng vô tình đến tàn nhẫn. Chúng ta thường dễ dàng quăng đi những cái hộp, lon đã dùng rồi ra khắp nơi nhưng lại rất ít khi nghĩ được rằng: Tự nhiên ban tặng cho con người những khoáng thạch, sau khi luyện sẽ biến thành kim loại quá trình này bao hàm sự ưu ái của tự nhiên và sự kết tinh thành quả lao động của con người. Có lẽ chỉ là do chúng ta tiện tay mà thôi! Nhu cầu quá lớn của con người đã sản sinh ra một nền công nghiệp khổng lồ, nền công nghiệp khổng lồ này đã khiến cho tài nguyên cạn kiệt, môi trường ô nhiễm, và rồi lại phải hao tổn sức lực và vật lực để đi đối phó với một vấn đề mới - một vấn đề làm cho chúng ta mệt mỏi và đau đầu đó là ô nhiễm môi trường.

Bảo vệ môi trường là nhiệm vụ và trách nhiệm chung của mọi người.

Yêu quý và bảo vệ môi trường không chỉ là một hành vi kinh tế mà còn là hành vi đạo đức. Cần phải dùng đạo đức để ràng buộc và chỉ đạo hành vi bảo vệ môi trường của con người, hãy bảo vệ môi trường ở mọi nơi, mọi lúc!.

BẮT CHUYỆN, LÀM QUEN VỚI NGƯỜI LẠ

Không ít người luôn có tâm lý e sợ những người lạ, ví dụ trong các cuộc họp chúng ta thường nghĩ đến lúc không biết nói gì hoặc không có gì đáng nói nữa.

Trên thực tế, bất kể là lúc nào, ở đâu, chỉ cần chúng ta gặp được người trông có vẻ thú vị thì trong lòng ngay lập tức cảm thấy bối rối không biết nên bắt đầu câu chuyện như thế nào. Chúng ta cần phải biết rằng vô tư thoải mái bắt chuyện với người lạ sẽ đem lại cho chúng ta những người bạn mới, từ đó làm cho cuộc sống của chúng ta thêm phong phú.

Bắt chuyện với người lạ thường đem lại cho chúng ta những điều mới lạ, thú vị cả đời khó quên - điều này giống như bạn liên tục mở các gói quà tặng, bạn không thể biết trước được bên trong là món quà gì. Điều hấp dẫn của người lạ đối với chúng ta đó là chúng ta chưa biết gì về họ cả. Những người mà trước đó chúng ta chưa từng gặp bao giờ còn có thể giúp cho chúng ta hiểu rõ hơn về mình. Bởi vì nhiều khi chúng ta có thể nói với người lạ những lời tâm sự mà chúng ta rất muốn nói ra nhưng lại không dám nói với người thân hoặc bạn bè, vì vậy những người lạ đã trở thành một tấm gương mới để chúng ta nhìn rõ chúng ta hơn.

Không ít trường hợp, chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ mà khiến cho hai người trở thành những người bạn tri kỷ của nhau. Có lẽ câu nói sau đây là hoàn có lý:

"Trên đời này không có những người lạ mà chỉ có những người bạn chưa quen biết nhau mà thôi".

Tôi lên chiếc xe buýt số 151, từ trong xe nhìn qua cửa kính, cảnh sắc mùa đông ở Chicago nói không ngoa một chút nào là cây cối trọc lốc, tuyết rơi thành đồng, những chiếc xe hơi chạy qua làm những vũng nước bắn bắn tung tóe lên.

Chiếc xe buýt chạy trên con đường dài gần mấy cây số trong công viên Lincol, nhưng chẳng có ai ngẩng nhìn cả. Tất cả hành khách chúng tôi đều mặc những bộ quần áo dày cộp ngồi chen chúc vào với nhau trên xe, tất cả dường như đều bị tiếng động cơ nhảm chán và không khí bí bách trên xe làm cho choáng váng buồn ngủ.

Chẳng ai nói gì cả. Đây là một trong những qui định bất thành văn khi bắt xe buýt đi làm ở Chicago. Mặc dù ngày nào cũng gặp nhau, nhưng mọi người lại ẩn sau những tờ báo, điều này thể hiện hết sức rõ ràng là: Mọi người đều muốn lợi dụng những tờ báo này để giữ khoảng cách với nhau. Khi chiếc xe buýt chạy gần đến những dãy nhà cao chọc trời lấp lánh ánh điện ở đại lộ Michigan, bỗng một giọng nói vang lên: "Chú ý! Chú ý!" rồi hàng loạt tiếng kêu sột soạt phát ra từ các tờ báo, mọi người đều ngẩng cổ lên. "Tôi là tài xế của các bạn".

Cả xe bỗng im phăng phắc, mọi người đều liếc nhìn vào cái bườu nhô ra phía sau gáy của anh ta, giọng của anh ta trở nên rất uy nghiêm:

"Đề nghị tất cả các quý khách bỏ báo xuống".

Các tờ báo lần lượt được hạ xuống. Người lái xe chăm chú chờ đợi. Tất cả chúng tôi gấp báo lại rồi đặt lên đùi.

"Bây giờ hãy quay sang đối diện với người ngồi bên cạnh, nào hãy quay đi!".

Điều ngạc nhiên là tất cả chúng tôi đều răm rắp làm theo, nhưng chẳng ai vui vẻ mỉm cười cả.

Đối diện với tôi là một người phụ nữ đã lớn tuổi, trên đầu bà ta quấn một chiếc khăn đỏ chói. Dường như ngày nào tôi cũng gặp bà ta. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau lặng lẽ chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của người lái xe.

"Bây giờ hãy nói theo tôi" anh ta nói với giọng nói như một người sỹ quan chỉ huy quân đội khi ra mệnh lệnh, "Xin chào buổi sáng".

Tất cả giọng nói của chúng tôi đều yếu ớt và không tự nhiên. Đối với rất nhiều người trong số chúng tôi, đây là câu nói đầu tiên trong ngày, tuy nhiên chúng tôi vẫn giống như học sinh tiểu học đồng thanh nói to với những người đối diện với mình 4 chữ này.

Tôi bỗng không nhịn được cười, đã cười thầm một mình. Tất cả chúng tôi sau cùng cũng thở phào nhẹ nhõm vì biết rằng không phải là bị bắt cóc hay bị cướp. Tuy vậy chúng tôi cũng phần nào ý thức được trước đây vì e ngại mà ngay cả những lễ nghi giao tiếp thông thường cũng quên đi mất, giờ đây cảm giác e ngại đó bỗng biến đi mất. Chúng tôi nói chuyện với nhau, giới hạn giữa 2 bên cũng tự nhiên biến mất.

"Xin chào buổi sáng" bốn chữ này nói ra thật chẳng khó khăn chút nào mà lại có ý nghĩa rất lớn. Một số người còn nói lại một lần nữa, cũng có mấy người còn bắt tay nhau, nhưng người khác thì cười nói vui vẻ. Người lái xe không nói gì thêm nữa vì anh ta biết rằng mọi việc đã tốt đẹp, cũng chẳng còn ai tiếp tục trốn mình sau tờ báo nữa. Lúc đầu mọi người đều cảm thấy khó chịu vì cái anh chàng lái xe quái gở này. Nhưng khi mọi người đã nói xong câu "Xin chào buổi sáng" rồi thì những câu chuyện vui vẻ của những người bắt xe buýt đi làm bắt đầu đồng loạt vang lên. Tôi nghe thấy những tiếng cười nói vui vẻ mà trước đây tôi chưa từng được nghe thấy trên chiếc xe buýt 151 này bao giờ.

Khi xe chạy đến bến tôi cần xuống, tôi quay sang chào người phụ nữ ngồi bên cạnh tôi rồi từ từ xuống xe, bốn chiếc xe buýt khác cũng lần lượt chạy đến những hành khách lục tục kéo nhau xuống xe. Những hành khách lên xuống bốn chiếc xe này cứ giống như là những hòn đá, họ im lặng chẳng nói gì và cũng chẳng làm gì cả, hoàn toàn không giống với những hành khách trên chiếc xe 151 tôi vừa đi.

Tôi mỉm cười nhìn những gương mặt vui vẻ lưu luyến của những hành khách trên chiếc xe 151 của tôi. Tôi bắt đầu một ngày mới với một tâm trạng hết sức vui vẻ, vậy là tôi đã có một sự khởi đầu cho một ngày mới tốt hơn mọi ngày trước đây.

Tôi đi được một đoạn rồi quay đầu lại nhìn người lái xe. Anh ta đang nhìn vào kính chiếu hậu để chuẩn bị cho xe rời bến, có lẽ anh ta không biết được rằng anh ta vừa mới làm nên một kỳ tích trong một buổi sáng sớm đầu tuần.

Rất nhiều người chỉ hạn chế mình trong phạm vi những người bạn quen thuộc hoặc những người bạn giống mình. Mặc dù trong cuộc đời họ luôn mong muốn kết bạn với những người lạ khác để mở rộng tầm mắt, để tăng thêm sự nhạy cảm đối với cuộc sống, nhưng họ cũng chỉ biết mong muốn không mà thôi, họ luôn sợ sẽ bị từ chối. Rất nhiều người đều muốn nói những lời mà người khác mong chờ, nhưng lại cảm thấy e ngại vì sợ người khác không giống mình. Nhưng cũng chính vì sự không giống này mà đời người mới có thể trở thành một vũ đài lớn. Nếu như chúng ta thẳng thắn chân thành với nhau, không vì mục đích gì khác ngoài việc hiểu biết lẫn nhau, thì chúng ta hoàn toàn có thể nói chuyện vui vẻ, hợp ý nhau, cảm thấy vui khi nhìn thấy nhau.

Khi lần đầu tiên nói chuyện với người lạ cần phải đi thẳng vào chủ đề ngay. Những lời nói trống tuếch và vô bổ, những vấn đề trên trời dưới biển chỉ làm cho người ta thêm chán ghét. Bạn cần phải quan tâm thực sự đến những chuyện mà người ta đang nói, có như vậy mới nói đúng vào trọng tâm của đối phương đang cần. Sau đó bạn hãy chờ xem đối phương phản ứng thế nào. Đối phương chắc chắn sẽ có phản ứng bởi vì ai cũng cảm thấy vui sướng khi người khác quan tâm và hiểu mình.

Sẽ chẳng có ai muốn đem vật báu của mình ra cho người mà mình chẳng có chút cảm tình nào xem cả. Nhưng khi anh ta nhìn thấy niềm vui mà chúng ta có được từ cuộc nói chuyện với anh ta, anh ta sẽ gắng hết sức làm cho chúng ta vừa lòng, để kéo dài sự vui sướng của chúng ta. Tại sao anh ta lại làm như vậy? Điều này thật là đơn giản bởi vì ai cũng hiểu được rằng: Niềm vui lớn nhất của mình là mang lại niềm vui cho người khác.

Bạn hoàn toàn có thể đổi tiền lẻ cho một người lạ khi anh ta mua đồ mà không có tiền lẻ; bạn có thể chủ động bắt chuyện với người lái xe Taxi; bạn không nên bận tâm tới việc người lạ dò vô ý đụng vào bạn... Xin bạn hãy tin rằng trong thế giới của những người lạ, còn rất nhiều tấm lòng thương thiện và chất phác. Một phần ý tốt đối lại vạn phần cảm động.

Chúng ta cần có sự kích thích từ phía người lạ - một người khác với chúng ta tạm thời là một người bí ẩn. Các cuộc gặp gỡ với người lạ ít nhiều cũng sẽ có ảnh hưởng đối với bạn. Nhiều khi cảm giác đôi bên tâm đầu ý hợp, tâm hồn hòa hợp sẽ khiến cho người ta cả đời không quên, một lần gặp gỡ có thể sẽ trở thành một phần của cuộc đời bạn.

Ngoài ra, kết bạn với người lạ có thể sẽ giúp cho chúng ta có một chút cống hiến với thế giới. Bởi vì chúng ta có thể vì điều này mà không coi những người khác mà lúc đầu chúng ta cảm thấy khác lạ là người lạ nữa, mà coi họ cũng là người giống như mình.

Trên thế giới có biết bao nhiêu là người. Vì vậy bạn hãy mở rộng cánh cửa trái tim bạn để đón nhận tình hữu nghị.

HÃY BÀY TỎ SỰ CẢM ƠN TRONG LÒNG MÌNH

Bạn có được những món quà tuyệt diệu như ngoài hôm nay, bạn cần phải chân thành cảm ơn; cảm ơn những người xung quanh bạn, cảm ơn Thượng Đế đã ban tặng cho bạn một thân thể khỏe mạnh, cảm ơn những kinh nghiệm mà bạn đã trải qua. Cảm ơn những tình cảm mà bạn cảm nhận được, cảm ơn sự kỳ diệu của thế giới mà bạn đang nhìn thấy, cảm ơn tấm lòng tốt của mọi người.

Hãy cảm ơn người đã làm bạn tổn thương, vì anh ta đã rèn luyện ý chí cho bạn.

Hãy cảm ơn người đã làm cho bạn ngã, vì anh ta đã rèn cho đôi chân bạn thêm cứng.

Hãy cảm ơn người đã lừa dối bạn, vì anh ta đã cho bạn khôn ngoan hơn.

Hãy cảm ơn người đã miệt thị bạn, vì anh ta đã đánh thức lòng tự tôn của trong lòng của bạn.

Hãy cảm ơn những người đã bỏ rơi bạn, vì anh ta đã rèn cho bạn tính độc lập.

Hãy cảm ơn tất cả những người đã giúp bạn trưởng thành.

Hãy cảm ơn thất bại, vì nó khiến cho bạn trở thành người có bản lĩnh và kinh nghiệm.

Hãy cảm ơn thành công, vì nó làm cho cuộc đời bạn tươi đẹp và rực rỡ.

Hãy cảm ơn những tràng vỗ tay và những lời khích lệ, bởi vì nó mà bạn hiểu và ý thức rõ hơn về mình.

Hãy cảm ơn tất cả.

Cảm ơn tất cả những người đã làm nên con người bạn!

Khi Lisa, Shara và Drey vẫn còn nhỏ, mỗi khi chúng phải cảm ơn ai, thì chúng chỉ việc nói ra sau đó tôi phải viết thay cho chúng. Nhưng khi chúng đã lớn hơn, có thể tự viết thiệp cảm ơn, thì tôi cứ phải thúc giục năm lần bảy lượt chúng mới chịu viết. Tôi cứ phải thường xuyên hỏi chúng: "con đã viết thư cho ông để cảm ơn ông đã tặng cho con quyển sách này chưa đấy? hoặc "Dì Thomlas tặng con chiếc áo len, con đã cảm ơn dì chưa?" Câu trả lời của chúng thường là ập a ập úng hoặc chỉ nhún nhún cái vai.

Năm đó khi lễ giáng sinh vừa qua, tôi đã thúc giục lũ con tôi mấy ngày liền, nhưng không đứa nào có phản ứng gì cả, tôi cáu tiết tuyên bố: "Trước khi thiệp cảm ơn được viết xong và bỏ vào hòm thư, không đứa nào được phép mặc áo mới hoặc chơi đồ chơi mới". Nhưng chúng vẫn cứ chần chừ chừ chừ như trước đây, thậm chí còn trách tôi.

Tôi bỗng nảy ra 1 kế. "Mọi người hãy lên xe!" tôi nói với chúng.

"Đi đâu hả mẹ?" Shara hỏi tôi một cách ngạc nhiên.

"Đi mua quà giáng sinh".

"Chả phải là giáng sinh đã qua rồi sao?" con bé cãi lại.

"Không được nhiều lời" tôi nghiêm mặt nói với chúng.

Khi các con tôi đã lên xe rồi tôi bèn nói với chúng: "Mẹ muốn cho các con biết được để có được những món quà tặng cho các con, người khác phải mất bao nhiêu thời gian".

Tôi nói với Drey: "Con hãy ghi lại thời gian bắt đầu xuất phát".

Khi đến thị trấn, Drey lại ghi lại thời gian đến. Ba đứa nhỏ theo tôi vào cửa hàng lưu niệm giúp tôi chọn quà cho dì chúng. Sau đó tất cả lên xe về nhà. Ba đứa nhỏ vừa xuống xe đã chạy ngay đến chỗ mấy cái ván trượt tuyết. Tôi vội ra lệnh: "Không được phép chơi, còn phải về nhà gói quà nữa", lũ trẻ tiu nghỉu quay trở về nhà.

"Drey con có ghi lại thời gian về đến nhà không vậy?"

"Có ạ" Drey gật đầu trả lời.

"Tốt lắm, bây giờ con hãy ghi lại thời gian gói quà đi".

Khi lũ trẻ gói quà sinh nhật tôi, tôi pha ca cao cho chúng, sau cùng thì chúng cũng đã gói xong.

"Tất cả mất bao nhiêu thời gian rồi?" Tôi hỏi Drey.

"Từ nhà đến thị trấn mất 28 phút, mua quà mất 15 phút quay về đến nhà mất 38 phút", Drey đọc to.

"Gói mấy món quà này mất bao nhiêu thời gian" Lisa hỏi

"Hai chị đều dùng 2 phút để gói được một cái" Drey trả lời.

"Mang những món quà này đến bưu điện cần bao nhiêu lâu?" tôi hỏi

Drey nhắm tính rồi nói: "Cả đi lẫn về 56 phút, cộng cả thời gian xếp hàng ở bưu điện thì phải mất tới 71 phút".

"Thế để tặng được cho người khác món quà thì phải mất tất cả bao nhiêu thời gian?"

Drey cộng cộng trừ trừ rồi nói: "2 tiếng 34 phút".

Bên cạnh cốc Cacao của mỗi đứa tôi đều đặt một tờ giấy, một chiếc bút và một chiếc phong bì, tôi nói với chúng: "Bây giờ thì hãy viết lời cảm ơn. Phải viết rõ là đã nhận được quà gì, và cảm thấy rất vui sướng".

Lũ trẻ lặng lẽ suy nghĩ một lúc sau những tiếng viết sột soạt trên mặt giấy vang lên.

"Mất 3 phút rồi đấy". Drey vừa nói vừa dán phong bì lại.

Nghe xong câu nói này tôi không nhịn được bực mình: "Người khác chọn mua một món quà đầy ý nghĩa rồi lại phải gửi cho các con, tổng cộng phải mất đến hơn hai tiếng rưỡi đồng hồ, mẹ chỉ yêu cầu các con dùng có 3 phút để viết thiệp cảm ơn, lẽ nào đây là một yêu cầu quá đáng sao? Lũ trẻ cúi đầu nhìn xuống bàn lắc lắc cái đầu.

"Tốt nhất là ngay từ bây giờ các con nên hình thành thói quen, sớm muộn gì các con cũng phải viết rất nhiều thiệp cảm ơn.

Drey thở dài hỏi: "Mẹ lấy ví dụ xem nào?".

"Ví dụ như có người mời các con ăn cơm trưa hay cơm tối, hoặc mời con đến nhà họ chơi vào cuối tuần, hoặc là có người bỏ thời gian và công sức để cho con những lời khuyên quý báu khi con quyết định chọn trường đại học nào hay chọn làm nghề gì".

"Thế khi con nhỏ mẹ có phải viết những thứ này không?" Drey hỏi tôi.

"Đương nhiên rồi".

Tôi chợt nhớ đến ông Jack. Ông là em út của ông nội tôi, nhà ở bang Massachusett, hồi nhỏ tôi chưa từng được gặp ông, nhưng giáng sinh năm nào tôi cũng nhận được một món quà do ông tặng. Ông bị mù cả hai mắt, cứ mỗi dịp giáng sinh đến, đứa cháu gái sống ở nhà bên cạnh lại sang giúp ông viết những tấm séc 5USD, sau đó gửi đi cho các cháu và chắt của ông. Mỗi lần nhận được món quà này, tôi đều viết thư cảm ơn ông và nói cho ông biết tôi sẽ dùng 5 USD này vào việc gì.

Sau này khi tôi đến Massachusett học mới có cơ hội đến thăm ông. Khi nói chuyện, ông nói với tôi là ông rất thích những tấm thiệp cảm ơn do tôi viết..

"Thế khi đó mẹ có xinh không?" Shara hỏi tôi.

"Bạn trai của mẹ nói mẹ rất đẹp" Tôi nói rồi bước đến bên giá sách lấy xuống một quyển abum rồi mở ra, trông bức ảnh chụp, tôi đứng ở phía trước lò sưởi trong nhà, tôi mặc một bộ đồ buổi tối màu đen, vấn tóc trên đầu giống như thiếu nữ quý tộc Pháp, bên cạnh là một thanh niên tuấn tú.

"Thì ra là bố" Lisa ngạc nhiên kêu lên.

Tôi mỉm cười gật đầu, dám trả lại ngồi xuống tiếp tục viết thiệp cảm ơn, tôi không nói cho chúng biết là tôi và bố chúng lần đầu tiên gặp nhau tại nhà ông Jack.

Giáng sinh năm nay, tôi và chồng tôi sẽ tổ chức lễ kỷ niệm ngày cưới lần thứ 38, xin cảm ơn ông Jack.

HÃY MỘT LẦN MƠ MỘNG

Hãy trân trọng những ước mơ và sự tưởng tượng! Nhà soạn nhạc người Hungary Franz Von Liszt đã hết mực tôn sùng sức hấp dẫn của những ước mơ.

Hỡi nữ thần mơ ước dịu hiền. Người đã dùng cái gì để bù đắp cho chúng con! Lẽ nào người lại không dùng ánh sáng của cầu vồng để làm cho những giây phút buồn chán và những áng văn khô khan nhạt nhẽo thời học sinh trong cuộc đời chúng con trở nên sống động hơn sao?

Lẽ nào người lại không vỗ về, và làm tiêu tan đi nỗi đau và sự căm giận của chúng con, giúp chúng con hiểu được sự mê muội sẽ trở thành hành động nguy hại như thế nào sao?

Lẽ nào người lại không dùng niềm vui và hương hoa trong tưởng tượng, viên Ngọc trong thần thoại để tô điểm cho cuộc sống và phong cách nghệ thuật của chúng con.

Lẽ nào người lại không cho chúng con cưỡi lên cỗ xe bay để bay vào vũ trụ, rời xa những căn phòng tối tăm mà chúng con phải chui rúc bấy lâu nay?

Lẽ nào người lại không từ trên bầu trời cao chỉ cho chúng con thấy trái đất đầy những vết nhăn năm tháng?

Lẽ nào người lại không đưa chúng con đến với những cuộc đàm luận với những anh hùng cổ xưa?

Lẽ nào người lại không đứng trước tương lai để chỉ ra hình ảnh mông lung của hậu duệ của chúng con, giúp cho chúng con có thể nhìn rõ được vị trí của chúng con trong sợi dây tâm hồn, cảm nhận được chúng con là một mắt xích trong sợi dây chuyền nối tiếp bao đời nay!...

Từ nhỏ tôi đã là một kẻ hay mơ mộng.

Không ngờ trên bước đường trưởng thành, có lúc lại gặp được những điều giống như trong mộng.

Đôi khi hạnh phúc trong cuộc sống thực sự lại vượt trên cả những gì mình mong muốn và tưởng tượng. Lúc đó trong lòng sẽ cảm thấy buồn vui lẫn lộn, và cảm thấy ông trời đã quá ưu ái mình.

Tuy nhiên cũng có lúc sẽ cảm thấy ông trời quá bạc đãi mình, sẽ có những niềm hạnh phúc mà mình sẽ chẳng bao giờ có được và những ước mơ mãi mãi chỉ là những ước mơ mà thôi.

Những chuyện không cam tâm là rất nhiều, ví dụ như một mái tóc dài như mong ước, hoặc là mái tóc dài óng mượt bồng bềnh như dòng thác, hoặc là một mái tóc dài đen mềm mại bồng bềnh như những đám mây rủ xuống bờ vai, hơi cúi đầu hoặc nghiêng mình là mái tóc sẽ nhẹ nhàng chuyển động như những đám mây trôi bồng bềnh giữa không trung.

Tôi nghĩ nếu như có được mái tóc dài và đẹp như vậy thì cho dù là một người con gái bình thường thì cũng sẽ trở nên vô cùng hấp dẫn, khiến cho người khác phải say mê ngưỡng mộ.

Nhưng tôi chưa từng có cơ hội để làm cho mình trở nên hấp dẫn. Hồi còn chưa đi học, bố mẹ tôi cứ muốn tôi giống như con trai, tóc cắt ngắn, mặc quần áo con trai, mặc chiếc quần soóc có dây đeo trên vai. Trong quyển Album hồi nhỏ của tôi, tôi hoàn toàn giống một thằng con trai, ngay cả sau khi tôi có em trai rồi, tôi vẫn mặc bộ quần áo jean, trong bức ảnh gia đình, bên cạnh tôi là 3 đứa con gái mặc váy hoa, chúng đều có mái tóc ngang vai bằng phẳng như mây bay.

Sau khi lên lớp 3, theo yêu cầu và mệnh lệnh của cô giáo, tôi đã phải quay trở lại đúng thân phận nữ nhi của mình.

Lúc đầu mặc váy của chị gái cứ cảm thấy thế nào ấy, cảm thấy cái váy quá ngắn, quá nhẹ và mỏng, cứ như là không mặc quần ấy, trong lòng như cảm thấy ngưỡng ngưỡng và lo lắng.

Tuy trang phục có sự thay đổi lớn nhưng tóc dài thì không có gì thay đổi cả. Cấp 2, cấp 3 vẫn cứ để tóc ngắn, thậm chí vào Đại học rồi cũng vẫn vậy. Mãi đến năm thứ 4 mới có sự thay đổi, đó là lần đầu tiên làm đầu, sau khi làm xong, các thầy cô đều hỏi tôi có phải là tôi sắp đính hôn rồi phải không. Hồi đó hiện tượng đính hôn hoặc kết hôn trước khi tốt nghiệp đại học là khá phổ biến hơn nữa lại có cái đầu mới thế này thì tôi không có cách nào có thể giải thích được.

Sau khi đi du học ở nước ngoài tôi mới hạ quyết tâm để tóc dài, nhưng ông trời đã không cho tôi được toại nguyện, tóc của tôi là tóc tơ mềm nhũn, vì vậy tôi có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không bao giờ có được mái tóc như tôi hằng mong ước, trên đầu tôi là một mái tóc mỏng dính, càng nhìn càng thấy khó chịu.

Đến lúc thực sự không thể chịu được nữa rồi, tôi liền cắt phăng đi, quay trở lại mái tóc ngắn như trước đây. Khi đến khu lưu học sinh Trung Quốc của trường đại học LeuVen, ai nhìn thấy tôi cũng khen là tôi trông rất xinh, ngay cả người xưa nay nói chuyện đều rất trân trọng như David cũng nói: "Hôm nay trông bạn rất gọn gàng".

Có lẽ vì câu nói của cậu ta mà cho đến tận hôm nay tôi vẫn cứ để tóc ngắn. Chỉ có điều mỗi lần nhìn thấy các cô tóc dài trên phố, đặc biệt là những cô có mái tóc dài mượt mà bằng phẳng như mây, tôi lại đứng ngây người ra, ngắm nhìn cô ta khi cô ta quay đầu lại hoặc cúi đầu mỉm cười, mái tóc đen mượt mà trên bờ vai sẽ tung bay như đám mây bằng phẳng trong gió, những lúc ấy tôi luôn cảm thấy thần thờ như người mất hồn, nhìn đắm đuối không muốn rời.

Trong lòng ngưỡng mộ đến xót xa vì biết rằng cũng giống như những ước mơ khác, kiếp này tôi sẽ không bao giờ có được mái tóc dài như mơ ước, mơ ước chỉ mãi mãi là mơ ước mà thôi. Vì vậy trong lòng tôi lại xuất hiện những ước mơ khác. Có ai biết được trong lòng một người con gái tầm thường lại ẩn chứa những khát vọng không hề tầm thường.

Đương nhiên, các bạn của tôi đều cảm thấy tôi quá tham lam, không bao giờ vừa lòng. Nhưng ai cũng có lòng tham của mình, có những ước mơ mà cả đời không ngừng theo đuổi, dù biết rõ là kiếp này sẽ không bao giờ trở thành hiện thực, bởi vì ai có thể qui định được là ước mơ sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

Không nên nghĩ rằng mơ mộng là một chuyện hoang đường, mất thời gian, thỉnh thoảng hãy bớt chút thời gian cho mơ mộng, bạn sẽ cảm thấy thật là tuyệt, bởi vì do hạn chế về thời gian và năng lực, nhiều chuyện chỉ có thể nghĩ và hoàn thành trong tưởng tượng, còn trong cuộc sống hiện thực thì không có cách nào có thể làm được. Nếu như sống qua ngày trong tâm trạng than thở tiếc nuối thì thà rằng lấy những ước mơ này làm nền tảng tạo lên một cảnh tượng tươi đẹp trong lòng, để tự tạo cho mình cảm giác thỏa mãn còn tốt hơn. Nếu như bạn có thể thả hồn mình vào trong cảnh tượng tươi đẹp này, bạn sẽ phát hiện ra rằng cho dù đây chỉ là cảnh trong mơ nhưng cũng có thể làm cho tâm trạng buồn phiền tiếc nuối của bạn tiêu tan.

Mơ mộng không phải là lãng phí thời gian, khi chìm trong mơ mộng, bạn có thể hoàn thành mọi ước mơ của mình, tinh thần sẽ phấn chấn, mở ra một thế giới mới cho cuộc đời mình.

Chúng ta thường cho rằng mơ mộng là viển vông, nguyên nhân là do đại đa số những người khi đã chìm trong mơ mộng thì không tài nào dứt ra được, suốt ngày đắm chìm trong cái thế giới hư vô, không tài nào phân biệt được sự khác nhau giữa thế giới hiện thực và thế giới trong mơ - đây là sự mơ mộng tiêu cực.

Thực ra mơ mộng cũng có mặt tích cực của nó, nếu như có thể biến những ước mơ thành công cụ để xua tan đi những đau buồn sau khi gặp phải thất bại hoặc trắc trở trong cuộc sống hiện thực, như vậy thì bạn đã nắm chắc được giới hạn giữa hiện thực và mơ ước, sẽ không suốt ngày trầm uất, không ảnh hưởng đến sự nhận thức của bạn đối với thế giới hiện thực cũng như sinh hoạt hàng ngày của bạn.

Trên thực tế trí tưởng tượng là chiếc chìa khóa để học tập và giải quyết mọi vấn đề. Thomas Edison và Albert Einstein (Anhxtanh) đều có trí tưởng tượng cao hơn người bình thường. Khi Einstein xây dựng học thuyết tương đối, ông đã tưởng tượng mình đang cưỡi mặt trăng đi du hành giữa các vì sao, chính tâm hồn trẻ con ấy đã khiến cho ông trở thành một nhà khoa học vĩ đại.

Một trí nhớ tốt đòi hỏi phải có một trí tưởng tượng phong phú, người già thường than phiền về trí nhớ của mình bị giảm sút, thực ra là do trí tưởng tượng của họ bị giảm sút, vì thế tâm hồn của họ không thể sáng tạo ra được những bức tranh có thể lưu trữ lâu dài trong đầu được. Khi chúng ta muốn ghi nhớ một thông tin nào đó vào trong bộ nhớ của chúng ta, trước tiên phải dùng trí tưởng tượng biến những thông tin này thành những bức tranh.

Trí tưởng tượng phong phú cũng đóng vai trò rất quan trọng trong việc giúp cho con người thư giãn cả về thể xác và tâm hồn. Giả dụ bạn cần tập trung tinh thần vào để tưởng tượng mình đang ở trên biển, như vậy thì bạn đã có thể có được những giây phút nghỉ ngơi thoải mái rồi đấy.

Khả năng này thật là tuyệt vời! Những người không có trí tưởng tượng phong phú thì muốn thư giãn một chút cũng chẳng dễ dàng một chút nào cả.

Cũng cần phải liên tục rèn luyện trí tưởng tượng. Trí tưởng tượng càng phong phú khả năng giải quyết vấn đề và khả năng ghi nhớ của bạn sẽ càng tốt. Bạn có thể tưởng tượng ra được những điều vô cùng quan trọng trong cuộc sống hoặc những điều mà bạn mong ước nó sẽ xảy ra. Trong cái thế giới hư cấu này, tất cả mọi thứ đều do bạn sắp đặt, bạn muốn thế nào thì nó sẽ thế ấy. Bất kể mơ ước của bạn là gì, khi tưởng tượng càng sát với thực tế càng tốt. Mặc dù âm thanh, màu sắc, mùi vị, cảnh sắc đều được tưởng tượng theo hy vọng của bạn, nhưng chưa biết chừng dư vị của nó lại khiến cho bạn cảm thấy phấn chấn và hoàn thành được nó trong cuộc sống hiện thực.

DÀNH TRỌN CUỘC ĐỜI GHI NHỚ MỘT BÀI HỌC HOẶC MỘT LỜI KHUYÊN BỔ ÍCH

"Sở dĩ tôi có được như ngày hôm nay là do tôi không sợ phạm sai lầm, và có thể rút ra được bài học sau mỗi một sai lầm. Đại đa số mọi người đều hoặc là rất sợ phạm sai lầm hoặc là cứ phạm đi phạm lại một sai lầm giống nhau nhưng mãi vẫn không tỉnh ngộ và rút ra được bài học. "Nếu như không có một quá trình phạm sai lầm hoặc không thể rút ra được bài học sau sai lầm, thì trong cuộc đời bạn chắc chắn sẽ không bao giờ lập được kỳ tích".

Năm đó cô ta mới tốt nghiệp đại học và được phân công công tác tại một Công ty cách nhà khá xa. Cứ vào 7h sáng hàng ngày, xe đưa đón của công ty lại chờ sẵn tại một nơi để đưa đón cô và các đồng sự của cô.

Một buổi sáng trời đột ngột trở lạnh, sau khi tắt tiếng chuông báo thức the thé phát ra từ chiếc đồng hồ báo thức, cô ta nằm lì trong cái ổ chăn ấm thêm một lát - giống y như hồi còn đi học. Cô ta tận dụng khoảng thời gian một lát này để tưởng nhớ về những ngày đông giá rét khi còn đang ngồi trên ghế nhà trường chưa phải vì cuộc sống như hôm nay. Hôm đó cô ta dậy muộn hơn mọi ngày 5 phút, nhưng chỉ vì năm phút này thôi mà cô đã phải trả giá.

Hôm đó khi cô ta vội vã đi đến địa điểm đợi xe thì đã là 7h5 phút. Xe đưa đón đã khởi hành trước đó 5 phút rồi. Đứng ở bên cạnh đường vắng vẻ, cô ta cảm thấy buồn bã thẫn thờ, một cảm giác bất lực và ân hận lần đầu tiên hành hạ cô.

Đúng vào lúc buồn bã thất vọng, bỗng cô nhìn thấy một chiếc xe con màu xanh da trời của công ty đang đỗ trước tòa nhà cách đó không xa. Cô ta nhớ là có lần một đồng nghiệp đã từng chỉ cho cô ta thấy chiếc xe đó, cô ta chợt mừng thầm và nghĩ là ông trời đã không tuyệt đường của cô. Cô ta đi về phía chiếc xe sau một thoáng chần chừ, cô mở cửa xe rồi nhẹ nhàng tiến vào trong xe, cô ta cảm thấy đắc ý vì sự thông minh của mình.

Lái xe cho sếp là một người đàn ông đứng tuổi trông rất hiền hậu. Từ cái gương phản hậu người lái xe nhìn cô ta một lúc lâu rồi quay lại nói với cô ta: "Cô không nên lên xe này".

"Số cháu thật may mắn" cô thở phào nói với người lái xe.

Đúng lúc đó Giám đốc công ty xách cặp hối hả đi đến.

Sau khi ông giám đốc đã ngồi vào cái ghế quen thuộc phía trên đầu xe rồi, cô ta mới nói cho ông Giám đốc biết là xe đưa đón công nhân đã chạy mất rồi, muốn đi nhờ xe của ông ta. Cô ta cho rằng điều này là hoàn toàn hợp tình hợp lý, nên giọng của cô ta rất tự nhiên thoải mái.

Sau khi nghe xong ông Giám đốc chợt sững người lại một lát, nhưng rất nhanh sau đó ông đã hiểu ra tất cả, ông nói với giọng hết sức kiên quyết: "Không được, cô không có đủ tư cách để lên chiếc xe này", sau đó hạ lệnh với giọng đanh thép: "Mời cô xuống xe".

Nghe xong lời ông giám đốc, cô ta cảm thấy sững sờ, không chỉ vì từ nhỏ tới giờ chưa ai đối xử nghiêm khắc như thế này với cô ta mà còn vì trước đó cô không hề nghĩ rằng lên chiếc xe này mà cũng cần phải có tư cách. Lúc đó chỉ cần 2 lý do này cộng thêm với tính cách vốn có của mình, cô ta sẽ ngay lập tức xuống xe rồi đóng sầm cửa lại để biểu thị không thèm đi chiếc xe này nữa sau đó sẽ phủ tay áo bỏ đi. Nhưng sự việc lại không như vậy. Cô ta chợt nghĩ là nếu

đến muộn thì sẽ như thế nào, trong khi đó cô ta lại rất coi trọng công việc này. Vì vậy từ một người thông minh lanh lợi nhưng do thiếu kinh nghiệm sống mà cô ta trở nên yếu đuối chưa từng có. Cô nói với ông giám đốc như van nài: "Xin bác hãy làm ơn, nếu không cháu sẽ muộn mất".

"Đến muộn là việc của cô". Ông Giám đốc nói với giọng lạnh như băng, dường như không còn một chút hy vọng nào cho cô ta nữa. Vì thế cô đành phải nhìn người lái xe với một ánh mắt cầu cứu. Nhưng người lái xe chỉ im lặng nhìn về phía trước. Sau cùng những giọt nước mắt tủi thân cũng trào ra và lăn trên gò má cô ta. Sau đó cô ta đã thi gan với sự thờ ơ lạnh lùng và cố chấp của họ trong tuyệt vọng.

Cả 3 ngồi im trong xe một lát. Sau cùng một điều mà cô ta không hề ngờ tới đã xảy ra, vị giám đốc bỗng mở cửa xe rồi bước xuống xe, ngồi ở ghế phía sau xe cô ta ngẩng người ra nhìn ông giám đốc đã luống tuổi lặng lẽ đi về phía trước. Trong những cơn gió lạnh thấu xương ông đã bắt được một chiếc xe Taxi, ông lên xe, chiếc xe lao đi như bay. Những giọt nước mắt của cô ta tuôn ra như mưa. Người lái xe thở dài một cái rồi nói: "Ông ấy là người rất nghiêm khắc. Lâu rồi cô sẽ hiểu ông ta thôi. Thực ra ông ta làm như vậy là muốn tốt cho cô thôi".

Rồi người lái xe kể cho cô ta nghe câu chuyện về mình. Ông ta nói ông cũng đã từng đến muộn, hồi đó công ty đang ở trong thời kỳ vừa thành lập.

"Hôm đó ông ấy không chờ thêm một phút nào cả, cũng không nghe bác giải thích. Từ sau lần đó bác không bao giờ đến muộn nữa", người lái xe nói. Cô ta lặng lẽ ghi lại lời nói của người lái xe, sau đó nhẹ nhàng lau khô nước mắt rồi mở cửa xe bước xuống.

Hôm đó khi cô ta xuống xe Taxi chạy đến cổng công ty thì tiếng chuông bắt đầu giờ làm việc cũng vang lên. Cô ta nắm chặt hai tay vào nhau, sự cảm động và lòng tự hào về mình lần đầu tiên trào dâng lên.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, cô ta trưởng thành lên rất nhiều.

Bây giờ cô ta đang làm việc cho một công ty lớn. Nhưng cô ta vẫn luôn biết ơn ông giám đốc trước, vì chính ông ấy đã cho cô một lời cảnh tỉnh suốt đời không quên. Cô ta luôn cho rằng ông giám đốc đó đã dạy cho cô ta hai bài học quý giá: một là những sai lầm do bạn gây ra, bạn cần phải tìm cách sửa chữa, người khác chẳng có lý do gì và cũng không có trách nhiệm phải gánh chịu cùng với bạn. Hai là bất kể lúc nào cũng không được quên đi thân phận của mình, cũng không được tùy tiện ý lại vào người khác, trừ phi người đó sẵn lòng giúp đỡ bạn.

Trong đêm tân hôn, tân nương nũng nịu nói với tân lang: "Anh thật là hạnh phúc, tình yêu mà anh có được là tình yêu thuần khiết, anh đã có được tình yêu đầu tiên của em. Em chưa từng yêu ai bao giờ, vì vậy anh nhất định phải trân trọng sự thuần khiết này đấy nhé!".

Tân lang nhẹ nhàng an ủi tân nương: "Em cũng thật là có phúc, tình yêu mà em có được là tình yêu chín chắn, em đã có được tình yêu cuối cùng của anh. Nếu như anh chưa từng yêu ai bao giờ, thì làm gì có được tình yêu chín chắn như ngày hôm nay, hy vọng em cũng trân trọng sự chín chắn này".

Yêu một lần là thành công ngay, thi một lần là đỗ bằng vàng ngay, lần đầu tiên làm ăn đã kiếm được tiền ngay, đạo lý vừa nghe đã thấu hiểu ngay, vừa học lái xe đã chạy được băng băng trên đường ngay, luận văn chỉ cần đặt bút viết là hoàn hảo ngay... thật là thiên tài!

Cho dù như vậy thì đời bạn cũng thiếu đi một gia vị: Niềm vui của sự tiến bộ, vui mừng của sự trưởng thành.

Mũi tên bắn chệch, đi bị lạc đường, nói sai chủ đề, viết bị sai chữ, tình yêu thất bại... đều là những chuyện hết sức bình thường. Dũng sỹ cũng có lúc sợ hãi, bậc trí giả cũng có lúc ngu dốt, chuyên gia cũng có lúc bó tay, kẻ hùng biện cũng có lúc cứng lưỡi, tất cả đều bình thường bởi vì ban đầu nó vốn là như vậy.

Có người cho rằng không nên phạm sai lầm và sai lầm là có thể tránh được. Nếu như một người phạm quá nhiều sai lầm thì có lẽ chỉ số IQ của anh ta không cao. Nhưng cũng có người lại có quan điểm khác hẳn. Đối với họ, sai lầm lại có tác dụng nhất định của nó, sai lầm là cơ hội để họ học hỏi được những điều mới mẻ. Một người mà sai lầm phạm phải ngày càng nhiều, thì những điều mà anh ta học được từ những sai lầm ấy cũng sẽ ngày một nhiều hơn, và sự tiến bộ của anh ta cũng ngày một nhanh hơn. Sau mỗi một sai lầm phạm phải đều tiềm ẩn một sức mạnh thần kỳ. Có những điều mà trước khi phạm sai lầm không tài nào nghĩ ra được hoặc không thể nào làm được, nhưng sau khi phạm sai lầm, bạn tự ý thức và tự hiểu ra được tất cả, chính vì thế mà bạn lại có thể làm được.

Phương châm giáo dục của cuộc sống là: Trước tiên bạn phải chịu thất bại sau đó mới rút ra bài học. Rất nhiều người do không biết được mình đã phạm sai lầm như thế nào và từ đó rút ra bài học như thế nào, vì vậy luôn tìm cách tránh sai lầm. Họ đâu có biết rằng bản thân hành động này đã tạo nên một sai lầm cực lớn. Cũng có không ít người sau khi đã phạm phải sai lầm rồi, nhưng lại không thể rút ra được bài học cho mình, vì vậy mà họ cứ phạm đi phạm lại một cái sai lầm giống nhau.

Người ta thường nói, thời trẻ nam nhi nên phạm một sai lầm lớn. Vì phạm sai lầm không có nghĩa là cả đời không còn cơ hội nữa, ngược lại nếu có thể trưởng thành lên từ trong sai lầm, thì nó sẽ đem lại cho cuộc đời sự gợi mở vô cùng to lớn. Thời trẻ phạm sai lầm thì vẫn còn có người cho bạn cơ hội tiếp theo. Thời trẻ gặp phải nhiều trắc trở và thất bại là những kinh nghiệm sống mà người thành đạt thường nói đến.

Một người khi đứng trước một quyết định mạo hiểm trong lòng chần chừ, do dự, chỉ cần nhận được một lời khuyên chân thành của bạn bè thì anh ta sẽ có được 1 sức mạnh vô cùng to lớn lợi ích có thể sẽ là cả đời.

Lời khuyên đó là: hãy can đảm lên, sức mạnh to lớn sẽ giúp bạn! Cần phải ghi nhớ là một lời khuyên bổ ích và những bài học rút ra được là khác cách làm nhưng cùng một hiệu quả, nó sẽ khiến cho bạn tiến tới mục tiêu nhanh hơn.

CHÍNH TAY MÌNH BÁN RA MỘT SẢN PHẨM

Ai cũng có thể là nhân viên tiếp thị giỏi, luôn luôn "tiếp thị" quan điểm của mình, thể hiện phong cách của mình. Thế gian không có sự phân biệt giữa "là nhân viên tiếp thị" với "không phải là nhân viên tiếp thị", mà chỉ có sự khác biệt giữa "nhân viên tiếp thị giỏi" và "nhân viên tiếp thị chưa giỏi" mà thôi.

Một chàng trai vào miền nam lập nghiệp, khi cậu ta tham gia thi tuyển vào công việc tiếp thị của một nhà máy giày, do thiếu kinh nghiệm nên đã bị từ chối. Không vì thế mà nản chí, cậu ta bèn tìm đến phòng nghiệp vụ, mong muốn trình bày hoàn cảnh và ưu điểm của mình với trưởng phòng nghiệp vụ.

Sau khi nghe xong trưởng phòng nghiệp vụ nói với cậu ta: "Cậu chịu khó chờ đợi vậy. Sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, cậu lại đến thử 1 lần nữa xem thế nào".

Trong thời gian chờ đợi, cậu ta đã làm 1 việc, sau này cậu ta kể lại việc đó như sau:

"Tôi lại tràn đầy hy vọng đứng chờ ở trước cổng nhà máy, dù sao thì tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa. Nhưng cơn đói đã hành hạ tôi, đã 11 giờ rồi, tôi lại không ăn sáng, nên tôi cảm thấy toàn thân mình rã rời, dường như không còn sức sống nữa. Tốc độ phỏng vấn quá chậm, ai cũng hồi hải điền vào các tờ mẫu, rồi sau đó là những cuộc phỏng vấn, đến lúc này vẫn còn 7,8 người nữa đang xếp hàng chờ đợi, xem ra sớm nhất cũng phải 4,5 giờ chiều mới đến lượt tôi. Lúc này tôi không còn dám hy vọng sẽ có được một bữa cơm trưa ngon lành tại bếp ăn nhà máy nữa. Gần đây chỉ có một gian hàng tạp hóa, muốn ăn cơm lại phải vượt qua đường cao tốc rồi đi bộ đến khu phố buôn bán cách đó khá xa nữa. Lúc đó tôi không còn bụng dạ nào và cũng chẳng còn hơi sức để đến một nơi xa như vậy để ăn cơm nữa. Tôi đành nhìn đói xếp hàng chờ đợi, mắt không rời đám sinh viên vừa tốt nghiệp đại học đang đứng xếp hàng trước mặt tôi chờ đến lượt phỏng vấn. Xem chừng họ cũng đói chẳng kém gì tôi. Rất nhiều trong số họ mệt mỏi đứng dựa vào tường, có lẽ họ cũng giống như tôi đều chưa kịp ăn sáng. Nhưng họ cũng giống như tôi không dám đi xa vì sợ lỡ mất cuộc phỏng vấn. Những tiếng thở dài kêu đói đã bắt đầu vang lên, họ nói giá như bây giờ có người mua cho họ một hộp cơm thì tốt biết bao, họ sẵn sàng trả tiền thù lao. Nghe xong những câu nói này, tôi bỗng nảy ra ý nghĩ đây chẳng phải là cơ hội kiếm tiền đó sao! Tôi liền bước lên phía trước rồi nói: "Tôi sẽ mua cơm giúp mọi người". Tất cả dường như chết đuối với phải cọc, vội vã móc tiền ra đưa cho tôi. Tất cả mọi người đều chủ động trả tiền thù lao trước cho tôi, thoát đầu tôi tìm cách từ chối, nhưng tôi càng từ chối thì họ lại càng ép tôi phải nhận. Họ thanh minh là đây chỉ là một chút thù lao nho nhỏ để bày tỏ sự cảm ơn của họ đối với tôi mà thôi. Tôi thu tiền của hơn 20 người rồi vượt qua đường cao tốc đi về phía khu phố mua bán. Tôi tìm đến một quán cơm rồi nói là tôi muốn đặt 60 hộp cơm rồi hỏi là đặt nhiều như vậy có được giảm giá không, bà chủ nói với tôi là đặt nhiều như vậy mỗi hộp cơm sẽ được giảm 1 đồng. Tôi liền nói với bà chủ là tôi sẽ trả trước một nửa, một nửa còn lại tôi sẽ trả nốt khi người đưa cơm mang đến chỗ nhà máy. Bà chủ đồng ý ngay.

Tôi và người đưa cơm mang số hộp cơm đó quay trở lại nhà máy, tôi đem hơn 20 hộp cơm đưa cho những người đã nhờ tôi mua hộ, còn hơn 30 hộp cơm còn lại tôi quyết định bán với giá 6 đồng một hộp, như vậy là mỗi hộp tôi sẽ lãi được 2 đồng. Thật không ngờ vừa rao bán đã bị đám người đói sắp lả này tranh nhau mua sạch, tôi cảm thấy tiếc vì mình đã không đặt mua nhiều hơn một chút nữa, đến nỗi ngay cả mình cũng không còn cơm để mà ăn nữa. Sau khi tôi trả nốt một nửa tiền còn lại cho quán cơm, kiểm lại số tiền trong túi, tôi kinh ngạc vì mình đã dễ dàng kiếm được hơn 160 đồng.

Tôi sượng rơn lên, quên là mình đang phải đợi để phỏng vấn, cho tiền vào túi rồi quay đầu định bỏ đi. Đúng lúc đó tôi nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, tôi quay đầu lại thì nhìn thấy ông trưởng phòng nghiệp vụ đang gọi tôi. Thì ra ông ta đã quan sát toàn bộ việc làm của tôi vừa nãy, ông chìa ngón tay cái ra nói với tôi: "Tuyệt lắm, thật là có đầu óc tính toán kinh doanh, xem ra những lời cậu nói trước đó với tôi không phải là không có cơ sở, tôi quyết định đặc cách tuyển cậu làm nhân viên tiếp thị của nhà máy". Ngay lúc đó tôi chưa biết được cơ hội đổi đời đã đến với tôi, bèn ngây ngô nói: "Lát nữa hãy nói tiếp, tôi phải đi kiếm cái gì cho vào bụng đã". Nhưng ông ta lại tưởng rằng tôi nói đùa, thực ra vì kiếm được món tiền kha khá mà tôi quên đi tất cả. Ông ta nói với tôi: "Cậu đừng đi nữa, hãy vào trong bếp ăn của nhà máy mà ăn cơm, bây giờ mới 12 giờ, vừa đúng giờ ăn cơm trưa đấy!"

Lúc này tôi mới biết được vận may đã đến, trong lòng vui sướng không biết nói gì hơn.

Bất luận bạn làm nghề gì, đảm nhận chức vụ gì, bạn đều phải phát huy được khả năng "tiếp thị" của mình trong cuộc sống. Bạn cần phải tập làm nhân viên tiếp thị cho chính mình, có như vậy mới có được sự ủng hộ của những người xung quanh, và cuộc sống của bạn mới thuận lợi như mong muốn.

Một người tìm cách thể hiện tình cảm của mình cho một người khác biết, một người làm thuê tìm cách thể hiện sáng kiến của mình với ông chủ, một chính khách quảng bá chính kiến của mình trước các cử tri. Một quan chức quảng bá thành tích của mình trước dân chúng. Tất cả điều này cũng chẳng khác là mấy so với một nhân viên tiếp thị muốn tiếp thị với khách hàng các loại sản phẩm. Nếu như quan điểm về "tiếp thị" của bạn mới dừng ở giai đoạn "Một người đàn ông tay cầm một cuộn giấy đi gõ cửa từng nhà" thì bạn đã quá lạc hậu rồi đấy. Nhưng nếu như bạn cho rằng "nhân viên tiếp thị" phải là những người mặt hoa da phấn, ngôn ngữ phóng đại, thì bạn cũng vẫn chưa bắt kịp được với con người thời đại.

Nhân viên tiếp thị thời hiện đại là những người rất có sách lược và nhanh nhạy trong việc tiêu thụ hàng hoá. Họ hiểu rất rõ những đặc điểm của sản phẩm mà họ muốn bán và có khả năng tìm ra được thị trường nào cần loại sản phẩm của họ, đồng thời họ cũng biết cách vận dụng các hình thức quảng cáo, tiếp thị để tìm ra con đường ngắn nhất, thuận lợi nhất đến với khách hàng. Họ dùng cách thức hiệu quả nhất để bán hàng.

Xin đừng coi "tiếp thị" là một hành động không chính đáng, càng không được coi "tiếp thị" là một việc làm khó khăn. "Tiếp thị bản thân mình" mấy chữ này có vẻ hơi khó nghe, nhưng trên thực tế ngày nào bạn chẳng làm việc này. Điều kỳ diệu là bạn cũng giống như những người làm ăn buôn bán, tiếp thị càng tốt thì càng cảm thấy vui sướng.

Bạn cũng không quá khó để tưởng tượng ra những tình huống sau đây khó chịu như thế nào:

Bạn mời người yêu đi ăn cơm tối, nhưng bị từ chối.

Bạn đưa ra bản kế hoạch cải cách hành chính nhưng bị sếp bác bỏ.

Bạn hy vọng hàng xóm sẽ không đổ rác bừa bãi nữa, nhưng chẳng ai chịu nghe cả.

Mọi thứ trong cuộc đời bạn đều có thể "tiếp thị và tiêu thụ" kể cả thời gian, sáng kiến, tình cảm, thân thể, tâm hồn. Chỉ cần bạn có đủ kỹ xảo tiếp thị và bán hàng, tìm đúng thị trường, tìm đúng đối tượng.

Điều đáng nói là, nhiều khi những cái mà chúng ta có được sau khi "tiếp thị và tiêu thụ" không phải là tiền bạc mà là những của cải vô hình, ví dụ như: tình cảm, thân thể, tâm hồn đều

là những báu vật vô giá.

LẬP KẾ HOẠCH CHO MỖI TUẦN, MỖI NĂM HOẶC DÀI HẠN HƠN

Có một ông bố dắt ba cậu con trai đến sa mạc gần Lạc Đà. Khi đến nơi ông bố hỏi người con cả: "Con nhìn thấy cái gì?" Cậu cả đáp: "Con nhìn thấy khẩu súng săn, Lạc Đà và sa mạc rộng vô bờ bến". Người bố lắc đầu nói: "Không được". Rồi ông lại hỏi người con trai thứ hai với câu hỏi tương tự, cậu con trai thứ hai trả lời: "Con nhìn thấy bố, anh trai, em trai, súng săn, Lạc Đà và sa mạc" ông bố lại lắc đầu nói: "Vẫn không được". Ông bố lại hỏi cậu út với câu hỏi tương tự. Cậu út trả lời: "Con chỉ nhìn thấy lạc đà". Người bố vui mừng nói: "Tốt lắm!".

Để đạt được mục đích, bạn cần phải học được cách lập kế hoạch, bất luận là kế hoạch ngắn hạn hay dài hạn đều có thể giúp cho cuộc sống của bạn bước vào thế giới tươi đẹp mà bạn hy vọng.

Bạn đã từng không chịu sửa đổi hoặc từ bỏ một mục tiêu cho dù mục tiêu này không chỉ vượt ngoài khả năng của bạn, mà còn rất nguy hiểm, thậm chí có thể sẽ làm tổn hại đến bạn? Bạn đã từng vì cố ý theo đuổi một mục tiêu nào đó mà làm ảnh hưởng đến những việc quan trọng khác của bạn; khiến cho quan hệ giao tiếp, công việc, tiền tài và các lĩnh vực quan trọng khác phải chịu những tổn thất không thể bù đắp lại được?

Chúng ta thường ôm khư khư tham vọng hoàn thành một mục tiêu nào đó mà quên đi các bước để đạt đến mục tiêu. Khi bị thất bại hoặc bị tổn thất thì mới phát hiện ra mình không thể quyết định được bước tiếp theo sẽ làm như thế nào nữa.

Đặt ra một mục tiêu thiết thực còn tốt hơn là chỉ đứng mà nhìn vào con đường phía trước mặt. Khi bạn tập trung vào mục tiêu đầu tiên hoặc mục tiêu cả đời, thì trên con đường đạt đến mục tiêu bạn càng ngày càng tập trung được nhiều nhân lực, vật lực và môi trường hữu ích cho bạn. Trên thực tế tập trung hết sức lực vào mục tiêu đầu tiên hoặc mục tiêu cuối cùng là cách tốt nhất để hoàn thành mục tiêu.

Bạn biết được bạn đang đi đâu và tuân theo sự chỉ dẫn của trái tim và tâm hồn, bạn sẽ có được một chuyến đi thành công hơn.

Khi bạn không tập trung tinh thần và sức lực vào mục tiêu đầu tiên, thì sự lưỡng lự và sự thay đổi giống như cơn cuồng phong tấp và người bạn, khiến cho bạn giống như con thuyền nhỏ bé trên biển trong bão táp. Khi bạn tuân theo những ý nghĩ trong lòng mình, bạn sẽ cảm thấy tràn trề sức mạnh, liên tục có được sự gợi ý và kích thích.

Khi bạn tập trung vào mục tiêu đầu tiên của cuộc đời mình, bạn sẽ cảm thấy dễ dàng vượt qua các chướng ngại vật.

Lập mục tiêu như thế nào?

Muốn biến một việc làm nào đó trở thành một "mục tiêu" chứ không phải là "phương hướng" trước tiên phải dùng những từ ngữ có tác dụng phân định ranh giới, có thể đo lường được để viết nó ra.

Rất nhiều người biết rõ mình muốn gì, nhưng lại không thể làm được, nguyên nhân do đâu? Họ đều cho rằng mình đã có một mục tiêu, trên thực tế cái mà họ có được chỉ là phương hướng. Ví dụ như: "Mình phải trở thành một diễn viên điện ảnh xuất sắc" chỉ là một phương hướng. Khi chúng ta hoàn thành một việc nào đó, thì mục tiêu cũng được thực hiện, chúng ta là người thực hiện thành công. Cơ chế thực hiện mục tiêu trong con người chúng ta sẽ khép lại.

Cho dù chúng ta đóng bao nhiêu bộ phim, kiếm được bao nhiêu tiền, giành được bao nhiêu giải OSCAR. Thì mục tiêu "mình phải trở thành một diễn viên xuất sắc" vẫn chưa thể nói là đã hoàn thành xuất sắc.

Những mục tiêu có thể "tính được" thì kết quả của nó cũng có thể tính được. Nếu như mục tiêu của bạn là "Mình phải trở thành một diễn viên xuất sắc", vậy thì xin bạn hãy tự hỏi mình: "Thế nào là xuất sắc?", sau đó dùng sự phán đoán thành công có thể do được để miêu tả cái mục tiêu này.

"Mình phải làm một diễn viên mà thu nhập hàng năm là 10.000.000 USD".

"Mình phải đóng vai chính trong những bộ phim nổi tiếng, luôn nhận được sự đánh giá cao của các nhà phê bình điện ảnh hàng đầu thế giới", những mục tiêu này có đạt được hay không, rất dễ phán đoán. Còn khi nào mới làm được "mình là một diễn viên xuất sắc" thì sẽ không còn được xác định nữa.

Khi đặt ra mục tiêu, còn phải chú ý đến một điều hết sức quan trọng nữa đó là bạn phải liên hệ với thực tế để khẳng định lại mục tiêu của bạn.

Nếu như bạn có thể đưa sự tương tượng về mình vào trong mục tiêu thì càng tốt: "Trong công việc mỗi năm kiếm được 10.000.000 USD hoặc những công việc mới khác mình sẽ rất hài lòng và có nhiều sự sáng tạo", "mình sẽ vui vẻ và được mãn nguyện trong mối quan hệ với một người mà mình yêu quý".

Hãy lần lượt viết ra các mục tiêu trong đầu bạn, viết đến khi nào có thể khiến cho ngay cả người ngoài cũng biết được bạn đã hoàn thành chúng hay chưa.

Để tăng thêm lòng quyết tâm, mỗi một mục tiêu bạn đều phải đặt ra một thời hạn hoàn thành nhất định. Bạn chỉ cần viết ra ngày, tháng, năm phải hoàn thành mục tiêu là được rồi. Có như vậy bạn mới không thể tùy tiện nói rằng "khi nào hoàn thành thì mới biết được". Cần phải định ra thời hạn có thể hoàn thành mục tiêu Một điểm cuối cùng mà bạn cần phải lưu ý là: Mục tiêu, tốt nhất là chỉ một mình mình biết thôi, sau khi hoàn thành rồi thì hãy nói cho mọi người biết. Bạn có thể trèo lên nóc nhà gào to lên, viết thư cho tất cả bạn bè, có thể liên tục nói về nó, nhưng trước đó thì hãy im lặng, hãy biến mỗi một mục tiêu chưa hoàn thành thành một điều bí mật.

BIỂU DIỄN TRƯỚC ĐÁM ĐÔNG - TẠO SỰ TỰ TIN CHO MÌNH

Tự tin có sức hấp dẫn rất lớn. Chỉ khi nào một người có lòng tự tin, anh ta mới có thể trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Khi một người có lòng tự tin, mọi người sẽ vứt bỏ những thành kiến khác nhau để phụ họa với anh ta.

Muốn làm cho mình có đủ kiên cường và làm tăng thêm lòng tự tin, biện pháp tốt nhất là lấy hết can đảm để làm những việc mà bạn cho rằng không chắc chắn lắm.

Giờ tự học vào buổi tối đã bắt đầu, cả lớp 11C vừa tham gia vào buổi lễ động viên quyết tâm thi đại học của các anh các chị lớp trên bây giờ trở nên yên lặng, mọi người dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó cuốn vào, tất cả đều vui đầu vào những trang sách.

Bỗng cánh cửa nhẹ nhẹ mở ra, thầy giáo chủ nhiệm bước vào rồi nói: "Cuối tháng sáu này nữ nghệ thuật nổi tiếng Chu Âu Doanh sẽ có chuyến về thăm lại trường cũ, nhà trường quyết định chọn ra 20 em rồi bồi dưỡng một tháng để biểu diễn tiết mục khiêu vũ quốc tế. Em nào có nguyện vọng thì đến chỗ thầy đăng kí. Giống như búa tạ nện lên đồng bông, cả lớp không có một phản ứng gì đối với lời nói của thầy chủ nhiệm."

Tuy nhiên đối với bạn Vu Vân đang ngồi im lặng ở góc lớp mà nói, điều này giống như một hòn đá lớn ném xuống mặt hồ phẳng lặng, trong lòng cảm thấy có một cái gì đó đang trào dâng, đang thôi thúc.

Trong con mắt mọi người, Vu Vân là cô gái bình thường hơn cả những người bình thường khác: kết quả học tập bình thường, ngoại hình bình thường, ăn mặc cũng bình thường. Thỉnh thoảng nhà trường có phát tờ điều tra thời gian ngoài giờ học, trong cái cột "sở thích ngoài giờ học" của cô bạn này vẫn mãi là chữ "không". Thực tế không ai biết được, cô bạn này rất thích khiêu vũ. Chính vì vậy mà tâm trạng cô bạn này hôm nay mới phập phồng như vậy. Buổi chiều hôm sau, một tin giật gân đã lan ra toàn thể lớp 11C: Vu Vân đã đăng kí tham gia lớp bồi dưỡng khiêu vũ quốc tế. Lớp bồi dưỡng nửa tháng đã bắt đầu.

Tư chất trong lĩnh vực khiêu vũ của Vu Vân ngay lập tức được biểu hiện ra. Giáo viên hướng dẫn đã chỉ định Vu Vân nhảy cặp với một nam học sinh nổi trội nhất, hai người sẽ đảm nhận đôi nhảy chính trong tiết mục khiêu vũ.

Lúc này các bạn trong lớp dường như mới phát hiện ra sự tồn tại của cô bạn này. Bây giờ mới cảm thấy cô bạn trầm ngâm ít nói, tầm thường chậm chạp kia không hề tầm thường và tràn đầy sức sống. Vu Vân cũng hết sức ngạc nhiên khi phát hiện ra mình đã trở thành tiêu điểm chú ý và được coi trọng chưa từng có. Cô bé mỉm cười thầm nghĩ, thì ra mình cũng có thể vượt hơn người khác! Trong lòng cô bé tràn ngập hưng phấn, sự mới mẻ, cảm động, mỗi ngày cô bé đều cảm nhận được một tâm trạng chưa từng có đang tràn ngập trong lòng, mãi lâu sau cô bé mới hiểu ra rằng đó là sự tự tin.

Ngày mà cô bé mong đợi đã lâu sau cùng cũng đã đến. Không khí trong trường vô cùng náo nhiệt, từng tốp học sinh tay cầm hoa đứng chỉnh tề ở hai bên cổng trường chuẩn bị nghênh đón nữ nghệ sỹ Chu Âu Doanh.

Trong hậu trường phía sau khán đài, thầy Trương đang trang điểm cho Vu Vân, thầy vừa trang điểm vừa dặn dò những điều cần chú ý trong biểu diễn. Vu Vân lắng nghe lời dặn dò của thầy, do hồi hộp và căng thẳng nên toàn thân cô bé run lên. Sau khi trang điểm xong cô bé đứng dậy tiến về phía chiếc gương, cô dường như hơi choáng. Trời ơi, người con gái hoạt bát xinh đẹp, lông lầy và rục rờ như 1 bông hoa trong gương lại chính là mình sao? Đúng lúc này, thầy hiệu trưởng đẩy cửa bước vào, thầy buồn bã xoa tay: "buổi biểu diễn sẽ huỷ bỏ, nghệ sỹ Chu Âu Doanh vừa thông báo cô ấy phải tham gia vào 1 hoạt động quan trọng của thành phố Bắc Kinh nên không thể đến được".

Ngay lập tức Vu Vân cảm thấy dường như bị dội một gáo nước lạnh, tai cô ù đi, không còn nghe rõ được lời thầy hiệu trưởng nữa, đến tận khi thầy Trương buồn bã tuyên bố: "giải tán", cô bé mới bừng tỉnh. Ngay lập tức cô bé đi đến trước mặt thầy Trương, giọng cô bé nhỏ nhẹ nhưng rất rắn rỏi: "Thưa thầy, tuy khách mời không đến, nhưng em vẫn muốn biểu diễn trước toàn trường mình một lần!" không đợi câu trả lời của thầy giáo, cô bé quay người lại phía người bạn nhảy của mình. Người bạn trai nhảy cặp với cô bé ngay lập tức hiểu được ý của cô bé, cậu ta tiến đến nắm chặt lấy tay cô bé.

Với những động tác điệu nghệ, mượt mà uyển chuyển, trong trang phục lông lầy, Vu Vân đã thực sự chinh phục được trái tim của toàn bộ khán giả. Mọi người đều hết sức ngạc nhiên trước màn biểu diễn đầy sức hấp dẫn của cô bé.

Một năm sau, Vu Vân trở thành con chim đầu đàn của trường, cũng vào mùa hè năm đó, cô đã thi đỗ vào một trường đại học nổi tiếng.

Kẻ thù lớn nhất của một con người lại là chính bản thân mình.

Những thách thức đến từ bên ngoài tuy khốc liệt, nhưng bất luận bạn có vượt qua được hay không, nó đều trôi qua; những sự việc đe dọa bạn vào lúc này, sau này chưa chắc đã còn tồn tại. Chỉ có bản thân mình là không bao giờ mất đi trong lòng mình. Vì vậy nếu như thiếu đi lòng tự tin, đời này kiếp này bạn không có cách nào có thể thoát khỏi vận đen thất bại.

Tại sao chúng ta lại phải tin tưởng vào bản thân mình?

Bởi vì trên đời này, mỗi một con người đều là một thực thể độc nhất vô nhị, vì vậy bạn phải tin tưởng mình. Vậy thì tại sao bạn lại là độc nhất vô nhị? Bởi vì những điều mà bạn làm, người khác chưa chắc đã làm được; hơn nữa bạn sở dĩ là bạn ở đây có những điểm hết sức đặc thù, chúng ta tạm gọi nó là chất đặc biệt, mà chất đặc biệt này người khác không thể mô phỏng được.

Người khác đã không thể mô phỏng được, thì cũng chưa chắc đã làm được những việc mà bạn đã có thể làm được, hãy thử nghĩ xem, làm sao họ có thể cho bạn ý kiến hay hơn? Làm sao họ có thể thay thế vị trí của bạn để thay bạn làm một số việc? Vì vậy bạn nên tin vào mình, nếu không tin vào mình thì còn ai đáng tin nữa!

Từ những lý do trên, xin bạn hãy tin rằng: Bạn có quyền được sống trên đời này, mục đích tồn tại của bạn trên cõi đời này người khác không thể thay thế được. Tuy nhiên có lúc người khác (hoặc cả xã hội) có thể sẽ nghi ngờ giá trị của chúng ta, người ta nói lừa gạt rơm rêu ngày cũng bén, lâu dần có lẽ ngay cả chúng ta cũng sẽ nghi ngờ tầm quan trọng của chúng ta. Xin bạn đừng để cho sự việc như thế này xảy ra với bạn, nếu không cả đời này bạn sẽ không thể ngóc đầu lên được.

Xin hãy ghi nhớ, bạn có quyền tin vào bản thân mình, vì vậy bạn hãy hành động một cách mạnh dạn lên!

HÃY TẶNG CHO NGƯỜI THÂN HOẶC BẠN BÈ NHỮNG MÓN QUÀ ĐẦY Ý NGHĨA.

Gía trị của quà tặng được quyết định bởi nó có thích hợp hay không, chứ không phải được quyết định bởi nó đắt hay rẻ.

Rất nhiều người trong số chúng ta muốn tặng cho bạn mình hoặc người mình yêu một món quà như ý, nhưng thường hay hoàn thành nhiệm vụ này một cách gấp gáp. Trên thực tế tặng quà không phải là một chuyện phiền phức, bất luận là người tặng hay người nhận, nó đều có thể làm cho họ cảm thấy vui.

Khi bạn tặng quà cho một người, cho dù ngày nào bạn cũng gặp người này hoặc là thường xuyên liên lạc với người này, nhưng bạn cũng vẫn muốn thể hiện là người này rất quan trọng đối với bạn, trong lòng bạn luôn có họ, bạn rất muốn làm cho họ vui. Dù là người không thích những món quà lắm, nhưng họ cũng sẽ có được niềm vui bất ngờ sau mỗi món quà. Hãy dùng một món quà thích hợp để thể hiện tình cảm của bạn.

Có một người con tuy rất hiếu thuận, nhưng lại không hề biết bố mình thích cái gì, anh ta còn nhớ rất rõ, tết Phụ Thân năm đó, anh ta tặng cho bố của anh ta rất nhiều quà, nhưng anh ta cũng nhớ rất rõ là những chiếc áo và những lưỡi dao cạo râu mà anh ta tặng cho bố mình, anh ta chưa từng nhìn thấy bố mình dùng chúng bao giờ. Vì vậy mà anh ta cứ cho rằng bố mình không thích những món quà đó, và cũng từ đó anh ta quên hẳn việc tặng quà cho bố mình vào dịp tết phụ thân.

Mãi cho đến một buổi tối, tuy vẫn chưa đến tết phụ thân, nhưng cậu con trai mới học lớp một của anh ta đã vẽ một bức tranh nguệch ngoạc tặng cho anh ta, anh ta nhìn bức tranh hồi lâu, trong lòng cảm thấy vui, anh ta tự nhủ sẽ giữ gìn cẩn thận nó cả đời, nhưng ngay sau đó anh ta chợt hiểu ra một điều gì đó, bèn vội vã chạy về căn nhà của bố mình mà lâu lắm rồi anh ta không đến, anh ta nhẹ nhàng mở ngăn kéo chiếc bàn nhỏ của bố ra, thì nhìn thấy những chiếc áo và những chiếc dao cạo râu vẫn còn nguyên hộp, tất cả đều còn mới nguyên, được xếp ngay ngắn cẩn thận, dường như mới mua vào ngày hôm qua. Anh ta bất giác hận bố mình: "Tại sao bố mình chẳng bao giờ nói là bố mình rất vui cả". Nhưng anh ta lại càng hận mình hơn: "Tại sao mình lại không sớm nhận ra là khi bố mình nhận được quà tặng của mình, trong lòng rất vui nhỉ? Tại sao xưa nay mình lại không biết được rằng bố mình rất thương yêu mình?"

Vào cái đêm mà tết phụ thân còn chưa đến, giống như một đứa trẻ bơ vơ, anh ta đã khóc trong sự ân hận.

Quà tặng không nhất thiết phải là đắt tiền, cũng không nhất thiết phải là hữu dụng. Trong tay bạn có lẽ từ lâu đã có mấy món quà muốn tặng cho người thân: Trong đó có thể có những thứ do bạn mất rất nhiều công sức để làm ra, có thể có những thứ là đồ chơi, đồ lưu niệm, cũng có những thứ là do bạn mua. Bất luận là món quà đến từ đâu, đều cần phải rất đặc biệt, hơn nữa phải là món quà khiến cho người đó thực sự thích. Nên nhớ là, điều quan trọng không phải là giá trị vật chất của món quà mà là tâm huyết và công sức của bạn.

Hôm nay mẹ bạn mong muốn cái gì? Có lẽ chỉ là một bông hoa, một cây hoa hoặc một chậu hoa để tô thêm sắc đẹp cho vườn hoa mà mẹ ngày ngày vun trồng chăm bón; thế còn bố vợ của bạn thì sao? Vì ông ấy vẫn luôn thích nói chuyện chính trị vì vậy bạn có thể tặng cho ông ấy một quyển truyện kí của một vị cố tổng thống nào đấy, hoặc đặt mua cho ông ấy một quyển tạp chí bình luận thời sự. Còn các con của bạn? Bất luận con bạn muốn một đôi giày thể thao mới hay một cái đèn bàn, bạn đều nên đưa nó vào danh sách những món quà bạn cần tặng, sau đó vào lúc chúng không thể ngờ tới, ví dụ như chúng vừa tan học về nhà, thì tặng cho chúng. Ngoài ra, còn có người đầu gối tay ấp với bạn nữa. Nếu như không nghĩ ra được cái gì đặc biệt thì có thể viết một bức thư tình. Nếu không bạn có thể làm một món điểm tâm vào buổi sáng rồi một tay cầm một bông hoa, một tay bê món điểm tâm miệng nở nụ cười mang lên nhà rồi hai người cùng ăn vui vẻ.

Những phương pháp sau đây có thể khiến cho bạn cảm thấy vui khi tặng quà:

Đảm bảo món quà có ý nghĩa đặc biệt đối với người nhận. Khi bạn cân nhắc xem nên tặng món quà gì, bạn hãy tự hỏi mình: Cái gì là quan trọng nhất đối với đối phương? Trong điểm này bạn đã thừa nhận và tiếp nhận đối phương, có thể nói đây cũng là một món quà đối với bạn.

Tặng cái người ta cần nhưng lại làm cho họ bất ngờ, có lúc bạn hiểu đối phương thực sự cần gì hơn cả chính bản thân họ.

Tặng kịp thời. Chúng ta đều biết, trong ngày sinh nhật con trẻ thường hi vọng người lớn nhớ tặng quà cho chúng. Nhưng chúng ta có lẽ không ý thức được rằng nhớ được ngày sinh nhật của ông bà cũng quan trọng như thế nào. Cho dù bạn bận đến đâu, nhưng nếu bạn đặt một bữa sinh nhật nho nhỏ tại một nhà hàng bình dân, hoặc đặt mua một món quà ý nghĩa rồi tặng, bạn chỉ cần gọi điện thoại đến nữa là mọi chuyện đều êm đẹp, chút thời gian còn con này không đến nỗi bạn không thể có được.

Không nhất thiết cứ phải đợi đến ngày lễ tết mới tặng quà. Khi vợ bạn đang làm việc nhà, có thể bất ngờ tặng cho cô ta một bông hoa hồng.... điều này mãi mãi là sự thể hiện tình yêu một cách tự nhiên. Mỗi khi chúng ta tặng quà cho người khác không phải vào dịp đặc biệt. Chính là chúng ta đã dùng một hình thức còn rõ ràng hơn cả lời nói để thể hiện cho đối phương biết rằng: "Bạn rất quan trọng đối với tôi".

Cần phải bỏ thời gian và động não. Một món quà chứa đựng công sức và tình cảm của bạn sẽ khiến cho đối phương vô cùng cảm kích. Dù là châu báu cũng không thể sánh được với món quà tặng. Một người con cẩn thận tỉ mỉ gom những tấm ảnh của mẹ, sau đó phân loại rồi cẩn thận cho vào một quyển Album sau đó tặng quyển Album cho mẹ như một món quà vào ngày sinh nhật lần thứ 65 của mẹ.

Quà tặng có lẽ là kí hiệu thời gian, là sự ghi nhớ của kí ức, nhưng ý nghĩa đích thực trong cuộc sống của nó lại nằm ở chỗ người tặng quà gửi gắm tình cảm của mình vào món quà để tặng cho đối phương rồi sau đó thì hoàn toàn quên đi bản thân mình. Còn người nhận thì nhất thời không cảm nhận được giá trị đích thực của món quà trong tay mình. Nhưng đến một ngày nào đó sẽ chợt hiểu ra tất cả, trong lòng chợt xốn xang một niềm cảm kích vô hạn.

CHÚ TRỌNG HÌNH TƯỢNG BẢN THÂN

Hồi còn nhỏ đại gia trong lĩnh vực thép của Mỹ là Carnegie đã từng một lần đến công trường thi công đang xây dựng những toà nhà chọc trời để bắt chuyện với một ông chủ ăn mặc quần áo sang trọng quý phái. Carnegie hỏi ông chủ này: "Sau này khi cháu trở thành người lớn, cháu phải làm thế nào để được như chú? Thấy cậu bé rất ngưỡng mộ mình, ông chủ này liền trả lời: "Thứ nhất phải chăm chỉ làm việc..."

"Cháu biết từ lâu rồi, bố cháu luôn nói với cháu như vậy, thế còn điều thứ hai là gì?"

"Mua một chiếc áo đỏ để mặc! "Cậu bé Carnegie tuy rất thông minh nhưng cũng không thể hiểu được điều mà ông chủ này muốn nói là gì. Cậu ta liền hỏi lại: "Điều này.... thì có liên quan gì đến sự thành công?"

"Có đấy!" Nói rồi ông ta thuận tay chỉ về phía người công nhân ở trước mặt rồi nói: "Cháu xem họ đều là quân của chú cả, nhưng tất cả bọn họ đều mặc trang phục màu xanh lá cây, vì vậy chú chẳng nhận ra ai vào với ai cả...." nói xong ông ta bèn chỉ vào một người công nhân trong đám những người công nhân đó rồi nói: "Cậu hãy nhìn xem, trong số họ có một người mặc áo đỏ, vì vậy chú thường xuyên chú ý đến người này, mấy hôm nữa chú sẽ mời anh ta làm trợ lý cho chú".

Hình tượng bản thân của bạn chính là nhãn hiệu độc quyền của bạn.

"Mình là một kỳ tích lớn nhất của tạo hoá.

Ngay từ thừa khai thiên lập địa, thì trên thế gian này đã không thể có người thứ 2 có được tinh thần, tính cách, đôi mắt, đôi tai, đôi tay, mái tóc, cái miệng, như của mình rồi. Người có thể đi lại, nói năng, suy nghĩ, hành động giống y như mình, trước đây đã không có, bây giờ cũng không có, sau này cũng sẽ chẳng bao giờ có. Năm châu bốn biển đều là anh em một nhà, nhưng mình lại không giống với mọi người, mình là sản phẩm độc nhất vô nhị của tạo hoá".

Trong lòng tôi âm ỉ ngọn lửa được truyền lại từ không biết bao đời trước. Cái nóng của nó cứ luôn thôi thúc tinh thần tôi, muốn tôi trở thành người tốt hơn tôi bây giờ và tốt hơn tôi trong tương lai. Tôi muốn quạt cho ngọn lửa âm ỉ này bùng cháy lên, tôi muốn tuyên bố với cả thế giới tôi là độc nhất vô nhị.

Không ai có thể bắt chước được nét chữ của mình, không ai có thể có được những đặc trưng như của mình, không ai có thể sáng tạo ra được thành quả của mình. Từ nay về sau, mình sẽ biên soạn những quyển sách về điểm khác nhau cực lớn này. Bởi vì đây là một loại tài sản có thể làm cho mình đạt đến độ hoàn thiện.

Mình sẽ không phải mất công vô ích đi bắt chước người khác nữa. Ngược lại mình còn muốn đem cái sự độc nhất vô nhị của mình ra thương trường để triển lãm. Mình không những muốn ca ngợi nó, mà còn muốn "tiếp thị" nó. Mình muốn bắt đầu ngay từ bây giờ phải phô ra những điểm khác biệt của mình và giấu đi những điểm giống với mọi người của mình. Vì vậy đối với sản phẩm mà mình muốn tiếp thị, mình cũng phải áp dụng nguyên tắc này, tiếp viên và sản phẩm đều khác với mọi người, mình cảm thấy vô cùng tự hào về điều này.

Mình là một người quý hiếm. Tất cả những thứ quý hiếm đều là vật báu vô giá, vì vậy giá trị của tôi cũng không thể đo được. Mình là sản phẩm của sự tiến hoá hàng triệu năm, vì thế về cả hai phương tiện tinh thần và thân thể mình đều hơn bất cứ một bậc đế vương hoặc thánh hiền nào.

Những kĩ xảo của mình, tinh thần của mình, tính cách của mình và cả thân thể của mình đều sẽ trở nên mục nát và chết đi, mình phải tận dụng nó. Mình có tiềm lực vô tận. Mình chỉ cần hơi động não một chút, chỉ cần hơi động tay một tí là mình có thể khiến cho thành tựu ngày hôm nay của mình tăng lên một trăm hoặc hơn một trăm lần, mình rất muốn làm như thế này, muốn bắt đầu ngay từ hôm nay.

Sau này mình sẽ chẳng bao giờ cảm thấy hài lòng với thành tựu của ngày hôm qua nữa, cũng không bao giờ vì cái sự nghiệp nhỏ mọn của mình mà tự tuyên dương mình nữa. Những việc mà mình có thể làm được nhiều hơn rất nhiều so với hiện tại và tương lai.

Tại sao sự kỳ tích đã tạo ra mình lại mất đi khi mình chào đời? Tại sao mình lại không thể khiến cho các kỳ tích đó vươn tận đến sự nghiệp hiện nay của mình?

Mình là kỳ tích lớn nhất của tạo hoá.

Mình không phải là ngẫu nhiên xuất hiện trên cõi đời này. Mình đến cõi đời này là vì một mục đích, cái mục đích đó là muốn trở thành một ngọn núi cao chứ không phải là thu nhỏ lại thành hạt cát. Từ nay về sau mình phải cố hết sức để trở thành một ngọn núi cao, phải phát huy tối đa tiềm lực của bản thân mình.

Thích cái đẹp là bản năng nguyên thủy của loài người. Cũng chính vì cái bản năng này mà khi chúng ta phán đoán một con người, thông thường hay trông mặt mà bắt hình dong: Nếu như đối phương ăn mặc sang trọng lịch sự thì sẽ có ấn tượng tốt ngay; ngược lại nếu đối phương ăn mặc trang điểm lòe loẹt thô tục, thì sẽ có ấn tượng không tốt ngay. Ai cũng có cách nghĩ giống nhau, bạn nhìn bề ngoài để đánh giá một con người, đương nhiên bạn cũng không muốn vì ngoại hình của mình mà bị mọi người đánh giá sai, vì vậy mà ai cũng muốn dùng những cái tốt đẹp nhất của mình để giành được cảm tình của người khác.

Ai mà chả muốn mặc những bộ quần áo khiến cho mình trở nên đẹp hơn. Bề ngoài nổi bật cũng sẽ khiến cho bạn cảm thấy mình nổi bật, đưa chúng ta lên đỉnh cao của thế giới và được vạn người nhìn, trong lòng sẽ tự cảm thấy vui sướng.

Ăn mặc nổi bật, điều này có quan hệ trực tiếp đến hình tượng của bạn.

Bạn không nên nghĩ là mình cũng giống như mọi người, bạn hãy là chính bản thân bạn!

Hãy cố gắng hoàn thành tốt vai diễn của mình, đây mới là điều quan trọng nhất. Xin đừng quên mỗi một con người đều là một cá thể độc lập và hoàn chỉnh, ai cũng có ưu điểm nổi bật của mình, nếu như có thể phát huy được hết ưu điểm này, thì sẽ có được những thành tựu vang dội. Cứ muốn vứt bỏ tất cả những cái vốn có của mình để đi học theo những cái của người khác, thì cho dù có học được nhiều và tốt đến đâu thì cùng lắm chẳng qua cũng chỉ là bản sao của người khác mà thôi. Hơn nữa bạn cũng cần nhớ là bạn cũng có những tài năng và năng lực đặc biệt, có thể vì thế mà người khác đang ngưỡng mộ bạn, muốn họ hỏi bạn.

Ai cũng là nhân tài xuất sắc trong con mắt người khác. Chúng ta cứ luôn ngưỡng mộ người khác, trong khi đó người khác thì lại ngưỡng mộ chúng ta. Đây chính là cách thức học tập và trưởng thành của loài người.

Chỉ có kiên trì bản thân mình mới có thể xây dựng được "nhãn hiệu" độc nhất vô nhị cho mình và tạo ra kỳ tích không gì thay thế được.

Rất nhiều cơ hội có được sau khi va chạm. Kiên trì bản thân mình không thể tránh khỏi có sự va chạm với thế giới bên ngoài. Sau sự va chạm, ảnh hưởng xấu của sự tổn thương, thất bại, nản chí chắc chắn sẽ xuất hiện. Nếu như sau khi chịu đựng những ảnh hưởng này mà bạn vẫn đứng vững, nhất định bạn sẽ có được cơ hội tốt. Bởi vì có quá nhiều người đã bị khuất phục bởi ảnh hưởng xấu này rồi.

Kiên trì giữ vững "nhãn hiệu" chính là kiên trì giữ vững quan điểm làm người. Sự khác biệt giữa đại thương gia và tiểu thương gia có lẽ không phải là ở quá trình kiếm tiền và số tiền kiếm được, cũng không phải là ở trình độ và kỹ xảo kinh doanh, mà lại là ở tu dưỡng nhân cách và lòng tin vào lý tưởng được thể hiện vào những thời khắc phi thường.

GIỮ GÌN SỰ TÔN NGHIÊM CỦA MÌNH

Nếu như đời người là một cái cây, thì tôn nghiêm là gốc rễ;

Nếu như đời người là nước, thì tôn nghiêm là dòng chảy;

Nếu như đời người là con chim ưng, thì tôn nghiêm là sự bay lượn;

Điều mà tôn nghiêm đích thực muốn đề cao là chất lượng sống chứ không là hình thức sống.

Tôn nghiêm giống như một lá cờ, nó vượt lên trên địa vị xã hội, của cải và quyền lợi của trần tục, tung bay trên đỉnh cao của tâm hồn con người. Nhưng chỉ có những người có lòng tự trọng tự tôn mới coi nó là báu vật, những người không coi trọng nó thì nó sẽ mất đi. Chính vì vậy mà loài người đã có sự phân biệt giữa có hay không có tôn nghiêm.

Vì có tôn nghiêm mà con người trở nên cao lớn; vì sự cao lớn mà tôn nghiêm trở nên thiêng liêng.

Một người mất đi sự tôn nghiêm, tinh thần sẽ trở nên tê dại, không những không thấy được chí tiến thủ tích cực của người khác mà còn không nhận thức được sự nhu nhược bất tài của mình. Mất đi sự tôn nghiêm là điềm báo sẽ đi vào con đường suy sụp; mà sự tê dại lại là nắm mồ chôn vùi sự tôn nghiêm.

Vào cuối thập niên 90 của thế kỷ 20 nhà văn nổi tiếng Sa Diệp Tân đã từng có bài viết làm xôn xao dư luận, bài viết có tiêu đề "Tôn nghiêm". Bài viết này lấy đề tài từ câu chuyện của một cô học sinh Trung Quốc là Khúc Tiểu Tuyết khi du học trên đất Mỹ. Tứ cố vô thân mềm yếu gió thổi bay, Khúc Tiểu Tuyết đã nhận làm bảo mẫu cho một gia đình một bà già người Mỹ. Trong thời gian làm bảo mẫu, cô bé không những không được tôn trọng, mà còn bị ngược đãi thậm chí còn bị con trai bà chủ nhà đánh đập. Lòng đầy phẫn uất, Khúc Tiểu Tuyết đã quyết định tìm đến công lý, cô đã phải mất bốn năm liên tục để đưa một ông chủ ngân hàng Mỹ vừa giàu có lại vừa có thế lực lại đồng thời lại đang tham gia ứng cử vào nghị viện ra toà. Sau cùng toà án Mỹ cũng đã ra phán quyết yêu cầu ông chủ ngân hàng phải công khai xin lỗi Tiểu Tuyết và đưa cho cô một khoản bồi thường tổn thất tinh thần là 5280 USD. Trước công đường, Tiểu Tuyết đã xé vụn tấm séc rồi tung lên trên công đường.

Sau đây là lời tuyên bố của cô bé với công chúng và toàn thể thế giới: "Tôn nghiêm của con người là không thể bị xâm phạm".

"Thưa các vị luật sư của Oashington, các vị thật không hổ là quyền uy trong thế giới luật học, vừa nãy, sau khi bị cáo bắt buộc phải xin lỗi tôi, các vị đã rất kịp thời đưa cho tôi tấm séc này, hơn nữa lại là đưa rất công khai trên công đường.

Các vị làm như vậy là muốn tạo nên một ấn tượng: Một cô gái Trung Quốc sở dĩ nghỉ học để theo kiện đến cùng chính là vì tấm séc này, chính là vì mấy nghìn USD này, khiến cho người ta cảm thấy tiền là mục đích của vụ kiện, cũng chỉ có tiền mới chấm dứt được vụ kiện này mà thôi.

Các vị tưởng rằng đưa cho tôi 52580 USD thì tôi đã có thể vui vẻ hài lòng, rồi tôi sẽ cảm

đồng rơi nước mắt! Tôi xin hỏi ba vị luật sư một câu, nếu như một người da trắng bị đánh như tôi, liệu các ngài có thể dùng 52580 USD để đuổi họ đi được không?

Cách đây không lâu, một cụ già người da trắng chỉ hơi bị bỏng nhẹ một tí chút ở miệng, mà đòi đền bù tới 600.000 USD, trong con mắt của các ngài, người Trung Quốc rẻ mạt như thế này sao! Nhưng các ngài đã lầm rồi, ít nhất thì cũng còn có tôi và nhiều người Trung Quốc khác quyết không bao giờ cúi đầu trước đồng tiền đôla của các ngài, tôi theo đuổi vụ kiện này đến cùng là nhằm mục đích đòi lại sự tôn nghiêm của một con người! Chính là sự tôn nghiêm! Khi chúng tôi đến nước Mỹ, đại bộ phận người Mỹ đều rất thân thiện họ đối xử bình đẳng với chúng tôi, và cũng đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, ngay trong khoảng thời gian bốn năm theo kiện này, có rất nhiều người bạn Mỹ đã tận tình giúp đỡ chúng tôi, tôi vô cùng, vô cùng cảm kích! Nhưng cũng có không ít người cho rằng có tiền là sẽ có tất cả; có tiền thì có thể coi thường dân tộc khác; có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm; có tiền thì có thể làm tổn hại người khác, có tiền thì có thể bẻ cong được cán cân công lí.

Tôi xin nói cho các vị biết, dù có bao nhiêu tiền cũng không bao giờ có thể mua được sự tôn nghiêm của người con gái Trung Quốc nhỏ bé này!

Tôi theo đuổi vụ kiện này còn có một mục đích nữa là muốn nói cho những người coi khinh chúng tôi biết đừng có tưởng rằng những học sinh Trung Quốc chúng tôi vượt ngàn dặm đại dương đến đây là để tìm kiếm miếng cơm manh áo, là giành giật bát cơm của các người, giành giật đồng tiền của các người, là thấp hơn các người một đẳng cấp, là không có sự tôn nghiêm nhân cách. Các người đã nhầm rồi, lưu học sinh chúng tôi mang đến mảnh đất này tuổi thanh xuân và trí tuệ, mang đến sự cống hiến cao đẹp, chúng tôi không hề thua kém bất kỳ người nào! Ngay trong thời gian 4 năm theo kiện này, tôi vẫn có thể hoàn thành 2 học vị thạc sĩ xã hội và quản lý mạng vi tính trong điều kiện cực kỳ vất vả và mang trên người những vết thương cả về tâm hồn và thể xác.

Tôi có thể hoàn toàn tự hào nói rằng mọi việc tôi đều hoàn thành xuất sắc, đứng trước sự tôn nghiêm của tôi, đồng Đôla không có một chút giá trị nào cả, hãy cút đi những đồng Đôla chết tiệt!"

Con người cần phải có sự tôn nghiêm và nhân cách độc lập của mình, những điều sau đây bạn cần ghi nhớ vì nó có thể giúp cho bạn giữ được sự tôn nghiêm của mình:

- Bạn cần phải dùng tối đa các hành động chứ không chỉ là lời nói để hiển thị sự phản kháng.
- Không nên làm những việc mà bạn thực sự không thích hoặc không thuộc bốn phận bắt buộc của bạn.
- Nói những lời quyết đoán, ngay cả trong những trường hợp hết sức bình thường. Cần phải nói ngắn gọn dứt khoát và đồng đặc đối với những người phục vụ nhà hàng, người bán hàng, người lạ, các nhân viên công vụ, tài xế tắc xi. Cần phải đáp trả thích đáng đối với những kẻ lộng hành, hống hách.

Trên đây là bước đầu tiên bạn cần phải trải qua vì nó sẽ giúp cho bạn loại bỏ được tâm lý sợ hãi.

- Không được nói những lời làm tổn hại đến chính bản thân mình, ví dụ trước mặt người khác bạn tự nói về mình như: tôi chẳng làm được gì cả, tôi không được thông minh lắm, tôi mù tịt về các vấn đề pháp luật, trên thực tế đã cho phép người khác coi thường mình, thậm chí lợi dụng bạn.

- Khi bạn gặp phải những người kêu khổ, người tranh luận, nói khoác, cản trở, hoặc những đối tượng đáng ghét khác, bạn cần phải bình tĩnh và nói với họ những lời thức tỉnh họ: bạn đừng quấy rầy tôi nữa; bạn chỉ biết oán trách không thôi thì sẽ chẳng thay đổi được gì. Trước mặt đối phương, bạn càng tỏ ra bình tĩnh, bạn càng thẳng thắn dứt khoát, thì sự tổn thất với bạn sẽ càng ít.

- Hãy cho người khác biết bạn có quyền có khoảng thời gian riêng cho mình: vào giờ nghỉ, bạn hãy mạnh dạn rời khỏi đồng công việc vừa bọn hay các nơi không khí khẩn trương để đi ra ngoài nghỉ ngơi một lát, thái độ của bạn phải hết sức kiên quyết. Điều quan trọng nhất là đừng để cho người khác lợi dụng khoảng thời gian này của bạn.

- Không được áy náy và hối hận về hành động quyết đoán của mình. Bạn không được lo là mình đã làm sai, cần phải kiềm chế được sự ảnh hưởng của tâm trạng này. Thông thường khi bạn răn dạy những kẻ đã làm tổn hại đến bạn, họ sẽ không biết phải làm gì với hành động của bạn. Gặp phải trường hợp này, bạn quyết không được dao động.

LÀM BẠN VỚI NHỮNG LOÀI VẬT THÀNH TÂM YÊU QUÝ VÀ BẢO VỆ CHÚNG

Ngay xưa ngày xưa có một vị tiên nhân ẩn cư trong một hang núi sâu để tu luyện. Thường ngày vị tiên nhân này ngồi tĩnh tọa dưới gốc cây để tĩnh tâm tu luyện. Lúc đó đúng vào giữa mùa đông, trời lạnh thấu xương, khi hoàng hôn vừa buông xuống thì có một chú chim run rẩy vì rét bay sà vào lòng vị tiên nhân với hy vọng sẽ tìm được một chút hơi ấm để duy trì sinh mạng nhỏ bé của mình. Vị tiên nhân này vì sợ làm kinh động đến chú chim nên đã ngồi vắt chân chữ ngũ; toàn thân bất động để cho chú chim bé nhỏ có được một nơi trú ẩn an toàn. Đến tận sáng hôm sau khi chú chim bay đi rồi, vị tiên nhân mới dám cử động. Tấm lòng từ bi yêu quý và bảo vệ động vật của vị tiên nhân thật là cao đẹp!

Thái độ của con người đối với động vật được chia thành ba loại:

1. Coi mình là trung tâm, mưu đồ nắm giữ tính mạng của các loài động vật, để thỏa mãn nhu cầu của riêng mình, sẵn sàng lạm sát, khiến cho nhiều loài động vật bị tuyệt chủng.
2. Kêu gọi bảo vệ động vật bởi vì động vật có thể phục vụ cho cuộc sống của con người.
3. Còn động vật là những người bạn, thừa nhận con người và động vật đều là chủ nhân của trái đất.

Thái độ của bạn đối với động vật như thế nào do bạn tự quyết định. Bạn hãy thử tưởng tượng, nếu như trên trái đất này chỉ còn lại mỗi loài người, trái đất sẽ trở nên đáng sợ như thế nào? Hãy đối xử tốt với động vật, bởi vì nếu như loài người mất đi các loài động vật, thì cuối cùng cũng sẽ mất đi bản thân mình!

Sau khi cả gia đình Phong Tử Khải quay trở về Giang Nam đã định cư bên bờ Hồ Tây ở Hàng Châu. Trong nhà nuôi một con mèo tên là "Bạch Tượng", chú mèo đã trở thành người bạn yêu quý của Phong Tử Khải. Ông rất yêu quý Bạch Tượng bởi vì nhìn nó rất xinh xắn và đáng yêu, đôi mắt nó vừa vàng vừa xanh, ông gọi là "mắt nhật nguyệt". Khi nó đi lại dưới ánh nắng, con người của nó khép lại cứ như là không có. Đôi mắt của nó giống như những bóng điện màu dùng trang trí trên sân khấu, ai nhìn thấy nó cũng phải trầm trồ khen ngợi. Khi mấy đứa con gái của ông về đến nhà, hễ ngồi xuống là Bạch Tượng liền bò vào lòng đánh một giấc ngon lành. Lũ trẻ không nỡ đứng dậy nên cứ ngồi im rồi nhờ người này mang nước, người kia thay giày, mang hộ tờ báo... mọi người đều rất yêu quý Bạch Tượng.

Thế rồi một ngày không thấy Bạch tượng về ăn cơm, đêm tối cũng không thấy đâu cả; sang ngày hôm sau cũng chẳng thấy đâu cả. Phong Tử Khải vô cùng lo lắng, liền viết hai tờ thông báo treo giải cho ai tìm được Bạch Tượng, nhưng cũng chẳng có tấc tích gì cả. Sau nghe nói nó bị chết ở một cái ao. Vì thế Phong Tử Khải nghĩ là chú mèo không muốn chết ở nhà. Chắc chắn là Bạch Tượng đã biết trước được số mình đã tận nên đã chết ở bên ngoài. Đám con côi cút của Bạch Tượng 5 con chết 3 còn 2, trông chúng thật là kháu khỉnh đáng yêu. Mỗi khi ông đọc báo hai chú mèo trèo lên hai đầu gối ông, trông thật là ngộ nghĩnh. Ông đã quen với cái tư thế này rồi, khi không có hai chú mèo ở hai bên đầu gối ông lại cảm thấy trống vắng.

Bạn bè biết ông rất quý mèo, nên đã tặng mèo cho ông, rất nhanh nhà ông đã có tới 5 chú mèo. Kết quả là 5 chú mèo này thường liên kết với nhau ăn vụng cá, thậm chí ăn vụng cả trứng

gà, khiến cho mọi người có ác cảm với chúng. Nhưng Phong Tử Khải lại cho rằng nguyên nhân của ăn vụng là do 5 chú mèo này không được cho ăn no. Nếu như cho chúng ăn no, chúng sẽ đi ngủ hoặc nô đùa với cái đuôi của mình chứ không đến nỗi ăn vụng như thế này. Nghĩ thế Phong Tử Khải bèn cho gọi người quản gia đến hỏi về tình hình ăn uống của 5 chú mèo. Người quản gia đáp: "Theo quy định mỗi ngày ăn ba bữa, mỗi bữa 1000 đồng tiền cá trộn với một bát ô tô cơm". Nghe xong ông bèn nói: "Những năm con mèo mà chỉ có một bát cơm, sao không mua thêm cá cho chúng?" Người quản gia bèn trả lời: "Đây là quy định của bà nhà ạ!", Phong Tử Khải bèn đi tìm bà vợ mình để hỏi rõ nguồn ngành, nhưng bà vợ nói: "Xưa nay vẫn vậy mà", Phong Tử Khải bèn lớn tiếng: "Không được, bây giờ cái gì cũng tăng giá rồi, trước đây 1000 đồng có thể mua được rất nhiều cá, bây giờ chỉ mua được mỗi tí. Bà làm như vậy chẳng phải là đã ép lũ mèo phải ăn vụng đó sao? Tăng lên 3000 đồng, từ đó các chú mèo không còn ăn vụng nữa. Phong Tử Khải trở nên nổi tiếng là quý mèo.

Vào thập niên 50, nhà Phong Tử Khải có nuôi một chú mèo vàng, tên gọi là "Bá Bá". Ở quê của Phong Tử Khải, Bá Bá không hoàn toàn là một cách xưng hô tôn kính, mà chỉ là một cách gọi vui đùa. Cô con gái Nhất Ngâm của Phong Tử Khải rất yêu quý Bá Bá. Có lúc cô bé đang làm văn, bỗng Bá Bá nhảy lên bàn rồi ngồi lên trên trang giấy mà cô bé đang viết khiến cho cô bé không thể viết tiếp được nữa.

Có lúc lại nằm cuộn tròn trên trang giấy ngủ một cách ngon lành.

Một ngày nhà có khách, không khí hết sức trang trọng. Đúng vào lúc đó, Bá Bá nhảy lên bàn ngửi ngửi tay áo của vị khách. Vị khách vuốt ve cái lưng của nó rồi khen: "Chú mèo đẹp quá nhỉ!", sau câu nói đó không khí trở nên thân mật và gần gũi ngay, cuộc nói chuyện cũng bắt đầu. Khi cuộc nói chuyện đang tiến hành thì Bá Bá bỗng nhảy lên sau lưng vị khách rồi ngồi lên sau gáy của khách. Phong Tử Khải giật mình lo lắng, nhưng vị khách đó đã cúi thấp đầu xuống để cho Bá Bá có được một chỗ ngồi thoải mái, cuộc nói chuyện lại trở nên thân mật và thoải mái ngay. Phong Tử Khải bèn kết luận: Mèo có thể khiến cho buồn tẻ trở nên vui vẻ, khô khan trở nên thú vị, buồn bã trở nên vui tươi; có thể làm cho con người trở nên thân thiện đoàn kết. Cho dù không bắt được chuột cũng vẫn có tác dụng to lớn đối với con người. Thật đáng tiếc là chú mèo này lại xấu số, mới được 4 tuổi đã qua đời. Phong Tử Khải buồn bã không muốn nhắc về nó nữa, mãi đến 10 năm sau mới nhớ lại nó, và cũng chính vì nó mà nhớ đến chú mèo thọ đến 18 tuổi mà bố mẹ ông đã nuôi vào trước thập niên 60. Mỗi khi bố ông uống rượu vào buổi tối, chú mèo này thường ngồi bên cạnh chai rượu, bố ông thường cho nó ăn đậu rán, món ăn này đám chị em Phong Tử Khải cũng chưa từng được ăn. Từ đó có thể thấy, Phong Tử Khải quý mèo có lẽ là có nguyên nhân gia truyền.

Vào những năm thập niên 60, Phong Tử Khải lại nuôi một chú mèo trắng, tên gọi là "A Mi". Bố của A Mi là giống mèo Trung Quốc, còn mẹ của nó là giống mèo ngoại, vì vậy lông của nó rất dài, giống như thỏ ấy.

Thời đó Phong Tử Khải ở nhà dịch sách, ban ngày đám con trẻ đi học hết, trong nhà rất vắng vẻ. Từ khi có A Mi rồi, trong nhà vui nhộn hẳn lên. Trong bếp luôn vang lên tiếng mắng của người nội trợ, đối tượng bị mắng chính là A Mi. Có lúc khách đến nhà chơi có đem theo con trẻ, người lớn nói chuyện với nhau, đứa trẻ chẳng biết làm gì, bỗng A Mi chạy đến thế là đứa trẻ đã có một người bạn chơi cùng.

Người lớn cũng cảm thấy yên tâm nói chuyện. Phong Tử Khải đã từng chụp một bức ảnh, trong ảnh ông mặc áo bông, đang ngồi viết, chú A Mi bé nhỏ đang ngồi trên vai ông xem ông viết. Nhìn A Mi, ông lại nhớ đến "Bạch Tượng" 15 năm trước và "Bá Bá" 10 năm trước, ông hi vọng A Mi sẽ giống như "Bá Bá" mà bố ông đã nuôi, sẽ sống đến 18 tuổi....

GIỮ LỜI HỨA

Tôn trọng và giữ đúng một lời hứa có lẽ còn khó hơn cả leo núi.

Hoa là lời hứa của mùa xuân, nước lũ là lời hứa của đại dương, phương xa là lời hứa của các con đường. Thế giới vì giữ được nhiều lời hứa mà trở nên trang nghiêm nhưng chứa chan tình cảm.

Một lời hứa thực sự giống như một ngọn núi cao. Nhưng thật là bi thương và đáng tiếc là rất nhiều người chúng ta bị vấp khốn trên các đỉnh núi đó.

Thời còn con gái, đã từng có một người bạn trai học cùng lớp mượn tiền tôi, mà lại mượn những hai đồng, lúc đấy, số tiền này tương đương với số tiền tiêu vặt của tôi trong vòng 2 tháng. Lúc đó tôi hơi lưỡng lự, vì ai cũng biết là nhà cậu bạn này nghèo lắm, mẹ anh ta cứ như là người đi để thuê ấy, dường như mỗi năm anh ta đều có thêm một cậu em trai hoặc là một cô em gái. Ấn tượng của mọi người đối với mẹ anh ta là: hoặc là đang mang cái bụng to hoặc là vừa đẻ xong, trên trán quấn chiếc khăn đỏ bế đứa trẻ sơ sinh đang ngồi phoir nắng trước cửa nhà.

Sự chần chừ của tôi khiến cho cậu bạn trai ấy cảm thấy ngượng ngùng cúi đầu xuống, cậu ta nói có việc dùng gấp, và hứa là sẽ trả tôi trong vòng 5 ngày. Lúc đó tôi không biết làm thế nào để từ chối được nên đành cho cậu ta vay.

Thời gian cứ trôi đi, bước sang ngày thứ 5, cậu bạn trai ấy đột nhiên không đến lớp. Cả ngày hôm ấy tôi cứ thầm trách cậu ta, nguyên rửa cậu ta đã không giữ lời hứa, ầm ứ muốn khóc to lên cho đỡ bức.

Buổi tối hôm ấy khi tôi đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe ngoài cửa sổ có tiếng gọi, tôi bèn mở cửa sổ ra thì nhìn thấy cậu ta, mặt cậu ta đầm mồ hôi, hai tay nắm chặt, vừa thở dốc vừa nói: "Hãy nhìn mình làm phép nhé!" Nói rồi cậu ta đặt hai nắm tay lên bức cửa sổ rồi bất ngờ xòe tay ra, bàn tay cậu ta xòe ra như những bông hoa nở, trong tay cậu ta là số tiền 2 đồng.

Tôi mừng rỡ kêu lên, cậu ta cười khoái chí, dường như hai chúng tôi vừa hoàn thành một việc lớn. Cậu ta nói: "Mình chạy từ cầu Hãn Kiều đến".

Sau này từ trong tác phẩm đoạt giải của cậu ta tôi mới biết số tiền mà cậu ta vay tôi là dùng để chữa bệnh cho mẹ, vì muốn trả đúng hẹn, đêm nào cậu ta cũng phải đến khu Hãn Kiều gần Ga phía bắc để hái rau thuê. Đến rạng sáng ngày thứ 5 thì cậu ta đã kiếm được số tiền cần phải trả, nhưng do mệt quá cậu ta chui vào gầm cầu ngủ một giấc. Không ngờ lại ngủ quên đi mất lúc tỉnh dậy thì trời đã mờ tối nên cậu ta phải chạy thục mạng cho kịp, mọi người trên đường đều không hiểu sao cậu ta lại chạy như vậy trong màn đêm.

Đó là lần duy nhất tôi chơi với cậu ta, nhưng ấn tượng mà cậu ta để lại cho tôi lại vô cùng sâu sắc, cả đời không quên. Sau này cứ mỗi lần nhìn thấy chữ "ưu tú" hoặc "giữ lời hứa", tôi lại liên tưởng đến cậu ta, bởi vì trên người cậu ta toát lên một vẻ tôn nghiêm lời hứa đáng giá ngàn vàng khiến cho người ta phải cảm phục.

Nghe nói sau này cậu ta đã thành đại nghiệp, có lẽ cậu ta đã quên đi chuyện giữa hai chúng

tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy đó là khởi nguồn dẫn đến thành công của cậu ta.

Giữ lời hứa là sự tích lũy tình cảm, còn phản bội lời hứa là sự phân tán tình cảm. Trên thực tế điều làm mất đi nhiều tình cảm nhất không gì bằng đưa ra một lời hứa sống chết nhưng lại không thể thực hiện được lời hứa đó. Vì vậy, phải hết sức thận trọng khi đưa ra lời hứa, cần phải suy nghĩ kỹ đến các nhân tố có thể bị thay đổi hoặc những sự việc có thể xảy ra bất ngờ để tránh xảy ra những tình trạng bất lợi cản trở đến việc thực hiện lời hứa. Dù đã cố gắng hết sức, nhưng đôi khi sự việc diễn ra theo chiều hướng khác khiến cho bạn không tiện hoặc không thể tiếp tục giữ lời hứa đến cùng. Nhưng nếu như bạn là người trọng chữ tín thì bạn sẽ phải hoặc là tìm mọi cách để duy trì lời hứa hoặc là xin rút lại lời hứa. Nếu như bạn tạo cho mình thói quen giữ lời hứa, người khác vì thấy bạn trưởng thành và có tài dự đoán mà sẽ lắng nghe lời khuyên và ý kiến của bạn. Trung thành sẽ đem lại cho bạn sự tin cậy, phản bội sẽ phá vỡ mọi nỗ lực nhằm xây dựng lòng tin với người khác. Một người nếu như tâm khẩu bất nhất sẽ mất đi sự tín nhiệm đối với mình.

Lời hứa sở dĩ trở thành nguồn sức mạnh to lớn là bởi vì chữ tín là vô giá. Trật tự xã hội được xây dựng trên cơ sở sự tôn trọng những quy ước giữa con người với con người. Có giữ được lời hứa hay không là tiêu chuẩn để đánh giá tinh thần của con người có cao thượng hay không. Đạo nghĩa, đạo đức đều được biểu hiện bằng cách giữ chữ tín. Nếu như mọi người không coi giữ chữ tín là nguyên tắc để khống chế hành vi của mình, thì ảnh hưởng của nó là vô cùng tồi tệ, mọi phương diện trong xã hội đều bị tổn hại. Mọi người đều phải tuân thủ lời hứa của mình, lời hứa là thiêng liêng, tuân thủ lời hứa là vàng.

TIẾN HÀNH MỘT VỤ LÀM ĂN HOẶC MỘT LẦN ĐẦU TƯ CÓ LỢI

Trí tuệ của con người được phân ra làm hai loại: làm ra của cái và hưởng thụ của cái. Người biết làm ra của cái không nhiều, người biết hưởng thụ của cái lại càng ít hơn.

Napolleon Hill đã khuyến cáo chúng ta: Đừng có vì đồng tiền mà làm mất đi nhân cách, chỉ có xây dựng cho mình một nhân cách hoàn thiện, bạn mới thực sự có được của cái và niềm vui hưởng thụ của cái đó.

Sự hoàn thiện của nhân cách là gốc, sự tích lũy của cái là ngọn, có gốc thì mới có ngọn. Nếu như bỏ gốc lấy ngọn, gốc ngọn đảo lộn, thì bạn sẽ không bao giờ có được của cái, số tiền trong tay bạn rồi cũng trôi đi như dòng nước chảy.

Sau đây là một câu chuyện hết sức cảm động về của cái.

Trường đại học công nghệ Brooklyn của Mỹ có một vị giáo sư đã có 60 năm giảng dạy, đó là giáo sư Othmer. Cuộc sống của giáo sư và phu nhân hết sức giản dị, gia đình giáo sư sống trong khu Brooklyn, ngày thường họ chỉ bắt xe điện ngầm đi làm. Vì hai vợ chồng giáo sư không có con, nên số tiền mà họ tích lũy được đều giao cho một chuyên gia trong lĩnh vực đầu tư ở phố Wall quản lý hộ.

Giáo sư và phu nhân đã qua đời trong hai năm kế tiếp nhau. Sau khi giáo sư và phu nhân qua đời, khi thanh lý số tài sản mà vị chuyên gia trong lĩnh vực đầu tư này quản lý giúp họ, người ta mới kinh ngạc phát hiện ra số tài sản này đã lên tới 800.000.000 USD. 1/4 của số tài sản 800.000.000 USD này được quyên tặng cho đại học công nghệ Brooklyn. Số tiền quyên tặng này gấp bốn lần tổng số tiền mà trường đại học này đã quyên góp được từ trước đến nay, dường như nó đã ngay lập tức đưa trường đại học này lọt vào danh sách các trường đại học nổi tiếng.

Vậy thì vị chuyên gia trong lĩnh vực đầu tư đã giúp hai vợ chồng giáo sư có được số tài sản khổng lồ này là ai?

Warren. E. Buffett

Buffett được mệnh danh là đại gia trong giới cổ phiếu, trước khi phần mềm tăng giá khiến cho Bill Gates trở thành tỷ phú số một thế giới, Buffett đã đứng ở ngôi vị này trong nhiều năm. Ông ta là một chuyên gia đầu tư nổi tiếng toàn cầu, là một người cực giỏi trong lĩnh vực tích lũy của cái.

Quay trở lại với câu chuyện của hai vợ chồng giáo sư Othmer. Vào năm 1960 hai vợ chồng giáo sư đã đem toàn bộ số tiền tích lũy được là 50.000 USD giao cho Buffett, sau này hai vợ chồng giáo sư đã trở thành cổ đông chủ chốt trong một công ty chứng khoán số một do Buffett điều hành. Khi đó giá mỗi cổ phiếu là 42 USD, bây giờ giá mỗi cổ phiếu đã lên tới 720.000 USD, đây chính là nguồn gốc của số tài sản 800.000.000 USD. Một người rất biết cách kiếm tiền, đem lại cho mình số của cái mà toàn thế giới ít người có được, thật là tài giỏi!

Không những đem lại cho mình số tài sản kếch sù, mà còn đem lại lợi ích to lớn cho những người tin tưởng mình, đi theo mình, thật là đáng để cho người đời thán phục. Không ít người khi nói đến chuyện của cải, luôn tin vào việc buôn thì phải gian, bán thì phải lận, luôn tin vào nguyên tắc làm ăn chân chính thì không bao giờ giàu được, luôn tin vào tinh thần ăn "giầy" ăn cả "tất".

Nhưng câu chuyện về Buffett và hai vợ chồng giáo sư, thì lại đem đến cho chúng ta một cái nhìn hoàn toàn khác.

Có nhiều tiền của thì chia sẻ với mọi người. Trên cái thế giới vật chất này thì ra vẫn còn có những niềm tin và sự chia sẻ ấm áp.

Trên đời này chúng ta đã từng chứng kiến rất nhiều trường hợp tiền bạc như nước, giàu lên như điều gặp gió, phồn vinh phơi phới, nhưng cũng đã từng chứng kiến rất nhiều trường hợp khuynh gia bại sản, thân bại danh liệt, phút chốc trắng tay. Tình cảnh đau buồn bi thương và đồng tiền khiến cho chúng ta không khỏi cảm thấy đau xót. Nhưng ông trời vận hành theo quy luật, đồng tiền cũng điều khiển tâm trạng con người theo quy luật. Ngày lại qua ngày, liên tục không ngừng nghỉ, đồng tiền gắn chặt vào từng hơi thở của cuộc sống chúng ta.

Tiền là sản vật đặc biệt nhất trong văn minh nhân loại, là tiêu chuẩn thống nhất các giá trị được quy nạp tổng kết hàng nghìn năm trở lại đây, đồng tiền càng được chấp nhận rộng rãi, sự lưu thông sẽ càng rộng, sự ảnh hưởng của nó sẽ càng sâu xa hơn. Vào thời kỳ sơ khai, loài người đã biết tích trữ lương thực, thực phẩm để đảm bảo cho sự sinh tồn; Ngày nay người ta tích lũy tiền bạc để giảm bớt sự lo lắng cho tương lai. Tri thức nhân loại ngày một lớn mạnh, càng những người cảm thấy mình nhỏ bé và yếu đuối, thì lại càng thấy cần phải có sự tích lũy lớn hơn để củng cố niềm tin của mình, càng những người có niềm tin mong manh, thì càng cần phải có một món tiền lớn để duy trì niềm tin vào cuộc đời.

Tiền vốn là công cụ để trợ giúp cho con người, nhưng ngày nay tiền lại là gánh nặng và vấn đề nhức nhối của con người. Chúng ta không chỉ cần các nhà đầu tư, điều mà chúng ta cần hơn là phải cởi bỏ được hoàn toàn gánh nặng tư tưởng về đồng tiền ở trong lòng.

Thực ra sự tăng giá trị của đồng tiền là kết quả sự vận dụng tài trí của chủ nhân của đồng tiền, người mà không cần dựa vào đồng tiền mà vẫn kiếm được tiền mới là nhân tài, cho dù tiền mà họ kiếm được là tiền lương, tiền công phục vụ hay tiền có được nhờ vào kinh doanh làm ăn. Những người dựa vào trí tuệ cần cù lao động sẽ không bao giờ phải lo lắng cho tương lai. Cần phải chuyển sự chú ý ra khỏi đồng tiền thì mới có thể khiến cho cuộc sống và hy vọng kết hợp lại được với nhau. Đây là điều chúng ta cần phải hiểu được, đừng có mê muội rồi trở thành nô lệ của đồng tiền.

Kinh nghiệm của những người thành công là: Cho dù là kẻ buôn bán đầu đường xó chợ cũng không thể chỉ dựa vào sự gian trá; Muốn trở thành thương gia hạng trung, trước tiên phải học được đạo lý đối nhân xử thế; Nếu như muốn trở thành đại thương gia, thì trước tiên phải trở thành một chính nhân quân tử. Vì vậy những thương gia, nhà doanh nghiệp thực sự thành công họ phải tuyệt đối tuân thủ đạo lý chính thống trong đối nhân xử thế. Khởi đầu có lẽ có nhiều người cũng đã từng có hành vi "gian trá", nhưng sau khi đã có một chút cơ sở, thì họ sẽ dùng cách đối nhân xử thế chính đáng để đối xử với người ngoài và răn đe bản thân mình.

Chỉ có sự đầu tư sáng suốt mới đem lại cho bạn hiệu quả gấp bội, bạn cần phải nắm vững các nguyên tắc sau đây:

1. Khen thưởng bản thân mình
2. Ít nhất cũng phải để dành lại một phần mười thu nhập của bạn

3. Đầu tư vì có hoài bão, chứ không phải đầu tư vì sợ lạc hậu.

4. Đừng có vì chậm trễ mà phải trả giá.

Những người giàu có luôn biết khen thưởng mình trước. Đầu tư tiền của một cách sáng suốt, nó sẽ đền đáp bạn gấp bội. Cho dù có rất nhiều nhà đầu tư kiệt xuất, nhưng thông minh nhất vẫn là đầu tư vào hoài bão của bạn. Khi có linh cảm kiếm được tiền, để đáp lại mình, bạn có thể lấy ra một ít tiền để tiêu hoặc đầu tư nhiều hơn một chút. Cách làm này sẽ khiến cho bạn biết ơn cuộc sống, sự báo đáp lại của bạn đối với cuộc sống sẽ là sự giúp đỡ mọi người.

Đừng có vì chậm trễ mà phải trả giá, thời gian chính là vàng. Bạn không biết tận dụng thời gian của ngày hôm nay có nghĩa là bạn đang tăng thêm công việc cho ngày mai.

Cái giá phải trả cho sự chậm trễ lớn hơn bề ngoài có thể nhìn thấy. Ví dụ sau đây sẽ cho thấy điều này. Giả sử lãi suất cố định hàng năm là 10%, vào năm 65 tuổi bạn cần có số tiền 100.000 đồng trong tài khoản. Bạn chỉ cần mỗi tháng gửi 100 đồng nếu như bạn bắt đầu gửi khi bạn mới 20 tuổi; Nếu như 30 tuổi bạn mới bắt đầu gửi, thì mỗi tháng phải gửi vào tài khoản số tiền là 200 đồng; Nếu như tận đến năm 40 tuổi mới bắt đầu gửi thì mỗi tháng bạn phải gửi vào tài khoản với số tiền lên đến 780 đồng.

Bạn có thể theo đuổi sự giàu có về mặt tiền bạc và vì giàu có mà được sự kính trọng của mọi người, nhưng không được để cho nó tác động đến sự trưởng thành và linh cảm của bạn. Chỉ khi bạn có nhận thức đúng đắn về tiền của, coi nó là công cụ để thực hiện ước mơ và mục đích cuối cùng, thì của cải sẽ thực sự đi vào cuộc sống của bạn.

Không có một số tiền kha khá, cuộc sống của chúng ta sẽ lộn độn vất vả, vì vậy chúng ta cần phải nỗ lực kiếm tiền để làm giàu. Nhưng sự thành công về con người là quan trọng nhất. Trên con đường tiến tới thành công, phải không ngừng rèn luyện và nâng cao nhân cách bản thân. Tiền bạc chỉ là sự thành công bề ngoài hoặc dùng để đo mức độ thành công, chứ không phải là căn bản, hạt nhân. Chúng ta không nên sợ hãi, ân hận, đổ kị, buồn rầu, đau khổ. Điều mà chúng ta cần phải tránh là người khác oán hận chúng ta. Điều này có nghĩa là ngoài thành công về mặt tiền bạc ra, chúng ta cần phải có được sự yên tĩnh về mặt tâm hồn, có như vậy cuộc sống của chúng ta mới được toàn vẹn và yên tĩnh.

ĐÓN NHẬN VÀ TRÂN TRỌNG TẤT CẢ NHỮNG GÌ MÀ CUỘC SỐNG BAN TẶNG

Abraham. H. Maslow đã từng nói: "Trái tim nếu thay đổi, thái độ của bạn cũng sẽ thay đổi theo; thái độ thay đổi thì thói quen cũng thay đổi theo; thói quen thay đổi thì tính cách cũng thay đổi theo; tính cách thay đổi thì cuộc đời bạn cũng thay đổi theo"

Chúng ta cần phải tin rằng: tất cả những cái chúng ta đang có, bất luận là tốt hay xấu thì đều là sự an bài tốt nhất đối với chúng ta. Chỉ có như vậy, thì khi trong hoàn cảnh thuận lợi chúng ta đầy lòng cảm kích, khi trong nghịch cảnh chúng ta vẫn vui cười như xưa.

Hôm nay khi tôi bước vào văn phòng của ông bà chủ, ông ấy tiện mồm hỏi thêm tôi một câu: "Ông sống thế nào?"

Tôi liền trả lời: "Tính cho đến thời điểm này, hôm nay là ngày vui nhất của tôi".

Câu trả lời của tôi ngay lập tức gây nên sự chú ý của ông chủ. Ông ta dường như cảm thấy ngạc nhiên trước câu trả lời của tôi.

"Ngày tốt nhất của ông?" Ông ấy hỏi lại tôi với một vẻ nghi ngờ.

"Đúng vậy" tôi trả lời nhanh gọn với một vẻ đầy tự tin.

Ông ấy lại hỏi tôi thêm một câu hỏi nữa: "George, ông bao nhiêu tuổi rồi?"

Sau khi tôi nói cho ông ấy biết tuổi của tôi, ông ấy cầm một tờ giấy ở trên bàn lên, vừa viết vừa lẩm nhẩm: "Nếu như nói trong quá khứ của ông mỗi năm có 365 ngày". Ông nhẩm tính một hồi rồi nói tiếp: "Có nghĩa là ông đã sống 21170 ngày. Cho đến thời điểm này thì hôm nay là ngày vui nhất của ông?"

"Đúng thế" tôi khẳng định lại một lần nữa.

Tôi cảm nhận được sự nghi ngờ lộ rõ trên khuôn mặt ông ấy. Nhưng tôi biết rõ là việc ông ta tin tưởng hay không tin tôi không hề quan trọng, quan trọng là tôi tin vào bản thân tôi.

Có người sẽ hỏi tôi: "Tại sao ông lại có thể nói được là cho đến thời điểm này thì hôm nay là ngày vui nhất của ông? Thế còn ngày cưới của ông? Lễ nào không vui bằng ngày hôm nay?"

Tôi sẽ trả lời ngay là: "Tôi mãi mãi không quên ngày cưới của tôi, Marilyn yêu quý của tôi vô cùng vui sướng. Tôi cũng không bao giờ quên cái cảnh đứa con đầu tiên của tôi cất tiếng khóc chào đời. Tôi vẫn còn nhớ ngày hôm cái ván trượt tuyết bị vỡ, tôi bèn kể cho người tôi yêu nghe mấy câu chuyện cười. Tôi vẫn còn nhớ cảnh uống cafe tại Taxa, ý thức được là mình vẫn còn có thể làm được việc. Tôi vẫn còn nhớ cái ngày cho chú vịt nhỏ bị mù một mắt ăn. Tôi vẫn còn nhớ tôi và con trai tôi đã leo lên đỉnh núi Olimpia, thưởng thức vẻ đẹp kỳ diệu của nó. Tôi vẫn còn nhớ những thửa ruộng vừa cày bừa xong, chúng màu đen, rất nhuyễn và màu mỡ đang đợi tôi và Furlard gieo trồng và gặt hái. Tôi vẫn còn nhớ bài viết của một nữ sinh trong tập san của nhà trường, bài viết nói tôi là một học sinh nam ưu tú nhất. Tôi vẫn còn nhớ có một cô bạn

gái đã nói với tôi là cô ta rất tôn trọng tôi, còn tôi thì tự nhủ trong lòng là mình cũng rất tôn trọng cô ta. Tôi còn nhớ hôm đó thuyền trưởng đối xử với tôi hết sức công bằng. Tôi vẫn còn nhớ viên sỹ quan chỉ huy hải quân nói là tôi không thể tham gia vào quân đội, nhưng mẹ tôi lại động viên tôi và nói là tôi vẫn còn hi vọng. Tôi vẫn còn nhớ hơn 20 nghìn ngày tươi đẹp khác nữa, mỗi ngày đều là một sự đóng góp cho cuộc sống tươi đẹp ngày hôm nay. Trong những ngày đó, có rất nhiều ngày có thể xếp lên đầu hàng, nhưng không có ngày nào là tươi đẹp nhất cả, ngày tươi đẹp nhất cũng chỉ nên xếp ở vị trí thứ 2".

Cho đến hôm nay, chỉ có một ngày tươi đẹp nhất, đó chính là ngày hôm nay. Hôm nay tôi ngâm nga hát "Ngày hôm nay là của tôi, một ngày tươi đẹp nhất của tôi". Nếu như hôm nay không phải là ngày đẹp nhất, thì tôi sẽ phải yên lặng suy nghĩ lại. Tôi muốn hát to vào buổi sáng sớm và cả ngày, tâm hồn tôi sẽ nghe thấy và tự nhủ: "Anh ta sống là để xoá tan đi nỗi sợ hãi của mình; anh ta sống là để lau khô đi những giọt nước mắt của mình; anh ta sống là để giúp mình làm tất cả những gì mình muốn làm, làm cho ngày hôm nay trở thành một ngày tươi đẹp nhất từ trước đến nay"

Tôi muốn cung kính đồng hành cùng với Thượng đế, nói với người tôi yêu những chuyện tốt đẹp đó. Tôi cần phải đầy tự tin để bắt đầu lại từ đầu. Tôi muốn có được niềm vui từ trong những việc hết sức đơn giản như đi bộ, cho các loài vật bé nhỏ ăn, cảm thấy vui mừng trước với tự nhiên và với tư tưởng của chính mình. Tôi muốn tìm đến một ngọn núi và leo lên đỉnh của nó, cho dù ngọn núi này không có gì đặc biệt cả. Tôi muốn tìm đến với những mảnh đất vừa được khai khẩn để gieo xuống những hạt giống của ước mơ. Tôi cần phải đối xử thật tốt với những ai tôi gặp. Tôi muốn cầu nguyện cho những ước mơ của tôi, sám hối về những việc, những chuyện đã làm cho tôi tuyệt vọng. Tôi cần phải chấm dứt những chuyện làm ảnh hưởng đến sự tôn nghiêm của tôi, làm cho tôi không có được sự tự tôn. Tôi phải đối xử công bằng với mọi người, cho dù là đối với mình còn khó hơn cả đối với người khác. Ngoài ra, tôi còn cần phải có tấm lòng từ thiện. Khi thấy người khác rơi vào nghịch cảnh, tôi quyết không được giậu đổ bìm leo, mà phải dốc sức giúp đỡ họ.

Một ngày sau bữa ăn sáng, có người xin Phật tổ Thích Ca Mâu Ni chỉ giáo cho. Thích Ca Mâu Ni kêu mời anh ta vào phòng trong rồi nhậm nại lắng nghe người này thao thao bất tuyệt về những vấn đề mà anh ta không hiểu tồn tại bấy lâu. Sau cùng Thích Ca Mâu Ni phất tay một cái người này ngay lập tức dừng lại vì muốn biết Phật Thích Ca sắp chỉ giáo mình điều gì.

"Nhà ngươi đã ăn sáng chưa?", Phật Tổ hỏi.

Người này gật gật cái đầu.

"Thế nhà ngươi ăn xong bữa sáng rồi thì đã rửa bát chưa?"

Phật Tổ lại hỏi.

Người này lại gật gật cái đầu, sau đó anh ta mở miệng chuẩn bị nói.

Trước khi anh ta nói, Phật Tổ lại hỏi: "Thế nhà ngươi đã lau khô bát chưa?"

"Rồi ạ, rồi ạ", người này nhanh nhẹn trả lời: "Thế bây giờ Phật Tổ đã có thể chỉ giáo cho con được chưa ạ?", người này bèn hỏi Phật Tổ.

"Nhà ngươi đã có đáp án rồi đấy thôi", nói rồi Phật Tổ bảo anh ta ra về.

Mấy ngày sau, anh ta mới hiểu được ý của Phật Tổ. Phật Tổ muốn nhắc nhở anh ta cần phải đặt trọng điểm lên trên hết - phải tập trung chú ý vào hiện tại bởi vì đây mới là điểm quan trọng thực sự.

Bạn mua một chiếc áo đẹp, vì rất yêu thích nó nên bạn không nỡ mặc, treo ngay ngắn gọn gàng trong tủ quần áo, ít lâu sau khi bạn nhìn thấy nó thì phát hiện ra nó đã lỗi thời rồi. Vì vậy, bạn bỏ qua cơ hội được mặc chiếc áo đẹp mà mình yêu thích.

Bạn mua một chiếc bánh gatô thật là đẹp nhưng bạn lại không nỡ ăn nó, cẩn thận cất nó vào trong tủ lạnh, thời gian sau khi bạn nhìn thấy nó thì nó đã quá hạn sử dụng rồi. Vì vậy mà bạn đã lỡ cơ hội thưởng thức nó.

Không mặc chiếc áo mà mình thích vào lúc thích nhất và không ăn chiếc bánh gato vào lúc muốn ăn nhất, cũng giống như không làm những việc mình thích làm vào lúc thích làm nhất, tất cả đều chỉ còn lại sự nuối tiếc.

Đời người có hạn, những việc muốn làm cần phải tranh thủ làm càng sớm càng tốt. Nếu như bạn chỉ âm thầm giữ những nguyện vọng của mình ở trong lòng, mà không thực hiện nó, kết quả sẽ là: bạn sẽ bỏ lỡ nó, nếu không giống như chiếc áo thì cũng giống như chiếc bánh gatô đã nói ở trên.

Chúng ta luôn chỉ biết trông chờ vào cuộc sống, chúng ta luôn chờ đợi mọi thứ đến mà không chịu hành động, vì vậy khiến cho những việc chúng ta làm không được vẹn toàn. Vấn đề mấu chốt là chúng ta không toàn tâm toàn ý khi làm những việc mà chúng ta nên làm.

Bắt đầu ngay từ bây giờ, cần phải nắm chắc, cần phải trân trọng tất cả những người, vật xung quanh, cần phải hoạch định cuộc sống của bạn, cần phải học cách sống với hiện tại.

KIỂM CHẾ CƠN GIẬN VÀ XIN LỖI NGƯỜI BỊ MÌNH LÀM CHO TỔN THƯƠNG

Có một anh chàng rất nóng tính, vì vậy bố cậu ta đã đưa cho cậu ta một cái túi to đựng đầy những cái đinh rồi nói: "Mỗi lần khi con thấy tức giận thì hãy đóng một cái đinh vào bức tường phía sau nhà ấy". Ngay trong ngày đầu tiên trên bức tường phía sau nhà đã xuất hiện tới 37 chiếc đinh. Nhưng dần dần số lượng những chiếc đinh bị đóng lên tường mỗi ngày một giảm dần. Cậu ta phát hiện ra rằng kiềm chế sự tức giận còn dễ hơn cả đóng đinh lên trên tường. Sau cùng cậu ta không còn vì mất kiên nhẫn mà nóng giận nữa. Cậu ta nói cho bố biết chuyện này, bố cậu ta nói với cậu ta: "Kể từ hôm nay trở đi, mỗi khi con kiềm chế được cơn nóng giận, thì con hãy nhổ một cái đinh. Ngày lại qua ngày, cuối cùng cậu ta nói với bố cậu ta là cậu ta đã nhổ hết số đinh mà cậu đã đóng vào bức tường sau nhà. Bố cậu ta nắm tay cậu ta dắt đến bức tường đó rồi nói: "Con làm rất tốt, con trai của bố! Nhưng nhiều lúc nóng giận cũng giống như những chiếc đinh này đã để lại vết sẹo. Nếu như con dùng dao đâm người khác một nhát, cho dù con có nói bao nhiêu lần xin lỗi đi chăng nữa, cái vết thương kia cũng không thể lành lại như cũ được. Vết thương được gây nên bởi lời nói cũng giống như vết thương trên thể xác khiến cho người ta vô cùng đau đớn".

Những lá thư mà các vị gửi đến thực là quý giá. Những vấn đề mà trong thư nói đến, giống như một cái gương lớn phản chiếu sự hoang mang và tình cảnh khó khăn mà chính bản thân tôi cũng có. Trong lần phân loại các bức thư này, tôi muốn nói đến một chủ đề đó là "áy náy day dứt", những bức thư nói về vấn đề này cũng chiếm đại đa số. Đại bộ phận những người có nỗi day dứt áy náy đều là người nóng tính. Những việc họ làm ra, những lời họ nói ra đã làm tổn thương người khác. Tâm trạng lúc sự việc phát sinh thường mâu thuẫn với sự suy nghĩ lại sau khi sự việc đã xảy ra, và cảm thấy day dứt ân hận. Thực ra, nói một cách chân tình, những người như thế này đều là những người lương thiện.

Đại bộ phận những bức thư viết về tâm trạng này là của thanh thiếu niên. Đối tượng day dứt áy náy thường là những người thân trong gia đình, thường là day dứt áy náy đối với bố mẹ.

Những bức thư gửi cho Tam Mao được viết bởi những người con vì làm tổn thương bố mẹ, trong lòng dần vật đau khổ, luôn khiến cho tôi cảm động muốn đem những bức thư này gửi trở lại địa chỉ cũ, nhưng người nhận là những bậc cha mẹ, chẳng phải làm như vậy sẽ trở thành người hoà giải hay sao? Nhưng tôi không làm như vậy bởi vì chủ nhân của những bức thư này không cho phép tôi làm như vậy. Thực ra những người dần vật áy náy hầu hết là người có tâm, chỉ có điều là sự quyết tâm sửa chữa tính cách thay đổi tính tình của họ không tích cực và có phần yếu kém.

Chúng ta bất luận là vô tình hay cố ý làm tổn thương người khác, phá hỏng một chuyện gì đó, biết lỗi cũng là một điều đáng quý rồi, tự trách mình thì đã tiến thêm được một bước nữa; giữ ở trong lòng để tự dần vật mình hoặc viết thư cho người thứ 3 không hề có liên quan để bày tỏ sự đau khổ đây cũng là một điều tốt, và ít nhất đây cũng là những bước tiến tới sự tự thức tỉnh và giác ngộ mình.

Nhưng viết thư cho những người bạn không có liên quan đến chuyện này để dốc bầu tâm sự, xét về mặt động cơ thì vẫn là xuất phát từ "lợi ích cá nhân" bởi vì mục đích của viết thư chính là cách để giảm nhẹ tội lỗi của mình đi mà thôi. Nhất là lại viết thư cho một người xưa nay không hề quen biết, như tôi đây chẳng hạn.

Dẫn vật áy náy lại phân ra làm nhiều loại. Có lúc, sự việc xảy ra dồn dập, những người quá lương thiện sẽ coi đó là ngày tận của thế giới, dồn tất cả lỗi lầm vào bản thân mình rồi âm thầm oán trách dẫn vật mình, lâu dần sẽ khiến cho tính cách trở nên trầm mặc, vui buồn thất thường, thậm chí sinh bệnh.

Một loại nữa là cẩn thận quá hóa hồng, làm ảnh hưởng đến người khác, điều này thì không cần phải bàn nữa.

Bên cạnh vấn đề này là vấn đề về những người bị làm tổn thương. Người bị tổn thương nhiều khi không học cách bảo vệ bản thân để mặc cho người khác làm tổn thương mình, đây cũng là một điều đáng trách. Tuy nhiên đây chỉ là lẽ phải trong cách đối nhân xử thế, chứ không phải là cái gì đó được quy định rõ ràng.

Chúng ta lại nói về vấn đề cảm giác dẫn vật. Đã dám tự nhận là mình đã làm tổn thương người khác, hoặc là do sai lầm, nôn nóng, bồng bột... dẫn đến những sai lầm. Vậy thì không cần thiết phải đau khổ. Người Trung Quốc có một câu thành ngữ: "Ai làm người ấy phải chịu", ví dụ như do nóng vội, mất bình tĩnh hoặc hỗn láo xác xược đã lớn tiếng với bố mẹ, làm tổn thương bố mẹ, sau đó cảm thấy hối hận áy náy, vậy thì tại sao lại không có dũng khí và lương tri để giải thích và xin lỗi bố mẹ, để làm cho nỗi dẫn vật đau khổ tiêu tan đi cùng với cơn gió.

Đối với bố mẹ, anh em, bạn học, bạn bè, nếu như cứ giữ mãi trong lòng cái cảm giác dẫn vật áy náy ấy - như những bức thư đã viết - vậy thì không cần thiết phải viết thư cho tôi nữa. Cứ viết đi viết lại, chẳng giải quyết được việc gì, mà còn hao tâm tổn sức, lãng phí thời gian.

Nếu như cảm giác này tích tụ trong lòng lâu ngày, nó sẽ làm tổn hại rất lớn đến thân thể. Cách giải quyết thì ngoài đạo đức ra, còn cần phải có lòng chân thành và quyết tâm, chỉ cần là chân thành thì đối phương sẽ 90% là có thể thông cảm tha thứ. Nếu như đối phương vẫn không chịu thông cảm tha thứ, trong trường hợp này tôi nghi ngờ là hầu như có liên quan đến tiền bạc. Vậy thì hãy sòng phẳng, trả hết theo năm theo tháng hoặc theo kỳ, quyết không động đến một đồng mồ hôi nước mắt của đối phương, đó mới là cách giải quyết khách quan và đúng đắn nhất. Lừa gạt tình cảm đương nhiên cũng được xếp vào một loại. Có nhiều người trong chuyện tình cảm cứ thật thật giả giả, mập mập mờ mờ. Đùa giỡn với nhân gian vốn không phải là một tội chết, nhưng nếu như đối phương không có tính cách như trên mà lại bị đem ra làm trò đùa giỡn thì sẽ khiến cho họ căm hận suốt đời. Người gây ra dù có hối hận thì cũng đã bị tổn thất về mặt đạo đức. Lúc này lời xin lỗi cũng chẳng có tác dụng gì nữa rồi, sự dẫn vật áy náy sẽ đi theo họ suốt đời vì đây là sự báo ứng. Cũng có trường hợp liên tiếp gây ra lỗi lầm và để cho nó phát triển thành thù hận, lúc đó muốn thành tâm xin lỗi thì đối phương lại không chịu tha thứ, đây cũng là chuyện thường gặp.

Những chuyện như trên còn phụ thuộc vào lòng dạ và tính cách của cả hai bên. Không nhất thiết phải miễn cưỡng, hãy làm hết mình, tận tình tận nghĩa nếu như đối phương vẫn không chịu tha thứ, vậy thì lại càng không cần thiết phải đau khổ, hãy bỏ qua cho lòng mình thanh thản.

Chủ nhân những lá thư viết đến cho tôi, hầu như đều là lương thiện và khiêm tốn, ít khi trách người mà thường trách mình. Thực ra cái gọi là dẫn vật áy náy chỉ là chuyện nhỏ, đừng cảm hóa giải chính là cách đối xử hợp lý với lương tâm của bản thân.

Tư tưởng là rất quý, hành vi cũng là rất quý, hai nhân tố này phải được kết hợp hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một trong hai nhân tố đó sẽ không toàn vẹn. Thật là cảm động vì những bức thư đã khiến cho tôi tỉnh ngộ và nhìn lại mình. Xin cảm ơn tất cả các bạn!

Có lúc chúng ta chần chừ không chịu xin lỗi là bởi vì chúng ta sợ sẽ bị đối phương cự tuyệt.

Các khả năng khiến cho người ta khó xử này là có thật nhưng không lớn lắm.

Tha thứ cho người khác thì có thể xóa tan đi được sự oán hận trong lòng, mà sự oán hận lại làm tổn thương tâm hồn.

Có ai lại muốn cứ phải chịu sự hành hạ của nỗi đau khổ và oán hận. Vậy thì nên xin lỗi như thế nào? thông thường có mấy điểm sau đây:

1. Nếu như bạn cảm thấy không thể nói ra được câu xin lỗi, thì có thể dùng cách thức khác thay thế. Sau một cuộc cãi nhau, một bó hoa tươi có thể hóa giải sự hiềm khích; đặt một món quà nhỏ xuống bên cạnh cái đĩa đựng thức ăn hoặc cái gối đầu có thể biểu thị sự hối hận và tình cảm không hề thay đổi; không nói gì chỉ dùng cử chỉ của đôi tay cũng có thể biểu đạt được ý của bạn.

Xin đừng đánh giá thấp sự diệu kỳ của im lặng.

2. Cần phải nhớ kỹ lời xin lỗi không có nghĩa là nhục nhã, mà là biểu hiện của sự chân thành và thành khẩn. Vĩ nhân cũng có lúc phải xin lỗi.

Thủ tướng Anh Churchill (1874 - 1965) lúc đầu đã có ấn tượng rất xấu đối với Tổng thống Mỹ Truman (1884 - 1972) nhưng sau này ông đã nói với Truman là trước đây ông đã đánh giá thấp Truman - câu nói này đã dùng một lời khen ngợi thay cho một lời xin lỗi.

3. Khi xin lỗi phải thật tâm hối hận, nếu không trong lòng sẽ không bao giờ được thanh thản. Xin lỗi phải xuất phát từ lòng chân thành.

4. Xin lỗi phải đường đường chính chính, không cần thiết phải khép nép sợ sệt hay khom lưng uốn gối. Bạn muốn sửa chữa lỗi lầm đây là một việc làm đáng kính trọng.

5. Lúc cần phải xin lỗi, thì phải xin lỗi ngay, càng chần chừ càng cảm thấy khó mở miệng, nhiều khi cơ hội qua đi hối hận thì đã muộn.

6. Nếu như bạn cho rằng có một người nào đó có lỗi với bạn, mà người đó lại không chịu xin lỗi bạn, bạn nên bình tĩnh đối phó, không nên buồn rầu nghĩ ngợi, càng không được tức giận. Viết một bức thư ngắn hoặc thông qua một người thứ ba nói cho đối phương biết nguyên nhân sự buồn rầu trong lòng bạn, và cũng nói cho đối phương biết bạn cũng rất muốn xóa đi sự buồn phiền này.

7. Nếu như bạn không có lỗi, thì bạn không được vì muốn cho qua chuyện hoặc muốn nhường nhịn người khác mà phải nhận lỗi. Cách làm không có lập trường này dù đối với ai cũng đều không có lợi. Đồng thời cũng phải phân biệt rõ ràng sự khác nhau giữa nuối tiếc và có lỗi. Giả dụ bạn là người quản lý, một người nào đó không làm tròn trách nhiệm buộc phải cách chức, bạn sẽ cảm thấy nuối tiếc, chứ không phải là có lỗi.

8. Giả dụ bạn muốn xin lỗi một người nào đó vì bạn có điều không phải với anh ta, bạn cần phải nghĩ cách xin lỗi ngay. Bạn nên viết một lá thư, gọi một cuộc điện thoại, tặng một quyển sách, một bó hoa hay một hộp kẹo, hoặc là bạn có thể dùng một thứ gì đó có thể thể hiện được tâm ý của bạn để thay bạn biểu đạt: "Tôi cảm thấy buồn vì sự rạn nứt giữa hai bên, hy vọng sẽ sớm xóa đi sự bất hòa, tôi xin chịu một phần hoặc hoàn toàn trách nhiệm, rất mong bạn hãy nhận lấy tấm lòng chân thành của tôi và hai chữ có khả năng hóa giải mọi bất hòa trong nhân gian "Xin lỗi".

NHƯỜNG LẠI VINH DỰ CHO NGƯỜI KHÁC

Trong đời mình nhà vật lý học Curie đã từng đoạt giải Nobel, 10 lần được tiền thưởng, 16 huân huy chương các loại, 117 phẩm hàm danh dự. Một hôm có một người bạn đến nhà bà chơi, bỗng nhiên nhìn thấy cô con gái nhỏ của bà đang chơi với cái huy chương vàng do học hội Hoàng Gia Anh vừa ban tặng. Người bạn này giật mình nói: "Bà Curie, có được huy chương vàng do học hội Hoàng Gia Anh ban tặng là một vinh dự lớn, tại sao bà lại đưa cho trẻ con chơi?".

Curie mỉm cười nói: "Tôi muốn cho đứa con tôi biết ngay từ khi nó còn nhỏ là vinh dự cũng giống như thứ đồ chơi, chỉ để chơi mà thôi, quyết không được giữ khư khư nó suốt đời, nếu không sẽ chẳng làm được việc gì nữa".

Xin hãy ghi nhớ: danh lợi chỉ là phù du. Khi một việc nào đó bạn có thể làm được, người khác cũng có thể làm được, bạn nên nhường cho người khác làm; khi một vinh dự nào đó bạn có thể giành được mà người khác cũng có thể giành được, bạn nên nhường cho người đó; khi một chức vụ bạn có thể đảm nhận, người khác cũng có thể đảm nhận, bạn nên nhường lại cho người khác đảm nhận.

Có hai nhà du hành vũ trụ lần đầu tiên đặt chân lên mặt trăng, ngoài một người mà mọi người đều hết sức quen thuộc là Amstrong ra, còn có một người nữa là Edwin Aldrin. Câu nói "Bước tiến nhỏ nhất của cá nhân tôi là bước tiến lớn nhất của toàn nhân loại" vào thời điểm đó đã trở thành câu danh ngôn của toàn nhân loại.

Trong cuộc họp báo chúc mừng sự thành công của lần đầu tiên đặt chân lên mặt trăng, một phóng viên hỏi Aldrin một câu hỏi rất đặc biệt: "Bởi vì Amstrong là người bước xuống trước nên ông ấy đã trở thành người đầu tiên đặt chân lên mặt trăng, ông có cảm thấy nuối tiếc không".

Bầu không khí bỗng dưng lắng xuống, mọi người có vẻ cảm thấy lúng túng bối rối, nhưng Aldrin đã trả lời một cách hết sức phong độ: "Các vị xin đừng quên rằng khi quay trở lại trái đất, tôi là người đầu tiên ra khỏi con tàu vũ trụ". Ông nhìn xung quanh mỉm cười rồi nói tiếp: "Vì vậy tôi là người đầu tiên từ hành tinh khác đặt chân lên trái đất".

Mọi người vừa cười vui vẻ vừa vỗ tay tán thưởng ông - bởi vì sự phóng khoáng và cởi mở của ông đối với danh lợi.

Thời Chiến Quốc (từ năm 475 - 211 trước công nguyên) có một danh tướng tên là Ngô Khởi. Ông ta vừa là một nhà mưu lược hàng đầu, đồng thời cũng là một người điên cuồng vì hám danh lợi. Vì danh lợi, ông ta đã không từ một thủ đoạn nào. Để có được sự tín nhiệm của Quốc vương nước Lỗ, ông ta đã giết cả người vợ đã từng mang theo rất nhiều vàng bạc châu báu để chạy theo ông ta, chỉ bởi vì vợ ông ta là con gái nước Tề - kẻ thù của nước Lỗ, ông ta lại bị những kẻ tiểu nhân ngấm ngầm mưu hại, gục ngã trên mặt trận tinh thần, lên voi xuống chó. Vì chạy theo danh lợi mà được ghi vào sử xanh là cái thành công của Ngô Khởi. Do lòng danh thiên hạ không biết thu mình lại dẫn đến mất mạng lại là chỗ thất bại của ông ta. Trên con đường tiến đến danh lợi, Ngô Khởi có lẽ là một tấm gương điển hình.

Danh lợi có lẽ là tham vọng lớn nhất của con người. Danh lợi quả thực là đã đem lại cho người ta quá nhiều điều có lợi, sức cám dỗ của nó lớn đến nỗi có thể đủ để thay đổi kết cấu từng phần tử của mỗi con người. Người tốt trở thành người xấu, người bình thường trở thành người điên, tất cả đều do ảnh hưởng của danh lợi. Danh lợi kỳ diệu là vậy, đương nhiên sẽ có nhiều người hết lòng yêu quý nó. Nói một cách công bằng, danh lợi có cả mặt tốt và mặt xấu. Một mặt quy luật cạnh tranh quyết định sau cùng sẽ phải có người thất bại, những người dốc hết tâm sức nhưng kết quả lại trắng tay sẽ đau khổ muốn chết. Mặt khác, cây cao nhất rừng phải chịu nhiều gió thổi hơn. Cho dù bạn có danh lợi song toàn thì mọi việc cũng chưa chắc đã theo ý muốn. Chỉ cần những mũi tên bắn lên từ phía sau cũng đủ để cho bạn lao đao rồi. Nếu như bạn không có đủ năng lực để chống đỡ, để tránh những mũi tên bắn lên này, sớm muộn gì bạn cũng bị chính cái danh lợi này hại lại. Đúng như người xưa đã nói: "ta đây chẳng có tội gì, kẻ có tội là miếng ngọc bội này", danh lợi chính là miếng ngọc bội này.

Nhà viết truyện ngụ ngôn lừng danh người Nga - Andrey Krylov đã nói về danh lợi như sau: "Người như thế này càng đáng được tôn kính, anh ta lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối, âm thầm lao động trong những ngày dài vất vả không có thù lao, không có được vinh quang, cũng chẳng có được sự biểu dương; chỉ có một thứ tư tưởng đang cổ vũ anh ta làm việc miệt mài; việc làm của anh ta đem lại lợi ích cho đại chúng". Khi bạn không muốn tất cả sự tập trung đều dồn vào bạn, bạn lại muốn để cho người khác được hưởng sự vinh quang, tinh thần của bạn sẽ có một sự thay đổi kỳ diệu, bạn sẽ được hưởng thụ cảm giác yên tĩnh trong lòng.

Khi trái tim chúng ta muốn có được sự quan tâm chú ý của người khác, nó sẽ tìm mọi cách để nói cho người khác ấy biết: "Hãy nhìn tôi đây! Tôi rất đặc biệt. Câu chuyện của tôi thú vị hơn của bạn nhiều". Tiếng nói của trái tim chúng ta tuy chưa trực tiếp nói ra, nhưng lại tin rằng: "Thành tựu của mình quan trọng hơn thành tựu của bạn một chút". Cái "mình" này là bộ phận của chúng ta muốn được nhìn thấy, nghe thấy, tôn trọng và coi là đặc biệt. Chính là cái bộ phận này làm gián đoạn câu chuyện của người khác, hoặc là nồn nóng không thể chờ đợi được đến lượt mình nói, để kéo trọng tâm của cuộc nói chuyện và sự chú ý về mình. Đại bộ phận chúng ta hoặc ít hoặc nhiều đều có thói quen này. Chẳng qua chỉ là mức độ không giống nhau mà thôi. Khi bạn đứng ra và kéo chủ đề cuộc nói chuyện về mình, bạn sẽ dùng thủ đoạn để làm giảm đến mức tối thiểu hứng thú mà đối phương có được, kết quả là bạn đã làm cho khoảng cách giữa bạn và đối phương càng thêm xa, và chẳng ai được lợi cả.

Không nên mở miệng ra là nói là: "Tôi cũng đã từng làm qua việc giống như thế này", hoặc là "Thử đoán xem hôm nay tôi đã làm gì rồi", bạn hãy kiên nhẫn chờ đợi xem tình hình thế nào đã. Bạn chỉ cần nói: "Tuyệt quá nhỉ", hoặc là "Xin hãy nói tiếp đi...", như thế này là được rồi. Người nói chuyện với bạn sẽ cảm thấy hứng thú, bởi vì bạn rất say mê và chú ý vào những điều họ nói, họ cảm thấy bạn bị cuốn hút vào và là người hiểu và thông cảm với họ, nên họ cũng sẽ không cảm thấy cần thiết phải cạnh tranh với bạn, ngược lại họ sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái khi ở bên cạnh bạn.

Điều cần phải nói đến là không nên một mình độc chiếm lấy sự vinh dự, mà nên san sẻ cho người khác nữa. Hãy để cho những người bạn hoặc cấp dưới mà vẫn âm thầm lặng lẽ giúp đỡ bạn được hưởng chung sự vinh dự này. Bạn cần phải biết là thành tựu mà bạn có được vào ngày hôm nay hoàn toàn không phải là chỉ do một mình cá nhân bạn làm nên, cho dù bạn chưa từng nhìn thẳng vào vấn đề này, nhưng bạn không thể phủ định được là đã từng có người giúp đỡ bạn.

Khi bạn có thể công khai thừa nhận trước mình và người khác là những thành tích mà bạn có được vào ngày hôm nay không phải là chỉ do một mình cá nhân bạn làm nên, một cảm giác hoàn hảo và hài hòa sẽ trào dâng lên trong lòng bạn và cũng hiện rõ lên trong các mối quan hệ của bạn. Nếu như xung quanh bạn đều là những người chính trực và có năng lực, và những người này lại có cùng quan niệm và có quan niệm về giá trị giống như bạn, bạn sẽ phát hiện ra rằng thẳng thắn và cởi mở nhường lại công lao cho người khác không phải là một chuyện gì đó quá lớn.

Nhiều khi người ta muốn trao đổi kinh nghiệm, cùng chia sẻ với người khác sự vinh dự, chứ không phải là muốn vứt bỏ đi. Đương nhiên cũng không được vì thế mà rắp tâm chiếm đoạt vinh dự của người khác. Khi bạn vứt bỏ những tham vọng vô hạn về sự vinh quy, sự chú ý mà trước đây bạn muốn có được từ người khác sẽ được sự yên tĩnh trong nội tâm và lòng tự tin thay thế, mà sự yên tĩnh và tự tin này lại có được từ việc để cho người khác cùng hưởng thụ sự vinh quang với mình.

SẮP XẾP LẠI HÀNH TRANG ĐỜI NGƯỜI - CHỈNH ĐỐN LẠI CUỘC SỐNG, NẮM BẮT NGHỆ THUẬT GIỮ LẠI HAY BỎ ĐI

Hãy hồi tưởng lại (hoặc suy nghĩ về hoàn cảnh cuộc sống hiện tại của mình), bởi vì không thể vứt bỏ, không thể từ bỏ mà chúng ta phải đối mặt với biết bao nỗi khổ triền miên không dứt và đã rơi vào những tình cảnh không ngóc đầu lên được! Những nỗi khổ và tình cảnh tích tụ dường như không thể thoát khỏi này chỉ trở nên nhẹ nhàng và sáng sủa khi chúng ta hiểu được nghệ thuật và trí tuệ của sự vứt bỏ và từ bỏ. Vì thế cuộc sống sẽ đem đến cho bạn một bộ mặt hoàn toàn mới.

Nhiều năm nay tôi vẫn cứ muốn thanh lý cái đồng tài liệu của tôi - những trang giấy đầy chữ chất đống ở dưới nền nhà, nhét kín cả các giá sách, tủ sách. Ít nhất thì cũng phải 15 năm rồi trong lòng tôi vẫn thầm nhủ: "Không thể cứ chần chừ mãi thế này được, phải xử lý thôi".

Vào buổi sáng sớm hôm qua tôi đã ra tay. Tôi thuyết phục vợ tôi đưa con ra bãi biển chơi một ngày. Còn tôi thì làm việc một mạch đến tận nửa đêm. Tôi vốn muốn làm việc thâu đêm, nhưng tôi lại làm cho cả nhà bề bộn lên, đồ đạc vứt đầy nhà, phải đi bằng ngón chân mới đi được. Khi mở tủ lạnh ra, tôi giật mình kinh sợ khi nhìn thấy bên trong nào là áo thể thao, nào là tất, lại còn có cả mấy thứ đồ nghề thợ mộc của tôi nữa. Tôi lấy chúng ra để chuyển đến một vị trí khác, nhưng không cẩn thận đã va mạnh vào cái tủ sách thế là những chồng sách ở trên tầng cao nhất rơi lả tả xuống, thi nhau đập vào đầu vào mặt tôi.

Buổi tối, đầu tôi đau và sưng lên, mũi phải dán cao, mắt trái đau nhức hầu như không nhìn thấy gì nữa. Do giẫm vào chiếc dép ở phòng khách và bị trượt chân, nên bị bong gân mắt cá chân. Tôi không hiểu được tại sao cái dép chết tiệt kia lại nằm ở chỗ ấy. Tôi từ lâu đã để ý đến dép là thứ đi khắp mọi nơi, cái kéo cũng vậy. Đôi dép và cái kéo khác nhau ở chỗ: đôi dép rất thích thể hiện mình, khiến cho bạn dường như không thể thiếu được nó, trong khi đó cái kéo thì lại ẩn mình kín đáo.

Điều khiến tôi buồn bực nhất là tôi đã bỏ ra bao nhiêu công sức như vậy nhưng chẳng đem lại được kết quả gì. Tôi định đem tất cả sách vở tài liệu ra xem lại 1 lần để xem cái nào cần thiết thì giữ lại. Vì vậy tôi đã chuyển toàn bộ tài liệu, sách báo cũ, giấy tờ... xuống dưới để xem xem thế nào. Thật không ngờ đây lại là một sai lầm nghiêm trọng: sau 2 tiếng đồng hồ, đống giấy tờ tài liệu chất đầy nền nhà, bừa bộn gấp 3 lần lúc trước. Mới đến gần trưa thì đã không còn chỗ nào để ngồi nữa, tôi muốn đến cái quán cafe ở đầu phố để thư giãn một chút, nhưng cửa phòng bị những đống đồ đạc này chèn chặt không mở ra được.

Vì vậy tôi đã quyết định thay đổi chiến thuật, mỗi lần chỉ xử lý một việc, bắt đầu từ cái hộp giấy nằm ngay trước mắt. Tôi không tài nào cởi được cái nút dây buộc, muốn tìm cái kéo để cắt mà không tìm thấy đâu cả, chỉ nhìn thấy cái dép đáng ghét đó. Trong lòng tôi cơn giận dữ bốc lên, tôi điên tiết ném nó ra ngoài cửa sổ cho bõ tức. Sau cùng tôi đã dùng con dao thái rau ở trong bếp cắt đứt sợi dây buộc, cái thùng giấy vừa được mở ra thì tôi nhìn thấy bên trong toàn là biên lai hóa đơn, những bài viết cắt ở báo ra, những bức thư và cả một cái bánh ngọt nữa.

Tôi đang định ném cả cái thùng giấy này vào rọt rác thì dường như có một sức mạnh vô

hình nào đó ngăn tôi lại. Tôi nghĩ mình ném nó đi ngộ nhờ Nhà nước bỗng nhiên nói là mình còn một khoản thuế nữa chưa nộp, lúc đấy thì biết giải thích thế nào. Tôi tưởng tượng cái cảnh tôi phải đối mặt với nhân viên thu thuế để giải thích rằng tôi đã ném hết những tờ biên lai vào thùng rác rồi... tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Tất cả những bài viết cắt từ báo ra đều là những bài viết vào thập niên 60 và đều rất thú vị. Tôi muốn giữ nó lại để sau này có thời gian đem ra đọc. Nhưng ngày đó vẫn chưa đến. Trên thực tế cái ngày đó có lẽ sẽ không bao giờ đến. Nhưng tôi vẫn quyết định tiếp tục giữ lại số bài viết này, bởi vì biết đâu có ngày các con tôi sẽ cần đến nó.

Tôi muốn quẳng cái đồng thư cũ ấy đi, chỉ giữ lại các con tem thôi. Nếu như tôi không đọc lại các bức thư đó thì có lẽ tôi đã quẳng chúng đi rồi. Tôi cứ đọc đám thư đó cho đến tận buổi chiều, sau đó lại rà soát lại 2 tập tài liệu nữa, ngoài một cái hóa đơn của năm 1970 ra, tôi chẳng tìm được cái gì đáng vứt đi cả. Khi tôi di chuyển từ cái tủ sách này sang cái tủ sách kia, lại giẫm phải một chiếc dép còn lại, khiến cho tôi loạng choạng suýt ngã, tôi điên tiết nhặt nó lên và ném ngay ra ngoài cửa sổ để cho nó đi theo người "bạn tình" của nó.

Sau đó tôi mạnh dạn đem cái hóa đơn của năm 1970 và cái bánh ngọt kia ném vào sọt rác, rồi bê cái hộp giấy và những tập tài liệu đặt quay trở lại chỗ cũ. Lúc đó đã là nửa đêm, tôi cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời nên quyết định tạm dừng công việc lại.

1 giờ sáng, vợ và con tôi mới về đến nhà, căn phòng sau khi dọn xong cũng chẳng khác gì lúc chưa dọn, vẫn như vậy. "Anh mệt sắp chết đến nơi rồi!" tôi nói với vợ tôi. "Hả, anh làm gì mà mệt ra nông nổi này?", vợ tôi ngạc nhiên hỏi tôi. "Ngày mai anh sẽ kể cho em nghe sau", tôi mệt mỏi nói với vợ tôi, "bây giờ anh không muốn nói đến chuyện này".

"Anh có tài mảy cũng không thể nào đoán ra được em đã nhặt được cái gì trên con phố trước mặt nhà mình đâu!" vợ tôi vui sướng nói với tôi, hai tay giấu ở đằng sau lưng dường như đang cầm 1 cái gì đấy.

"Ôi trời ơi, đôi dép của tôi" tôi sững người ra, suýt nữa thì tức phát khóc lên.

Chắc chắn là bạn cũng đã từng dọn dẹp nhà cửa trước khi đón chào năm mới. Khi bạn cho các thứ vào trong thùng hoặc bao, bạn có cảm thấy kinh ngạc là chỉ trong mấy năm qua mà bạn đã tích được nhiều thứ thế này không? Bạn có cảm thấy hối hận là tại sao không sớm sắp xếp, chọn lọc ra những thứ cần thiết rồi loại bỏ những thứ không cần thiết để hôm nay đã phải mệt đến nỗi không đứng lên được nữa không?

Sự ân hận này đã dạy cho rất nhiều người hiểu được một điều là: phải dọn dẹp, chọn lọc loại bỏ những thứ không cần thiết kịp thời, sau này mới đỡ khổ. Tại sao đời người lại không thể như thế này nhỉ? Trong cuộc đời, chẳng phải là ai cũng đang tích lũy các thứ đó sao? Những thứ này bao gồm: danh dự địa vị, của cải, tình cảm, mối quan hệ, sức khỏe, tri thức v.v... ngoài ra đương nhiên là cũng bao gồm cả sự buồn phiền, u uất, thất bại, suy sụp, áp lực v.v... Tất cả những thứ này, cái cần sớm vứt bỏ thì lại chưa vứt bỏ, cái cần sớm tích lũy thì lại chưa tích lũy.

Hãy tự hỏi mình một câu hỏi: có phải là mình ngày nào cũng bận túi bụi và mệt đến nỗi không thể tĩnh tâm để "dọn dẹp" bản thân mình được? ý nghĩa của việc "dọn dẹp" tâm hồn giống như sự "dọn dẹp nhà kho" của các thương nhân. Bạn luôn cần phải hiểu được trong kho còn những cái gì, một số loại hàng hóa nếu như bạn không thể tiêu thụ được theo hạn định, có lẽ một ngày nào đó chúng sẽ tích lũy lại quá nhiều và sẽ làm bạn vỡ nợ.

Rất nhiều người rất thích cái cảm giác mới hoàn toàn sau khi nhà cửa được quét dọn lại. Sau khi bạn lau sạch những hạt bụi trên cửa sổ và những vết bẩn trên nền nhà, sắp xếp lại các

thứ ngay ngắn ngăn nắp.

Bạn sẽ cảm thấy hết sức nhẹ nhõm thoải mái.

Vào những lúc quan trọng trong đời người, chúng ta cũng cần phải kịp thời "quét dọn". Những bước ngoặt như đi học, xuất ngoại, bắt đầu vào nghề, xây dựng gia đình, sinh con, thay đổi công việc, về hưu... đã buộc chúng ta phải "bỏ đi con người cũ của mình, tiếp nhận con người mới của mình", phải "dọn dẹp" lại mình một lần nữa.

Tuy vậy nhiều lúc có những nguyên nhân cản trở việc tiến hành "quét dọn" của chúng ta như quá bận, quá mệt, hoặc là sợ rằng sau khi "quét dọn" xong sẽ phải đối mặt với một sự bắt đầu mới lạ. Hơn nữa bạn lại không thể xác định được những cái nào là bạn cần. Bây giờ vứt bỏ đi, ngộ nhờ sau này cần đến mà không thể tìm được thì biết làm thế nào.

Thực ra "quét dọn" tâm hồn vốn là một quá trình đấu tranh và phấn đấu. Tuy nhiên bạn có thể tự nói với mình là: lần quét dọn này không có nghĩa là đây là lần cuối cùng. Hơn nữa chẳng có ai quy định một lần bạn phải quét dọn sạch sẽ ngay. Bạn có thể mỗi lần quét dọn một chút, nhưng bạn cần phải vứt bỏ ngay lập tức những thứ làm liên lụy đến bạn.

Ngay từ khi cất tiếng khóc chào đời, những thứ mà chúng ta vẫn học đều là dùng phép tính cộng để đối phó với các bài toán của cuộc sống. Từ sự ăn uống trưởng thành trên mặt sinh lý, sự được yêu và được quan tâm trên mặt tình cảm, sự không ngừng học tập hấp thụ trên mặt kiến thức cho đến sự tích lũy tăng trưởng trên mặt thành tựu. Lâu nay chúng ta vẫn luôn không ngừng tích lũy cả những thứ hữu hình và vô hình, để làm cho mình giàu có đầy đủ và lớn mạnh. Chúng ta tin rằng lúc mà trên mọi phương diện chúng ta đều to lớn như cây đại thụ, thì cũng là lúc chúng ta tiến rất gần đến thế giới vui sướng và giàu có.

Nhưng những ý nghĩ thế này đôi khi lại trở thành nhân tố chính giữ chân chúng ta làm cho chúng ta khốn đốn và trì trệ. Bởi vì phép tính cộng không phải là phương pháp duy nhất để đối phó với các bài toán trong cuộc sống, đôi khi bạn cần phải dùng "phép trừ" mới giải được. Cái gọi là "phép trừ" chính là nghệ thuật vứt bỏ và từ bỏ.

Đời người giống như một chuyến đi du lịch. Bạn có thể kê khai ra một tờ giấy và quyết định xem trong cái ba lô của mình nên đựng những thứ gì thì mới giúp bạn đạt được mục đích. Nhưng hãy ghi nhớ là, mỗi khi dừng lại ở một nơi nào đó thì cần phải thanh lý lại những thứ trong ba lô: cái gì cần giữ lại thì giữ, cái gì cần vứt đi thì hãy vứt đi để cho cái ba lô nhẹ đi như vậy bạn mới cảm thấy nhẹ nhàng và thoải mái.

ĐẾN LÀM VIỆC MỘT LẦN TẠI NƠI GIAN KHỔ NHẤT

Có một người đàn bà vì muốn báo thù kẻ đã làm mình tổn thương sâu sắc nên đã cướp đi đứa con nhỏ của người đàn ông này. Sau đó bà ta đem đứa con nhỏ này giao cho một mù phù thủy, cầu xin mù ta dùng phép thuật tàn khốc nhất đối với đứa bé này để trả thù cha nó. Không lâu sau, mù phù thủy thông báo cho người đàn bà này biết là mù đã sử dụng phép thuật tàn khốc nhất đối với đứa bé này rồi, và chỉ chỗ cho người đàn bà này đến xem. Người đàn bà này vừa đến nơi thì đã dùng dùng nổi giận vì đứa trẻ đó đã được một phú ông nhận làm con nuôi. Ngay lập tức người đàn bà quay về trách móc mù phù thủy. Mù phù thủy bèn nói với người đàn bà này là không nên nóng vội, hãy cứ chờ xem đã. Kết quả cuối cùng khiến cho ngay cả người đàn bà ác tâm này cũng cảm thấy quá tàn nhẫn. Thì ra đứa trẻ này được nuôi dưỡng và trưởng thành trong sự giàu có, ngạo mạn và xa xỉ vì thế không có được tâm hồn lành mạnh, ý chí kiên cường và tinh thần can cù chịu khó. Khi gia đình bị phá sản và lâm vào cảnh túng thiếu, đứa bé này trở nên nhu nhược bất tài, mỗi ngày một sa sút, xấu xa đê tiện, sống không bằng chết. Sau một quãng thời gian giãy giụa vô ích, sau cùng đã điên cuồng tự sát.

Tìm được một môi trường tôi luyện bản thân mình và đặt mình vào môi trường đó là một bước vô cùng quan trọng trên con đường tiến tới sự trưởng thành.

Trong thời kỳ đại chiến thế giới thứ 2, một vị tướng nổi tiếng của Mỹ là Mác Arthur đã từng có bài viết làm cảm động lòng người với tiêu đề "Cầu nguyện cho con". Trong bài viết của mình, ông cầu cho con ông sẽ phải đương đầu với những nỗi đau và sự thách thức, chỉ có như vậy mới có thể hun đúc cho con ông một ý chí phi thường và lòng cam đảm đối mặt với mọi thách thức.

Điều kiện quá thuận lợi lại là một nguy cơ đe dọa, bởi vì tất cả đều đến một cách quá dễ dàng.

Dù sao thì cũng không phải là mọi người sinh ra đều đã đầy đủ rồi. Chúng ta vẫn phải thông qua sự cố gắng nỗ lực của bản thân để đáp ứng nhu cầu của cuộc sống. Những người tài giỏi có thể dựa vào môi trường, hoàn cảnh để tôi luyện thành tài, có thể lựa chọn môi trường thích hợp để rèn luyện mình. Những người như thế này sẽ mãi mãi là người thích nghi tốt nhất với thế giới này. Sự ảnh hưởng của môi trường đối với con người là rất to lớn và sâu sắc, không cho phép sơ suất.

Sự khác biệt giữa tuần hoàn lành mạnh của sự thành công tích cực với tuần hoàn ác tính của sự thất bại tiêu cực chính là ở môi trường.

Môi trường của chúng ta sẽ tạo nên hình tượng của chúng ta và ảnh hưởng đến cách thức làm việc của chúng ta. Liệu bạn có thể tìm ra được hành động hoặc thói quen nào mà lại không phải là "học từ người khác" được không? Ngay cả những việc làm rất nhỏ của chúng ta như dáng đi, kiểu nói, tư thế cầm bút, sở thích âm nhạc, văn học, giải trí, ăn mặc... hầu như đều chịu sự ảnh hưởng trực tiếp hoặc gián tiếp của môi trường xung quanh.

Điều quan trọng hơn là những thứ bạn thích, mục tiêu công việc, thái độ sống và cá tính của

cá nhân bạn đều được tạo nên bởi môi trường trong quá khứ và hiện tại.

Rất nhiều chuyên gia đều đồng ý là diện mạo, cá tính, tham vọng của bạn hôm nay cũng như thân phận và địa vị hiện tại của bạn hầu như đều được tạo nên bởi môi trường tâm lý của chính bạn. Các chuyên gia này cũng cho rằng tình hình 1 năm, 5 năm, 10 năm thậm chí là 20 năm sau của bạn có quan hệ vô cùng mật thiết với môi trường mà trong tương lai bạn sẽ rơi vào.

Cùng với dòng chảy của thời gian, bạn sẽ có sự thay đổi. Để tương lai của chúng ta phù hợp với lý tưởng, để đem lại cho chúng ta cảm giác thoả mãn chúng ta cần phải làm gì?

"Lửa, dùng để thử vàng; gian nan thử người dũng cảm". Người muốn thành công, thông thường thì cần phải có môi trường kích thích sự trưởng thành, cần phải trải qua sự rèn luyện của khổ cực, cần phải tìm cho mình một đối thủ để kích thích phát huy hết tiềm năng của mình, không nên cứ mãi kêu ca phàn nàn công việc không thích hợp. Lại càng không được an phận sống qua ngày. Tôi luyện ý chí trong môi trường gian khổ là một trong những mắt xích quan trọng trong đời người. Chỉ có những người đã từng dũng cảm lựa chọn môi trường, kiên trì cải tạo môi trường, kiên cường thích nghi với môi trường thì mới có thể nói được rằng bạn đã từng sống cuộc sống của một con người đích thực.

THIỆT THỰC GIÚP ĐỠ NGƯỜI KHÁC, LÀM NHỮNG VIỆC THỰC SỰ CÓ ÍCH CHO NGƯỜI KHÁC

Một người có thể tặng cho người khác những gì? Anh ta có thể tặng cho người khác tất cả những gì của mình, đem tất cả những thứ quý giá nhất mà mình có để tặng cho người khác, thậm chí tặng cả sinh mạng mình cho người khác. Điều này không hoàn toàn có nghĩa là anh ta hy sinh tính mạng của mình vì người khác, mà có nghĩa là anh ta đem tất cả những thứ tồn tại trên người anh ta tặng cho người khác, tất cả niềm vui, hứng thú, sự thông cảm, thấu hiểu, tri thức, hài hước, đem tất cả tâm tư tình cảm tặng cho người khác. Khi anh ta tặng cho người khác sinh mạng của mình thì cũng có nghĩa là anh ta đã làm tăng thêm giá trị cuộc đời của người khác, làm phong phú cuộc sống của người khác. Thông qua việc nâng cao tình cảm cuộc sống của mình để nâng cao tình cảm cuộc sống của người khác. Anh ta không phải là vì đã từng nhận nên mới cho. Cho tặng vốn là một niềm vui mãnh liệt. Khi cho tặng, anh ta vô tình làm mới lại những thứ trên người của người khác, những thứ mới này lại đem đến cho anh ta niềm hy vọng mới. Trong sự cho tặng chân thành, anh ta đã nhận được sự báo đáp và sự biết ơn của người khác.

Vào một buổi chiều tối mùa đông giá rét, một chàng thanh niên đang phóng xe trên đường về nhà ở cái khu vực nhỏ bé phía Tây này, muốn tìm được một công việc thật là khó, nhưng cậu ta không hề nản chí.

Gió đông rét buốt tràn ngập khắp nơi. Trên con đường lạnh lẽo này, ngoài những người đang hối hả rời khỏi nơi đây ra, mọi người đều không đi trên con đường này. Các bạn của cậu ta hầu như đã rời bỏ khỏi đây. Họ phải nuôi gia đình, muốn thực hiện mơ ước của mình. Nhưng cậu ta lại quyết định ở lại. Nơi đây dù sao cũng là nơi quê cha đất tổ của cậu ta. Cậu ta sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, mỗi nhánh cây ngọn cỏ đều thân thuộc với cậu ta.

Trời bắt đầu tối dần. Những bông tuyết trắng nhỏ bé bắt đầu rơi, cậu ta cần phải về nhà khẩn trương. Bạn biết không, cậu ta suýt nữa thì bỏ qua một bà cụ già đang bị kẹt ở trên đường. Khi cậu ta nhận ra là bà cụ đang chờ đợi sự giúp đỡ của người khác, cậu ta liền cho xe mình chạy đến phía trước chiếc xe Benz của bà cụ rồi dừng lại.

Tuy cậu ta mỉm cười vui vẻ, nhưng bà cụ vẫn không có gì tỏ ra vui mừng cả bởi vì đã hơn một tiếng đồng hồ rồi mà không có một ai dừng lại giúp cụ cả. Trông cậu ta có vẻ nghèo khổ rách rưới, điều này khiến cho người khác không khỏi cảm thấy lo lắng. Nhìn thấy bà cụ có vẻ sợ hãi đứng im lìm trong gió rét, cậu ta mỉm cười và nói với bà cụ: "Chào cụ, cháu đến để giúp cụ đây. Tại sao cụ không vào bên trong xe cho đỡ rét? Ah, cháu tên là George".

Rắc rối mà bà cụ gặp phải chính là cái xe của cụ bị xìt lốp. George bò vào trong gầm xe, chọn chỗ kê kích. Sau một hồi toàn thân cậu lấm bùn đất tay lại còn bị trầy da nữa. Khi cậu ta vặn nốt con ốc cuối cùng vào thì bà cụ mới thò đầu ra khỏi cửa nói chuyện với cậu. Bà cụ nói vừa từ Xanh Louis về đi ngang qua đây, bà vô cùng cảm kích trước sự giúp đỡ của cậu ta. George chỉ mỉm cười rồi giúp bà đóng lại cốp xe phía sau.

Mọi việc xong xuôi bà cụ hỏi George xem cậu ta lấy bao nhiêu tiền, nhưng cậu ta không hề

nghĩ đến việc giúp người khác để lấy tiền thù lao vì vậy cậu ta thẳng thắn nói: "Cháu thật lòng muốn giúp cụ, nếu cụ muốn cảm ơn cháu thì lần sau nếu cụ gặp người đang cần sự giúp đỡ thì xin cụ hãy giúp đỡ người đó và xin cụ hãy nhớ đến cháu".

Cậu ta nhìn bà cụ nổ máy rồi cho xe chạy đi. Mặc dù trời lạnh như cắt da cắt thịt, nhưng trong lòng cậu lại cảm thấy rất ấm áp và vui sướng. Cậu ta lên xe cho xe nổ máy rồi lao vút vào màn đêm đen tối.

Xe của bà cụ chạy được gần chục cây số thì bà cụ nhìn thấy có một cái quán cafe nhỏ ở bên đường. Bà cụ muốn vào uống một tách cafe nóng để xua đi cái lạnh giá của mùa đông sau đó lại tiếp tục về nhà.

Người phục vụ bước đến mở cửa cho bà cụ rồi mời bà vào bên trong. Cô ta đưa cho bà cụ một cái khăn sạch để bà cụ lau khô mái tóc ướt sũng vì tuyết. Lúc này bà cụ mới để ý đến cô gái phục vụ, có lẽ cô ta có bầu khoảng 7, 8 tháng rồi, tuy nhiên thái độ phục vụ của cô ta rất nhiệt tình niềm nở, không có vẻ gì của một người mệt mỏi vì mang thai.

Bà cụ uống xong tách cafe rồi rút ra tờ 100USD để thanh toán. Cô gái phục vụ cầm tờ 100 đi vào bên trong lấy tiền lẻ trả lại bà cụ, đúng lúc đó bà cụ đã lặng lẽ mở cửa và bước đi. Khi người phục vụ quay trở lại thì không thấy bà cụ đâu cả, cô ta cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Bỗng cô nhìn thấy trên chiếc khăn lau có dòng chữ. Đây là dòng chữ do bà cụ viết, cô cảm động đọc những dòng chữ đó: "Cháu chẳng nợ bà cái gì cả, bà cũng đã từng như cháu. Có người đã từng giúp đỡ bà, cũng giống như bây giờ bà giúp cháu. Nếu như cháu thực sự muốn cảm ơn, thì xin đừng để cho sợi dây tình cảm bị đứt đoạn tại đây". Tối hôm đó, sau khi đóng cửa quán cafe trở về nhà lên giường ngủ, trong lòng cô ta vẫn cứ vẫn vương về bà cụ và số tiền đó; "chẳng lẽ bà cụ đã biết mình và chồng mình rất cần món tiền này rồi sao? Khoảng tháng sau là con mình chào đời rồi, cuộc sống lại rất khó khăn, chồng mình lo lắng mất ăn mất ngủ".

Khi chồng cô đến bên cạnh, cô ôm hôn chồng và âu yếm nói: "Tất cả mọi thứ đều tốt rồi anh ạ, George, em yêu anh".

Giúp người là làm việc thiện không vì mục đích mong muốn người khác sẽ đền ơn mình. Giúp ích được cho người khác và tự cảm thấy vui sướng là sự báo đáp của cuộc sống đối với chúng ta. Giúp đỡ người khác cũng là một sự khẳng định đối với của cải mà mình có. Giúp đỡ người khác cũng có nghĩa là bạn muốn nói: "Cảm ơn bạn, những thứ tôi có nhiều hơn nhu cầu của tôi". Đây là một trong những sự khẳng định sâu sắc và mạnh mẽ nhất đối với của cải của chúng ta.

Giúp đỡ người ở đâu? Giúp đỡ ai? Thực ra chỉ cần chúng ta mở rộng tấm lòng giúp đỡ người thì chúng ta sẽ tìm thấy người cần giúp đỡ ngay. Chỉ cần người muốn giúp đỡ người khác có nhu cầu thì sẽ có việc để làm ngay. Vậy chúng ta giúp đỡ họ như thế nào? Hãy tặng cho họ những cái gì mình có. Có thể là vật chất, có thể là lời khuyên bổ ích hoặc một nụ cười. Một câu nói động viên, có thể là một bông hoa, cũng có thể là trí tuệ, thậm chí là hãy làm việc hết khả năng của mình.

Nói một cách thẳng thắn: Chúng ta giúp đỡ người khác là xuất phát từ lý do tự tư giúp đỡ người khác sẽ đem lại cho mình một cái cảm giác tuyệt vời.

Biết được điều này thì khi bạn cần sự giúp đỡ, thiện ý lớn nhất của bạn đối với người khác là cho phép người đó giúp đỡ mình.

Chính vì lý do trên mà trong quá trình giúp đỡ khác, ai là người giúp đỡ, ai là người được giúp đỡ rất khó có thể phân biệt được. Điều này cũng giống như trong tình yêu, rất khó có thể

phân biệt được ai là người yêu và ai là người được yêu.

HÃY NGẮM NHÌN MỘT LẦN CẢNH QUAN TRÁNG LỆ LÚC MẶT TRỜI MỌC VÀ MẶT TRỜI LẶN

T hạt là uống phí kiếp này nếu như ai đó chưa từng một lần được ngắm cảnh mặt trời mọc. Giống như một hạt giống nằm ấp ủ trong lòng đất bỗng chựa mình rồi nảy mầm vươn lên khỏi mặt đất, mặt trời phá tan màn đêm chiếu ra những tia nắng ấm áp đầu tiên vào lúc bình minh; cũng giống như một con sâu trải qua một quá trình gian khổ và phức tạp để nở thành con bướm rực rỡ sắc màu, mặt trời trải qua một quá trình phấn đấu, mò mẫm sau cùng mới biến bóng đêm thành bình minh.

Hồi còn nhỏ chỉ thích ngắm mặt trời lặn, rồi thương cảm nhìn mặt trời từ từ khuất núi. Mãi sau này khi đã trưởng thành mới biết được là vẻ thơ mộng của mặt trời mọc cũng không hề kém so với lúc mặt trời lặn. Trong bóng đêm im lặng, với sự kiên nhẫn vô hạn và bao niềm hy vọng chờ đợi những tia sáng huyền ảo đầu tiên của vũ trụ, cuối cùng thì mặt trời cũng đã xuất hiện. Ngày hôm qua không được như ý, hôm nay vẫn có thể làm lại, lẽ nào chúng ta không cảm thấy hạnh phúc?

Khi mặt trời và vàng sáng đã nhô lên khỏi chân trời, ánh ban mai chiếu rọi khắp mặt đất, thì nó giống như một bông hoa đã nở hết nên mất đi sự hấp dẫn. Nhưng mặt trời là vật linh thiêng, bạn càng quý trọng nó thì càng có cảm ứng kỳ diệu đối với nó.

Đã qua 4 giờ sáng, nhưng trên biển vẫn còn phủ một màu đen, chỉ có những tiếng sóng rì rầm vỗ bờ. Xa xa phía đông trên mặt nước phía chân trời là một vàng sáng nhợt. Trên tất cả là bầu trời màu xanh thẫm với một vàng trắng hình lưới liềm trong suốt, dường như đang trấn giữ mặt biển. Mũi đất đen ngòm nhô ra biển, trên đỉnh của mũi đất là cột đèn hải đăng. Trên cột đèn là những chiếc đèn chiếu xoay tròn liên tục tạo ra những vàng ánh sáng trên mặt biển.

Một lát sau, gió sớm mai lạnh thấu xương thổi lướt trên mặt biển xanh thẫm. Màn đêm như một tấm thảm khổng lồ màu đen từ từ cuộn lên từ phía đông. Ánh nắng ban mai cười lên trên những con sóng xanh trắng từ phía chân trời xa xa toả đi muôn nơi. Những con sóng vỗ vào ghềnh đá màu đen, cảnh vật ngày càng trở nên rõ nét hơn. Ngược nhìn lên bầu trời, vàng trắng buổi sớm chẳng biết từ lúc nào đã chuyển từ hình lưới liềm màu vàng sang lưới liềm màu bạc. Chân trời phía đông cũng dần dần chuyển sang màu vàng trong suốt. Những chân con sóng đen ngòm và những bọt sóng trắng xoá bập bênh trên mặt biển mênh mông lúc ẩn lúc hiện. Giấc mơ ban đêm dường như còn đang lang thang trên biển thì bầu trời phía đông đã bừng tỉnh. Bóng đêm bao trùm lên biển Thái Bình Dương đang chuẩn bị biến mất.

Lúc này ánh nắng ban mai như hoa tươi nở rộ, như sóng biển tản ra khắp nơi. Bầu trời, mặt biển đều rực sáng, nước biển dần dần chuyển sang màu trắng, còn bầu trời phía đông ngày càng chuyển sang màu vàng. Vàng trắng buổi sớm mai và đèn hải đăng bỗng nhiên trở nên tối dần tối dần rồi mất hẳn. Những đàn chim biển cứ như là sứ giả của mặt trời bay lướt trên mặt biển. Những con sóng khổng lồ đều đang hướng về phía đông phát ra những tiếng ồn ào, những âm thanh vô hình vang vọng bốn phương.

5 phút trôi đi, rồi 10 phút nữa qua đi, ánh nắng vàng rực rỡ sắp sửa từ phía đông chiếu rọi ra khắp trần gian. Bỗng nhiên bờ biển phía đông bỗng nổi lên 1 vầng đỏ rực. Thật là nhanh khiến cho người ta không kịp nghĩ đây là mặt trời mọc. Chầm chú nín thở, thoáng một cái, thần biển giờ cao cánh tay chỉ thấy vầng đỏ nhô lên mặt biển, từ từ hóa thành những tia vàng. Mặt trời đã nhô lên hẳn khỏi mặt biển, ánh nắng rực rỡ bao trùm khắp nơi, chiếu xa vạn dặm. Cảnh tượng rực rỡ, toàn thể giới bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài. Trên mặt biển những con sóng bạc đầu xô nhau vỗ bờ tạo nên những đám bọt khổng lồ trắng xoá rồi lại tan biến đi vào trong lòng đại dương mênh mông.

Một ngày sắp bước sang tháng 11, chúng tôi được tận mắt ngắm nhìn một cảnh mặt trời lặn tuyệt đẹp. Cũng giống như mọi ngày khi chúng tôi đi dạo trên bãi cỏ nơi khơi nguồn của con suối nhỏ, mặt trời trên bầu trời cao trước khi màn đêm buông xuống sau một ngày lạnh giá bỗng trở nên sáng rực. Lúc này những ngọn cỏ xác xơ, những lùm cây ở bên sườn núi ngay lập tức chìm trong ánh nắng ấm áp rực rỡ, còn những cái bóng của chúng tôi thì kéo dài về phía đông in lên trên bãi cỏ, giống như những hạt bụi nhỏ trong ánh nắng chiều tà. Cảnh vật xung quanh đẹp lạ thường, cả ngày hôm nay không thể tưởng tượng được lại có thể có được thời khắc ấm áp và trong lành như thế này, bãi cỏ quen thuộc này bỗng trở nên đẹp để lạ thường và trải dài giống như bầu trời. Nhưng chẳng lẽ cảnh đẹp trước mặt này từ xưa đến nay chưa từng có bao giờ sao? Có lẽ từ khi có mặt trời đến nay hoàng hôn ngày nào cũng vậy, vì vậy ngay cả những đứa trẻ chạy nhảy chơi đùa ở đây cũng cảm thấy vui sướng tự tại. Nghĩ đến đây chúng tôi cảm thấy cảnh tượng dường như là trở nên đẹp hơn.

Ánh nắng hoàng hôn dường như đang chiếu rọi lên khắp bãi cỏ hoang vắng này với tất cả sự rực rỡ huy hoàng và vẻ đẹp xưa nay hiếm có của nó.

Ở đây không có một ngôi nhà nào cả, trong cái mênh mông rộng lớn chỉ thấy nhấp nhô những cái đầu chim ưng, giữa những con đầm nhỏ là một dòng suối nhỏ đang thò đầu ra khỏi hang, giữa những con đầm nhỏ là một dòng suối nhỏ trên mặt những con chuồn chuồn đang bay lượn thỉnh thoảng lại điểm vào mặt nước làm gợn lên những làn sóng nhỏ lăn tăn, đám khác thì đang bay lượn bên cạnh những thân cây mục. Chúng tôi đi bộ chầm chậm dưới ánh nắng dịu hiền chiều tà. Thật là đẹp và rực rỡ, trước mắt chúng tôi toàn cỏ úa lá cây tạo nên một màu vàng óng, tất cả trở nên dịu dàng và tĩnh lặng. Không một tiếng động. Tôi nghĩ có lẽ tôi chưa từng được tắm mình trong ánh nắng vàng dịu dàng và ngọt ngào như thế này bao giờ. Xa xa phía tây rừng cây, đồi núi nhấp nhô rực lên trong ánh chiều tà, phẳng phất như cảnh tiên. Mặt trời chiều thu sau lưng chúng tôi giống như một mục đồng đang tranh thủ thời khắc hoàng hôn tiễn chúng tôi quay trở về.

Chúng tôi bịn rịn lưu luyến. Rồi có một ngày, ánh nắng rực rỡ sẽ chiếu rọi vào tâm can chúng tôi khiến cho cuộc sống của chúng ta tràn đầy ánh nắng rực rỡ ấm áp giống như bờ biển một chiều thu.

Ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn đều cần phải có sự kiên nhẫn, kiên nhẫn chờ đợi cái giây phút thoát đến thoát đi ấy. Mark Twain đã từng vì nhiều lần bỏ lỡ cơ hội đứng trên núi Anpơ ngắm mặt trời mọc mà hối hận một đời. Tại sao ông lại bỏ lỡ như vậy? Lúc mặt trời mọc, nếu không phải là còn đang say giấc nồng thì là chưa đến được nơi muốn đến.

Có một câu ngạn ngữ nói rằng: một con chim trong tay tốt hơn hai con chim trong rừng. Cơ hội thường qua đi không trở lại, không được cho rằng ngày rộng tháng dài, bỏ lỡ một cơ hội tốt cũng chẳng sao. Cơ hội tốt như vậy biết ngày nào tháng nào mới quay trở lại!

Khương Thái Công dùng cần không có lưỡi câu để câu cá ở bên bờ sông Vị Thủy, nếu như Văn Vương không chủ động xin chỉ giáo, Thái Công sẽ không thể vui lòng phò tá. Vậy thì ông già Khương Tử Nha 80 tuổi này liệu có thể từ một già đánh cá trở thành một thừa tướng lưu

danh thiên cổ được không?

Tại bữa tiệc Hồng Môn, Hạng Vũ đã bỏ lỡ cơ hội giết Lưu Bang nên đã tạo nên mối hận Cai Ha (địa danh thuộc tỉnh An Huy, nơi đây Hạng Vũ đã bị vây khốn và thua trận). Có thể thấy cơ hội một khi đã trôi qua, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng của chính mình, sao lại có thể không tận trọng được cơ chứ!

Cơ hội có được còn phụ thuộc vào thời vận và bản thân con người tạo nên nữa. Triệu Khuông Dận có được ngôi báu là do có được từ ông vua trước đó (Triệu Khuông Dận lập nên nhà Tống sử sách gọi là Bắc Tống) vào năm 960. Còn tự xưng đế của Viên Thế Khải là do hành động nông cuồng xằng bậy của bọn nịnh thần.

Nhìn lại lịch sử có anh hùng hào kiệt nào mà lại bỏ lỡ cơ hội! Ví dụ như Napoleon, khi ông ta là Thượng uý pháo binh ở Toulon (cực nam nước Pháp), hạm đội liên hợp của Anh và Tây Ban Nha đến xâm phạm, thế là ông ta có cơ hội trở tài quân sự của mình. Đánh cho kẻ địch tơi bời, trận đánh ở thành Toulon đã đưa Napoleon từ thượng uý pháo binh lên quân hàm thiếu tướng lĩnh đoàn trưởng. Đây là nền móng cho sự thành công trong sự nghiệp của ông ta.

Cơ hội giống như một con chạch, nếu như chúng ta không có sự chuẩn bị chu đáo, cho dù cơ hội đi ngang qua, chúng ta cũng không tài nào bắt được, chỉ còn biết đứng nhìn thở than mà thôi.

Để có thể nắm bắt được mọi cơ hội, chúng ta cần phải có quan niệm trong đầu là: "Không sợ cơ hội không đến, chỉ sợ không chuẩn bị chu đáo mà thôi", cần phải tạo ra điều kiện tiên quyết cho sự thành công.

Thời khắc mặt trời lặn, mặt trời mọc diễn ra trong chốc lát vì vậy bạn cần phải bình tĩnh chờ đợi, trong sự mỗi mắt chờ đợi và sự huy hoàng xuất hiện trong chốc lát bạn sẽ hiểu ra được là: Cơ hội của đời người cũng giống như vậy.

ĐẾN SÂN GA ĐƯA TIỀN - CẢM NHẬN TÂM TRẠNG CHIA LY VÀ NỖI NHỚ NHƯNG

Khi anh chuẩn bị đi xa, lòng tôi như thất lại.

Giờ biệt ly sắp đến, trời bỗng đổ cơn mưa rào

Hai ta cùng bước trước con đường mịt mù phía trước

Đã sẵn sàng vượt qua mọi mưa gió của cuộc đời.

Tôi sẽ viết thư cho anh, xin anh hãy bảo trọng

Sẽ chẳng hỏi anh trên đường đi

Có hay không những tiếng sấm rền

Có hay không những cơn gió thổi

Chỉ hỏi anh trên đường đi tới

Anh có mang theo chiếc ô bé nhỏ

Và trên trời cầu vồng có hay không

(Vu Lạc Sinh)

Mùa đông đã đến, gió đông mang theo cái lạnh thấu xương đến khắp mọi nơi. Khi đoàn tàu từ từ chạy vào ga Tử Hà thì đã là lúc chính ngọ. Hôm nay tôi phải đi công tác xa nên đi bằng tàu hoả. Tuy bên ngoài trời lạnh, nhưng các khoang tàu đều đóng kín mít lại cộng thêm với số người và hành lý nên không khí ở bên trong rất nóng và bí, nhưng cũng chẳng ai chịu mở cửa sổ ra một lát để cho thoáng khí cả. Với dáng điệu mệt mỏi tôi nhìn ra ngoài qua lớp kính cửa sổ dày cộp, có lẽ đây là một thị trấn nhỏ hoang vu.

Đoàn tàu sẽ dừng đúng 5 phút ở ga này.

"Xịch" con tàu dừng hẳn lại, người đàn ông trung niên ngồi đối diện tôi bỗng đứng phắt dậy rồi kéo cửa sổ lên. Thực sự là không thể nào chịu được sự bí bách ở bên trong này được nữa, ông ta thò đầu ra ngoài cửa sổ mặc cho những cơn gió lạnh cuốn theo cả cát bụi thổi đến. Tôi bỗng rùng mình kéo cao cổ áo lên.

"Tiểu Phi, Tiểu Phi", người đàn ông này bỗng gọi ầm lên, tiếng gọi của ông ta làm cho tôi giật nảy mình lên. Những hành khách xung quanh cũng đều nhìn ông ta với con mắt ngạc nhiên. Rất nhanh, một người phụ nữ hỗn hển chạy đến đứng ở ngoài cửa sổ. Bà ta khoảng 40 tuổi, có làn da thô ráp, nhưng nước da lại hồng hào toát lên sự khoẻ mạnh, trông bà ta hơi mập một chút. Tuy nhiên vẫn có thể nhận ra được nét đẹp thời con gái của bà ta.

2 người bỗng im lặng, người đàn ông dường như không dám nhìn thẳng vào người đàn bà

này. Ông ta bất giác quay mặt vào trong toa xe, một lát sau ông ta quay mặt ra phía người đàn bà rồi hỏi một câu: "Hôm nay không đi dạy à?".

"Hôm nay có 4 tiết, nhưng em xin nghỉ đến chủ nhật rồi sẽ dạy bù sau". Người đàn bà trả lời,

"Lương có đủ sống không?"

"Thường xuyên phải vay trước, nhưng 400 đồng cũng tạm đủ, rau và gạo thì nhà tự trồng được, ngày thường thì cũng chẳng tiêu gì mấy?".

"Thế còn anh? Có đủ tiêu không?"

"Cũng vậy vậy thôi, chắc là cũng như em"

Nhìn cách ăn mặc của người đàn ông này, tôi có thể đoán được là tiền lương của người đàn ông này chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều người đàn bà kia. Tuy nhiên ông ta lại chỉ nói một cách chung chung như thế, có lẽ việc ông ta giàu hơn người đàn bà kia sẽ khiến cho ông ta cảm thấy ngượng ngượng.

"Câu học sinh Vương Hữu Cường mà chúng ta từng dạy đã tốt nghiệp đại học Thanh Hoa rồi. Bây giờ đã là phó giám đốc của một công ty lớn ở Bắc Kinh", người đàn bà nói.

"Năm nào cậu ấy cũng gửi bưu thiếp đến cho anh" người đàn ông gật gật cái đầu.

"Lúc anh trở về thành phố, cái ông kế toán mà đã lên đóng trộm dấu cho anh đã chết vào năm ngoái rồi. Bị mắc bệnh ung thư, anh nói đúng thật, bà vợ ông ta cũng chết vì bệnh này".

Người đàn ông cúi đầu xuống chớp chớp đôi mắt. Ông ta lần lượt bóc vỏ mất quả quýt đang cầm trong tay, nhưng một múi cũng không ăn.

"Em đi xe đạp đến đây à?" Người đàn ông bỗng hỏi.

"Vâng ạ, phải mua một cái vé tiễn đấy", người đàn bà mỉm cười. "Em muốn luộc một ít trứng gà cho anh ăn dọc đường, nhưng bếp yếu quá, luộc mãi mới chín được, luộc xong em vội lên xe đến đây ngay, suýt nữa thì không kịp đến". Nói rồi người đàn bà đưa lên một túi đựng trứng gà luộc khói vẫn còn nghi ngút, dưới đáy túi vẫn còn đọng những giọt nóng hổi. Người đàn ông nhận lấy và đặt ngay lên trên chiếc catáp sang trọng của mình.

Tiếng chuông báo hiệu đoàn tàu sắp sửa chuyển bánh đã vang lên.

"Trên đường về, đi chậm chậm thôi, chú ý an toàn nhé", người đàn ông nói với người đàn bà.

"Anh đi cẩn thận nhé", người đàn bà ân cần dặn dò.

"Anh không sao đâu, đi tàu là an toàn nhất đấy", người đàn ông mỉm cười.

Có lẽ đây là nụ cười của anh ta mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Người đàn ông lấy túi quýt đã bóc sẵn vỏ đưa cho người đàn bà. Người đàn bà kiễng đầu ngón chân lên hai tay đỡ lấy, đôi mắt ướt ướt.

Đoàn tàu giật mình một cái rồi từ từ, từ từ chuyển bánh.

Người đàn bà quay mặt đi rồi dùng ống tay lau những giọt nước mắt. Người đàn ông tuy không khóc nhưng ông ta lặng người ngồi xuống. Ông ta lấy một quả trứng ra rồi bóc vỏ, ông ta

nhẹ nhàng tách lòng trắng ra, cái lòng đỏ giống như mặt trời, như giọt lệ nóng hổi từ từ lặn vào lòng bàn tay ông ta.

Đây là một cuộc đoàn tụ đầy cảm động và hạnh phúc chỉ diễn ra trong vòng 5 phút của 1 mối tình kéo dài 20 năm mà tôi được tận mắt chứng kiến. Từ đầu chí cuối, không hề có một câu nói nào dầm thắm, cũng không hề có một lời hỏi thăm âu yếm nào, không một chút biểu lộ tình cảm, không có những gì mà chúng ta vẫn quen tưởng tượng và nhìn thấy, tất cả đều được gói gọn trong sự im lặng ở trong lòng.

Trong đời người ai cũng từng ít nhất một lần trải qua cảnh tiễn đưa. Tiễn bạn bè, bạn học, bố mẹ, người yêu, con cái, bạn chiến đấu... bất kể sự tiễn đưa nào cũng ít nhiều khiến cho người ta xao động.

Đã từng có một bài văn miêu tả tình cảm của con người lúc tiễn biệt như sau: "Sân ga" là một người thiếu nữ tế nhị, đa tình, đồng thời cũng là một gã đàn ông phóng khoáng, trên mình nó mang theo hơi thở của dòng sông phương Nam, trên vai nó mang theo tình cảm của dãy núi phương Bắc, nó ôm ấp những kỷ niệm ngày qua, tràn đầy hy vọng vào ngày mai.

Nhưng cũng chính những sân ga này đã thu ngắn khoảng cách giữa phương xa với phương xa, giữa trái tim với trái tim, nó đã thoát ra khỏi cái cảm giác lạnh lẽo "bên bờ dương liễu, gió sớm trăng tàn" của Liễu Vinh, đã thoát khỏi sự bi thương "gió thổi đều hiu, nước sông dịch lạnh ghê" của Kinh Kha, đã thoát khỏi sự cô đơn lẻ loi "mời huynh hãy cạn thêm chén nữa" của Vương Duy. Kiếp này chúng ta ấp ủ những tình cảm trong lòng, kẻ đi người ở, kẻ ngược người xuôi, kẻ nam người bắc".

Lưu động ngược xuôi mới là cuộc sống.

Tôi ngưỡng mộ những phương xa, còn bởi vì trên đường tới phương xa có biết bao sân ga, trên sân ga có biết bao câu chuyện, trong câu chuyện lại có biết bao người bạn quen biết và không quen biết, bạn bè mỗi người dùng một cách thức tiễn đưa riêng, để thể hiện tình cảm của mình.

Đời người là lưu động, cuộc sống cũng là lưu động, nhưng tình cảm thì mãi còn đứng lại cùng với sân ga vẫy tay tiễn biệt.

Tiễn biệt có lẽ chỉ là khúc nhạc đệm trong cuộc sống, nhưng lại in sâu vào trong ký ức, nó không chỉ đơn thuần là một lễ nghi, trên sân ga vẫn luôn tràn đầy tình cảm ấm áp. Khi chúng ta đến sân ga tiễn đưa một người, trong lòng chúng ta tràn ngập tình cảm chân thật, ấm áp.

NẾM THỦ NHỮNG MÓN NGON

Có thể nói người đầu bếp đã làm ra những áng văn số một thiên hạ, một món ăn đầy đủ hương vị, sắc cần có sự kích thích cảm quan của một tác phẩm mỹ thuật, giai điệu du dương của một tác phẩm âm nhạc.

Món xào giống như một bài thơ, món hầm giống như một bài văn, món lẩu giống như là tùy bút, nồi hầm giống như một bộ tiểu thuyết dài tập....

Có thể nói sông Trường Giang là trục phân chia các món ăn Trung Quốc thành 2 phái Nam, Bắc. Đặc biệt, là vùng dọc theo sông Trường Giang thì tình hình rất đa dạng và phong phú. Có thể dùng 4 chữ "chua, cay, ngọt, đắng" để khái quát khẩu vị của người dân dọc sông Trường Giang. Người Thượng Hải thích ăn ngọt, người Tứ Xuyên thích chua cay, đoạn giữa sông Trường Giang bao gồm Hồ Bắc, Giang Tây lại rất thích các món ăn có vị đắng mát như mướp đắng, điệp đắng, cải đắng - các món ăn dọc theo 2 bờ Trường Giang là phong phú, phức tạp nhất, ngay cả 4 chữ "chua, cay, ngọt, đắng" cũng không thể khái quát được hết nữa. Càng đi về hai phía Nam, Bắc thì tình hình lại càng khác nhau nhiều hơn. Quảng Đông là đại diện của phía Nam, những nơi thời tiết nóng như thế này, không cần bàn về khẩu vị của món ăn, tươi sống được ưu tiên hàng đầu. Nghĩa là chưa bị biến chất là tốt nhất. Bạn chớ có quá lời khen ngợi món ăn ở đây, vì đặc điểm khí hậu ở đây tạo nên mà. Người Hồ Nam thì không quan trọng tươi nguyên, ngược lại họ hay ăn đồ nguội. Họ thích ăn các món ăn ướp muối hay hun khói, khi ăn các món ăn khô và hun khói dường như phải nhai sái cả quai hàm. Phía Bắc còn tương đối thống nhất một chút, ngoài những nơi hay ăn chua mà Sơn Tây là đại biểu ra, đại thể chia làm 2 loại, Đông Bắc thích ăn hầm, Tây Bắc thích ăn quay. Người Đông Bắc thích ăn ninh, hầm và người Tây bắc thích ăn quay nướng có lẽ đã thống trị gần hết các món ăn miền Bắc.

Mấu chốt của các món ăn Trung Quốc là nằm ở chỗ nắm được độ lửa, nó xuyên suốt trong triết học Trung Dung của Trung Quốc. Lửa chưa đến độ không tốt, lửa quá độ cũng không tốt, nắm được mấu chốt này có lẽ có thể đến Đại Học Bắc Kinh làm giáo sư triết học được rồi. Độ lửa này mang tính kinh nghiệm, rất khó đo đạc được, không chỉ vì các loại nguyên liệu khác nhau mà ngay cả cùng một loại nguyên liệu thì độ dày, cách thái, cho gia vị đều có quan hệ mật thiết. Nếu như bạn muốn cho xì dầu vào (xì dầu là một loại thực phẩm duy nhất tên gọi là "dầu" nhưng lại không hề có dầu), bạn cần phải xào kỹ hơn một chút, nếu chỉ xào tái thì mùi vị xì dầu sẽ không ngấm được vào thức ăn, điều này đi ngược lại với tư tưởng của Đạo giáo. Những món cho dấm bao gồm 2 loại, 1 trong 2 loại đó là các món tươi, loại này chỉ cần cho dấm vào một cái là bắc ra ngay, nhiệt độ sôi của dấm là rất thấp, nếu như là các món thủy sản tươi như cá thì cần phải cho vào sớm hơn một chút để cho dấm bốc lên khử mùi tanh của hải sản giữ lại mùi vị thơm ngon của hải sản. Đương nhiên chúng ta đều có thói quen là khi ăn hay dùng nước chấm có vị chua, đặc biệt là ăn hải sản, điều này không còn gì phải nói nữa. Dấm là khúc nhạc đệm (theo học thuyết cũ trong âm nhạc), hoặc là từ ngữ chuyển tiếp trong tiếng Hán, nó không đóng vai trò chính nhưng lại không thể thiếu. Dấm là chất ăn mòn. Đã có lửa, có xì dầu, dấm rồi, lại có thêm bột ngũ vị hương, hành, tỏi, ớt. Có thể làm được các món ăn Trung Quốc được rồi.

Đương nhiên là không thể thiếu muối được. Những ngày thiếu muối, chúng ta sẽ chẳng biết gửi gắm hồn vào đâu...

"Phật nhảy tường", cái tên này nghe thật là quái dị. Món ăn gì mà lại có thể làm cho ngay cả Phật cũng không ngồi yên được và phải nhảy qua tường để đi ném thử vậy? Trước khi đến Đài Loan, tôi chưa từng nghe thấy cái tên này bao giờ.

Trong bài viết với tiêu đề "Phật nhảy tường" của Khả Phả trích từ "tập sau bạn đọc" (Phiên bản tiếng Trung, tháng 7/1993), tác giả đã viết "các món ăn đó nói ra thật phải tội, toàn là đồ tanh, nào là chân giò, gà, hải sâm, vó bò, tất cả được ninh trong một cái nồi". Đây toàn là những lời quảng cáo, món ăn này quá thơm ngon đến nỗi Phật cũng không kiềm chế được phải nhảy tường đi ăn vụng. Tôi tin lời tác giả, cho dù là giọng điệu quảng cáo thì tôi cũng phải thử một lần xem thế nào.

"Báo Chiến sĩ trẻ" xuất bản ngày 7/3/1993 cũng đăng bài viết của tác giả Trịnh Mộc Kim nói về món ăn "Phật nhảy tường" này: "Phật phản tường gia truyền Phúc Châu... Trong các nhà hàng lớn ở Đài Bắc món "Phật nhảy tường" chính tông không còn nữa... món ăn này thịnh hành mới xuất hiện trong mâm cỗ cưới tại các vùng nông thôn, nhưng lại hầu như dùng khoai sọ, da cá, xương sườn, nấm kim châm làm nguyên liệu chính. Thực ra món "Phật nhảy tường" có nguồn gốc từ Phúc Châu có nguyên liệu rất là quý hiếm. Bà Hứa Ngọc Yến đã bỏ ra mất 10 năm trời mới làm thành món ăn này, nó gồm hải sâm, thịt chân giò, táo đỏ, vây lưng cá, hạt dẻ, nấm hương, móng giò, tổng cộng 10 loại nguyên liệu quý hiếm, đầu tiên là cho gà vào hầm lấy nước, sau đó chắt lấy nước hầm ra, cho các nguyên liệu còn lại vào nước gà hầm rồi chế biến nấu nướng tổng cộng phải mất gần 2 tuần... tất cả các mùi vị riêng đều không còn nữa mà đã hợp thành một vị duy nhất. Hương vị thơm ngọt tuyệt trần, mùi thơm lan toả khắp người, ăn xong 2, 3 ngày sau hương vị dường như vẫn còn nguyên vẹn.

Miền Bắc lưu truyền một câu chuyện cười, người xuất gia đều ăn chay, nhưng có một hòa thượng già không nhịn được cơn thèm muốn ăn tanh nên đã ngấm ngầm mua thịt lợn giấu ở phòng, đêm đến khi chúng sinh đã chìm trong giấc ngủ, hòa thượng già đã cho thịt vào nồi rồi lấy trộm một hộp nến ở phật đường để hầm thịt, vì sợ mọi người phát hiện nên hòa thượng đã lần lượt đốt từng ngọn nến 1, sợ mùi thơm sẽ bay ra ngoài, hòa thượng già đã dán kín cái nồi lại khiến cho mùi không bay được ra ngoài nữa. Từng ngọn nến lần lượt cháy lên trong đêm khuya, lửa nhỏ hầm lâu, thịt ở trong xoong đã nhừ, thật là hấp dẫn. Câu chuyện này có tên là "nến hầm thịt". Đây tuy chỉ là một câu chuyện cười, nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô lý.

Tôi không có người bạn miền Bắc nào, cũng chưa từng được ăn món "nến hầm thịt", nhưng tôi đã từng được món ăn "thịt hũ". Bình thường thì hũ dùng để đựng thức ăn, có nắp đậy. Hũ không cần to lắm, cao khoảng 15 - 20cm. Thịt và các phụ liệu khác đều cho tất cả vào trong hũ, không cần đổ nước, đậy kín lại, rồi nhỏ lửa ninh nhừ, cho thêm 1 ít đường phen. Chỉ nên dùng thịt nạc thăn với phụ liệu là hành, gừng, có thể dùng măng, vì măng sẽ không làm mất mùi. "Thịt Đông Pha" không ai là không biết đến. Như thế nào mới gọi là thịt Đông Pha chính tông, đây là điều rất khó nói vì nó cách đây đã quá lâu rồi.

May thay vẫn còn một bài viết về món này với tiêu đề "Ngợi ca thịt lợn", rửa sạch thịt, cho ít nước, đun nhỏ lửa, đợi nó chín, dùng giục nó, lửa đến độ, nó tự ngon. Thịt lợn ngon, giá lại rẻ. Giàu thì chê, nghèo không biết nấu. Sáng sớm ngủ dậy làm 2 bát, no nê ở nhà mặc việc vua".

Từ bài văn trên có thể thấy nấu từ tối hôm trước để đến sáng hôm sau ăn, chẳng có bí quyết gì ngoài người ninh nhỏ lửa mà thôi. Cũng tuân theo nguyên lý của "nến hầm thịt". Có lẽ đây là cách gọi khác của món thịt hũ chẳng?

Tôi không phải là một đầu bếp tốt, tôi sợ nhất là làm món thịt hầm, bởi vì tính tôi hay nôn nóng lại hay quên, 10 lần làm món hầm thì có tới 9 lần bị cháy. Không những làm hỏng thịt mà còn làm cháy cả xong, cả phòng toàn mùi khét, thậm chí hàng xóm còn tưởng là cháy nhà. Gần đây mới xuất hiện loại nồi điện hầm thịt, đối với người vừa già vừa lười lại hay quên như tôi thì vô cùng tiện lợi, tôi đã từng thử nấu món thịt hầm giống như Phật Nhảy tường, kết quả là rất thành công.

KẾT BẠN VỚI MỘT NGƯỜI Ở VÙNG KHÁC HOẶC NƯỚC KHÁC

Người thời hiện đại thường than thở: nhịp độ công việc mỗi ngày một nhanh, phạm vi cuộc sống mỗi ngày một bó hẹp, thậm chí càng ngày càng khó tìm được một người bạn cùng chí hướng ở xung quanh mình. Vì thế mặc dù sống trong biển người, nhưng con người vẫn cảm thấy lẻ loi cô đơn, khát khao tình yêu và tình bạn. Vậy thì tại sao lại không kết bạn với những người ở vùng khác hoặc nước khác. Vào thập niên 50 thế kỷ 20, biết bao những người bạn thiếu niên Trung Quốc bồng bồng sức sống và khí thế đã thông qua những lá thư để kết bạn với những bạn đồng lứa tuổi của Liên Xô cũ, vì thế mà cũng đã có biết bao câu chuyện cảm động lòng người đã diễn ra. Trong khi đó ngày nay chúng ta có vô số cơ hội để kết bạn với những người bạn đến từ nơi khác: trong chuyến du lịch, giao lưu văn hóa, lên mạng...

Cuộc sống của bạn sẽ khởi sắc trở lại - cách xa hàng ngàn dặm có một trái tim đang đập đồng hành cùng với bạn...

Có những chuyện tưởng chừng rất nhỏ bé, nhưng đôi khi lại trở thành một sự kiện trọng đại trong đời người, với kinh nghiệm của một quãng thời gian dài 20 năm tôi mới nhận ra được cái chân lý này.

Kinh nghiệm này bắt đầu từ khi tôi học đại học năm 21 tuổi. Vào buổi sáng một ngày, trên một trang của cuốn tạp chí bán rất chạy, tôi nhìn thấy tên và địa chỉ liên lạc của những bạn trên khắp thế giới đang muốn kết bạn qua thư với bạn trẻ Ấn Độ. Tôi cũng đã từng nhìn thấy các bạn lớp tôi nhận được những bức thư hàng không rất dày được gửi đến từ những người bạn chưa từng gặp mặt một lần nào. Lúc đó đang thịnh hành một kết bạn qua thư, tại sao tôi lại không thử một lần xem thế nào?

Tôi đã chọn địa chỉ của một bạn tên là Iris sống tại Los Angeles của Mỹ để viết thư, tôi còn mua cả một tệp giấy viết thư loại đắt tiền nữa. Một bạn gái lớp tôi đã mách cho tôi biết một bí quyết làm rung động trái tim các bạn nữ. Bạn ấy nói là bạn ấy rất thích những bức thư viết trên nền giấy màu hồng. Thế là tôi quyết định dùng giấy màu hồng để viết thư cho Iris.

"Bạn thân mến" tôi bắt đầu viết, tâm trạng căng thẳng và hồi hộp cứ như là đứa trẻ lần đầu tiên đi thi vậy. Tôi chẳng biết viết cái gì nên viết rất chậm, viết xong vội vã cho vào phong bì, dán kín rồi bỏ vào hòm thư, tôi cảm thấy cứ như là viên đạn của kẻ thù bắn tới ấy.

Thật không ngờ, lá thư hồi âm đã đến với tôi rất nhanh từ bang California xa xôi. Tôi cầm lá thư của Iris lên và bắt đầu đọc: "Mình thật không ngờ là địa chỉ của mình lại được đăng trên mục kết bạn qua thư của nước bạn, mình không hề có ý định tìm bạn qua thư. Nhưng không sao, nhận được lá thư của một người chưa từng quen biết cũng thật là thú vị. Dù sao thì bạn cũng đã chọn mình là bạn qua thư, OK, mình sẽ là bạn qua thư của bạn".

Tôi không biết mình đã xem đi xem lại bức thư ngắn ngủi đó bao nhiêu lần nữa, nó chứa chan những giai điệu ngọt ngào và kỳ diệu của cuộc đời, tôi cảm thấy lòng mình lâng lâng.

Tôi cẩn thận viết thư trả lời bạn ấy, quyết không được viết ra những lời khiến cho cô bạn

gái người Mỹ không quen biết này cảm thấy mạo phạm. Tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ của Iris, bạn ấy có thể viết thoải mái tự nhiên, nhưng đối với tôi nó lại là một thứ tiếng nước ngoài. Khi viết cảm thấy hết sức khó khăn. Ngôn từ tôi dùng rất trữ tình nhưng có phần e thẹn, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn tôi có một thứ tình cảm mà tôi không dám biểu lộ ra. Iris đã dùng lối viết văn để viết thư cho tôi, nhưng rất ít để cho tôi thấy được điều gì đó ở cô ta. Những lần gửi thư cho tôi, có lần cô ta kèm một quyển sách, một quyển tạp chí, cũng có lần là một món quà. Tôi tin rằng Iris là một người Mỹ giàu có, và cũng xinh đẹp như những món quà cô ta gửi cho tôi. Tình cảm qua những trang thư của chúng tôi ngày càng sâu sắc. Tuy nhiên trong đầu tôi luôn nghĩ đến một câu hỏi, nhưng nếu tôi hỏi thẳng là năm nay cô ấy bao nhiêu tuổi thì sẽ là không lịch sự. Cuối cùng tôi cũng đã nghĩ ra được một cách tôi nên xin cô ta một tấm ảnh, có lẽ cô ta sẽ không từ chối đâu. Thế là tôi đã viết thư đưa ra mong muốn này, cuối cùng thì mong muốn của tôi cũng đã được hồi âm. Iris nói là hiện thời cô ta không có tấm ảnh nào cả sau này cô ta sẽ gửi cho tôi sau. Cô ta còn nói thêm là, tất cả những cô gái bình thường ở Mỹ cũng đều xinh đẹp hơn cô ta rất nhiều: có lẽ đây chỉ là một lời nói khiêm tốn thôi chẳng? Con gái mà!

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi. Chúng tôi cũng không còn hứng thú viết thư như ban đầu nữa. Lâu lâu mới viết một lần nhưng cũng không vì thế mà chấm dứt. Khi cô ta bị ốm tôi vẫn gửi thiệp chúc sức khỏe đến. Vào dịp Giáng sinh gửi thiệp chúc mừng giáng sinh cho cô ta, đôi khi cũng gửi một món quà cho cô ta. Cùng với thời gian, tôi cũng đã trưởng thành, có việc làm, rồi kết hôn, sinh con cái. Tôi cho vợ tôi xem những bức thư của Iris viết cho tôi. Cả nhà tôi đều mong có ngày được gặp cô ta.

Rồi một ngày tôi nhận được một gói bưu kiện, nét chữ viết ở trên là của một người phụ nữ lạ mặt. Bưu kiện này được gửi từ bưu điện ở quê hương của Iris. Tôi hồi hộp mở gói bưu kiện ra trong lòng thầm nghĩ không biết người bạn mới này là ai đây?

Trong gói bưu kiện ấy có mấy quyển tạp chí và một bức thư: "Tôi là một người bạn thân của Iris. Tôi rất buồn báo tin cho bạn biết, vào chủ nhật tuần trước sau khi từ trong nhà thờ đi ra mua đồ xong đang trên đường về nhà, do tai nạn giao thông mà Iris đã qua đời. Do tuổi tác của bà đã cao - 15 tháng 4 đã tròn 87 tuổi- nên không nhìn thấy chiếc xe phóng như bay đang lao tới. Khi còn sống Iris thường nói với tôi là bà ấy rất vui khi nhận được thư của bạn. Bà ấy là một người cô độc, nhưng rất nhiệt tình với mọi người, bất kể người đã từng gặp hay chưa từng gặp, phương xa hay phương gần, bà ấy đều vui lòng giúp đỡ". Người viết thư mong tôi nhận lấy bức ảnh của Iris được gửi kèm trong thư. Iris cũng đã từng nói là sau khi bà ấy qua đời thì mới gửi ảnh cho tôi.

Trong bức ảnh là một khuôn mặt xinh đẹp và phúc hậu, cho dù tuổi tác cách biệt quá xa nhưng tôi vẫn trân trọng và nâng niu khuôn mặt này.

BIẾN MỘT CHUYỆN LÃNG MẠN THÀNH SỰ THẬT

Lãng mạn, 2 chữ đầy sức hấp dẫn này đã làm cho cuộc sống trở nên đẹp biết bao, nào chúng ta hãy lắng nghe lời nói của Russell:

"Tình yêu lãng mạn đạt đến đỉnh cao trong sự vận động của chủ nghĩa lãng mạn, những áng thơ mỹ miều đã bộc lộ hết những khát khao cháy bỏng và sự tưởng tượng của tình yêu".

Tại sao tình yêu lại phong phú và đa dạng như vậy, bởi vì hầu như mọi người đều cho rằng tình yêu lãng mạn, là dòng suối của niềm vui sướng nồng nhiệt nhất của cuộc sống phải dâng tặng. Quan hệ nam nữ yêu nhau thiết tha, đầy sự tưởng tượng và tình cảm êm đềm có giá trị vô cùng to lớn. Ai thờ ơ với giá trị này sẽ là người bất hạnh. Bất kể chế độ xã hội nào cũng đều nên đón nhận niềm vui sướng này, cho dù nó chỉ là một phần của cuộc sống chứ không phải là mục đích chính của cuộc đời".

Kể từ sau khi ý thức được mình đã mắc phải "căn bệnh bất trị" này, tôi đã âm thầm chấp nhận sự thực này. Trong khoảng thời gian đó, tôi chưa từng có sự chống cự nào. Bởi vì tôi chắc rằng lãng mạn là vô tội!

Nếu phải chết vì nó thì cũng chẳng có gì phải ân hận cả.

Sở dĩ tôi dùng những lời lẽ bi thương như thế này để nói về "lãng mạn" vì tôi muốn bày tỏ sự thương cảm bất lực - một sự thở than không được người đời chấp nhận.

Tôi và bạn cũng đã từng có tuổi trẻ hồn nhiên trong trắng chưa từng trải sự đời, khi đó cuộc đời tràn trề nhiệt tình, bất cứ nét vẽ nào cũng có thể tạo nên một bức tranh cảm động và thuộc về mình, và cũng từ đó, bức tranh đầy sắc thái lãng mạn này cứ luôn luôn ẩn hiện trong đầu, kịp thời thúc giục tâm trạng luôn trầm uất của chúng ta dang rộng đôi cánh của ký ức bay về phía quá khứ lãng mạn...

Có thể đó là một buổi sớm tràn nắng ban mai - bạn ngược xuôi hết các quầy hoa xung quanh nhà và trường học chỉ để tìm một bông hồng vàng mang ý nghĩa "ly biệt" đem tặng nó cho người bạn sắp đi xa, hy vọng người đó gặp nhiều may mắn và hạnh phúc.

Có thể đó là một buổi chiều mưa phun mờ mịt - bạn vừa đi bộ trong mưa vừa hát "Raindrops falling on my head" (những hạt mưa rơi xuống đầu tôi).

Cũng có thể là một đêm khuya - bạn chỉ mặc một chiếc áo mỏng, co ro trên thảo nguyên thơm mùi cỏ, dưới bầu trời đầy sao, ngẩng đầu chờ đợi ngôi sao băng bay qua để bày tỏ nguyện vọng cháy bỏng của mình, để khẩn thiết cầu phúc cho người mình yêu cho bạn thân... cho đến khi mắt hoa lên, cổ họng nghẹn lại...

Cuối cùng thì người cũng phải già đi, tâm hồn cũng không còn nhạy cảm nữa, hành vi cũng không còn tự nhiên thoải mái nữa. Đồng thời, những áng mây trắng bay trên trời và những chiếc lá vàng rụng xuống đất, giờ đây không còn đem lại cho bạn sự xúc động và vui sướng

ngạc nhiên nữa, mình già thật rồi!

Già thật rồi, bởi vì sự chết yếu của lãng mạn. Bạn không thể nào tiếp tục mang theo tâm trạng "đầy mơ mộng" thời niên thiếu được nữa, mà bây giờ bạn đặt tất cả tâm trạng vào cuộc chiến "quyền, danh, lợi" và bạn ngày càng cảm thấy khó có thể cưỡng lại được trước sự cám dỗ của 3 thứ này...

Sau cùng cũng có một ngày, bạn hoàn toàn trở thành một người khô cứng, "chủ nghĩa lãng mạn" - tín ngưỡng một thời làm bạn say mê giờ đây cũng chỉ có thể khẽ làm rung sợi tơ lòng đã gỉ nhưng chưa đứt của bạn vào những đêm thanh vắng hiem có, làm trong lòng bạn bất giác vang lên giai điệu quen thuộc, âm thanh tuy đã đứt nhưng âm vang vẫn còn động tơ lòng.

Còn lại một mình tôi chờ đợi trong cô đơn - lãng mạn và không hối hận, nhưng trên thực tế ai biết được chúng ta sẽ kiên trì được bao lâu, chưa biết chừng trong tương lai tôi lại là một người bỏ cuộc!

THÀNH TÂM KHEN NGỢI BẠN BÈ VÀ NGƯỜI THÂN CỦA MÌNH

Một câu nói có thể thay đổi, thuyết minh được nhiều điều...

Một câu nói hay có thể khiến cho người khác vui sướng;

Một câu nói dở không chỉ làm tổn thương người mà còn làm tối hại mình;...

Thành tâm ca ngợi có thể làm tăng thêm lòng tin của người khác.

Sự nhục mạ cay độc có thể giết chết người khác;

Lời khuyên bảo chân thành làm cho người ta vui vẻ tiếp nhận;

Nịnh bợ giả dối khiến cho người ta muốn tiếp nhận cũng khó, mà không muốn tiếp nhận cũng khó...

Hy vọng bạn sẽ nói nhiều hơn những lời hay.

Hồi đó tôi là giáo viên lớp 3 của trường Mary. Trong con mắt tôi, tất cả 34 học sinh trong lớp đều rất đáng yêu, nhưng Mark là đứa đặc biệt nhất trong số đó. Bề ngoài gọn gàng sạch sẽ cộng thêm với tính cách vui vẻ bướng bỉnh khiến cho hành động nghịch ngợm quấy rối của cậu ta nhiều khi lại trở nên rất đáng yêu.

Vào giờ học, cậu ta nói chuyện thì thầm nói chuyện riêng luôn miệng. Tôi luôn phải nhắc nhở cậu ta không được nói chuyện riêng trong giờ học. Điều gây ấn tượng sâu sắc đối với tôi là mỗi lần tôi nhắc nhở cậu ta, cậu ta đều thành khẩn nói: "Thưa cô, em biết lỗi rồi ạ, cảm ơn cô đã nhắc nhở em". Lúc đầu tôi không biết nên phản ứng thế nào, sau này tôi đã quen với việc một ngày phải nghe mấy lần câu nói này.

Vào một buổi sớm, Mark lại vẫn chứng nào tật ấy cứ nói chuyện riêng, lúc ấy tôi đã không thể nhẫn nại được nữa. Tôi đã phạm phải một sai lầm mà những người mới vào nghề thường phạm phải, tôi nhìn chằm chằm vào cậu ta và nói: "Nếu như em còn nói thêm một câu nữa, cô sẽ dán mồm em lại".

Chưa đến 10 giây sau, Jack bỗng nói: "Mark lại tiếp tục nói chuyện rồi đấy!". Thực ra tôi không hề bảo bất cứ một học sinh nào theo dõi Mark, nhưng trước đó tôi đã tuyên bố với cả lớp về sự trừng phạt đối với Mark nếu cậu ta tiếp tục nói chuyện rồi thì bây giờ tôi không thể không thực hiện.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ toàn bộ cảnh lần đó, nó dường như mới xảy ra vào ngày hôm qua thôi. Tôi tiến đến bên bàn, cẩn thận kéo ngăn bàn ra lấy ra cuộn băng dính rồi lặng lẽ đến chỗ Mark. Tôi xé 2 đoạn băng dính rồi dính lên mồm của Mark theo hình chữ X, sau đó lại quay trở lại bục giảng.

Tôi liếc nhìn Mark xem cậu ta phản ứng thế nào, cậu ta chỉ nhìn tôi rồi chớp chớp cái mắt,

tôi không nhìn được cười phá lên. Khi tôi đi xuống để gõ bằng dính ra cho cậu ta, cả lớp cười ầm ĩ lên. Sau khi bằng dính được gỡ ra, cậu nói đầu tiên của cậu ta lại là: "Cảm ơn cô đã giúp em sửa chữa".

Bước sang thứ 6, nhưng mọi thứ dường như chẳng được chú ý, sự thật là cả một tuần nay chúng tôi đang phải đánh vật với một cái khái niệm toán học mới, hơn nữa tôi cũng cảm giác được cái cảm giác thất bại của học sinh càng ngày càng trầm trọng. Giữa các học sinh với nhau thể hiện rõ cái sự bất hòa. Để ngăn chặn sự bất hoà này tôi cần phải ra tay trước mới được. Tôi yêu cầu tất cả lớp lấy giấy trắng ra sau đó viết tên của tất cả các bạn trong lớp đồng thời liệt kê những ưu điểm của từng bạn. Việc này đã chiếm hết khoảng thời gian dành cho sinh hoạt, tất cả học sinh đều phải nộp vở bài tập về nhà cho trước khi ra về.

Mark mỉm cười bước ra khỏi phòng học rồi nói với tôi: "Cảm ơn sự chỉ bảo của cô, chúc cô những ngày nghỉ cuối tuần vui vẻ".

Ngày thứ bảy hôm sau tôi viết hết tên của học sinh trong lớp ra rồi viết kèm theo những lời nhận xét của các bạn trong lớp đối với từng học sinh.

Vào sáng thứ 2 tôi đọc to ưu điểm của từng bạn cho cả lớp nghe. Có bạn chiếm đến cả trang giấy. Một lát sau những nụ cười bắt đầu xuất hiện trên những khuôn mặt rạng rỡ. Tôi còn nghe thấy những tiếng nói nhỏ nhỏ "Thật vậy à?", "Xưa nay tôi không hề biết người khác lại nghĩ về mình như thế này". Tôi không ngờ người khác lại quý mình như vậy!".

Từ đó trở đi không ai còn nhắc đến chuyện cũ nữa, cả lớp lại tràn ngập tiếng cười như ngày xưa.

Các học sinh cũng dần dần trưởng thành, mỗi người đi một phương. Nhiều năm sau, một lần kết thúc kỳ nghỉ trở về nhà, bố mẹ tôi ra tận sân bay đón tôi. Ngồi trên xe về nhà, mẹ tôi vẫn cứ không ngớt hỏi tôi trong chuyến du lịch: thời tiết thế nào, có chuyện gì mới không... Mẹ tôi đưa mắt ra hiệu cho bố tôi, bố tôi hắng giọng mấy cái rồi nói: "Gia đình Mark tối hôm qua có gọi điện đến đây!". Thật à? Mấy năm rồi con không có tin tức gì của đám học sinh, không biết Mark bây giờ thế nào?". Bố tôi buồn buồn trả lời: "Mark đã hy sinh rồi! Tang lễ được cử hành vào ngày mai. Bố mẹ cậu ta đều hy vọng con sẽ đến". Cho đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ tâm trạng tôi lúc đó khi nghe được cái tin dữ này.

Tôi là người cuối cùng vẽ cây thánh giá lên quan tài của Mark. Tôi đứng lặng người ở đó, bỗng một binh sĩ cũng là người khiêng quan tài tiến đến bên cạnh tôi rồi hỏi: "Cô có phải là cô giáo dạy toán của Mark không ạ?". Tôi gật gật cái đầu, mắt vẫn không rời chiếc quan tài, cậu ta nói tiếp: "Mark thường xuyên kể với em về cô".

Khi tang lễ đã kết thúc, hầu hết các bạn của Mark đều về nhà của Jack để ăn cơm trưa. Bố mẹ của Mark thì vẫn chưa chịu về, vì họ đang đợi tôi. Bố Mark nói với tôi: "Chúng tôi muốn cho cô xem cái này", nói rồi bố Mark lấy từ trong túi ra một cái ví da, đây là vật mà họ tìm thấy trên người con trai tôi, chúng tôi nghĩ chắc là cô sẽ nhận ra.

Sau khi mở cái ví da ra, ông cẩn thận lấy ra 2 tờ giấy đã cũ và nhàu nát. Hai tờ giấy này rõ ràng là được dán lại, phía trên đầy những vết gấp. Tôi chỉ nhìn qua là biết ngay, đây là hai tờ giấy ghi lại những lời nhận xét của các bạn học cùng lớp đối với Mark. "Vô cùng cảm ơn những gì cô đã làm đối với con tôi", mẹ Mark nói với tôi "Cô cũng thấy đấy, nó rất quý trọng tờ giấy này".

Các bạn học của Mark bắt đầu xúm lại xung quanh tôi. Jack cười ngượng ngùng nói: "Em cũng vẫn giữ lại tờ giấy đó, em để nó ở trong ngăn kéo tầng trên cùng của tủ sách". Vợ của John thì nói: "Anh John muốn em đặt tờ giấy đó vào trong quyển album ảnh cưới". "Em cũng có" Mary nói "em để nó ở trong quyển nhật ký", sau đó một bạn khác là Jessy lấy từ trong túi xách

tay ra một cái ví da rồi từ trong cái ví da lấy ra tờ giấy đã nát bươm cho mọi người xem "em luôn mang nó bên mình", Jessy tự hào nói, "em nghĩ chúng em đều luôn giữ nó ở bên mình".

Dale Carnegie nói: "Nếu bạn dùng biểu hiện bên ngoài, lời nói và hành động để biểu thị anh ta đã phạm lỗi thì chẳng khác gì bạn nói thẳng trước mặt mọi người là anh ta đã sai. Nhưng liệu bạn có thể nói ra lỗi của anh ta trước mặt anh ta không? Đương nhiên là không thể được, bởi vì làm thế này sẽ tổn hại đến lòng tự tôn, lý trí và tình cảm của anh ta. Vì vậy đối phương sẽ tìm cách chống lại chứ không phải là sửa chữa thay đổi. Cho dù dùng lý luận của Plato hay của Emmanuel Kant để thuyết phục đối tượng, thì cũng khó có thể khiến cho anh ta thay đổi ý định của mình, bởi vì bạn đã làm anh ta bị tổn thương".

Con người sống với nhau, nên tìm ra những ưu điểm của nhau, cần khen ngợi nhau, khẳng định nhau. Ngôn ngữ như là có phép màu, nó có thể khiến cho con người ta vui sướng, phần nộ, bị thương, cũng có thể khiến cho người ta đầy dũng cảm và tự tin. Vì vậy, ăn nói như thế nào, lại là một sự học thức rất uyên thâm.

Sự thực là bạn không bao giờ có cách nào có thể biết được trong lòng mỗi con người có những cái gì. Chỉ khi anh ta bị kích động bạn mới có thể nhìn nhận được liệu bạn có thể khơi ra được những điều thầm kín của anh ta hay không? Chỉ cần khen ngợi, khích lệ đúng lúc, cánh cửa lớn sẽ mở ra, tiềm năng của con người sẽ được phát huy hết, và con người sẽ trở nên tốt hơn trước rất nhiều.

Nếu như bạn muốn cho mọi người, biết được phẩm chất vốn có của anh ta bạn phải thắp lên một ngọn lửa trong tim anh ta, đây là cách hữu hiệu nhất. Anh ta sẽ cảm nhận được cảm giác nhạy bén và hưng phấn trong cạnh tranh, cảm giác này thôi thúc con người ta thể hiện ra một sức sống mới. Anh ta bắt đầu cảm thấy bản thân mình có được phẩm chất mà trước đây chưa từng phát huy được bao giờ - Thực ra trước đây anh ta không hề biết được mình có phẩm chất này.

Hứng thú tăng dần sẽ chuyển thành sự phấn chấn sẽ làm chấn hưng con người anh ta, anh ta sẽ thay đổi hoàn toàn - đối với mình, công việc và người khác cũng đều như vậy. Anh ta bay lên với sức mạnh của sự khích lệ.

Từ những gì trên đây, chúng ta có thể tin rằng con người có tiềm năng vô cùng to lớn. Không bao giờ được coi thường người khác. Chúng ta có thể thúc đẩy người khác phát huy, đồng thời chúng ta cũng có được những điều quý giá - nhận thức và tìm được chính bản thân mình. Bạn có thể thay đổi, trở thành một con người hoàn toàn mới, hoặc hồi sinh trở lại. Cái cũ đã qua đi, cái mới sẽ đến và tràn đầy sức sống.

GIỮ THỂ DIỆN CHO NGƯỜI KHÁC - KHÔNG LÀM TỔN THƯƠNG LÒNG TỰ TRỌNG CỦA NGƯỜI KHÁC

Cho dù là ai thì cũng đều phải học cách bảo vệ lòng tự trọng cho người khác. Không được chê cười bất cứ yêu cầu hay kiến nghị nào. Lý do và cách thức sống của mỗi con người đều có sự tôn nghiêm, tôn trọng một người còn quý giá và quan trọng hơn mọi thứ bạn dành cho người đó.

Năm 13 tuổi, tôi học tại một thị trấn nhỏ nước Anh. Tôi và bà tôi phải sống dựa vào nhau, do thiếu đi sự quản giáo nên tôi rất bướng bỉnh nghịch ngợm, kết quả học tập rất kém. Thời đó, cô giáo xinh đẹp July dạy chúng tôi môn nhạc, trên lớp học, cô luôn khen tôi hát hay. Và để cho tôi hát dẫn đầu trong đội hợp xướng. Lòng tự tin của tôi dần dần lớn mạnh, dù học môn gì tôi cũng không nghịch ngợm nữa, các bạn trong lớp cũng không còn coi thường tôi nữa. Tôi phát hiện ra mình đã thầm yêu cô July xinh đẹp cho dù cô hơn tôi những 10 tuổi.

Tiết học âm nhạc cuối cùng đã đến, cô July gọi tôi lên ngồi bên cạnh cô giúp cô ghi điểm cho các bạn. Hôm đó cô mặc một chiếc áo cổ bẻ và trễ xuống, cái trâm hình con bướm trước ngực cô cài đúng vào chỗ khiến cho tôi mê mẩn rung động.

Lúc đầu tôi vẫn còn có thể cẩn thận ghi lại điểm của các bạn, nhưng chỉ một lát sau thì tâm trí tôi đã biến đi đâu mất rồi. Hai cánh tay của cô July đặt lên trên bàn, cái áo cổ rộng và trễ đã để lộ một bộ ngực trắng phau ra trước mắt tôi, tôi bắt đầu liếc nhìn trộm. Tôi cứ mê mẩn đi đến nỗi quên cả đây là giờ học, hơn nữa còn có cả mấy chục con mắt ở phía dưới lớp đang nhìn lên chúng tôi. Cánh tay phải tôi cứ tiến về phía ngực cô một cách không tự chủ được. Trong phòng học bỗng nháo nhác hỗn loạn, có người bắt đầu huýt sáo, nhưng thật là đánh chết tôi chẳng nghe thấy gì cả.

Cô July theo phản xạ đã nắm lấy cái tay của tôi vừa chạm vào đến bộ ngực của cô. Tôi nhìn thấy trong mắt cô cả sự kinh ngạc và phẫn nộ. Tôi giật mình tỉnh ngộ, tay tôi co lại như bị điện giật, xấu hổ không biết trốn đi đâu.

Cô July đã lấy lại vẻ mặt tươi cười rất nhanh, cô cầm lấy cái trâm hình con bướm trên ngực rồi giơ lên cười nói với mọi người: "Hai con kiến bò lên trên cái trâm trên ngực cô, George cảm ơn đã bắt giúp cô 1 con, vẫn còn một con nữa em chưa nhìn thấy đấy", sự hỗn loạn trong lớp bỗng ngừng lại, các bạn trong lớp đều tưởng là thật, vì họ không thể nhìn rõ được trong tay cô July có những cái gì.

Sau khi tiết học cuối cùng đó kết thúc, tôi không còn được gặp lại cô July nữa, nghe nói cô đã chuyển đến dạy ở một trường trung học quý tộc ở Luân Đôn. Hôm cô July lên đường, rất nhiều bạn đã đến tiễn cô, nhưng tôi cảm thấy ngượng ngùng nên đã không đến.

Điều khiến tôi vừa giật mình lại vừa vui sướng là cô July đã nhờ một bạn nữ chuyển cho tôi một gói quà bên trong có mấy quyển sách viết về sinh lý lành mạnh thời niên thiếu, và còn có một bức thư nữa.

"George yêu quý!

Em là một trong những học sinh thông minh nhất mà cô đã từng dạy. Sau khi biết được cảnh ngộ bất hạnh của em, cô đã quyết định giúp em xây dựng lại sự tự tin phần đầu, em đã không phụ lòng cô, cô rất vui và hài lòng. Hôm đó em đã có một hành động thật là đại dốt, nhưng điều này cũng không nghiêm trọng lắm, tuổi trẻ hồ đồ ai chẳng có lúc phạm sai lầm, cô biết em không hề có ý nghĩ xấu xa đó, nhưng em hãy chịu khó đọc mấy quyển sách mà cô tặng cho em nhé! Sự tôn nghiêm là vô giá! Một người giáo viên mẫu mực cần phải biết cách bảo vệ sự tự tôn của một học sinh chứ không phải là làm tổn hại nó, bởi vì sự tôn nghiêm là niềm tin và động lực của cuộc sống. Cô tặng lại cho em cái trâm cài ngực hình con bướm này, hy vọng em thích nó. Cô July của em!.

Tôi mở cái gói ra lấy ra một quyển sách, cái trâm hình con bướm lấp lánh trước mắt tôi.

Rất nhiều năm sau, cuối cùng tôi đã không phụ lòng mong mỏi của cô July, tôi đã trở thành một nhạc sĩ, bài hát "Cái trâm cài ngực hình con bướm thời niên thiếu" do tôi sáng tác liên tục nhiều tuần xếp thứ nhất trong bảng xếp hạng âm nhạc. Rất nhiều bạn thiếu niên nam nữ đã khóc khi nghe bài hát đó, bởi vì nó tái hiện lại một câu chuyện cổ tích, đó là sự tôn nghiêm vô giá thời thanh xuân.

Xung quanh ta có rất nhiều người tầm thường, có vô số khuyết điểm, thậm chí có thể nói là ngu xuẩn. Nhưng cho dù họ là những người như vậy, chúng ta cũng quyết không được coi thường họ, bởi vì trên đời này, chúng ta không được coi thường hoặc phớt lờ sự cảm thụ của người khác. Trong cuộc sống của chúng ta có thể loại người như thế này là nhiều không đếm xuể, nhưng cho dù nếu như chúng ta có ý nghĩ coi thường họ, cũng không được để cho đối phương nhìn thấy điều này. Làm như thế này không những không phải là giả dối đê tiện, mà ngược lại là một thái độ thông minh.

Những người như thế này đôi khi lại giúp chúng ta được rất nhiều việc. Nếu như bạn coi thường họ, lúc bạn cần sự giúp đỡ của họ, họ sẽ không bao giờ giúp đỡ bạn. Ai cũng có lòng tự tôn của mình, chỉ cần một lần coi thường họ, họ sẽ ghi nhớ suốt đời.

Khi người khác động chạm đến tội lỗi và khuyết điểm mà chúng ta muốn giấu đi, chắc chắn chúng ta sẽ cảm thấy rất khó chịu. Từ mình suy ra người khác, chúng ta quyết không được tùy tiện chạm vào nỗi đau thầm kín của người khác. Có rất nhiều người nói cho bạn bè người thân biết lỗi lầm của mình, nhưng lại có rất ít người nói cho người khác biết khuyết điểm hoặc nhược điểm của mình.

Tương tự như vậy, có người bạn chỉ ra sai lầm của chúng ta, nhưng sẽ không có ai nói thẳng với chúng ta là chúng ta là người ngu xuẩn. Bất luận là tự mình nói ra hay người khác nói ra, lời nói không thích hợp đều sẽ làm tổn thương sâu sắc lòng tự tôn.

Bất kể là ai, chỉ cần hơi cảm thấy bị xúc phạm hoặc lăng nhục, đều sẽ cảm thấy phẫn nộ, vì vậy nếu như bạn không muốn tạo nên thù địch, thì bạn cần phải thận trọng với lời nói của mình.

Những người ít tuổi đôi khi muốn thể hiện sự vượt trội của mình hoặc muốn giành được tình cảm tất cả những người xung quanh mà đã để lộ ra nhược điểm hoặc khuyết điểm của mình. Cách làm này là rất không nên, làm như vậy tức thời có thể sẽ làm cho những người xung quanh bật cười nhưng về lâu về dài sẽ tạo nên kẻ địch cho mình. Đến lúc đó bạn sẽ mãi mãi mất đi những người bạn đã từng vui cười với bạn.

TẶNG CHO MÌNH MỘT PHẦN THƯỞNG - TỰ KHÍCH LỆ MÌNH

Có thể nói, tặng một phần thưởng cho mình là một phần quan trọng của sự tự khích lệ mình. Sự khích lệ thích đáng không những đem lại cho con người ta sức mạnh, mà còn giúp cho người ta cố gắng vươn lên. Không ngừng khích lệ mình sẽ khiến cho thành tựu và hành động của bạn liên kết lại với nhau đem lại cho bạn sự thoải mái lâu dài.

Điều hết sức quan trọng là bạn cần phải nhớ rằng vào lúc bạn thất bại hoặc phạm sai lầm, bạn cần phải an ủi và gần gũi với chính mình. Sự tự khích lệ mình có thể làm cho cách thức đối nhân xử thế và năng lực lãnh đạo quản lý của bạn dần dần trưởng thành và thành thực. Không nên cứ tự trách mình hoặc trừng phạt mình. Khi thành công bạn cần phải học cách khen thưởng và khích lệ mình. Chúc mừng sự thành công và biết mình đáng được khen thưởng có lẽ là kỹ năng quan trọng nhất.

Một bạn gái rất biết cách "tự khen thưởng mình" đã kể lại kinh nghiệm của mình như sau;

"Hồi còn nhỏ, mỗi lần giúp mẹ làm một việc nhà gì đó, mẹ đều mỉm cười và tặng cho tôi một cái kẹo; Lúc đi học, mỗi lần thi được điểm cao, bố tôi lại tặng cho tôi một món quà. Hồi đó tôi thường chăm chỉ làm việc nhà, cố gắng học tập để giành được những phần thưởng từ bố mẹ. Giờ đây tôi không cần chờ đợi phần thưởng từ bố mẹ nữa, mà tôi liên tục tự khen thưởng mình. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi làm việc tại một công ty, nhưng do công ty làm còn thua lỗ nên đã tuyên bố phá sản. Trong một khoảng thời gian dài sau đó do nhát gan, lại sợ khi phỏng vấn tôi sẽ bị từ chối nên tôi cứ ở nhà, mấy tháng trời chẳng có việc gì để làm cả. Bố mẹ tôi phải dùng cái đồng lương ít ỏi để nuôi "đứa trẻ" đã trưởng thành như tôi. Một hôm tôi tự tuyên bố với mình, nếu như hôm nay đến phỏng vấn tại hai công ty xong, sẽ mua cho mình một chiếc váy dài mà mình mơ ước từ lâu. Thế là tôi đã quyết định đi làm như vậy, bạn có biết không, lúc đó tôi phải vay tiền bố mẹ tôi để thực hiện lời hứa này. Một tuần sau, tôi ngạc nhiên khi nhận được giấy báo trúng tuyển của cả 2 công ty đó".

Ngày nay người Trung Quốc rất cần phải hiểu được cái đạo lý "tự khen thưởng mình" này. Giáo dục truyền thống hàng nghìn năm nay của Trung Quốc đều nhấn mạnh hai chữ "khắc kỷ" (khắc chế mong muốn cá nhân), thực ra điều này hết sức phiền diện, rất dễ coi hành vi "lo cho nước lo cho dân", "gian khổ giản dị" là mục tiêu theo đuổi của đời người, khiến cho người Trung Quốc đời đời kiếp kiếp chỉ ý thức được khen thưởng người khác hoặc chờ đợi sự khen thưởng của người khác. Sự thật này ngoài xét theo một góc độ nào đó có thể gọi là "cao cả", có thể gọi là "bi tráng" ra, trên thực tế cũng có thể nói là có phần bi ai. Lenin đã nói: "không biết nghỉ ngơi cũng sẽ không biết làm việc", đây mới là chủ nghĩa duy vật biện chứng chân chính. Công việc và nghỉ ngơi là hai mặt đối lập nhưng thống nhất, sáng tạo và hưởng thụ là sự phối hợp hỗ trợ lẫn nhau. Chúng ta phải trở thành những người lao động lạc quan vui vẻ, chúng ta có lý do để trở thành người lao động vui vẻ, mà một người lao động vui vẻ thì phải biết "khen thưởng chính mình". Điều này cũng đã nói rõ "khen thưởng chính mình" bản thân nó bao hàm sự thực hiện của giá trị lao động và sự tôn trọng đối với bản thân người lao động.

Để toàn vẹn, chúng ta đã phải tốn mất không biết bao nhiêu là tâm huyết, kết quả thì thế nào? Có lẽ bạn mất một ngày thì hoàn thành được 99,8%, nhưng bạn vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, vì vậy lại dốc hết tâm huyết ra. Một tháng sau chỉ nhích lên được 99,9%, bạn đã tốn thêm 30 lần tâm huyết nữa, nhưng chỉ tăng thêm được 0,1% mà thôi, kết quả của sự đầu tư có lẽ là quá thấp.

Không toàn vẹn, thoả mãn không có nghĩa là chúng ta không thể chúc mừng bản thân mình, chỉ cần tiến bộ hơn trước một chút thôi cũng đủ để cho chúng ta vui vẻ cả ngày rồi. Người có thể ứng dụng được kỹ xảo "khen thưởng mình" đích thực là vô cùng ít. Người không biết được khen tự khen thưởng mình, cuộc sống sẽ thiếu đi ánh hào quang.

Càng những người biết khen thưởng mình đúng lúc, thì cuộc sống của họ càng vui vẻ và thành công, bởi vì họ thông qua việc tự khen thưởng mình để phát huy những hiệu quả thần kỳ sau đây:

Thứ nhất họ cảm thấy ngày càng tự tin, ngày càng khẳng định được mình (sự khẳng định của người khác đối với mình cũng không thể bằng được chính mình) hơn nữa "tích tiểu thành đại" là cơ sở của sự tự tin.

Thứ hai là ngày càng có cảm giác thành đạt, bởi vì bạn biết rất rõ bạn đã làm gì, đã hoàn thành cái gì, đây là một kiểu "tự mình thực hiện" - sự thể nghiệm đỉnh cao của đời người.

Thứ ba là đầy ý chí chiến đấu và chí tiến thủ, bởi vì những thứ mà bạn cầu (bất luận là về vật chất hay tinh thần) đều thôi thúc bạn không ngừng theo đuổi, tiến lên cao hơn, bước đi xa hơn.

Tự khen thưởng mình là bản thân bạn dành cho bạn chứ không phải là người khác dành cho bạn. Chỉ cần bản thân hoàn thành một mục tiêu hoặc nhiệm vụ nào đó (bất luận trong cuộc cạnh tranh bạn thắng hay thua) thì đều có thể tự khen thưởng mình một lần.

Nếu như bạn rất biết cách khen thưởng mình, bạn sẽ được tắm mình trong cái thế giới tích cực và thắng lợi, có thể bộ quần áo, cái kính, chiếc đồng hồ, cái cavát trên người bạn hoặc những đồ dùng trong nhà, ở văn phòng làm việc cũng đều rất có ý nghĩa, hiệu quả mà nó đem lại cho bạn cũng chẳng kém gì những chiếc huy chương hay những chiếc cờ lưu niệm. Nếu như bạn tự thưởng cho mình một chuyến đi du lịch, ăn một bữa ăn ngon hoặc đi xem phim, thì bạn sẽ cảm nhận được tâm trạng và sự cảm thụ của bạn lúc đó sẽ tuyệt vời như thế nào.

Đại đa số mọi người dường như đều vào ở môi trường tiêu cực, đối với những người có mục tiêu, nỗ lực tiến lên, dũng cảm đối mặt với thách thức mà nói, họ sẽ thận trọng và rời khỏi cái môi trường tiêu cực đó (chí ít thì cũng không bị ảnh hưởng), nhưng như vậy là chưa đủ, còn cần phải tạo ra bầu không khí thắng lợi tích cực và có báo đáp (có khen thưởng) cho chính mình nữa. Chỉ có như vậy thì trên phương diện tăng thêm lòng tự trọng, ý chí chiến đấu và hưởng thụ cuộc sống mới như cá gặp nước, bổ trợ cho nhau, và sẽ tạo ra sự thúc đẩy lẫn nhau cũng như hiệu quả tuần hoàn tích cực.

Không được hẹp hòi nhất là đối với chính mình, cần phải khen thưởng mình đúng lúc đúng chỗ, xin đừng quên "bản thân mình mới chính là người bạn tốt nhất, khách hàng tốt nhất".

DỪNG CẢM ĐƯƠNG ĐẦU VỚI HOÀN CẢNH KHÓ KHĂN

Đối với cảnh ngộ khó khăn, đầu tiên cần phải nói "bình thường", tiếp nhận nó, sau đó chiến đấu với nó, có thua cũng vẫn là thắng. Ví dụ như đối với cái chết, bạn vừa nghe thấy thì đã lo lắng, tức giận, hoảng hốt, vì thế nó sẽ đi tìm đến bạn với khuôn mặt hung dữ đáng sợ hơn nhiều; nếu như bạn bình tĩnh坦然 nhìn nó, thì nó cũng bình thường thôi. Chết là cái quái gì, chẳng qua cũng giống như bạn chưa sinh ra mà thôi. Cái chết chẳng qua chỉ là sự doạ nạt bạn lúc bạn còn đang sống, ai sợ nó người ấy đã thua, ai坦然 đối với nó, người ấy đã thắng. Đương nhiên bạn không thể lừa dối mình, thực ra chuyện này bạn muốn lừa cũng không lừa được. Nhưng đầu tiên bạn cần phải nói "không" đối với nó, kiên quyết nói "không" đối với nó, thực ra tất cả cảnh ngộ khó khăn, bao gồm cả cái chết, đều lợi dụng sự sợ hãi hoang mang các bạn để làm tổn hại bạn.

Có một cô con gái luôn oán trách cuộc sống với bố mình, cô ta oán trách việc gì cũng khó khăn. Cô ta không biết phải ứng phó với cuộc sống như thế nào, muốn vứt bỏ nó đi. Cô ta chán ghét sự tranh đấu và phấn đấu, vừa giải quyết được một vấn đề thì vấn đề mới lại ngay lập tức nảy sinh.

Bố cô ta là đầu bếp, ông đưa cô con gái vào bếp, sau đó ông lấy ra 3 chiếc xoong, mỗi chiếc cho một ít nước rồi đặt lên bếp đang rực cháy. Một lát sau nước trong xoong bắt đầu sôi. Ông cho vào chiếc xoong thứ nhất 1 ít cà rốt, chiếc xoong thứ 2 một quả trứng gà, chiếc xoong cuối cùng cho một ít bột cafe. Ông cho các thứ đó vào nước sôi trong xoong rồi đun tiếp, không nói 1 câu gì cả. Cô con gái chép chép cái miệng ngao ngán chờ đợi xem người bố đang làm gì. Khoảng 20 phút sau, ông bố bắc xoong ra rồi vớt cà rốt vào 1 chiếc bát, trứng gà vào một cái bát, còn cafe thì múc vào 1 cái cốc. Làm xong những việc này ông mới quay lại hỏi cô con gái: "Con có nhìn thấy cái gì không?"

"Cà rốt, trứng gà, cafe" cô con gái trả lời.

Ông bố giải thích nói 3 thứ này đều rơi vào cùng một nghịch cảnh - nước sôi nóng bỏng, nhưng phản ứng của chúng lại hoàn toàn khác nhau. Trước khi cho vào trong xoong, cà rốt vừa rắn chắc vừa kiên cường, không hề có một chút yếu mềm, nhưng sau khi cho vào nước sôi, nó trở nên mềm ra, nhũn đi. Trứng gà vốn dễ vỡ, chỉ có mỗi cái vỏ mỏng dính bảo vệ dịch thể bên trong, nhưng sau khi cho vào nước sôi và đun lên, dịch thể bên trong của nó lại trở nên cứng rắn. Còn bột cafe thì rất đặc biệt, sau khi cho vào nước sôi, nó hoà tan vào nước và làm thay đổi cả nước. "Cái nào là con?" ông bố hỏi con con gái "khi rơi vào nghịch cảnh, con sẽ phản ứng thế nào? Con sẽ làm như cà rốt, trứng gà hay bột cafe".

Còn bạn thì sao! Nhiều người trông thì có vẻ cứng rắn kiên cường, nhưng khi gặp phải đau khổ hoặc nghịch cảnh thì sợ co lại, trở nên mềm nhũn mất hết sức mạnh và ý chí như là cà rốt sau khi luộc. Có người tâm tình bất định giống như trứng gà khi chưa luộc, nhưng sau khi trải qua sống chết, chia tay ly dị hoặc thất nghiệp, họ lại trở nên kiên cường cứng rắn, bất khuất. Có người giống như bột cafe, làm thay đổi cả nghịch cảnh đã đem lại đau khổ cho họ, và ở vào 1000C nó sẽ toả ra mùi thơm ngào ngạt, nước càng nóng, mùi vị của nó càng thơm ngon. Nếu bạn giống như cafe, thì khi rơi vào tình cảnh tồi tệ nhất, bạn không những trở nên kiên cường mà còn làm thay đổi hoàn toàn tình thế.

Bạn hãy thử hỏi mình xem sẽ đối phó với nghịch cảnh như thế nào, như cà rốt, trứng gà hay cafe?

Trên đời này chẳng có ai lại thuận buồm xuôi gió từ đầu đến cuối. Ai cũng có lần rơi vào nghịch cảnh. Mất đi sự tín nhiệm, vô cớ bị trừ dập bài xích, kinh tế túng thiếu, sự nghiệp trắc trở... toàn là khó khăn và bất mãn. Những điều này làm cho vô số người trở nên phiền não. Có người thì trách trời oán người, có người thì vứt bỏ tất cả, có người thì lại trả thù xã hội, thậm chí còn có cả người tự làm tổn thương mình. Tất cả họ đều đã không hiểu được một đạo lý là: nghịch cảnh chính là trường học tốt nhất tôi luyện con người. Hãy nhìn lại từ cổ chí kim, trong nước và nước ngoài, nghịch cảnh hầu như là hòn đá tảng của các bậc vĩ nhân quân vương. Văn Vương bị bắt mới viết "Chu Dịch", Khổng Tử vì gặp tai ách mà viết ra "Xuân Thu", Khuất Nguyên bị lưu đày mà viết ra "Ly Tao", Tả Khâu bị mù mà viết ra "Quốc Ngư"... trong số những bậc thánh nhân này có ai là không được tôi luyện trong ghịch cảnh đâu!

Hãy nhìn ra thế giới, nhà đại phát minh người Mỹ Thomas Edison đã bị buộc phải thôi học ở bậc tiểu học vì bị cho là đứa trẻ thiếu năng; nhà văn, nhà hoạt động xã hội Keller vừa mù vừa điếc lại vừa câm; Beethoven - nhà soạn nhạc thiên tài người Đức đã để lại cho người đời những tác phẩm âm nhạc bất hủ trong khi ông lại bị điếc; Maxim Gorki chưa từng học qua trường lớp nào nhưng lại trở thành một nhà văn vĩ đại.

So với những thất bại và bất hạnh mà họ phải chịu, thì chút thất bại nhỏ bé của chúng ta nào có thấm vào đâu!

Mỗi con người chúng ta đều nhìn cuộc sống với tâm trạng của riêng mình. Những người có tấm lòng như sông suối thì khi gặp phải nghịch cảnh, họ chỉ xem như là sự ngược dòng nhất thời, vượt qua chỗ nước ngược thì lại ngàn dặm xuôi dòng. Trong khi đó những người có tấm lòng như khe rãnh thì khi gặp phải nghịch cảnh thì cảm thấy trời đã tuyệt đường, chỉ có thể đứng mãi ở đấy thôi. Có thể thấy, mấu chốt của sự phấn đấu tiến lên trong đời người là ở chỗ tạo nên cho mình một tấm lòng rộng lớn. Bởi vì chỉ có tấm lòng rộng lớn mới có thể dung nạp cả khó khăn và thất bại, mới có thể phát hiện ra trong đại dương mênh mông vô bờ bến chỗ nào cũng có thể bơi thuyền được. Nghịch cảnh khó khăn khiến cho những kẻ tầm thường trở nên đê hèn nhỏ mọn và xằng bậy, khiến cho người kiên cường trở nên cứng rắn trở nên thông minh. Nước hoa đựng trong một cái lọ không có miệng, chỉ khi đập vỡ cái lọ đó ra mùi thơm của nước hoa mới toả ra được, một hòn đá vô dụng chỉ khi trải qua sự chạm khắc của người thợ mới trở thành một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đỉnh. Cái đẹp không bao giờ tự nhiên phơi bày ra trước mắt bạn, sự cảm thụ tâm lý đầy vết thương là món quà mà cuộc sống ban tặng cho bạn. Mỗi vết thương trong lòng đều để lại một vết sẹo, nó là những kỷ niệm quý giá trên con đường trưởng thành của bạn, là một lần tôi luyện, một lần thành công.

Nghịch cảnh lại là một tấm gương lớn để chúng ta nhìn rõ mình. Khả năng đối phó với nghịch cảnh thể hiện ra dũng khí và ý chí của một con người.

Sau nghịch cảnh sẽ là con đường thẳng thênh thang, tuy nhiên sau con đường ấy vẫn còn có những thác ghềnh và nghịch cảnh khác. Đây chính là logic của cuộc sống.

Một người nếu như đã tôi luyện cho mình dù trong nghịch cảnh vẫn bình tĩnh vững bước, vậy thì trong hoàn cảnh thuận lợi tại sao lại không thể mạnh dạn tiến về phía trước cơ chứ?

Gibran nói nếu không thông qua con đường đêm tối, loài người không tài nào có thể đến được với bình minh. Helen Keller thì cảm nhận được một cách sâu sắc là trong quá trình có được kinh nghiệm cuộc sống phong phú, nếu như lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió thì chúng ta sẽ mất đi niềm vui tột đỉnh từ nơi sâu thẳm của tâm hồn.

Chỉ có vượt qua thung lũng âm u hiểm trở để lên đến đỉnh núi mới cảm nhận được niềm vui tốt độ. Nếu như không có cuộc chiến đấu gian khổ với nghịch cảnh, thì làm gì có thắng lợi của kẻ mạnh. Nếu như không có gian khổ vất vả, chiến thắng khó khăn làm gì có niềm vui của kẻ thành công! Sau nghịch cảnh sẽ có hai kết cục, một là sự nản chí của kẻ thất bại, hai là sự vui sướng của người thành công. Một lần chiến thắng nghịch cảnh, đời người sẽ thêm 1 lần phong phú và thành công, người bị khuất phục bởi nghịch cảnh, chỉ còn biết cúi đầu ủ rũ trước thất bại mà thôi. Trong cuộc sống hiện tại 2 kiểu người như thế này là rất nhiều.

Một đứa trẻ muốn học đi, trước tiên phải học ngã. Người lỗi lạc có một đặc điểm là họ không bao giờ lay động trong nghịch cảnh. Ngã xuống lại đứng dậy, lại ngã lại đứng dậy. Ngã xuống bao nhiêu lần, đứng dậy bấy nhiêu lần, gân cốt của họ vì ngã quá nhiều mà trở nên rắn chắc, ý chí của họ vì được tôi luyện mà trở nên kiên cường. "Nếu như đã có 1000 kẻ thất bại đang phủ phục dưới chân bạn, thì hãy coi tôi là kẻ thứ một nghìn lẻ một", câu nói này mới chính là dũng khí của kẻ kiên cường.

TRỞ THÀNH MỘT TÌNH NGUYÊN VIÊN HOẶC VÔ TƯ GIÚP ĐỠ NHỮNG NGƯỜI KHÓ KHĂN

Sau cùng con người cần phải tự khẳng định mình về mặt đạo đức, cần phải thông qua xã hội để chứng minh mình là tín đồ của lòng nhân ái chứ không phải vì lợi lộc. Khi con người làm tốt việc này, một thế giới lý tưởng sẽ được xuất phát từ ý chí nguyện vọng trong nội tâm của họ chứ không phải là mệnh lệnh của họ. Nếu như xuất phát từ mệnh lệnh thì hành vi sẽ bị biến tướng, sẽ trở thành một sự phiền phức nằm ngoài cái gọi là tự mình. Chỉ có những việc làm lương thiện xuất phát từ nội tâm thì mới khơi dậy niềm vui mãnh liệt về đạo đức và mới có được sức mạnh tinh thần lâu dài. Chỉ có người tình nguyện thực sự mới cảm thấy bản thân mình có ích đối với người khác, cảm nhận được sự thực hiện giá trị của mình.

Tuần trước tôi phải ở nhà một mình, trong tay tôi có 2 vé xem biểu diễn âm nhạc tối thứ 6. Tôi gọi điện cho bạn thân của mình, thật là không may: người thích âm nhạc thì lại không có thời gian, còn người có thời gian thì lại không thích âm nhạc cổ điển.

Vé vào xem biểu diễn không đắt lắm - tôi cũng có thể bỏ đi một chiếc để một mình xem cũng được, nhưng tôi cứ cảm thấy có cái gì đó dường như đang níu tôi lại, bảo tôi không được làm như thế.

Suốt một buổi sáng tôi cố gắng không nghĩ đến chuyện này nữa. Chiếc vé vào cửa nằm bơ vơ trong cái ví của tôi, tôi cố gắng tránh không để ý đến nó nữa, nhưng đến giữa trưa thì tấm vé này dường như đã nặng đến hàng tấn, nó tạo nên sức ép làm cho tôi ngột thở. Sau cùng tôi quyết định lên xe đến cái viện dưỡng lão gần nhà. Khi bước vào phòng trực ở tầng 2 thì tôi nhìn thấy hộ lý trưởng. "Ở đây có ai thích âm nhạc có thể đi được, không ngại đi xem biểu diễn nhạc cổ điển với một người không quen không?" Tôi hỏi.

Mấy vị hộ lý nhìn nhau rồi bắt đầu thảo luận xem ai là người thích hợp đi xem.

Alan? George? Flosy? Sau một hồi mọi người đều nhất trí Alan là thích hợp nhất. Chúng tôi tìm thấy bà ở nhà ăn, nhưng bà lại từ chối nói: "Không được, tôi không muốn đi", giọng bà có vẻ sợ sệt.

Sau đó chúng tôi quyết định đi tìm Flosy.

Khi chúng tôi đến phòng của Flosy thì nhìn thấy bà đang ngồi trên chiếc xe lăn, 2 tay thả lỏng trên đầu gối. Năm nay bà khoảng 80 tuổi, đôi mắt dường như không còn nhìn thấy rõ nữa, bà đi đôi giày vừa to vừa thô lại vừa nặng, cái đế của nó phải dày đến hàng chục phân.

"Bà Flosy, cậu thanh niên trẻ này có một chiếc vé xem biểu diễn âm nhạc tối nay, cậu ta muốn mời bà đi xem cùng" người hộ lý nói với bà ta.

Tôi bật cười vì câu nói của người hộ lý, chỉ có ở viện dưỡng lão tôi mới bị gọi là cậu thanh niên trẻ.

Bà Flosy quay mặt lại, bà nhìn chăm chăm vào mặt tôi qua cặp kính lão dày cộp.

"VẬY HẢ, ĐI ĐƯỢC, ĐÃ LÂU RỒI TÔI KHÔNG ĐẾN CHỖ ĐÔNG NGƯỜI" bà nói.

Chúng tôi nói chuyện về âm nhạc một lát, bàn về những khó khăn có thể gặp phải khi lên xuống xe, sau đó hẹn giờ đến đón bà, mọi việc xong xuôi tôi lên xe rời viện dưỡng lão về nhà,

7h30 tối tôi lái xe đến viện dưỡng lão. Trời đã tối, bà Flosy đã ăn mặc chỉnh tề và ngồi trên chiếc xe lăn đợi tôi đến. Bà đeo đôi găng tay len màu xanh, trong tay đang cầm một chiếc ví, tôi chào người hộ lý xong, chúng tôi liền xuất phát ngay.

Mọi việc diễn ra rất thuận lợi, bà Flosy lên xe mà không gặp phải khó khăn nào đáng kể, chiếc xe lăn của bà được cho vào trong cốp xe phía sau. Khi đến nơi một nhân viên của nhà hát đã giúp tôi đẩy xe lăn đưa bà Flosy vào phòng chờ, còn tôi thì đi tìm chỗ để xe.

Bà Flosy đã quyết định ngồi trên chiếc xe lăn xem biểu diễn. Chỗ ngồi của tôi giáp với lối đi, như vậy là bà có thể áp chiếc xe lăn vào bên cạnh chỗ tôi. Trước khi những chiếc đèn trên sân khấu tắt đi, chúng tôi đã nói chuyện với nhau, nói về những nhân vật và những thành phố mà 2 bên đều biết. Khi tiếng nhạc vang lên, tôi đọc cho bà nghe từng chi tiết - Johann Sebastian, Antonin Drorak, Beerthoven, Verdi Ginsppe...

Buổi hoà nhạc chính thức bắt đầu. Trong vòng một tiếng rưỡi đồng hồ, bà Flosy cứ ngồi im lặng, đôi mắt bà không rời khỏi sân khấu, dù là chẳng nhìn rõ cái gì cả. Bà lắng nghe những giai điệu âm nhạc trầm bổng du dương, thỉnh thoảng một nụ cười lại xuất hiện trên khoé miệng của bà. Từ đầu chí cuối, đôi găng tay vẫn cứ nằm trên đôi tay bà, cái ví tiền cũng không rời khỏi tay bà.

Buổi hoà nhạc đã kết thúc. Khi những tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, bà hỏi tôi có thể đưa cho bà một tờ nội dung chương trình được không, "bà không nhìn thấy, nhưng bà rất muốn có một tờ" bà nói với tôi.

Sau đó chúng tôi lên xe, tôi đưa bà trở về viện dưỡng lão. Bà cảm ơn tôi đã mời bà đi xem. Người hộ lý nói vui mấy câu rồi đẩy chiếc xe lăn đưa bà trở về phòng, bóng 2 người mất hút vào màn đêm tối. Bà vẫn cứ đeo đôi găng tay, đôi tay bà đặt lên trên chiếc ví, dưới chiếc ví là tờ nội dung buổi hoà nhạc tất cả đều nằm trên đầu gối bà.

Tình nguyện viên không bao giờ vì mục đích lợi lộc, họ là những người cống hiến thời gian, trí lực, thể lực và cả tài sản của mình cho người khác và xã hội. Họ tham gia vào việc xóa đói giảm nghèo, giúp đỡ người nghèo khó, xây dựng văn minh khu dân cư, bảo vệ môi trường, các hoạt động và phương thức xã hội khác. Hàm ý của "tình nguyện viên" và công việc của họ là: cống hiến thời gian và sức lực, cống hiến kỹ thuật và tài năng, điều quan trọng hơn cả là cống hiến tấm lòng nhân ái. Tình nguyện viên không chỉ dùng đôi tay và bộ não mà còn dùng cả tấm lòng để giúp đỡ người khác. Ý nghĩa sự phục vụ của họ là hết sức to lớn vượt xa bản thân sự phục vụ. Họ giúp những người khác khắc phục nhược điểm của bản thân, đem lại cho người khác sự tự tin và niềm hy vọng. Đồng thời, "cống hiến" và "cùng hưởng" là nguyên tắc của họ. Tình nguyện viên phục vụ không phải là sự ban ơn của những ông nhà giàu tốt bụng đối với người nghèo, mà nó là sự lựa chọn cống hiến cho xã hội, phục vụ người của mọi tầng lớp người cần được giúp đỡ. Cho tặng và báo đáp để làm tăng thêm sự tín nhiệm và bao dung giữa con người với con người, là nền móng để xây dựng xã hội công bằng ổn định.

Giá trị và ý nghĩa của tình nguyện viên không thể dùng tiền bạc mà đo, cái mà nó đem lại là hương thơm và sự ấm áp cho nhân gian không tiền bạc nào có thể mua được, đó là quan tâm và giúp đỡ, tình hữu nghị và sự cảm thông.

Trước tiên hãy quyết định xem đối tượng nào mình quan tâm, và quyết định mình cần phải mất bao nhiêu thời gian - cho dù một tháng chỉ có một tiếng cũng không sao - sau đó thì quên tặng khoảng thời gian này, ngoài niềm vui mà bạn có được, thì đừng bao giờ hy vọng vào bất

cứ sự báo đáp bằng vật chất nào khác.

Trở thành tình nguyện viên cũng có nghĩa là cần bỏ ra thứ quý giá nhất của đời người đó là thời gian. Hãy nói với chính mình và mọi người là bạn rất coi trọng sự chia sẻ này. Ngoài ra làm như vậy còn có thể tăng thêm mối liên hệ giữa bạn và xã hội. Cảm thấy mình thuộc về một tập thể lớn hơn cá nhân mình hoặc gia đình mình là một cảm giác hoàn toàn mãn nguyện.

Xét trên nhiều phương diện, bỏ ra thời gian là sự đáp lại món quà mà ngày nào chúng ta cũng nhận được nhưng chúng ta hầu như đều cho rằng lẽ đương nhiên - cuộc sống. Nếu như muốn biểu thị chúng ta là một bộ phận của một đoàn thể lớn, muốn biểu thị giữa chúng ta đều có điểm chung, thì việc bỏ ra một chút thời gian chỉ là một cách thức quá nhỏ bé. Nhưng khi bạn bỏ ra thời gian để làm tình nguyện viên thì có nghĩa là bạn khẳng định sự thuộc về đoàn thể của bạn.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, bạn hãy ngồi xuống để xem lại xem những đối tượng bạn chọn có cần đến sự giúp đỡ của bạn không. Họ nhất định sẽ rất vui khi có được sự giúp đỡ của bạn. Trên thực tế, khi bạn xuất hiện ở nơi cần sự giúp đỡ, bạn sẽ có cảm giác dường như bạn là một trong những người quan trọng nhất trên thế giới này.

QUYÊN GÓP ỦNG HỘ KHU VỰC THIÊN TAI VÀ CÁC TỔ CHỨC TỪ THIÊN XÃ HỘI

Tại một tiệm sửa giày ở một thị trấn nhỏ miền bắc nước Đức có một cái bục quyên góp giày được xây bằng đá hoa cương chuyên dùng để quyên góp giày cho châu Phi. Hầu như ngày nào trên cái bục này cũng trưng bày đủ các loại giày, những đôi giày này trông còn rất sạch sẽ và mới, khó có thể nhận ra chúng là những đôi giày cũ. Cái làm cho người ta hết sức cảm động đó là bức ảnh chụp đen trắng rất lớn treo trên bức tường quay ra ngoài trong tiệm giày này.

Trên bức ảnh là một người da đen gầy như que củi nằm bên cạnh đường cao tốc đầy những lùm cây, hai tay đang ôm lấy đôi chân rớm máu, vật vã đau đớn. Sau khi nhìn thấy bức ảnh chụp vào thập niên 60 của thế kỷ 20, ông chủ tiệm sửa giày đã quyết định thay đổi cuộc sống của mình. Trong đầu ông nảy ra ý định quyên góp giày cho châu Phi, vì thế ông đã từ bỏ chức vụ quản lý tại một nhà máy giày để mở cái tiệm sửa giày này, đồng thời xây dựng nên cái bục quyên góp giày trước tiệm sửa giày của mình. Ông nói: "Khi nhìn thấy bức ảnh chụp này, tôi đã khóc, đây là lần đầu tiên tôi rơi nước mắt trước chỗ đông người, đó là những giọt nước mắt của người đàn ông German, rất hiếm khi nhỏ xuống".

Quyên góp cho những vùng thiên tai và các tổ chức từ thiện xã hội, chính là đã đóng góp tấm lòng nhân ái yêu thương chân thành của mình.

Trong thời gian học tại Canada tôi đã từng chứng kiến 2 lần quyên góp, cảnh tượng đó đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in.

Hôm đó, tôi đang đi trên đường phố thì có 2 cậu bé tiến đến trước mặt tôi. Hai cậu bé khoảng 10 tuổi, ăn mặc rất gọn gàng sạch sẽ, trên đầu đội những cái mũ bằng giấy rất cầu kỳ màu sắc sặc sỡ phía trên có viết dòng chữ: "Quyên góp ủng hộ những bạn nhỏ mắc bệnh bại liệt". Một trong 2 cậu bé chẳng nói chẳng rằng lấy ra một chiếc ghế nhỏ rồi ngồi xuống và bắt đầu đánh giày cho tôi. Cậu bé còn lại thì lễ phép hỏi tôi: "Thưa chị, chị là người nước nào ạ? Chị có thích Ottawa không? ở nước chị có trẻ em mắc bệnh bại liệt không ạ? Ai sẽ trả tiền viện phí cho các bạn ấy ạ?" Một loạt những câu hỏi này khiến cho một người nước ngoài lần đầu tiên có người đánh giày cho mình trước đám đông như tôi dường như thoát ra khỏi sự ngượng ngùng lúng túng.

Sau khi giày được đánh xong, tôi hỏi hết bao nhiêu tiền, 2 cậu bé liền vui vẻ đáp: "bao nhiêu cũng được ạ" "5 xu cũng được". Một cậu nói thêm vào một câu. Khi tôi bỏ 5 đồng Canada vào trong cái túi đeo trước ngực một cậu bé, hai cậu bé tranh nhau dùng giọng nói trong trẻo ngây thơ của trẻ con nói với tôi: "Cảm ơn chị, cảm ơn chị rất nhiều! Chúng em hy vọng sẽ có ngày được đi du lịch đến đất nước tươi đẹp của chị", hai cậu bé vừa nói vừa cài lên áo tôi cái biểu tượng hình đôi chân bằng giấy rồi nói với tôi là những cậu bé khác khi nhìn thấy cái biểu tượng này sẽ biết ngay là tôi đã quyên góp ủng hộ rồi, sẽ không đánh giày cho tôi nữa. Trên đường về nhà tôi nhìn thấy rất nhiều người trên ngực đều có cái biểu tượng nhỏ bé hình đôi chân. Chỗ nào cũng có những em bé nói với chúng tôi những lời cảm ơn. Tôi cảm thấy nụ cười của các em bé dường như hoà tan vào trong những nhụy hoa hai bên đường, giọng nói của các em trong trẻo thánh thót như đến từ thiên đường.

Mấy tháng sau, cũng trên đường phố, có mấy cụ già đang ngồi ở các ngã tư và bến xe. Tóc các cụ đã bạc phơ, trên mình mặc những bộ quần phục thời xưa. Trên ngực đeo đầy các huân huy chương to nhỏ khác nhau, mỗi cụ đều ôm một bó hoa to, nào là thủy tiên, cẩm chướng, hồng trắng và cả những loài hoa mà tôi không biết tên, tất cả đều một màu trắng như tuyết. Những người hối hả qua lại đều dừng bước bỏ tiền vào những cái hộp giấy ở bên cạnh người các cụ già, sau đó cúi khom mình xuống để nhận những bông hoa từ tay các cụ trao tặng. Tôi đứng quan sát một lúc, có người bỏ vào 1, 2 đồng, có người bỏ vào tới hàng trăm đồng, có người thì lại rút tấm séc ra rồi điền vào tấm séc sau đó bỏ vào hộp giấy. Các cụ cựu chiến binh đó không hề chú ý đến việc ai bỏ bao nhiêu tiền, mà chỉ thi nhau nói lời cảm ơn với mọi người. Bạn đồng hành nói với tôi để tưởng nhớ đến các chiến sĩ trong đại chiến thế giới thứ 2, mỗi năm tổ chức quyên góp cho các thương binh bệnh binh và thân nhân liệt sĩ.

Những người quyên góp ủng hộ đều rất đông nhưng rất trật tự và nghiêm trang. Tại một số nơi, mọi người kiên nhẫn xếp hàng chờ đến lượt mình quyên góp. Tôi nghĩ mọi người làm như vậy là bởi vì họ đều hiểu rằng sự hy sinh xương máu của những chiến sĩ này đã đem lại cho họ cuộc sống và sự tự do ngày hôm nay.

Người ta thường nói giúp đỡ người yếu hơn mình sẽ có được sự thoải mái về tâm lý. Nhưng sau 2 lần tôi đóng góp chút tiền nhỏ bé của mình cho người khác, điều mà tôi cảm nhận được chỉ là tôi rất muốn nói lời "cảm ơn" đối với họ.

Cách đơn giản nhất giúp người yếu hơn mình là hãy bớt mua đi một cái gì đó sau đó để dành số tiền đó lại quyên tặng họ; hoặc đem những thứ đồ cũ của mình không dùng nữa đến các tổ chức từ thiện để nhờ họ chuyển đến cho người cần nó.

Nếu như bạn thực sự muốn mình thuộc về mạng lưới giao tiếp lớn hơn nữa, vậy thì bạn hãy thanh lý tủ quần áo trong nhà và yêu cầu người thân, bạn bè cũng làm như vậy sau đó sẽ góp lại thành một số lượng lớn rồi đem quyên tặng. Hãy để cho những bộ quần áo này có cơ hội được tái sử dụng từ đó có thể xây dựng nên ý thức cộng đồng tốt hơn. Loại hình quyên tặng này, sẽ khiến cho bạn cảm thấy mình không phải là một hòn đảo trôi nổi mà là một bộ phận của lực địa xã hội.

Có lẽ món quà mà bạn quyên tặng hôm nay chính là tấm lòng của bạn chứ không phải là sự bố thí. Là món quà mà bạn tâm huyết chứ không phải là vừa mới mua về để đổi phỏ. Món quà có ý nghĩa nhất mà bạn có thể tặng đó chính sự nhiệt tình của bạn. Bạn có thể tổ chức bà con khu phố cùng nhau gom góp đồ cũ rồi tặng nó cho các tổ chức từ thiện. Hãy bớt mua đi một thứ mà chưa thực sự cần thiết đối với bạn, hãy dành số tiền đó tặng cho những khu vực bị thiên tai hoặc những người gặp nạn ở bên cạnh bạn. Quyên tặng không phải là sự bố thí từ trên cao xuống, tất cả mọi người cần phải hiểu được như vậy.

HỌC CÁCH SỐNG CÙNG VỚI MỌI ÁP LỰC

Bất luận là ai, chỉ cần sống trên cái thế giới này thì đều không thể thoát khỏi phải chịu áp lực. Nếu đã như vậy, học cách ứng phó một cách tốt nhất với những áp lực ngày càng đè nặng lên người chúng ta là điều hết sức cần thiết.

Cơ thể con người chúng ta được thiết kế để đối phó những sự nguy hiểm bất ngờ, có thể sinh ra những phản ứng tích cực. Khi phải đối mặt với sự sinh tử tồn vong bất ngờ, áp lực sẽ xuất hiện ngay sau giây lát. Đây cũng là lúc chúng ta có thể phát huy được tiềm năng lớn nhất vốn có. Lúc này, cơ thể chúng ta sẽ nhanh chóng tiết ra chất dịch ở tuyến thượng thận rồi chảy vào máu, tạo ra phản ứng cực nhanh đối với nguy hiểm mà chúng ta ý thức được. Giống như một số người trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, từ trước mũi xe cứu thoát một em bé hoặc một con vật nhỏ bé, sự căng ra đột ngột của thần kinh sẽ khiến cho tinh thần của con người duy trì trong một trạng thái cao độ. Chúng ta đột nhiên phải chịu một sức ép cực lớn, nhưng đồng thời cũng đẩy trạng thái tinh thần và khả năng của cơ thể lên đến tột đỉnh.

Học viện Amherst đã từng tiến hành một cuộc thí nghiệm, họ dùng một cái lồng sắt chụp chặt lấy quả bí ngô nhỏ để quan sát xem khi quả bí ngô dần dần lớn lên nó tạo nên lực ép lớn như thế nào với cái lồng sắt này. Các nhà nghiên cứu hy vọng là có thể biết được trong quá trình này, quả bí và cái lồng sắt sẽ tác động và sản sinh ra một lực bằng bao nhiêu để tính xem quả bí ngô này có thể chịu được lực ép là bao nhiêu.

Lúc đầu mọi người đều cho rằng quả bí ngô này có thể chịu được lực ép lớn nhất là khoảng 500 pound (1 pound 450g).

Trong tháng đầu tiên của cuộc thí nghiệm, quả bí ngô này đã chịu được lực ép là 500 pound; bước sang tháng thứ 2 nó đã chịu được lực ép là 1500 pound. Khi nó chịu lực ép đến 2000 pound thì các nhà nghiên cứu đã tiến hành gia cố cái lồng sắt này để tránh không cho quả bí ngô này làm cho cái lồng sắt bị dẫn phình ra.

Cuối cùng thì cuộc thí nghiệm cũng đến hồi kết thúc, quả bí ngô này chịu lực ép tới 5000 pound mới bị nứt ra. Khi họ bỏ quả bí ngô này ra thì phát hiện rằng quả bí ngô này không thể ăn được nữa bởi vì ruột của nó đầy những tầng xơ dai chắc bện chặt vào nhau để nhằm phá vỡ cái lồng chụp bằng sắt. Để hấp thụ chất dinh dưỡng cần thiết nhằm phá vỡ cái lồng sắt kìm hãm sự phát triển của nó, rễ của nó đã vươn dài tới hàng chục cây số, rễ của nó vươn ra theo các phương hướng khác nhau, cuối cùng thì quả bí ngô đã chiếm hết diện tích và chất dinh dưỡng của cả cái vườn này.

Người ta thường dùng câu nói "Nhân vô viễn lự, tất hữu cận ưu" (người mà không biết lo tính xa, sẽ gặp phải khó khăn ngay trước mắt) để biểu thị áp lực luôn tồn tại xung quanh chúng ta. Mỗi lứa tuổi thì áp lực có đặc thù riêng:

Ví dụ thời thanh thiếu niên, áp lực học hành là chính; khi trưởng thành thì lại phải chịu áp lực gia đình và công việc; về già thì lại phải đối mặt với áp lực về hưu, cô đơn, cái chết.

Vai trò khác nhau thì áp lực cũng khác nhau, áp lực của thầy giáo không giống với áp lực của học sinh; áp lực của người quản lý phải chịu không giống với áp lực mà người công nhân phải chịu; áp lực của bố mẹ và con cái hoàn toàn không giống nhau... một người đảm nhận nhiều vai trò khác nhau nên họ cũng phải chịu nhiều áp lực khác nhau.

Phải đối phó thế nào với áp lực của cuộc sống?

Không nên ôm đồm nhiều việc nhỏ nhặt. Chúng ta thường ôm đồm nhiều việc nhỏ nhặt, thực ra những việc này chẳng có gì là to lớn quan trọng cả, nhưng chúng ta lại tập trung vào những vấn đề nhỏ, phóng đại các vấn đề này lên quá mức, mất sức lực vì những việc nhỏ nhặt này, vậy là chúng vô tình đã tăng thêm sức ép của bản thân mình.

Cẩn thận đề phòng ý nghĩ của bạn sẽ ngày càng trầm trọng. Bạn càng tập trung vào những chi tiết khiến cho bạn buồn phiền, thì lại càng cảm thấy tồi tệ, những ý nghĩ cứ luân phiên nhau hành hạ bạn cho đến khi bạn tiều tụy không nhận ra nữa. Cần phải kịp thời ngăn chặn và phòng chống từ trước, và cần phải kiểm soát tâm trạng của mình, đừng để cho tâm trạng thất thường lừa dối mình, nhìn đời với tâm trạng tiêu cực, nếu không thì áp lực còn con cũng có thể biến thành áp lực cực lớn trong nháy mắt.

Hãy tập thả lỏng rồi đếm đến 10. Khi bạn cảm thấy phải chịu áp lực, hãy hít vào một hơi thật sâu rồi bắt đầu đếm 1, sau đó thả lỏng toàn thân và nhẹ nhàng thở ra cho đến khi đếm đến 10, lặp đi lặp lại nhiều lần động tác này. Phương pháp này sẽ giúp chúng ta đơn giản hóa các sự việc, vì thế mà áp lực cũng dần dần biến mất.

Nếu như trong cuộc sống chúng ta cứ thường xuyên tức giận, buồn lo, ưu tư, thì cuộc sống của chúng ta cũng sẽ trở nên như vậy và vẻ bên ngoài của chúng ta cũng sẽ như vậy, vì thế nên người ta mới nói là "Tướng do tâm sinh" (vẻ bên ngoài của con người được chi phối bởi nội tâm).

Ngược lại, nếu bạn luôn tập kiên nhẫn, thư giãn và luôn có thái độ lạc quan, tích cực, chịu khó học hỏi, thì khi phải đối mặt với áp lực, bạn vẫn có thể ung dung đối phó và hóa giải được nó.

Hãy thử làm trắc nghiệm sau đây xem khả năng đối phó với áp lực của bạn thế nào:

1. Gia đình bạn có luôn hỗ trợ bạn không? nếu bạn trả lời là có, thì cộng 10 điểm.
2. Bạn quyết tâm theo đuổi 1 sở thích với 1 thái độ tích cực? Nếu có cộng 10 điểm.
3. Bạn tham gia vào đoàn thể xã hội mỗi tháng ít nhất hội họp 1 lần? nếu có cộng 10 điểm.
4. Căn cứ vào sức khỏe, tuổi tác, chiều cao để kiểm tra trọng lượng của bạn, nếu như trọng lượng cơ thể của bạn nằm trong phạm vi lý tưởng thì cộng 15 điểm.
5. Bạn có thường xuyên làm cho mình thư giãn không? ít nhất 1 tuần 3 lần, bao gồm thư giãn thần kinh, tĩnh tâm, tưởng tượng, tập Yoga? Nếu có cộng 15 điểm.
6. Kiên trì rèn luyện thân thể đều đặn mỗi lần ít nhất nửa tiếng, nếu vậy mỗi lần cộng 5 điểm.
7. Mỗi ngày ăn ít nhất 1 bữa đầy đủ chất dinh dưỡng, nếu có cộng 5 điểm.
8. Hàng tuần đều làm những việc mà mình yêu thích, nếu có cộng 5 điểm.
9. Trong nhà bạn có phòng riêng cho một mình bạn ở và thư giãn không? nếu có cộng 10 điểm.
10. Nếu như bình quân mỗi ngày bạn hút 1 bao thuốc, trừ 10 điểm.
11. Nếu bạn có thể khéo léo sắp xếp thời gian hàng ngày, cộng 10 điểm.
12. Bạn có phải thường xuyên nhờ vào thuốc ngủ hoặc uống rượu mới ngủ được không? nếu cứ 1 tuần 1 lần thì trừ 5 điểm.
13. Ban ngày bạn có phải nhờ đến uống rượu hoặc thuốc an thần để ổn định tâm trạng bồn chồn nóng của mình không? nếu như cứ 1 tuần 1 lần, trừ 10 điểm.
14. Bạn có thường xuyên mang công việc của cơ quan về nhà tranh thủ làm không? nếu có trừ 10 điểm

Điểm số càng cao thì khả năng đối phó với áp lực của bạn càng lớn. Nếu như điểm số của bạn

trên 60 điểm, thì chúng tôi bạn đã có đủ khả năng để ứng phó với những áp lực thông thường.

DỪNG CÁCH THỨC ĐỘC ĐÁO KHÓ QUÊN CỦA RIÊNG MÌNH ĐỂ ĐÓN CHÀO NĂM MỚI

Một trong những người sáng lập Đảng cộng sản Trung Quốc - Lý Đại Châu đã nói "điều hứng thú nhất trong đời người là tiễn năm cũ đón năm mới, bởi vì mong muốn cao nhất của loài người là không ngừng tạo ra cuộc sống mới". Câu nói này đã làm khơi dậy sự tưởng tượng của con người về một tương lai tốt đẹp phía trước.

Loài người đón năm mới, là đón chào sự thay đổi của vạn vật, đón chào sự bùng bùng sức sống của vạn vật giữa trời đất được hồi sinh vào mùa xuân.

Lễ đón năm mới là sự ca ngợi của cuộc đời, là bài hát mới của linh hồn vạn vật.

Trong các ngày lễ tết thì tôi thích nhất đón năm mới. Nhưng không phải lần đón năm mới nào tôi cũng được ở nhà, bởi vì tôi là thủy thủ, hơn nữa khi trên tàu cũng không thể biết ngay được sẽ đón năm mới ở đâu, ở nhà hay ở trên tàu.

Lần ra khơi này cũng vậy.

Chuyến đi của chúng tôi đúng ra là phải sau khi năm mới qua rồi mới kết thúc, nhưng mọi người đều cố gắng hết mình với mong muốn sẽ về đến nhà sớm hơn, chính vì vậy mà khi mới đến eo biển England, thuyền trưởng đã yêu cầu mọi người phải cố gắng hết mình.

Thời tiết đã không phụ lòng chúng tôi: Gió cứ như là bị sai khiến từ phía tây thổi đến, giúp cho con tàu của chúng tôi như mọc thêm đôi cánh, mặt biển thì lại phẳng lặng như gương, dường như là không phải vào mùa đông.

Ngày 31/12 chúng tôi đã cập bờ. Khi âm thanh được phát từ chiếc mỏ neo ném xuống nước, chúng tôi đều hồi hộp chờ đợi. Đúng 23h, con thuyền sau cùng cũng đã đến đích. Tôi nhảy lên bờ leo ngay lên 1 chiếc xe taxi, cánh cửa xe vừa đóng lại, thì chiếc xe liền lao vút đi trong màn đêm.

Người lái xe taxi cho xe chạy hết tốc độ, có lẽ ông ta hiểu được điều tôi đang cần làm là gì. Trên đường đi chúng tôi đã nói chuyện vui vẻ với nhau, "anh nhìn này!" tôi nói với người lái xe taxi: "đây là quà tôi mua cho con trai tôi này" tôi ngồi ở ghế phía sau xe, lấy cái mặt nạ ông già Noel mua ở nước ngoài ra đeo lên mặt.

Người lái xe quay mặt lại nhìn rồi nói: "Ôi! anh đừng bỏ mặt nạ xuống nhé, anh cứ đeo nó về nhà chắc chắn mọi người sẽ rất vui và bất ngờ đây!". Chắc chắn rồi, con vet nhà tôi nhất định mừng vui kêu lên "ông già Noel đã đến rồi!". Nói đến đây thì xe đã đến nhà, tôi trả tiền cho người lái xe xong rồi chạy như bay vào cửa chính.

Tôi liền nhìn đồng hồ: 0h30 phút, đây là lúc ngồi bên bàn đón năm mới rồi. Tôi lên bằng cầu thang điện, tìm hồi hộp đập thành thình, cứ giống như cái mỏ neo không thể cố định được tại 1 chỗ khi gặp bão ở trên biển.

Tôi chợt nghĩ, chắc là Lucy của tôi đang mong chờ tôi trở về. Tôi đã gọi điện và nói là

khoảng mồng 3 mồng 4 mới trở về, bây giờ về sớm trước được mấy ngày thế này, không biết như thế nào đây... Tôi ấn chuông, tiếng chuông cửa reo lên, Lucy ra mở cửa rồi reo lên: "Ôi! Thế này là thế nào đây?".

Cô ấy mặc bộ quần áo rất đẹp mà lần trước trong chuyến ra khơi tôi đã mua tại Cassablanca, hai má đỏ hồng, trên mái tóc có cài một chiếc cặp sáng lấp lánh.

"Tôi có đặt mua gì của ông già Noel đâu?" Cô ấy nói: "Có lẽ ngài hãy đến nhà khác xem thế nào!", "Không thể thế được" tôi nói, rồi không nhìn được cười nữa, tôi đổi sang một giọng khác rồi nói: "Địa chỉ: Lucy căn hộ 82 số 76 phố AILIMA có đúng là đây không?".

"Đúng là đây rồi, nhưng tôi có đặt mua đâu nhỉ" Lucy nói.

"Không thể như thế được" tôi nói.

Bỗng Lucy đập tay 1 cái rồi reo lên: "Ôi! Đúng rồi, có lẽ chồng tôi không về kịp nên đã đánh điện báo đặt mua cho tôi một món quà bất ngờ rồi".

"Đúng vậy" tôi khẳng định như vậy "chúng tôi đã nhận được bức điện báo này". "Ôi tại sao lúc đầu tôi lại không đoán ra được nhỉ! Hay quá, mời ông vào".

Tôi bước vào trong nhà, trong phòng khách đã có mấy vị khách, họ đều là hàng xóm, họ đưa cả con cái đến. Đám trẻ hàng xóm ấy đang cùng với cậu con trai tôi chơi đùa ở xung quanh cây thông đón năm mới. Khi nhìn thấy tôi, mọi người đều rất vui mừng. "Đây là món quà mà chồng tôi đã chuẩn bị sẵn cho tôi". Cô vợ Lucy của tôi nói với mọi người. Tôi từ từ mở cái gói đang cầm ở trên tay ra, tất cả các vị khách đều tròn mắt ngạc nhiên, đám trẻ thì vui sướng reo lên.

Lucy cảm động rơi nước mắt, cô ấy ôm và hôn cậu con trai.

"Con thấy không, con có một người bố thật tuyệt vời, bố con đã chuẩn bị một món quà thật bất ngờ và thú vị cho hai mẹ con mình" Lucy cảm động nói với con.

Tôi nhìn chăm chăm vào vợ tôi cảm thấy cổ họng mình như nghẹn lại không nói nên lời. Tôi muốn gỡ bỏ cái mặt nạ xuống để mọi người biết. Nhưng tôi biết nếu làm như vậy sẽ làm cho con trai tôi mất hứng, bởi vì con trai tôi và mọi người đều tưởng tôi là ông già Noel thật.

Tôi thấy đã đến lúc cần phải nói lời tạm biệt rồi. Tôi nói lời chúc mừng năm mới với mọi người rồi ra khỏi nhà. Lucy cảm ơn tôi đồng thời cô mừng tuổi tôi 5 đồng, tôi suýt nữa thì không nhịn được cười.

Tôi đi xuống đường phố, tuyết vẫn rơi trắng trời, cảnh vật thật là đẹp yên tĩnh và thuần khiết. Tôi tháo mặt nạ xuống rồi đi đến một cái ngã tư ở gần đó để bắt taxi.

"Ông muốn đi đâu vậy?" người lái xe taxi hỏi tôi.

"Đến bến cảng, tôi là thủy thủ", tôi vui vẻ nói với ông ta.

"Năm mới mà cũng phải ra khơi à?" ông ta hỏi tôi.

"Ừh, chuyện gì cũng có thể xảy ra mà".

Ông ta đưa tôi đến bến cảng. Tôi leo lên tàu rồi chìm vào trong giấc ngủ. Mấy tiếng đồng hồ sau tôi mới tỉnh dậy thì trời đã mờ sáng, tôi lại quay về nhà.

"Ôi em yêu, anh vừa từ bến cảng trở về", tôi nói với vợ tôi.

"Anh yêu, cảm ơn anh đã đem lại cho em và con những món quà tập tuyệt vời", Lucy ôm lấy tôi nghèn nghẹn, "đặc biệt là ông già noel đã mang đến. Chưa bao giờ em và con có được một cái tết vui vẻ như thế này".

Tết năm mới của Trung Quốc còn gọi là Tiết xuân, lịch cổ truyền của Trung Quốc gọi là Nông lịch, điều này có ý nghĩa tượng trưng rất lớn, nó thể hiện mối quan hệ giữa người Trung Quốc và môi trường sinh thái. Mọi người gọi thời khắc hồi xuân của mặt đất là năm mới. Vào thời khắc này, con người và mọi sinh linh ở xung quanh đều giao hoà với nhau. Niềm vui được tái sinh của mọi sinh mệnh của vạn vật giữa trời đất đã làm cho ngày tết này trở thành niềm vui chung khắp nhân gian. Mỗi khi chào đón năm mới là lúc chúng ta chào đón một sự khởi đầu mới của sinh mệnh vạn vật.

Mừng vui chào đón ánh sáng, mừng vui chào đón sự sống mới. Trong những năm tháng dài lê thê mà ánh sáng và bóng đen, sự sống và cái chết đấu tranh tồn tại, vào thời khắc đón một ngày mới, một năm mới, trong sâu thẳm trái tim con người phát ra những lời ngợi ca đối với ánh sáng và những lời chúc phúc đối với sinh mệnh.

Chúng ta có thể biến tương lai huyền bí và mờ ảo thành những thứ tưởng tượng của chúng ta. Điều này cũng giống như một nhà điêu khắc biến một hòn đá vô tri vô giác trở thành một bức tượng có hồn.

Chúng ta cũng giống như những người nông dân. Nếu như chúng ta gieo trồng xuống những hạt giống tốt thì có thể sẽ có được một sự thu hoạch tốt; nếu như hạt giống của chúng ta kém chất lượng, thì thu hoạch cũng sẽ kém ngay, còn nếu như không gieo trồng thì đương nhiên là sẽ không bao giờ có thu hoạch.

Tất cả chúng ta đều hy vọng tương lai sẽ tốt đẹp hơn, chúng ta không bao giờ mong muốn tương lai sẽ tiếp diễn sai lầm của lịch sử. Tất cả chúng ta đều phải quan tâm tới tương lai, bởi vì chúng ta đều phải sống cuộc đời còn lại trong tương lai.

Quá khứ đã qua rồi, cái gì đã qua thì cũng đã qua rồi. Tất cả cái đó đều là sự đứng im, chúng ta không thể nào thay đổi được quá khứ. Còn tương lai thì lại đang chuyển động và nằm ở phía trước, mọi hành vi của chúng ta đều ảnh hưởng đến nó. Chỉ cần nhận thức được nó một cách đầy đủ, tương lai sẽ đem đến cho chúng ta một thế giới mới. Mọi người đều đang cố gắng hết sức mình cho tương lai, vào thời khắc năm mới, thời khắc khởi điểm của cái mới, mọi thứ đều là sự bắt đầu của sự tiến bộ.

HÃY TRANG TRÍ NGÔI NHÀ CỦA BẠN THEO THIẾT KẾ CỦA RIÊNG MÌNH

Trong cuộc sống gia đình thường có những cảnh tượng đẹp, nhưng rất ít ai chú ý đến ánh nắng chiếu qua bình nước mờ, cầu vồng ngũ sắc trên bọt xà phòng; lòng trắng trứng gà trong cái đĩa màu xanh; ánh trăng lọt qua chiếc màn tuyn; cái cốc đựng nước hoa quả; cửa chớp màu xanh trong căn phòng nhỏ; bông hoa hồng trong lọ thủy tinh; mùi thơm bánh mì vừa nướng xong; ánh sáng ngọn nến trên chiếc đỉnh đồng và những vật to lớn khác.

Nội thất trong nhà cần phải có sự kết hợp tự nhiên, hài hoà, điều này phụ thuộc vào sự sáng tạo của bạn. Từ trong ra ngoài, từ tổng thể đến chi tiết, bạn đều cần phải chủ tâm trang trí nhà bạn để tạo nên một không gian cho riêng mình, đây là một khâu quan trọng của việc duy trì một môi trường gia đình ấm áp lành mạnh.

Khi về đến ngôi nhà ấm cúng thì chúng tôi chỉ còn được nghỉ một tuần nữa thôi. Chúng tôi yêu cầu chủ nhà cho chúng tôi dán tường nhưng ông ta không đồng ý. Chúng tôi vào thị trấn hỏi xem tình hình thuê nhà thế nào, nhưng ít nhất cũng phải 300 USD/1 tháng, thật là khó khăn cho chúng tôi.

Hans đã suy tính một đêm, ngày hôm sau anh ấy vào thị trấn mua đá xi măng sau đó đi mượn thang, các dụng cụ khác rồi bắt đầu khởi công xây nhà.

Chúng tôi làm việc suốt ngày đêm, chỉ ăn bánh mì, uống sữa và một số vitamin khác để duy trì sức lực. Nhưng do vừa từ chuyến du lịch dài ngày trở về lại không có thời gian nghỉ ngơi nên cả hai chúng tôi đều gầy rộc đi, 2 mắt dường như cũng to hơn, bước đi thì loạng choạng.

.....

Vào ngày cuối cùng thì căn nhà được quét 1 màu trắng toát, nó nổi bật lên trong các khu vực thuộc phạm vi nghĩa địa, chẳng cần sổ nhà mà cũng chẳng cần xin phép chính quyền.

.....

Tôi dùng gạch thông tâm xây thành những cái bục ở bên trái phòng, phía trên lát gỗ. Sau đó tôi lại mua 2 tấm đệm rất dày, 1 tấm để đứng, 1 tấm để nằm trên sàn gỗ. Phía trên tấm gỗ lại được phủ một lớp vải mỏng với nhiều hoa tiết hoa văn, sau đó tôi dùng kim khâu lại. Công việc đã hoàn tất trông nó giống y như là một chiếc sofa thật. Chiếc ghế với nhiều màu sắc nổi bật hẳn lên trên nền trắng của ngôi nhà, tạo nên sự hài hoà và đẹp mắt.

Còn về chiếc bàn thì tôi dùng vải trắng phủ lên trên, rồi bên trên lại phủ tấm màn trúc rất đẹp mà mẹ tôi gửi đến cho tôi. Thậm chí mẹ tôi còn gửi cả cho tôi cái đèn lồng làm bằng giấy Đỏ của Trung Quốc.

Tôi cũng đã nhận được 1 bộ ấm chén bằng gốm. Bạn thân của tôi gửi cho tôi bộ sách nhiều tập, chú Bình gửi cho tôi một thùng to sách bằng đường hàng không. Khi tan ca về bố tôi thấy tờ báo hải ngoại kỳ lạ cũng mua gửi sang cho tôi. Chị gái tôi gửi quần áo cho tôi, các em trai tôi thì đặc biệt hơn cả, chúng mua cho Hans một bộ quần áo tắm kiểu Nhật Bản, mặc vào giống y

như là một trong những diễn viên nam mà tôi thích nhất là Toshir Mijune.

Sau khi cái đèn lồng được treo lên, bức thư pháp của Lân Hoài Dân được dán lên tường thì căn nhà của chúng tôi trở nên ấm cúng giản dị nhưng hài hoà và thơ mộng.

Đã có được căn nhà như thế này rồi thì các thứ cũng phải tương xứng.

Khi Hans đi làm, tôi ở nhà đem cái giá sách ra quét lên một lớp sơn nâu. Sau khi quét xong cái giá này dường như trở nên to và nặng hơn rất nhiều. Tôi thường phân tích với bản thân mình, con người ta sinh ra đã được phân chia giai cấp rồi, rất khó mà có thể thoát khỏi. Trong nhà tôi, đối với người dân vùng này mà nói, chẳng có thứ nào là cần thiết cả, nhưng tôi thì lại không thể thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn này, cứ muốn khiến cho môi trường xung quanh phức tạp y như trước. Dần dần tôi lại trở về với con người giống y như trước đây. Khi Hans đi làm rồi, tôi lại đến bãi rác thải để nhặt những đồ cũ.

Cái lốp xe cũ tôi nhặt về rồi rửa sạch sẽ, sau đó đặt bằng phẳng lên cái chiếu, dùng 1 tấm vải dù hoa phủ lên rồi khâu lại giống như một cái tổ chim, ai đến cũng tranh nhau ngồi.

Những chiếc vỏ chai đựng nước màu xanh cũng được tôi nhặt về, sau đó tôi cắm những cành hoa dại đang nở rộ vào tạo nên một cảm giác thơ mộng dần dần.

Những chiếc vỏ chai nước ngọt khác nhau cũng được tôi nhặt về, sau đó tôi lại mua một hộp sơn dầu rồi vẽ lên chúng những màu sắc và hoa văn giống như của người Anh Điêng. Bộ xương sọ lạc đà được đặt trên giá sách từ lâu. Tôi đòi Hans dùng tôn và thủy tinh làm một chiếc đèn bão. Những mảnh da dê sắp hỏng, tôi cũng nhặt về rồi bắt chước người Shaharway trước tiên ngâm nước muối sau đó ngâm vào nước phèn chua và nó lại trở thành 1 miếng lát tốt ngay.

Lễ Giáng sinh đã đến, chúng tôi rời khỏi sa mạc trở về Madrid thăm bố mẹ chồng. Lúc trở về nhà chúng tôi đã chuyển toàn bộ số sách từ khi bắt đầu đi học đến tốt nghiệp đại học của Hans về nhà, căn nhà nhỏ giữa sa mạc bỗng ấm cúng và vui vẻ hẳn lên.

Tôi thấy sa mạc thật là đẹp, nhưng sa mạc lại nhìn tôi với con mắt khác.

Hỡi loài người văn minh đáng thương, vẫn không tài nào thoát khỏi những thứ vô dụng.

Nhà là một nơi rất có sức hấp dẫn. Trẻ con vừa tan học liền chạy như bay về nhà, bởi vì ở đó có tình thương ấm áp của bố mẹ đang chờ đón chúng, có những món ăn thơm ngon đang chờ đợi chúng.

Những người đi làm cũng vậy, vừa tan ca liền về nhà ngay. Bởi vì ở đó là nơi đoàn tụ của mình. Nó an toàn và ấm áp, là nơi gửi gắm tâm hồn và hy vọng. Nhà là thế giới của cuộc sống tâm hồn, nếu không có nó chúng ta sẽ không biết đi đâu về đâu, sẽ mất đi nơi nương tựa và trở thành người lang thang phiêu bạt.

Nhà giống như một vườn hoa, nó cung cấp chất dinh dưỡng cho cây. Nếu như vườn hoa không được chú tâm quy hoạch chăm sóc, thì nó có thể mọc ra những loài hoa dại, thậm chí không nuôi được cây và trở thành mảnh đất cần cỗi trơ trọc. Gia đình dự báo trước vận mệnh của một con người, gia đình thật là thi vị, trẻ thơ trở nên hoạt bát năng động, các thành viên đều học được những tri thức mới, chia sẻ niềm vui và tri thức, mọi người đều vui vẻ khoẻ mạnh... Sống trong ngôi nhà do bạn và người thân tự thiết kế trang trí, sự ấm cúng sẽ lan toả khắp nhà...

Trong nhà cần phải có sự trang trí thi vị, tạo nên sự hứng thú và hấp dẫn, nó có thể làm tâm hồn bạn phong phú vui vẻ thoải mái, điều quan trọng hơn là nó đem lại cho con người ta hạnh phúc và sự lành mạnh về tâm lý. Trong phòng khách, nếu công danh lợi lộc và tham vọng càng được thể hiện nó thì bầu không khí càng trở nên nặng nề, càng hiểu được sự thú vị của cuộc sống thì càng dễ duy trì được sự ấm áp hài hoà.

Khai thác sự thú vị của gia đình cũng giống như khai thác một mảnh đất màu mỡ, hãy để cho trẻ em được trưởng thành lành mạnh, đầy sức sống, từ đó tạo nên được cho chúng phẩm chất cao đẹp và sự hứng thú với cuộc sống. Người lớn cũng vậy, chỉ khi có được một gia đình ấm cúng mới có được bản lĩnh đối phó với thách thức và gánh vác trách nhiệm.

Niềm vui gia đình được tạo nên trong cuộc sống bình dị, thú vị và giàu sự sáng tạo. Thiếu đi sự thú vị sẽ giống như không có được không gian rộng lớn để vui chơi, không có được không khí trong lành để hít thở, đó sẽ là một cuộc sống tẻ nhạt cứng nhắc. Vì vậy, chúng ta cần phải tạo nên sự hứng thú trong gia đình - từ thiết kế nội thất đến trạng thái tinh thần, đây chính là sự nâng cao chất lượng của cuộc sống.

HÃY NÓI RA NGUYỆN VỌNG CỦA MÌNH VÀ MIỆT MÀI THEO ĐUỔI NGUYỆN VỌNG ĐÓ

Nguyện vọng là bí mật kỳ diệu nhất trong lòng mỗi con người, khi bạn phải hành động vì một nguyện vọng nào đó, một hành trình đầy vất vả nhưng đầy niềm vui đang chờ đợi bạn ở phía trước...

Nếu như bạn chưa nói ra hoặc quên mất là mình đã nói ra nguyện vọng của mình thì tôi xin nhắc bạn: hãy nói mau ra nguyện vọng của mình. Xin chúc bạn may mắn, giấc mơ của bạn sẽ thành sự thực.

Bạn không nhất thiết cứ phải vào ngày sinh nhật mới nói ra nguyện vọng của mình, khi bạn có một ý nghĩ mãnh liệt, sẵn sàng dốc hết sức để thực hiện nó, hoàn thành nó, thì có thể nói ra nguyện vọng của bạn.

Có hai anh em nhà nọ, một hôm sau chuyến du lịch leo núi trở về thì gặp phải một sự cố. Họ sống ở trên tầng 80, cả hai anh em đều mang theo 2 cái túi du lịch to và nặng nhưng cầu thang điện lại bị mất điện. Vì vậy người anh nói với người em: "Em à, chúng ta cùng nhau leo cầu thang bộ thôi", thế là hai anh em cùng nhau leo cầu thang bộ.

Khi leo lên tầng thứ 20, người anh nói với em: "Cái túi nặng quá, anh em mình để nó ở tầng này rồi tiếp tục leo lên, ngày mai có điện thì đi cầu thang điện xuống lấy lên". Người em đồng ý ngay, thế là hai anh em bèn để túi du lịch ở tầng 20 rồi tiếp tục leo lên.

Khi đến tầng thứ 40, người em bắt đầu kêu ca, thế là hai anh em đã cãi nhau, họ vừa leo vừa cãi nhau, khi lên đến tầng 60, người anh nói với người em: "Chỉ còn 20 tầng nữa thôi, chúng ta đừng cãi nhau nữa, hãy lặng lẽ mà leo cho xong đi". Hai anh em lặng lẽ leo lên, sau cùng thì cũng đã đến cửa nhà. Người anh nói với người em: "Em hãy mở cửa ra đi".

Người em bèn nói: "Anh đừng có mất thời gian nữa, chìa khóa anh cầm mà".

Thực ra họ đã để chìa khóa trong túi du lịch của mình.

Câu chuyện này thực ra là muốn phản ánh cuộc đời của chúng ta. Có rất nhiều người trước 20 tuổi đều sống trong sự kỳ vọng của người nhà và thầy cô, phải chịu rất nhiều áp lực; sau khi đã 20 tuổi thì bắt đầu lòng tràn đầy nhiệt huyết.

Chuẩn bị đi thực hiện những ước mơ của mình. Nhưng sau 20 năm công tác thì lại bắt đầu phát hiện ra công việc không được như ý muốn, thế là bắt đầu oán trách công ty thậm chí oán trách toàn xã hội. Sau cùng thì lại tự nói với mình là 60 tuổi rồi chẳng có gì đáng oán trách cả, thôi hãy lặng lẽ sống nốt phần đời còn lại. Đến năm 80 tuổi khi cuộc đời đã gần hết, mới nhớ ra là dường như mình có việc gì đó vẫn chưa hoàn thành.

Thì ra, giấc mơ năm 20 tuổi vẫn chưa thực hiện.

Nhà triết học Đức Arthur Schopenhaver đã có một cách nói về nguyện vọng một cách độc đáo và mới lạ: "Nguyện vọng, bản tính của nó là đau khổ", nếu "đạt được" sẽ ngay lập tức sinh

ra cảm giác thoải mái, kết quả hết sức rõ ràng, chiếm hữu khiến cho cuộc sống mất đi sự thú vị; nguyện vọng và nhu cầu được hiện ra dưới một hình thức mới; nếu không như vậy thì sẽ theo sau là sự hoang vắng, trống rỗng, mệt mỏi và ngao ngán; mà sự giầy giụa chống lại sự mệt mỏi và ngao ngán này cũng đau khổ và khó chịu giống y như chống lại những nhu cầu của mình. Tham vọng và thoải mái, nếu như kết hợp với nhau, vừa không quá nhanh lại không quá chậm thì có thể giảm thiểu được tối đa sự đau khổ lúc quá nhanh hoặc quá chậm, tạo nên một cuộc sống hạnh phúc. Xét theo một ý nghĩa nào đó, chúng ta có thể gọi nó là bộ phận đẹp nhất, niềm vui thuần khiết của cuộc sống.

Chỉ những người có nguyện vọng mới có sự hướng tới tương lai.

Cũng chỉ có những người kiên nhẫn chờ đợi mới có thể hưởng thụ được niềm vui "thành công như mong muốn".

Xin đừng ngại nói ra nguyện vọng của bạn và sợ mọi người chê cười, cũng đừng lo lắng là: "ngộ ngữ sau này không làm được, sẽ mất hết thể diện", khi bạn nói ra mơ ước và nguyện vọng của mình thì người khác mới biết được nên giúp bạn thế nào để bạn thành công chứ.

Cứ cho rằng có người sẽ chê cười hoặc tìm cách cản trở bạn, thì những kẻ tiểu nhân hẹp hòi này đều sẽ thất bại vì quyết tâm của bạn.

Chỉ cần bạn có ý chí kiên định, chỉ cần bạn chịu dốc sức ra thì mọi chướng ngại đều sẽ bị quét sạch. Còn bạn, cuối cùng sẽ là người thực hiện được nguyện vọng và ước mơ của mình.

Trần gian có 3 nỗi khổ: 1 là không đạt được nguyện vọng vì vậy mà đau khổ; 2 là bạn phải trả giá đắt nhưng khi đạt nguyện vọng được rồi thì lại thấy nó chỉ vậy mà thôi; vì vậy mà cảm thấy đau khổ; 3 là bạn dễ dàng vứt bỏ nguyện vọng của mình, nhưng sau này lại phát hiện ra nó vốn quan trọng với cuộc đời của mình như vậy, vì vậy mà cảm thấy đau khổ.

Tuy nhiên trần gian cũng có 3 niềm vui:

1 là: bạn đạt được nguyện vọng rồi, vì vậy mà vui sướng.

2 là: bạn phải trả giá đắt, sau cùng cũng đạt được và nó xứng đáng vì vậy mà bạn cảm thấy vui sướng.

3 là: bạn có thể nhanh chóng vứt bỏ được gánh nặng không cần thiết, vì vậy mà bạn cảm thấy vui sướng.

Trần gian 3 nỗi khổ 3 niềm vui, chúng ta thường xuyên được nếm trải.

Hầu như mọi người đều cảm thấy vui sướng khi có được và buồn bã khi mất đi.

Thực hiện nguyện vọng và vứt bỏ ước mơ chính là quá trình được và mất, nó xuyên suốt đời người.

Trong quyển sách bán rất chạy có tiêu đề là: "Chuyến du lịch kỳ diệu của cậu bé chăn dê" có viết như thế này: "không có trái tim nào vì theo đuổi ước mơ mà bị tổn thương". "Khi bạn thành tâm mong muốn một cái gì đó, cả vũ trụ sẽ hợp lại để giúp bạn hoàn thành".

"Thành quả tươi đẹp như thế, ngay cả trong ý nghĩ cũng không dám nghĩ tới", người nói câu nói này nếu không phải là khiêm tốn thì sẽ là không có chí khí.

Thiếu đi ước mơ, không có nguyện vọng, cuộc đời sẽ trở nên tẻ nhạt vô vị, không bao giờ phong phú và tươi đẹp. Làm sao bạn có thể hy vọng một người không có bất cứ hy vọng nào vào tương lai lại có thể có được một cuộc sống đặc sắc.

HÃY GÁC LẠI SỰ HOÀI NGHI CỦA BẠN - DỪNG CẢM TIN TƯỞNG NGƯỜI KHÁC

Trên đời này, lòng tin là một thứ vô cùng quý giá. Không ai có thể dùng tiền mua được nó, cũng không ai có thể dùng sự cám dỗ của danh lợi hoặc vũ lực để đoạt được nó. Nó bắt nguồn từ nơi sâu thẳm của tâm hồn, là dòng suối mát trong của tâm hồn, nó có thể cứu vãn tâm hồn, nuôi dưỡng tâm hồn, khiến cho tâm hồn thuần khiết và đầy tự tin.

Có một phạm nhân trong lúc làm đường ở bên ngoài tỉnh còn nhặt được 1000 đồng. Anh ta không hề nghĩ ngợi gì mà đem ngay số tiền đó nộp cho 1 vị giám thị trại giam. Nhưng vị giám thị này lại nói với anh ta bằng một giọng khinh miệt: "Người hãy bỏ cái trò này đi, muốn dùng trò bịp bợm để hối lộ ta hả, muốn dùng tiền để giảm nhẹ hình phạt phải không? Loại người như các người thật là gian trá".

Người tù nhân này cảm thấy thất vọng tràn trề, trước mặt toàn một màu đen. Anh ta nghĩ trên đời này không còn ai tin tưởng mình nữa rồi. Đêm hôm đó, anh ta đã bỏ trốn.

Trên đường chạy trốn, anh ta đã cướp tiền trắng trợn để chuẩn bị bỏ trốn ra nước ngoài. Sau đi đã cướp được đủ số tiền cần thiết, anh ta lên đoàn tàu hỏa đang chạy đến biên giới. Trên tàu người rất đông, anh ta đành phải đứng ở bên cạnh nhà vệ sinh. Đúng lúc này có một cô gái rất xinh bước vào nhà vệ sinh, nhưng khi đóng cửa mới phát hiện ra cái then cài bị hỏng rồi, vì thế cô ta bèn bước ra nhẹ nhàng nói với anh ta: "Anh làm ơn giữ hộ tôi cái cửa có được không?". Anh ta sững người một lát, nhìn thấy ánh nắng hiền lành lương thiện của cô gái, anh ta đã gật đầu đồng ý. Cô gái e thẹn bước vào nhà vệ sinh, trong khi đó anh ta giống như một vệ sĩ trung thành cứ đứng nghiêm trang coi giữ cửa.

Trong những phút giây này, anh ta đột nhiên thay đổi ý định, khi đoàn tàu vào ga và dừng lại, anh ta đã xuống tàu và tự ra đầu thú.

Người ta sống ở trên đời này, cần phải tin tưởng vào người khác, giống như cần nước và không khí, nếu như chúng ta không tin tưởng người khác, thì sẽ không bao giờ có thể thành khẩn được với người khác. Nếu như vì đeo mặt nạ nên không thể thành thật với người khác, thì đây là một sự trói buộc cực lớn, suốt ngày chỉ nơm nớp đề phòng người khác, sẽ làm cho đầu óc của mình bị tê liệt đi. Muốn được người khác yêu quý và ủng hộ thì trước tiên phải tin tưởng họ, chuyên gia phân tích tâm lý học Erich Fromm đã nói: "Có niềm tin rồi thì mới có tình yêu, không tin tưởng người khác thì cũng không yêu quý người khác".

Mặt khác, nếu như sống cùng với người tin tưởng chúng ta, chúng ta sẽ cảm thấy yên tâm tự tại. Cổ người từng nói: "Chúng ta không những có thể bảo vệ người khác, mà trên nhiều phương diện khác cũng ảnh hưởng đến người khác". Tin tưởng hay phòng ngừa đều có thể tạo nên tính cách của con người.

Con người ta có thể sống hoà thuận êm ái với nhau được hay không hoàn toàn dựa vào sự tin tưởng. Nếu như giáo viên có thể khiến cho những học sinh hư hỏng tin tưởng rằng thầy cô giáo chỉ có ý tốt với chúng, vậy thì sự giáo dục đó gần như đã thành công rồi đấy. Các chuyên

gia về bệnh thần kinh thường phải mất đại bộ phận thời gian để thuyết phục những bệnh nhân rối loạn thần kinh tin tưởng vào họ sau đó thì mới bắt đầu điều trị. Giữa con người với con người cần phải có tình cảm, hai bên phải tin tưởng lẫn nhau, có như vậy thì cuộc sống mới không đến nỗi rối loạn.

Tại sao chúng ta lại khó có thể tin tưởng nhau như vậy? Nguyên nhân chủ yếu là do chúng ta sợ hãi. Trên máy bay hoặc trên tàu thường xuất hiện những cảnh như thế này: 2 người tuy ngồi bên cạnh nhau, nhưng đều không muốn nói chuyện, nhìn cái vẻ dè dặt của họ thật là khó chịu.

Những người tin tưởng người khác thì cách đối nhân xử thế của họ trong cuộc sống hàng ngày sẽ rất nổi bật. Có một người đã hình dung về một người con gái mà anh ta mới quen biết: "Cô ấy nhìn thấy ai cũng giơ 2 tay ra đón, dường như muốn nói: "tôi rất tin tưởng bạn, chỉ cần tôi ở cùng với bạn, tôi đã vui lắm rồi!" khi bạn rời xa cô ấy, bạn cũng sẽ cảm thấy tràn đầy tự tin.

Muốn tăng thêm sự tin tưởng lẫn nhau, đầu tiên cần phải có sự tự tin. Nhà thơ Mỹ Robert Frost đã nói: "Tôi sợ nhất là người hay dọa người khác mất hồn". Trên thực tế, những người tự cảm thấy mình không bằng những người khác và cảm thấy năng lực của mình chưa đủ thì là người đó không thể tin tưởng người khác. Tuy nhiên tự tin không có nghĩa là cho rằng mình không có một khuyết điểm nào. Muốn tin người thì trước tiên phải tin tưởng chính mình. Nói cách khác tin tưởng mình là thiết thực làm việc hết năng lực và bổn phận của mình bất kể có được thành tích hay không.

Tiếp theo là tin tưởng cũng cần phải xem xét tình hình thực tế.

Có người đau đớn nói: "Tin tưởng người khác rất nguy hiểm, có thể sẽ bị lừa bịp". Nếu như ý của bạn là thiên hạ tất sẽ có kẻ lừa bịp, thì đương nhiên là có lý. Sự tin tưởng không thể được xây dựng trên sự tưởng tượng, người không hiểu đời không thể thoáng một cái đã có thể trở thành người hiểu đời, nếu như bạn biết rõ người nào đấy hay léo mép thì đừng nói cho người ấy biết bí mật của mình nữa. Trên đời này không phải là không có những cuộc thi đấu nguy hiểm, những người thi đấu trên sàn không phải ai cũng lương thiện. Chúng ta cần phải đối mặt với sự thật này.

Sự tin tưởng thực sự không phải là sự nhẹ dạ cả tin một cách ngây ngô. Chúng ta có thể nói: người khác là người như thế nào thì hãy xem anh ta là người như thế ấy, không được lường lự, cần phải chú trọng phát huy sở trường của anh ta.

Sau cùng tin tưởng người khác cần phải có tinh thần mạo hiểm - chúng ta đem tình cảm, thời gian, tiền của thậm chí cả tính mạng ra để đánh bạc với lòng tin. Canh bạc này không phải là thường xuyên chiến thắng, nhưng đúng như một chính trị gia người Ý đã nói: "Người dám tin tưởng người khác ít phạm sai lầm hơn người khác không dám tin tưởng người khác".

Không tin tưởng người khác thì không thể thành đại nghiệp, và cũng không thể trở thành vĩ nhân được.

Xin hãy ghi nhớ câu nói sau đây của Emerson: "Bạn tin tưởng người khác, người khác mới trung thực với bạn. Lấy phong độ của bậc vĩ nhân để đối xử với người khác, người khác mới có thể biểu hiện ra phong độ của bậc vĩ nhân".

THỂ NGHIỆM MỘT LẦN CẢM GIÁC THẤT BẠI - HỌC CÁCH BIẾT CHẤP NHẬN SỰ THẤT BẠI

Trong Kinh Phật có 1 câu: "Chúng sinh lấy Bồ Đề làm phiền não, Bồ Tát lấy phiền não làm Bồ Đề" hoặc nói "Phiền não tức Bồ Đề", ý của câu nói này không phải là phiền não có nghĩa là Bồ Đề, Bồ Đề tương đương với phiền não, mà là nói người có trí tuệ luôn tìm được trí tuệ trong phiền não, hơn nữa, để chữa khỏi nhiều bệnh phiền não hơn nữa, sẽ sản sinh ra trí tuệ cao hơn.

Người thuận buồm xuôi gió thường thì không có trí tuệ bằng người càng thất bại thì lại càng phấn đấu tiến lên. Người có trí tuệ thực sự thường không có sự phiền não của thất bại. An nhàn hưởng lạc làm cho con người sa đà, ngược lại khó khăn hoạn nạn lại khơi lên sức mạnh sinh tồn.

Trong cuộc sống hiện tại, thất bại đúng là một điều đáng sợ, dường như chẳng ai muốn thất bại cả, nhưng thật là đáng tiếc trên đời này không có ai là người thành công mãi mãi, chúng ta có thể khẳng định rằng: "Những người thành công vào nửa cuộc đời sau là bởi vì họ tìm thấy được linh cảm của sự thành công trong những thất bại ở nửa đời trước". Chỉ có sự thành công trong thất bại mới không chỉ là sự thành công trên hình thức và trong sự nghiệp, mà còn là sự thành công về mặt tâm hồn.

Nếu như hôm nay bạn đến thăm văn phòng của tôi ở Caliphonia, bạn sẽ chú ý đến một bên của căn phòng được trang trí bằng gạch hoa kiểu Tây Ban Nha cổ rất đẹp, một quầy bar nhỏ bằng gỗ lim xung quanh có 9 chiếc ghế cao bọc da, không hề tầm thường có đúng không? Những chiếc ghế này nếu như biết nói, thì chúng sẽ nói với bạn là tôi cũng đã từng có những ngày buồn bã suy sụp.

Hồi đó chiến tranh thế giới thứ 2 vừa kết thúc, nền kinh tế trì trệ khó khăn, rất khó có cơ hội tìm được việc làm. Chồng tôi phải vay tiền của người khác để mở một tiệm giặt khô nho nhỏ. Nhưng thu nhập không đủ nuôi cả nhà 4 miệng ăn, lại còn tiền xe, tiền nhà. Sau này do nền kinh tế trở nên tiêu điều nên gia đình bỗng chốc rơi vào cảnh túng quẫn.

Tôi muốn kiếm tiền để phụ thêm cho gia đình nhưng tôi chưa từng học đại học, lại chẳng có tài năng gì đặc biệt, nên thực sự không biết làm gì cả. Đúng lúc đó tôi chợt nhớ đến cô giáo dạy tiếng Anh của tôi. Cô khuyến khích tôi đi theo sự nghiệp báo chí, và cô đã giao cho tôi đảm nhiệm công việc biên tập cho tờ nội san của trường, tôi thầm nghĩ: "mình có thể viết những bài về chuyên mục "hướng dẫn mua sắm" để kiếm ít tiền nhuận bút trang trải nợ nần.

Lúc đó tôi đã phải bán xe ô tô đi, tôi không có tiền để thuê bảo mẫu vì vậy đành đặt 2 đứa con vào một chiếc xe nôi ọp ẹp, phía sau buộc 1 cái gối thật lớn, trên đường đi cái bánh xe cứ xiêu vẹo như muốn rơi ra, tôi đành phải dùng dây giầy đóng cho nó chặt lại rồi lại đi tiếp. Chính trong quá trình này tôi đã hạ quyết tâm không bao giờ để cho các con tôi phải chịu đói rét như tôi trước đây.

Nhưng sau khi tôi nói rõ ý định của mình, người phụ trách toà soạn lắc đầu nói với tôi: "Thành thật xin lỗi, kinh tế đang khó khăn" trong lúc nguy cấp này tôi bỗng nảy ra một ý tưởng là nếu như để cho tôi đăng bài "Hướng dẫn mua sắm" tôi sẽ phụ trách việc tìm các đối tượng

cần quảng cáo, người phụ trách toà soạn đã đồng ý cho tôi một khoảng thời gian. Nhưng ông ta cũng đã khuyên tôi không nên quá hy vọng vào việc này. Có thể tôi sẽ phải đẩy cái xe nôi ọp ẹp đi khắp nơi tìm đối tượng quảng cáo, tìm hàng tuần cũng chẳng có kết quả gì. Nhưng họ đã làm, biện pháp của tôi hiệu nghiệm ngay, món tiền thu nhập của tôi không những trả hết số tiền gia đình tôi đang nợ, mà còn đủ mua được cho chồng tôi 1 chiếc xe cũ. Do khối lượng công việc ngày một tăng lên, tôi đã thuê 1 cô bé học cấp 3 đến nhà trông nom con tôi, thời gian là 3 - 5h chiều hàng ngày. Cứ hễ đến 3h tôi lại vội vội vàng vàng đi gặp các khách hàng.

Nhưng vào một buổi chiều mưa, tôi đến các cửa hàng để thu thập các bài cần quảng cáo nhưng lại bị mọi người từ chối.

"Tại sao vậy?" tôi lo lắng hỏi.

Nguyên nhân là do họ phát hiện thấy tiệm thuốc Royal của ông chủ Robin Anman không hề đăng báo quảng cáo trên chuyên mục của tôi, nhưng tiệm thuốc của ông lại làm ăn rất tốt. Nếu như ông ấy không muốn chọn tờ nội san của chúng tôi, thì điều đó có nghĩa là hiệu quả quảng cáo của chúng tôi không tốt lắm.

Sau khi nghe xong, tôi vô cùng buồn bã và chán nản, khoản tiền vay mua nhà đều trông chờ vào mấy vị khách quảng cáo này cả. Tôi nghiến răng và quyết định đi gặp ông chủ Robin Anman để nói chuyện, ông ấy là người đức cao vọng trọng, nhất định sẽ cho tôi một cơ hội. Thực ra trước đây tôi đã đến thăm ông ấy mấy lần rồi, ông ấy luôn lấy cớ "sắp phải đi có việc" hoặc "bận quá không có thời gian", để từ chối gặp tôi. Nếu như ông ấy chịu hợp tác với tôi, thì các tiệm thuốc khác cũng sẽ theo chân ông ấy.

Tôi run run bước vào tiệm thuốc của ông Anman thì nhìn thấy ông ấy đang bận bịu phía sau quầy hàng.

Tôi cố giữ vẻ mặt tươi cười tay cầm tờ nội san có chuyên mục "hướng dẫn mua sắm" tiến đến phía ông ấy rồi nói với ông ấy: "Ý kiến của ông xưa nay đều rất được coi trọng, xin ông làm ơn bớt chút thời gian xem qua tác phẩm của tôi, rồi xin ông chỉ giáo cho ạ!".

Vừa nghe xong, ông ta liền bĩu môi rồi xua tay một cách kiên quyết: "Không cần phải làm như vậy đâu". Thấy thái độ kiên quyết của ông ta, tâm trạng tôi như cái bình thủy tinh bị rơi xuống nền đá vỡ vụn ra bắn tung toé trên nền đá, không biết phải làm như thế nào nữa.

Thoáng một cái người tôi giống như một quả bóng bị xì hết hơi, ngay cả một chút sức lực để bò ra ngoài tiệm thuốc cũng không còn nữa. Tôi ngồi xuống chiếc ghế lim tại một quầy bar nhỏ trước tiệm thuốc, nhưng tôi cảm thấy e ngại nếu ngồi không, vì vậy tôi đã phải móc ra đồng tiền xu cuối cùng để mua một cốc coca. Tôi thần thờ suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm như thế nào, lẽ nào các con tôi rồi cũng sẽ như tôi trước đây sẽ phải nay sống ở chỗ này mai sống ở chỗ khác sao? Lẽ nào tôi thực sự không có duyên với công việc viết bài? Lẽ nào cô giáo tôi đã nhìn lầm tôi rồi? Vừa nghĩ đến những thứ này, nước mắt tôi đã ứa ra, đôi mắt dường như nhoè đi.

Đúng lúc đó có một giọng nói ấm áp cất lên bên cạnh tôi: "Chuyện gì mà phải đau lòng thế?" tôi vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một bà cụ có khuôn mặt phúc hậu tóc bạc trắng như cước đang mỉm cười nhìn tôi. Tôi kể cho bà cụ nghe toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, kể xong tôi thở dài nói: "Ông Anman không chịu nói đến câu thứ 2 mà cứ một mực từ chối yêu cầu của cháu".

"Hãy đưa cho bà xem bài viết "hướng dẫn mua sắm" của cháu. Bà cụ nói xong đưa tay ra đỡ lấy tờ nội san, rồi đọc kỹ một lượt. Sau khi xem xong bà cụ liền đứng dậy quay mặt về phía quầy thuốc gọi to lên "Ông Robin ơi, mau qua đây!" thì ra bà là vợ của ông Robin.

Bà đòi ông phải có bài quảng cáo đăng trên chuyên mục của tôi, nghe xong ông vui vẻ nhận

lời. Tiếp theo đó bà bảo tôi đưa cho bà số điện thoại của các khách hàng đã từ chối tôi lúc trước, sau đó bà gọi điện đến từng nhà để thương lượng. Bà nói với tôi là tôi chỉ việc đến chỗ họ lấy các bài quảng cáo thôi, còn những việc khác thì không cần phải lo. Trước khi chào tạm biệt, bà còn nắm tay và động viên tôi.

Sau này bà Anman không những trở thành khách hàng trung thành mà còn là người bạn tốt của chúng tôi. Sau này tôi mới được biết rằng ông Anman thực ra là một người rất thẳng thắn và nhiệt tình, chỉ cần có người đến mời ông tham gia quảng cáo ông đều vui vẻ đồng ý ngay. Nhưng vì bà Anman không muốn ông ấy quá nặng về quảng cáo nên ông ấy mới một mực từ chối mọi người. Hồi đó nếu như tôi nhạy bén thông tin thì chỉ cần tìm bà Anman thương lượng trước thì có phải tốt hơn không. Câu chuyện trong quầy bar nhỏ trước hiệu thuốc đã làm thay đổi cuộc đời sau này của tôi. Sự nghiệp quảng cáo của tôi từ đó mỗi ngày một lớn mạnh, sau này mở rộng thành 4 công ty con, nhân công lên đến 285 người, nội dung quảng cáo lên đến 4000 mục.

Lần trước trong lúc tu sửa lại tiệm thuốc, vợ chồng ông bà Anman đã tháo dỡ cái quầy bar nhỏ đó. Chồng tôi thấy vậy đã mua nó về và đặt vào trong văn phòng của tôi. Mỗi khi có khách tới thăm, tôi đều mời họ đến ngồi ở cái quầy ba này, chiêu đãi họ nước coca, sau đó khuyên họ không được nản chí từ bỏ, quý nhân luôn ở xung quanh chúng ta.

Tiếp theo đó tôi nói với họ nếu như gặp phải khó khăn trong vấn đề quan hệ giao tiếp với người khác thì nên đi tìm hiểu thông tin nhiều hơn, thử thay đổi phương thức khác hoặc thông qua người thứ 3 thích hợp để giúp bạn truyền đạt ý kiến và cách nghĩ của bạn. Sau cùng tôi sẽ tặng cho họ một câu nói vàng ngọc của người sáng lập ra khách sạn Maria là Bill Maria sau đây:

"Tôi chưa từng bị thất bại bởi vì những điều mà tôi gặp phải đều chỉ là những trở ngại tạm thời".

Bạn đã bỏ qua không ít thời gian để xem trận đấu, vậy thì bây giờ hãy bớt chút thời gian để suy nghĩ một chút về bản chất của sự thất bại. Hãy nhớ lại giờ khắc trước đây khi bạn tham gia vào trận đấu có rất nhiều nam nữ có kinh nghiệm cùng tham gia vào. Có lẽ bạn cũng giống như đại đa số người khác, đã từng thua nhiều lần khi chơi các trò chơi game như đánh cờ, xếp bài tú lơ khơ....

Lúc đó cảm giác của bạn như thế nào? Bạn chịu đựng sự thất bại đó như thế nào?

Thất bại rồi cuộc là cái gì? Bạn đã mất đi cái gì? Có rất nhiều người có sự trở ngại về mặt tâm lý nên rất khó yêu ai, bởi vì họ không biết sẽ phải chịu đựng sự thất bại như thế nào? Họ cho rằng thất bại là chuyện rất cá nhân, dường như trong thiên hạ chỉ có họ mới gặp cảnh bất hạnh này. Đã tham gia vào cuộc thi thì việc thất bại là chuyện khó tránh khỏi, nếu như trong lĩnh vực nào bạn cũng muốn phần đấu vươn lên hùng mạnh, không sớm thì muộn bạn cũng phải đối mặt với thất bại. Chấp nhận sự thất bại chính là đặt mọi trọng tâm vào sự nỗ lực mà bạn đã tiến hành, hãy nói với chính mình là mình đã cố gắng hết sức rồi.

Đôi khi bạn không cần phải có sự báo đáp. Quan trọng là bạn có mơ ước, bạn sẽ có sự nhiệt thành hết mình, tuy vì muốn đạt được mục tiêu mà phải hao kiệt sức lực nhưng vẫn không mất đi sự tự tôn. Bạn cũng không nên nghĩ đến kết quả của sự việc, chỉ cần bạn cố gắng hết mình thì nhất định sẽ có thu hoạch. Edison - một nhà phát minh vĩ đại người Mỹ đã từng nói ông không thể không phát minh ra bóng điện bởi vì các việc khác ông đều thất bại.

Nếu như bạn biết chấp nhận sự thất bại, bạn sẽ hiểu và thông cảm cho bản chất của tình yêu, bởi vì yêu là có khát vọng, phải mạo hiểm và phải chịu đau thương, phải dốc hết tất cả và bất luận kết quả thế nào đều cảm thấy nó vô cùng tốt đẹp và kỳ diệu.

Một cậu thanh niên đã từng có thời yêu say đắm sau đó kể lại cho một người bạn thân nghe về câu chuyện tình quý thần cũng phải điên đảo của mình. Người bạn này hỏi cậu ta: "Tình cảm của bạn có được đền đáp xứng đáng không?", cậu ta trả lời là "Cũng không rõ lắm". Thế là người bạn thân liền nói với cậu ta: "Bất kể cậu thua hay thắng thì cậu vẫn là người thắng". Chúng ta hãy ghi nhớ câu nói này, có nhiều việc chúng ta đã thua, nhưng trên thực tế chúng ta lại là người thắng. Bởi vì chúng ta đã từng được yêu, cái mà chúng ta được chính là cái cảm giác tuyệt vời mà chúng ta đã trải qua chứ không phải là có hay không sự báo đáp.

LẮNG NGHE TÂM TƯ NGƯỜI KHÁC

Khi bạn nói chuyện với một người, bạn rất hứng thú đối với nhu cầu và vấn đề của bạn, nhưng hứng thú của đối phương đối với nhu cầu và vấn đề cả họ lớn hơn bạn gấp trăm ngàn lần.

Nếu như bạn muốn người khác quý mình thì hãy ghi nhớ những câu nói trên đây.

Hãy chú ý lắng nghe và khích lệ đối phương nói về bản thân họ.

Cách đây mấy năm, công ty điện thoại New York đã xảy ra một trường hợp khách hàng nổi khùng với nhân viên tổng đài, ông ta nói là số tiền mà nhân viên bắt ông ta phải nộp là bất chệt. Người khách hàng này nổi giận đùng đùng, tuyên bố sẽ dứt bỏ đường dây điện thoại và sẽ đi kiện cho đến cùng. Sau cùng công ty điện thoại New York đã phải phái một "nhân viên hoà giải" lão luyện đi gặp ông khách hàng vô có gây sự này. Người nhân viên hoà giải này chỉ yên lặng chăm chú lắng nghe, để cho ông khách hàng tha hồ mà trút cơn giận, thỉnh thoảng người nhân viên này lại nói: "Đúng vậy", lại còn biểu thị sự đồng tình với ông ta.

Sau này người nhân viên hòa giải này đã kể lại: "Ông ta cứ thao thao bất tuyệt còn tôi thì im lặng cung kính lắng nghe, tôi đã phải nghe đến 3 tiếng đồng hồ. Tổng cộng tôi gặp ông ta 4 lần, mỗi lần đều biểu thị đồng tình với ý kiến của ông ta. Lần gặp thứ 4, ông ta nói ông ta muốn thành lập một "hiệp hội bảo hiểm khách hàng điện thoại", tôi tán thành ngay lập tức và tuyên bố tôi sẽ trở thành một thành viên của hiệp hội này. Xưa nay ông ta chưa từng gặp một nhân viên nào của công ty điện thoại dùng thái độ và phương thức như thế này để nói chuyện với ông ta. Vì thế ông ta đã dần dần trở nên thân thiện. 3 lần gặp trước, tôi đều không dám nhắc đến nguyên nhân của cuộc gặp gỡ. Nhưng vào lần thứ 4 gặp mặt thì tôi đã giải quyết được việc này. Ông ta không những nộp đủ số tiền phải nộp mà còn rút lại đơn kiện".

Không còn nghi ngờ gì nữa, vị khách hàng kia tự cho rằng mình đang chủ trì chính nghĩa, đang duy trì và bảo vệ lợi ích công chúng, trên thực tế cái mà ông ta cần chính là cảm giác mình là nhân vật quan trọng. Khi ông ta có được cảm giác này thì sự vô có cũng theo đó mà biến mất. Tất cả điều này bắt đầu xảy ra khi người nhân viên hòa giải kiên nhẫn lắng nghe bầu tâm sự của ông ta.

"Khơi thông" hai chữ này đã trở thành một môn học và trở thành công cụ tất yếu của xã hội. Không biết cách "khơi thông" bạn sẽ không tài nào bắt kịp được bước tiến của thời đại. Muốn thành công thì phải tinh thông các kỹ xảo khơi thông. Nhưng mọi người đều tiếp thu được nhiều tri thức về "khơi thông" như thế này thì liệu có đạt được hiệu quả thực sự không? Không, tuy mọi người đều tự cho rằng mình rất biết cách "khơi thông" nhưng cái mà họ gọi là "khơi thông" chẳng qua chỉ là hai bên cùng ngồi xuống, bạn nói chuyện của bạn tôi nói chuyện của tôi, ai cũng muốn cho đối phương thấy được cách nghĩ của mình, và muốn đối phương chấp nhận ý kiến của mình.

Như vậy thì có phải là "khơi thông" không? Chắc chắn là không rồi!

Sở dĩ chúng ta cần khơi thông hầu như là vì hai bên có sự bất đồng về 1 vấn đề mấu chốt

nào đó, nên mới cần phải cùng nhau ngồi xuống bàn bạc thương lượng nhằm giảm thiểu đến mức tối đa sự bất đồng này.

Muốn đạt được mục đích này thì bước thứ nhất là phải hiểu được cách nghĩ và lập trường của nhau, thì mới tìm ra được sự bất đồng còn tồn tại. Nếu như trong quá trình thương lượng, hai bên đều chỉ muốn đối phương lắng nghe mình nói, không muốn lắng nghe ý kiến, cách nghĩ của người khác, vậy thì biết làm thế nào để hiểu được sự bất đồng giữa hai bên đây!.

Rất nhiều vấn đề của bạn phát sinh từ việc không biết được cách khơi thông với người khác, nói thẳng là không biết lắng nghe tiếng nói từ trong lòng người khác. Mà tất cả điều này đều xuất phát từ tâm lý của bạn: chỉ thích nói chứ không thích nghe.

Đúng vậy, bạn hoàn toàn có quyền được nói, nhưng không lẽ người khác không có! Nếu như các bạn muốn khơi thông thì bạn phải liên tục thay đổi vai diễn lúc thì là người nói lúc thì lại là người nghe khiến cho hai bên đều được nói thoải mái, có như vậy mới hiểu được lập trường của nhau. Trao đổi nói chuyện với nhau là một nội dung quan trọng của giao tiếp. Trong cuộc nói chuyện vừa phải mở cánh cửa lòng mình một cách đúng lúc và thích hợp vừa phải linh hoạt tiếp nhận đối phương. Khi một bên đang nói một cách hùng hồn, thì anh ta luôn hy vọng đối phương sẽ chú ý lắng nghe anh ta nói. Một người chỉ khi cảm thấy được người khác thích thú, say sưa đối với mình thì anh ta mới có được sự tin cậy. Vì vậy học cách lắng nghe, làm một thính giả nhiệt tình không những là hành vi lễ phép trong giao tiếp giữa con người với con người mà còn là cách quan trọng để thể hiện sự thích thú say sưa và sự giúp đỡ đối phương xây dựng sự tự tin, điều này sẽ giúp cho mình giành được sự tin cậy và tình hữu nghị.

HỢP TÁC VỚI NGƯỜI KHÁC HOÀN THÀNH MỘT CÔNG VIỆC

Trong thế giới tự nhiên có rất nhiều điển hình về tinh thần hợp tác, một đàn chim Nhạn sẽ mãi bay theo con đầu đàn cho đến khi con đầu đàn từ đỉnh hình chữ V của đàn Nhạn bay trở về vị trí cũ của nó. Lúc này tự khắc sẽ có 1 con khác thay thế vị trí bay đầu đàn của nó mà không hề ảnh hưởng đến đội hình bay. Vẫn còn vô số các ví dụ khác: cơn mưa rào mùa hạ đã đem lại sức sống bùng bùng cho những sinh vật xanh tươi; nước thủy triều rút đi sẽ để lại vô số thức ăn cho loài chim Hải Âu, lá cây rụng xuống gốc cây dần dần sẽ bị mục và trở thành nguồn dinh dưỡng phong phú cho các loài cây. Bạn có thể học được tinh thần hợp tác từ những ví dụ trong tự nhiên này, từ đó vận dụng vào công việc và cuộc sống. Tất cả những việc bạn làm đều có thể sẽ trở thành một phần không thể thiếu của cả một tổ chức, tất cả những gì bạn làm đều sẽ ảnh hưởng đến đối tượng hợp tác của mình, hãy dùng phương thức thích hợp để thay đổi họ.

Không ai có thể độc lập một mình làm nên thành công bởi vì tinh thần đồng đội là vô cùng quan trọng.

Trong các cuộc thi điền kinh, một thời các vận động viên Mỹ đã ngự trị trên đường chạy. Họ không những liên tục phá kỷ lục đại hội thậm chí cả kỷ lục thế giới, mà còn giành chiến thắng trong các cuộc thi lớn nhỏ khác. Vậy mà tuyển thủ của các quốc gia khác - đặc biệt là Kênia, đã dần dần vượt lên trên. Đặc biệt là trong những cuộc thi quan trọng, tuyển thủ của các nước này bất ngờ xuất đầu lộ diện và giành chiến thắng, một ví dụ điển hình là một vận động nam của Kênia đã mang lại cho những tin tức vang dội trong cuộc thi chạy Maraton tại Boston.

Không lâu sau, các tuyển thủ Mỹ bắt đầu cảm thấy bức mình vì những tấm huy chương, những giải thưởng tối cao lần lượt bị các tuyển thủ nước ngoài giành mất, đặc biệt là trong các cuộc thi được tổ chức ngay trên đất nước Mỹ. Trong một số cuộc thi đã có những giải thưởng riêng dành cho các vận động viên Mỹ. Một số vận động viên sau khi nghiên cứu phương pháp tập luyện của các vận động viên Mỹ và Kênia đã phát hiện ra có sự khác biệt rất lớn giữa 2 nước này. Các tuyển thủ Mỹ thường tập luyện đơn độc 1 mình và tham gia thi đấu vì bản thân mình; trong khi đó các tuyển thủ Kênia thì lại hoàn toàn ngược lại, họ tập luyện theo đội hình, các tuyển thủ tập hợp lại thành 1 đội rồi cùng nhau chạy thi. Thông thường thì họ sẽ chọn ra 1 tuyển thủ làm "người phối tốc độ". Khi cuộc thi bắt đầu người này sẽ dẫn dắt cả đội chạy với tốc độ đủ để giành chiến thắng.

Cũng giống như mỗi loài sinh vật đều phát huy tác dụng của mình vì lợi ích chung. Trên thế giới này không có ai có thể thành công mà chỉ dựa vào mỗi 1 mình bản thân mình. Bất kể người thành công nào cũng đều phải đứng trên vai của người khác. Chúng ta ai cũng cần sự giúp đỡ, đều từ đáy vực nhờ vào đôi tay của người khác mà nên nghiệp và trong lòng mang ơn vô số người. Chính họ là những người đã bỏ ra thời gian quý báu của mình để cổ vũ động viên, chỉ dẫn chúng ta, họ đã mở ra con đường đến với những cơ hội cho chúng ta. Khi cần họ không quản ngại vất vả mệt nhọc từ dưới đáy sâu đẩy chúng ta lên. Tuy nhiên bạn cũng cần phải có đủ dũng khí, dang rộng đôi tay và leo lên vai họ, mặc dù có lúc họ bị loạn choạng, bạn cần phải vừa tiếp nhận lời khen vừa tiếp thu sự phê bình, bởi vì cả 2 đều là con đường quan trọng trong sự trưởng thành của bạn; ngoài ra bạn còn cần phải cùng với người thích hợp tôi luyện bản thân trong môi trường thích hợp, nâng cao kỹ năng của bản thân, bạn phải thường xuyên thỉnh

giáo các bậc tiền bối, học tập từ thành công và thất bại của họ, cần đưa ra thách thức cho họ để cho họ có được sự thu hoạch từ trong quan điểm của bạn - có lẽ từ lâu họ đã mất đi quan điểm của những người trẻ tuổi.

Trong giới doanh nghiệp, người lãnh đạo tài giỏi là người rất biết cách khích lệ mọi người đạt đến mục tiêu chung và làm cho tất cả các thành viên của một tập thể tin tưởng là họ đồng tâm hiệp lực tác thành. Người lãnh đạo giỏi rất biết khi nào thì hành động, khi nào thì nên bị động, khi nào thì người khác sẽ tiếp thu lời họ, khi nào thì người khác không nghe lời họ. Vì vậy người lãnh đạo tốt nhất là người có thể làm cho mình giống như người đồng hành, có thể xắn tay áo bước lên trước làm những việc họ cần làm, mà không câu nệ vị thế hoặc chức vụ của mình, họ khen ngợi kịp thời mà không phê bình buông quơ, có thể lấy mình ra làm gương, có thể xây dựng được tinh thần hợp tác tập thể.

Có được sự hợp tác là đã thành công được một nửa rồi, sự hợp tác sai lầm - trên công việc hoặc cá nhân - có lẽ còn tồi tệ hơn là không có. Giá trị của sự hợp tác thắng lợi tương đương với trọng lượng của vàng. Tuy nhiên có lúc sự e dè sợ sệt đã cản trở chúng ta đi tìm kiếm sự hợp tác tốt đẹp để tạo nên quan hệ hợp tác giành thắng lợi. Rất nhiều người e rằng mình sẽ phải chia sẻ lợi ích, quyền quyết định và những đặc quyền sinh ra từ kế hoạch hoặc mối làm ăn với người khác. Thái độ sợ sệt đương nhiên sẽ không cho phép chúng ta đi làm việc này. Thông thường thì biện pháp tốt nhất là khắc phục sợ sệt này khi đó chúng ta sẽ biết được rằng sự hợp tác có phù hợp hay không.

Quyết định được một sự hợp tác có phù hợp với chúng ta hay không thì có mấy yếu tố quan trọng cần xem xét sau đây:

Nếu như các thành viên trong nhóm hợp tác cơ bản đều làm 1 việc giống nhau, vậy thì sẽ khó có thể tránh khỏi người này sẽ vất vả và tập trung hơn người kia. Thông thường người này sẽ bắt đầu giận mình cứ phải lùi theo người kia tiến lên, trong khi đó người kia thì lại cũng cảm bắt đầu trách người này cứ thúc giục mình, thông thường thì đây không phải là sự hợp tác tốt đẹp, vì 2 người đều có cùng 1 chuyên môn nhưng lại không bổ trợ được cho nhau.

Ví dụ: tại văn phòng làm việc chung của 2 luật sư, khi đến cuối năm, người này hoặc người kia có thể sẽ nghi ngờ rằng anh ta chẳng được lợi lộc gì từ sự hợp tác này. Vì họ nghĩ người này có thể làm được công việc của người kia và ngược lại. Nhưng nếu như 1 trong 2 vị luật sư này lại hợp tác với 1 luật sư ở chỗ khác thì đến cuối năm họ đều sẽ nói: "cảm ơn ông trời đã cho tôi một cộng sự tốt - nếu như không có anh ta mình không biết phải làm thế nào".

Mô hình hợp tác lý tưởng là mỗi thành viên trong nhóm đều có thể cung cấp kỹ thuật chuyên ngành khác nhau và có sự đóng góp khác nhau. Một người giỏi lập kế hoạch sẽ kết hợp với một người có tài diễn thuyết công khai và tiếp thị. Một người giỏi kinh doanh phối hợp với một người giỏi quản lý cơ chế nội bộ và giám sát chất lượng. Một sự hợp tác tốt giữa 2 bên giống như mỗi nhân duyên trời ban cho, vì vậy phải thận trọng lựa chọn. Nếu như chúng ta có thể kết hợp được tốt giữa kỹ thuật, lý luận công tác và tầm nhìn thì chúng ta có thể tạo ra được một sự hợp tác lý tưởng.

Hợp tác và phục vụ người khác là con đường nhanh nhất dẫn đến thành công.

MUA VÀI VÉ SỐ - THỬ VẬN MAY CỦA MÌNH

Nghe nói ở nước Anh có một người đàn ông tuần nào cũng mua vé xổ số mà lần nào cũng chỉ mua đúng 1 con số như nhau. Anh ta đã chơi vé số tới mấy năm rồi mà ngay cả giải khuyến khích cũng chưa bao giờ trúng. Một hôm anh ta lại đi mua vé số nhưng nhìn thấy 2 bên đường có rất nhiều người bán hoa hồng. Ngày lễ tình yêu đã đến rồi. Anh ta do dự một lát rồi dùng số tiền mua vé số của ngày hôm đó để mua cho vợ một bông hoa hồng sau đó anh ta quay về nhà tặng cho vợ mình.

Đến ngày mở thưởng, con số trúng giải độc đắc chính là con số mà anh ta đã kiên trì theo mấy năm nay, nhưng lần này lại không mua, anh ta choáng suýt ngất.

Câu chuyện này được lan truyền khắp nơi là vì có quá nhiều người tin rằng mình thường không có duyên với vận may. Mọi người hầu như đều có tâm lý "gặp vận may" xét theo một mức độ nào đó. "Vận may" đồng nghĩa với "hy vọng". Người ta cứ hy vọng là vận may đang chờ đợi họ ở một nơi không xa, nhưng lại không biết rằng bản thân chúng ta đã là một vận may rồi.

Nếu như sáng sớm nay bạn thức dậy bạn cảm thấy người khoẻ mạnh không có bệnh tật gì, vậy là bạn đã may mắn hơn hàng triệu người khác rồi đó. Trong số họ có những người không còn được nhìn thấy mặt trời của tuần sau nữa.

Nếu như bạn chưa từng nếm trải qua sự nguy hiểm của chiến tranh, sự cô độc trong lao tù, sự hành hạ của hình phạt khắc nghiệt và mùi vị của cái đói, vậy thì bạn đã hạnh phúc hơn 3 tỷ người khác rồi đó.

Nếu như trong tủ lạnh của bạn có nhiều đồ ăn, trên người có quần áo để mặc, có nhà để ở có giường để ngủ, vậy thì bạn đã giàu hơn 75% dân số thế giới rồi đó.

Nếu như bạn có tiền gửi ở ngân hàng, trong ví của bạn có tiền mặt, trong hộp của bạn có tiền lẻ, vậy là bạn thuộc về 80% dân số thế giới hạnh phúc nhất rồi đó; Nếu như bố mẹ bạn vẫn còn tại thế, không ly dị nhau, vậy thì bạn thực sự là người rất hiếm trên trái đất rồi đó.

Nếu như bạn đang đọc một quyển sách, vậy thì bạn đã có được niềm hạnh phúc nhân đôi rồi đó, bởi vì có người đã nhớ đến bạn và bạn đã không thuộc vào 2 tỷ người mù chữ khác.

Trong số 250 triệu tinh trùng chỉ có một con có thể kết hợp được với trứng cho dù kết quả là như vậy thì cũng không phải là phôi thai nào cũng được chào đời một cách thành công.

Hơn nữa để có thể lớn lên đến tuổi này bạn đã phải sống từ trong rất nhiều bệnh tật và rủi ro khác, đây là chưa kể đến bão lụt, hoả hoạn hoặc khả năng bị các vi khuẩn ác tính và lũ quét tấn công. Nhưng bất luận những thứ trên, bạn vẫn còn ở đây.

Tốt và xấu, vui và khổ vốn chỉ là sự cảm thụ khác nhau trong lòng mỗi con người, cuộc đời chính là một ví dụ. Trong 1 vụ tai nạn giao thông, nếu những người đi cùng xe với mình không vấn đề gì hoặc chỉ bị thương nhẹ còn mình thì bị gãy chân gãy tay thì sẽ cảm thấy vô cùng bất hạnh; ngược lại nếu như những người cùng xe đều chết hết, còn mình thì chỉ bị gãy chân gãy tay thì lại là vận may "gặp đại nạn mà không chết".

Có một số người bỏ lỡ vận may đó là nhiều tâm trạng tiêu cực của họ đang bị ma làm. Nếu như có thái độ lạc quan tích cực đối với cuộc sống, bạn nhất định sẽ có được sự thu hoạch.

Chớ có học theo người tiểu phu dưới đây:

Có một người tiểu phu nhiều năm nay luôn cung cấp củi cho một gia đình nọ. Gia đình này thường đem củi của người tiểu phu này cho vào lò đốt để sưởi ấm. Nhưng gần đây củi của người tiểu phu này cung cấp có kích cỡ quá lớn không thể cho vào lò được. Chủ nhà của gia đình này khẩn cầu người tiểu phu hãy chẻ củi ra thành những thanh nhỏ. Rồi hãy mang đến cho gia đình. Nhưng người tiểu phu này đã kiên quyết từ chối lời khẩn cầu này, lý do của sự từ chối là nếu chẻ nhỏ củi ra sẽ rất mất công. Nếu như chủ nhà vẫn muốn như vậy thì phải trả gấp đôi số tiền.

Người chủ nhà không còn cách nào khác đành phải tự làm lấy. Nhưng khi người chủ nhà vừa chẻ đôi thanh củi ra thì phát hiện ra có rất nhiều tiền được giấu ở bên trong. Rõ ràng là có người đã giấu số tiền này vào trong thân cây.

Người chủ nhà vội vã chạy đi hỏi người tiểu phu "số củi này bác chặt ở đâu về vậy".

Người tiểu phu lạnh nhạt trả lời: "Đó là việc của tôi, bác không cần biết". Người chủ nhà hỏi đi hỏi lại nhưng người tiểu phu vẫn kiên quyết không trả lời. Người chủ nhà không tài nào biết được nguồn gốc của số củi này, vì thế mà cũng không tài nào biết được chủ nhân của số tiền này là ai, đương nhiên là không thể trả lại cho họ được vì vậy chỉ còn cách giữ lại cho mình.

Đương nhiên là trong cuộc sống sẽ có người không gặp vận may. Đây là một đoạn đen tối trong hành trình của đời người, ai cũng có thể gặp phải, chỉ có điều có người thì bị 1 thời gian dài, có người thì chỉ bị trong 1 khoảng thời gian ngắn thôi. Nhưng người mà cả đời đen đui thì rất ít.

Khi thời vận không tốt người ta thường có thể có hai sự lựa chọn: một là oán trời trách người, hai là sẽ hăng hái hơn. Chỉ cần hiểu được thời vận, không người vươn lên, thì sẽ có một con đường rộng chuẩn bị sẵn cho bạn.

Hãy xem xét bạn may mắn bao nhiêu. Một khi hiểu được bạn thật là quan trọng thật là có giá trị, nụ cười sẽ nở tươi trên khuôn mặt bạn, ánh mặt trời sẽ chiếu rọi ra từ những đám mây đen, những giai điệu ngọt ngào êm dịu sẽ vang lên khắp nơi, còn bạn thì đầy tự tin, dũng khí, sức mạnh và may mắn tiến về phía trước. Vì vậy, khi đi làm việc, không nên lấy việc kiếm tiền làm mục đích. Yêu nhưng quên đi sự làm tổn thương mình của người khác; đi nhảy chỉ vì mình thấy hứng thú mà không cần biết có hay không có người quan tâm; đi hát chỉ vì mình cảm thấy vui tai mà không cần biết có hay không có người đang nghe; hãy sống vì thế giới này là một thiên đường.

NÓI "KHÔNG" VỚI NGƯỜI BẠN CẢM THẤY KHÓ TỪ CHỐI NHẤT

Bạn đã từng rơi vào tình cảnh này chưa: rõ ràng là mình muốn nói "không" với anh ta, nhưng lúc ấy lại không sao nói ra được từ này, về đến nhà càng nghĩ càng cảm thấy buồn bã: "Đúng ra phải từ chối thẳng luôn lúc ấy", "mình sao lại vô dụng thế nhỉ, không dám nói ra sự thật lòng mình". Bạn cứ tự trách mình, cảm thấy hối hận lúc đó đã không làm như thế, sau này trở nên lo lắng ủ rũ, lâu dần sẽ không tài nào giải toả được.

Tại sao bạn lại không thể nói "không"? Bởi vì bạn không muốn làm mất lòng người đó!

Nhưng khi chúng ta phải chịu thiệt thòi ầm ứ để cho người khác được vui thì họ đâu có ý tốt báo đáp bạn xứng đáng, thậm chí đã quên lợi dụng bạn rồi. Lâu dần bạn sẽ bắt đầu đầy bụng ầm ứ, oán thán ngày đêm, điều này không chỉ có lỗi với chính bản thân bạn mà còn liên lụy đến cả những người xung quanh, bởi vì sự không vui của bạn sẽ khiến cho mọi người cảm thấy áp lực.

Vậy thì cần phải nắm được chừng mực giữa "có" và "không" như thế nào? Thực sự là nhiều lúc nói "không" không hề đơn giản chút nào cả.

Đốc Hành (tiếng Hán có nghĩa là: Ngoan ngoãn làm theo) năm nay con đã 13 tuổi rồi nhỉ. Con cũng đã cao ngang với mẹ con rồi, ai cũng khen con là "ngoan ngoãn vâng lời" - bất luận là ai, bảo con làm gì, con đều nói: "Vâng ạ", sau đó thì chăm chỉ đi làm, nếu như hỏi ý kiến con hoặc để cho con lựa chọn thì con lại chẳng cần suy nghĩ gì cả mà trả lời ngay "tùy ạ".

Cảm giác của mẹ con cũng luôn rất tốt. "Con thực sự làm mẹ đỡ được rất nhiều rắc rối".

Hôm đó bỗng có một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi miệng gào thét xông thẳng vào nhà mình: "Thằng con yêu quý của bà làm hỏng vườn cây giống của nhà tôi rồi!". "Ông nói đùa thế nào ấy, con tôi mà lại làm chuyện ấy à?" mẹ con hoàn toàn không tin vào chuyện đó nên đã đuổi thẳng người đàn ông ấy ra khỏi nhà. Sau bữa cơm tối, mẹ con mới nhớ đến chuyện "bịa đặt" kia nên rất tự tin hỏi con một câu cho có chuyện. Nhưng con lại ập úng trả lời, câu trả lời của con khiến cho bố mẹ không thể nào tin được: "Con, con biết như thế là không tốt, nhưng dám Trần Tình cứ kéo con đi".

"Con muốn nói không, nhưng không tài nào mở mồm ra được" con giải thích với bố bằng một vẻ thật đáng thương.

Lúc đó mẹ con mới ý thức được từ xưa đến nay con luôn được mọi người khen là ngoan ngoãn vâng lời đã tạo nên một sự nguy hiểm tiềm ẩn cho con: một mực làm theo lời người khác, môi trường và người khác đã ảnh hưởng đến con quá lớn rồi đến mức không còn biết được đúng sai nữa!

Tội này chưa qua thì tội kia đã đến, 2 ngày sau lại có một phụ huynh tìm đến tận nhà nói là con và mấy đứa trẻ nữa đã bắt nạt con gái nhà người ta.

Con vẫn nói cái câu nói cũ rích "con biết là không tốt, nhưng chúng nó cứ lôi con đi..", "Thôi

đi, đừng nói nữa" lúc đó mẹ con cảm thấy không tài nào chịu đựng được nữa rồi, bố cần phải dạy cho con biết nói không", dạy cho con biết từ chối. "Độc Hành, con đã thường xuyên cùng với người khác làm chuyện xấu, vậy thì sau này con không được chơi với đám Trần Tinh, Vương Cương nữa. Nếu như mẹ còn thấy con chơi với đám ấy, thì mẹ sẽ đánh đòn, đám bạn ấy đều là chí cốt của con nên mẹ con không còn cách nào khác ngoài việc làm như vậy với con".

"Vâng ạ" con đồng ý ngay, nhưng xem ra có vẻ hơi miễn cưỡng. Buổi trưa khi con vừa đi học về đến nhà thì mẹ con liền đánh cho con một trận nên thân vì mẹ con đến trường thì phát hiện ra con đang nói chuyện với thằng Vương Cương.

Buổi chiều con vừa đi học về mẹ con liền nện ngay cho con một trận nữa. Bởi vì mẹ con tuy không đến trường nhưng đoán là con vẫn tiếp tục nói chuyện với chúng.

Liên tiếp mấy ngày sau mẹ con tuy không đến trường nhưng vẫn liên tục nện con và vẫn với cái lý do đó.

Độc Hành, mẹ con làm như vậy có phải là hơi quá không? Đánh con chỉ bởi vì "có lẽ như vậy". Thực ra mẹ con đang ép con đưa ra kháng nghị đối với hành vi của bố: "Con thấy không muốn, cho rằng không đúng, thì hãy nói không" cho dù với cả bố mẹ.

Con à, mẹ con thực sự không muốn con cứ luôn nhân nhượng người khác một cách vô nguyên tắc rồi làm chuyện xấu, rồi đánh mất mình.

Con ạ, con cần phải học cách "nói không", học cách từ chối.

Khi một người có thể khắc phục được tâm lý "ngại từ chối" và có đủ khả năng "từ chối người khác" thời gian tiết kiệm được từ điều này là rất khả quan. Trên thực tế người vượt qua được trở ngại tâm lý "ngại từ chối" và có đủ kỹ xảo từ chối là không nhiều.

Nguyên nhân của sự "ngại từ chối người khác" không ngoài những điểm sau đây:

1. Chấp nhận sự nhờ vả dễ hơn là từ chối sự nhờ vả. Nếu như chỉ vì ham cái "dễ" này thì có thể sẽ phải trả giá đắt vì lực bất tòng tâm, gánh vác không nổi. Vì vậy đứng trước sự nhờ vả, trước tiên phải xem xét kỹ hậu quả của tiếp nhận và từ chối. Có quan trọng không? Có giúp ích gì cho việc thực hiện mục tiêu của mình không? Sẽ phải trả giá thế nào? Nếu như từ chối sẽ phải gánh chịu hậu quả ra sao? Sau khi tiến hành phân tích kỹ lưỡng đối với "vốn và lãi" này rồi hãy quyết định tiếp nhận hay từ chối.
2. Muốn làm một người tốt được nhiều người yêu quý thì bất kể sự từ chối nào cũng đều là đắc tội, nhưng bạn chỉ cần và chỉ có thể có được sự yêu quý những người thấu tình đạt lý, bạn không thể có được sự yêu quý của kẻ ngang ngược. Một khi việc họ nhờ mà bạn không làm được, thì sự yêu quý mà bạn muốn có sẽ tan thành mây khói.
3. Sợ rằng từ chối sẽ chọc giận đối phương dẫn đến trả thù Từ chối có thể sẽ dẫn đến không vui hoặc chọc giận đối phương, nhưng cũng không thể vì thế mà đồng ý. Nếu như có kỹ xảo từ chối, sẽ giảm thiểu thậm chí tránh được lo ngại này.
4. Không biết được là từ chối người khác cũng có thể đem lại điều tốt. Thực ra người bị từ chối còn có thể có được điều tốt. Từ chối là một sự biểu hiện "làm theo năng lực", có một số việc để cho người khác làm sẽ thích hợp hơn, hoặc chính bản thân người cần nhờ làm thì tốt hơn. Từ chối có lợi cho hành vi nghĩ lại và xem xét lại bản thân mình của người muốn nhờ vả.
5. Không biết phải từ chối như thế nào

Bạn cần giải quyết theo kỹ xảo. Bạn nên làm như sau:

Kiên trì lắng nghe yêu cầu của đối phương. Cho dù đối phương mới nói được một nửa thì bạn đã biết ngay là không thể không từ chối, nhưng để hiểu thấu dụng ý của anh ta và biểu thị sự tôn trọng đối với người muốn nhờ vả mình, bạn phải chăm chú lắng nghe anh ta nói.

Nếu như không thể quyết định được có nên từ chối ngay lập tức hay không, bạn cần phải nói rõ cho đối phương biết là bạn cần phải suy nghĩ kỹ, và nói cho họ biết đích xác thời điểm đưa ra câu trả lời, để tránh cho đối phương hiểu lầm là bạn lấy cớ suy nghĩ để thoái thác.

Khi từ chối sự nhờ vả cần phải tỏ ra niềm nở nhiệt tình, tốt nhất là cảm ơn họ đã nghĩ đến bạn sau đó thì tỏ ra rất lấy làm tiếc và xin lỗi. Nếu như bạn xin lỗi quá mức cần thiết, đối phương sẽ tưởng lầm bạn thực sự cảm thấy thiếu nợ người ta, vì vậy họ sẽ tiếp tục tìm cách ép bạn.

Khi từ chối cũng cần phải thể hiện thái độ kiên định, đừng để cho đối phương cảm thấy có hy vọng thuyết phục được bạn.

Tốt nhất là nói ra lý do từ chối. Một khi nói ra lý do rồi thì chỉ cần nhắc lại câu từ chối mà không nên thanh minh biện luận với họ.

Tuy nhiên không phải tất cả mọi sự từ chối đều phải nói ra lý do, ví dụ như đối với người nhiều lần nhờ vả thì chỉ cần ôn hòa nói: "Xin lỗi, lần này tôi không thể nào giúp được, mong bạn thông cảm cho", làm như vậy thông thường thì sẽ không dẫn đến hậu quả xấu.

Bạn cũng hiểu là điều mà bạn từ chối là sự nhờ vả của anh ta chứ không phải là con người anh ta.

Sau khi từ chối, nếu như cần thiết và có thể thì hãy giúp bằng cách khác tối kỵ thông qua người thứ 3 để từ chối, bởi vì làm như thế này có thể sẽ khiến cho bạn trở nên yếu mềm, hoặc khiến đối phương tưởng rằng bạn không chân thành.

GẮNG SỨC LÀM TỐT VIỆC TRƯỚC MẮT - LÀM VIỆC GÌ CŨNG PHẢI CỐ GẮNG HẾT MÌNH

Thời Aixenhao còn trẻ, có một lần sau bữa cơm tối cùng với người thân đánh bài, liên tục mấy lần ông đều bốc phải con bài xấu vì thế nên ông không vui cứ kêu ca phàn nàn luôn mồm. Mẹ ông ta dừng ngay lại rồi nghiêm nghị nói với ông ta: "Nếu như con muốn chơi thì phải dùng những lá bài trong tay con để chơi tiếp, cho dù những lá bài đó có thể nào đi chẳng nữa".

Ông ta sững người lại, mẹ ông ta lại nói tiếp: "Đời người cũng như vậy đấy, chia bài là Thượng Đế, bất kể các lá bài đó thế nào con cũng buộc phải nhận lấy, điều con có thể làm là dốc hết sức mình để giành được kết quả tốt nhất".

Nhiều năm sau, Aixenhao vẫn luôn ghi nhớ lời nói này của mẹ ông. Cũng không bao giờ oán trách cuộc sống nữa, ngược lại, ông luôn nghênh đón mọi thách thức của vận mệnh với một thái độ lạc quan tích cực, dốc hết sức làm tốt mọi việc, bước ra từ một gia đình bình dân không có một chút tiếng tăm nào, từng bước trở thành trung tá, thống soái liên quân, sau cùng trở thành tổng thống thứ 34 trong lịch sử nước Mỹ.

Năm 1930 tôi có tham gia diễn xuất trong một vở kịch nói "lên trên, lên trên" tại New York. Trong đó có một cảnh là hỏi han một chuyện gì đó. Màn diễn đầu tiên là tôi và hai người đang nổi giận lôi đình cãi nhau, một người thì cãi nhau với tôi qua điện thoại, còn người kia thì cãi nhau với tôi bên bàn làm việc.

Vở diễn này đã tạo nên những sự đánh giá khác nhau, sau này đoàn kịch của tôi đã chuyển đến một nhà hát kịch nho nhỏ, rồi cắt giảm cả với lương hy vọng sẽ tiếp tục cầm cự được, nhưng tiền đồ vẫn vô cùng mờ mịt.

Rất nhiều đêm chúng tôi buồn lo cho vai diễn của mình. Sau này tôi quyết định thôi thì cứ diễn cho qua chuyện, tội gì phải hao tâm tổn sức vào một chuyện không có tương lai.

Nhưng không biết phải làm thế nào khi một câu nói trong "kinh thánh" hồi còn đi học ở trường giáo hội bỗng hiện lên trong đầu tôi: "Bất luận làm việc gì đều phải cố gắng hết sức".

Vì vậy mỗi lần tham gia diễn xuất, tôi đều cố gắng hết sức để nhập vào vai diễn, mỗi lần kết thúc diễn xuất, người tôi lại ướt như tắm. Có lúc, tự cảm thấy làm như thế này là quá ngu xuẩn, mấy tháng sau, bỗng một hôm tôi nhận được cú điện thoại gọi đến của một người tự xưng là người đại diện cho Howard Hughes, ông ta nói: "Ngài Howard muốn quay thành phim vở kịch "lời mở đầu", và muốn mời ông tham gia".

Sau này đạo diễn của bộ phim này là Lewis - Milestone đã kể lại cho tôi nghe nguyên nhân của chuyện này: Ông ta và một nhóm bạn đến thăm New York, họ mua vé đi xem vở kịch nổi tiếng thời đó, nhưng bị thiếu mất một vé, vì thế Lewis đành phải sang bên kia đường mua vé vào xem vở kịch "lên trên, lên trên", "Có một bản kịch thực sự đã làm tôi cảm động". Milestone nói "đó là cảnh anh cãi nhau với một người bên bàn làm việc". Kết quả là nhà đạo diễn này đã mời tôi tham gia vào vai diễn tương tự trong bộ phim "Lời mở đầu". Đây chính là sự khởi đầu cho sự nghiệp điện ảnh của tôi.

Vì vậy cho dù làm một việc dường như mất công vô ích, cũng vẫn cần phải cố gắng hết sức mình.

Đời người giống như là đánh bài, quyền chia bài đã không thuộc về bạn, vậy thì điều mà bạn chỉ có thể làm đó là hãy chơi tiếp những quân bài trên tay mình với cố gắng nỗ lực hết mình, ngoài điều này ra bạn không còn có sự lựa chọn nào khác nữa.

"Bất luận bạn làm được cái gì hay mong muốn làm cái gì... hãy bắt tay vào thực hiện ngay đi thôi. Can đảm sẽ mang lại cho bạn sức mạnh, kỳ tích và khiến bạn trở thành thiên tài".

Bước thứ nhất phải do bạn khởi động, nếu như chúng ta cứ đứng ở bên cạnh để quan sát, không học được quyết tâm lao mình vào, thì mọi người cũng sẽ có thái độ tương tự: "Ôi! bạn vẫn chưa thật sự nhiệt tình, khi nào bạn thực sự lao mình vào tôi mới giúp bạn".

Khi chúng ta tuyên bố: "Cho dù như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng nhất quyết phải làm việc này", "thiên tài, sức mạnh, kỳ tích" cũng sẽ do chúng ta tùy ý chọn dùng.

Bất kể người có thành tựu nào cũng đều phải hạ quyết tâm giành thắng lợi trước khi bắt tay vào làm. Người chinh phục đỉnh núi Chumulangma đã nói: "Tôi cần phải làm được việc này" những người tuyên bố: "Tôi sẽ làm hết sức mình", "tôi phải dốc hết sức", "tôi cần phải làm thử" đều có cơ hội đạt được mục tiêu sớm hơn người khác. Cho dù họ là thương nhân, vận động viên, một cư dân bình thường hay một người phụ nữ nội trợ thì đều như vậy cả. Chỉ khi chúng ta nhiệt tình chăm chỉ làm một việc nào đó, thì mới có hy vọng có được kết quả tốt.

Cuộc đời của Mahama Gandhi đã chứng minh cho chúng ta thấy khi một người làm việc hết mình, lịch sử của cả một đất nước có thể vì thế mà thay đổi. Nhà chính trị người Anh cùng thời với ông ta đã nói câu nói rất hay: "Khi một con người toàn tâm toàn ý theo đuổi một mục tiêu, thậm chí sẵn sàng đánh cược cả tính mạng của mình, thì anh ta sẽ có sức mạnh vô địch".

Khi chúng ta dốc hết sức mình thì còn có thể đem lại cho chúng ta những điều thú vị. Thông thường chỉ cần hạ quyết tâm là đủ, nói cách khác, khi bạn quyết định lựa chọn hành động để đạt được mục tiêu thì cũng không có nghĩa là chúng ta nhất định sẽ thành công. Nhưng nếu như thái độ của bạn là nửa thật nửa giả, thì bạn sẽ phải đối mặt với sự thử thách cực kỳ khốc liệt.

Có người đã từng nói: "Muốn có được cái mà bạn muốn thì hãy làm hết sức mình".

ĐẦU TƯ CHO SỨC KHỎE - BIẾT CÁCH CHĂM SÓC MÌNH

Các bậc thánh hiền Ấn Độ cổ đại gọi sức sống của một con người khỏe mạnh là "prana", còn người Trung Quốc thì gọi là "khí", các nền văn hóa và tôn giáo khác nhau đều có tên gọi khác nhau đối với sức sống của con người, nhưng bất luận gọi như thế nào thì đều có chung một nội dung đó là chỉ sự duy trì trạng thái cân bằng giữa thể xác và tâm hồn, khiến cho bạn có được sức sống, sự nhiệt tình, đầu óc tỉnh táo, sự điều hòa cơ thể nhịp nhàng, sức đề kháng, chỗ dựa tinh thần và sự cảm thụ vui sướng hạnh phúc.

Nhà triết học Đức Sôpenhaoo đã nói: "Trong mọi niềm hạnh phúc, sức khỏe là quý giá hơn tất cả, chúng ta có thể nói một người ăn mày khỏe mạnh thì còn hạnh phúc hơn rất nhiều một ông vua ốm yếu".

Những người yêu quý cuộc sống nhất định sẽ yêu quý sức khỏe, sức khỏe là vốn liếng của cả đời người.

Có một lão nhà giàu nọ vì phạm tội nên bị giải đến quan huyện để xét xử. Để chứng minh là một viên quan thanh liêm, viên quan huyện đã đưa ra 3 loại hình phạt khác nhau để cho lão nhà giàu đó lựa chọn:

Hình phạt thứ nhất: nộp phạt 50 lượng bạc

Hình phạt thứ hai: đánh 50 roi

Hình phạt thứ ba: ăn sống 2,5kg tỏi

Sau khi nghe xong lão nhà giàu vừa sợ mất tiền lại vừa sợ bị đánh đòn thế là lão đã chọn hình phạt thứ ba.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, lão nhà giàu bắt đầu ăn tỏi sống, "ăn tỏi thì có gì là ghê gớm đâu, vừa không đau lại không phải mất tiền, đây đúng là một hình phạt nhẹ nhất". Lão nhà giàu nghĩ như vậy khi ăn hết củ tỏi đầu tiên. Nhưng lão ta càng ăn thì lại càng cảm thấy khó chịu, khi mới ăn hết 1kg, lão ta cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, giống như bị lửa đốt, lão ta giàn giụa nước mắt kêu lên: "Đại nhân, tôi không thể nào ăn tiếp được nữa rồi, tôi xin chịu hình phạt 50 roi".

Viên quan huyện ra lệnh cho nha dịch lột áo của lão nhà giàu ra, sau đó để lão nằm trên một chiếc ghế dài rồi đem roi da đến cho vào nước muối ngâm sau đó sát bột ớt vào roi. Tất cả việc này đều diễn ra ngay trước mặt lão nhà giàu làm cho lão ta sợ mất mật, mồ hôi vã ra như tắm. Khi chiếc roi quật vào lưng lão nhà giàu, lão ta đau quá gào lên như con lợn bị chọc tiết. Khi đánh đến roi thứ 10 thì lão ta không tài nào chịu nổi nữa bèn kêu lên: Thanh thiên đại lão gia, tôi đau quá, xin đừng đánh nữa, tôi xin nộp đủ 50 lượng bạc".

Có rất nhiều việc cũng giống y như thế này. Ví dụ như có không ít người vì tiếc tiền nên coi thường cả sức khỏe của mình, chỉ đến khi chịu không nổi nữa, không thể không móc tiền ra thì đã quá muộn rồi.

Sức khỏe chính là lúc nó mất đi rồi, bạn mới giật mình phát hiện ra nó đã từng tồn tại, thì mới hiểu được là mình đáng lẽ ra phải yêu quý nó, mới nhận ra là trước đây mình đã xem nhẹ nó, và bạn mới cảm thấy được là bạn không thể thiếu nó được.

Sức khỏe chỉ mới rời xa bạn một lát, mà bạn đã có sự cảm nhận sâu sắc như thế này; giả sử như nó vĩnh viễn rời xa bạn, có lẽ bạn sẽ cảm thấy cả cái thế giới này đều trở nên vô nghĩa, đều là khiến cho người ta thật khó chịu đựng. Đây chính là sức mạnh của sức khỏe.

Một cuộc sống khỏe mạnh trước tiên phải ăn uống hợp lý, bao gồm ăn nhiều các loại hoa quả rau tươi, các hợp chất đường, chất protein dễ tiêu hóa, uống nhiều nước, giảm thiểu ăn các loại thức ăn ướp muối rán dầu mỡ. Vận động cũng rất quan trọng, bởi vì vận động có thể giúp cho cơ thể khôi phục tinh lực. Sự vận động tốt nhất là các hoạt động ngoài trời, bầu không khí trong lành và sự phong phú về cảnh sắc sẽ làm cho bạn vui vẻ và hứng thú cao độ. Duy trì sự khỏe mạnh về tâm lý có thể giúp bạn giải tỏa tâm trạng không tốt ở trong lòng, giảm thiểu áp lực tinh thần căng thẳng của bạn.

Con vịt thường dùng mỏ lấy chất dầu từ cái túi ở phao câu ra rồi bôi lên trên bộ lông của chúng để làm cho bộ lông nhẵn mượt và không thấm nước. Chúng ta cũng cần phải bỏ chút thời gian để chăm sóc mình. Đầu tư cho sức khỏe là sự đầu tư không hề có rủi ro và chỉ có lợi nhuận mà thôi:

1. Đầu tư về mặt tri thức: cần phải có một chút kiến thức về y học. Trong sách "Hoàng Đế Nội kinh" có nói: "Phù đạo giả niên giai bách tuế" (những người hiểu được cách dưỡng sinh đều rất trường thọ). Nhà bác học người Anh lớn nhất thời Trung Cổ Bầy-Cơ đã nói: "Sự hiểu biết của con người đối với tri thức y học sinh lý là một liều thuốc bổ". Dưỡng sinh chú trọng và phòng ngừa. Muốn không mắc bệnh, ít mắc bệnh hoặc khi mắc bệnh có thể sớm được chẩn đoán và điều trị thì cần phải hiểu được kiến thức về sức khỏe y học cơ bản, cần phải biết được cách thức dưỡng sinh.

Từ cổ chí kim, người biết cách dưỡng sinh, luôn coi trọng sức khỏe bản thân thường là những người trường thọ.

2. Đầu tư về thời gian: Bớt chút thời gian rèn luyện thân thể. Trong cuộc sống hiện tại, chúng ta hay thấy một số người thành công trong sự nghiệp nhưng lại đánh mất sức khỏe, thậm chí sớm từ giã cõi đời. Đối với những người này mà nói, muốn thành công trong sự nghiệp thì phải trả giá bằng sức khỏe của mình; muốn giữ được sức khỏe tốt sẽ tổn hại đến sự nghiệp. Nhưng họ đã quên mất một điều là: sự nghiệp và sức khỏe là một thể thống nhất của sự mâu thuẫn, không có sức khỏe thì còn nói đến sự nghiệp gì nữa!

Khi sự nghiệp và sức khỏe nảy sinh mâu thuẫn, lùi một bước có thể tiến được hai bước, một bước cũng không chịu lùi, sức khỏe và sự nghiệp thường đều đi vào ngõ tị.

3. Đầu tư về nghị lực: cần phải cho mình nếm trải một chút khổ, yếu tố quan trọng nhất rèn luyện sức khỏe là các hoạt động đều đặn phù hợp, kích hoạt tối đa các hệ thống của cơ thể và tiềm năng của các cơ quan, thúc đẩy sự lớn mạnh của thể chất, làm cho các cơ năng của cơ thể luôn ở vào "trạng thái tốt nhất". Rèn thì dùng búa tạ, luyện thì phải dùng lửa hồng, người có chí rèn luyện đều phải nếm trải mùi khổ. Kết quả nghiên cứu điều tra cho thấy, người trung niên nếu kiên trì tập luyện có thể kéo dài thêm tuổi thọ từ 10 - 25 năm, chiến thắng chính mình sẽ cảm thấy niềm vui của sự khỏe mạnh.

Đầu tư về tiền bạc: bỏ ra một chút tiền để đổi lại sức khỏe. Trước sự hấp dẫn của các thông tin về dưỡng sinh hiện đại thật giả lẫn lộn, có không ít người đã làm theo quảng cáo, đã uống phí mất vô khối tiền bạc để đầu tư cho sức khỏe. Sự đầu tư mù quáng như thế này đôi khi

không những không đem lại kết quả mà còn rước họa vào thân. Vậy thì đầu tư vào sức khỏe như thế nào? Tri thức về rèn luyện sức khỏe là liều thuốc bổ quý giá nhất, cần phải bỏ tiền ra để mua các loại sách báo tạp chí về sức khỏe, các dụng cụ tập luyện sức khỏe là công cụ thường dùng vì vậy cũng không được tiếc tiền; từ thực tế rèn luyện sức khỏe cho thấy cần phải điều tiết ăn uống, coi trọng khẩu phần thức ăn. Chú ý phối hợp giữa các thức ăn khác nhau, ăn là để lấy chất dinh dưỡng, tiêu tiền là để mua chất dinh dưỡng chứ không phải là để mua lấy "cái ngon đánh lừa miệng".

Hãy dựa vào tiêu chí "5 nhanh 3 tốt" sau đây để kiểm tra sức khỏe cơ thể và tâm lý của bạn:

A. Dùng "5 nhanh" để kiểm tra tình trạng sức khỏe cơ thể:

1. Ăn nhanh: khi ăn thấy ngon miệng, không kén chọn, có thể nhanh chóng ăn xong một bữa cơm, điều này chứng tỏ chức năng nội tạng của bạn bình thường.
2. Nói nhanh: ngôn ngữ biểu đạt chính xác, nói lưu loát. Chứng tỏ đầu óc bạn nhanh nhạy, chức năng phối bình thường.
3. Đi nhanh: đi lại ung dung, các hoạt động nhanh nhẹn, nói rõ bạn có tinh lực dồi dào, tình trạng cơ thể rất tốt.
4. Chìm vào giấc ngủ nhanh: khi buồn ngủ chỉ cần lên giường nằm một lát là đã ngủ được ngay, mà lại còn ngủ say, sau khi tỉnh dậy tinh thần sảng khoái, đầu óc tỉnh táo, điều này chứng minh chức năng hưng phấn, ức chế của hệ thần kinh trung ương rất điều hòa.
5. Đi vệ sinh nhanh: điều này chứng tỏ chức năng dạ dày, ruột, thận của bạn rất tốt.

B. Dùng "3 tốt" để kiểm tra tình trạng sức khỏe về tâm lý của bạn:

1. Cá tính tốt: tâm trạng ổn định, tính cách ôn hòa, ý chí kiên cường, giàu tình cảm, lòng dạ thẳng thắn, hào phóng lạc quan.
2. Khả năng đối nhân xử thế tốt, nhìn nhận vấn đề khách quan, hiện thực, có khả năng tự khống chế tốt, có thể ứng phó được với môi trường phức tạp, giữ được tâm trạng tốt đối với sự thay đổi của sự việc, có cảm giác thỏa mãn.
3. Quan hệ giao tiếp tốt, rộng lượng với mọi người, quý trọng tình bạn, vui vẻ giúp đỡ người khác, luôn làm việc thiện, có quan hệ tốt với mọi người, không khắt khe bới móc, không so đo tính toán.

ĐẾN LÀM KHÁCH TẠI GIA ĐÌNH MỘT ĐỒNG BÀO DÂN TỘC THIỂU SỐ HOẶC MỘT GIA ĐÌNH NGƯỜI NƯỚC NGOÀI

Những dân tộc khác nhau, những phong cảnh, phong tục tập quán của các vùng khác nhau luôn khiến cho người ta trầm trồ thán phục và ngưỡng mộ.

Những truyền thuyết thần bí và kỳ diệu của các dân tộc, những phong tục truyền thống của các nước khác luôn khiến tâm hồn chúng ta vấn vương. Milan Kundera đã nói: Hãy thể nghiệm cuộc sống ở nơi khác.

Khi chúng ta bước vào khu dân cư của các dân tộc thiểu số hoặc gia đình của một người bạn nước ngoài, bạn sẽ hiểu rõ hơn ý nghĩa tuyệt vời của câu nói này.

Muốn hiểu được hệ thống của cuộc sống bản thân mình, trước tiên cần phải tìm một cộng đồng người có tập quán cuộc sống khác với mình để quan sát thực địa. Xét từ một ý nghĩa khác, đến làm khách tại một gia đình dân tộc thiểu số hoặc một gia đình người nước ngoài vừa có thể thấy được phương thức sống khác mình lại vừa có thể nhận biết được phương thức sống của mình thông qua so sánh.

Hai bên là những cây Vân Sam cao vút. Tôi cứ đi về phía trước, bỗng đâu đây vang lên tiếng nói cười trong trẻo thánh thót như chuông bạc của lũ trẻ.

"Ông ơi, ông ơi!", tôi nghe thấy có tiếng gọi, tiếng gọi đó ngay ở trên đầu tôi. Có lẽ vừa nãy do quá mệt, mắt hoa lên, bây giờ ngẩng đầu lên nhìn mãi mới phát hiện ra hai đứa trẻ đang lấp ló trên ngọn cây cao ngang với ngôi nhà 3 tầng. Thế là ông Aili bắt chuyện với chúng.

Đó là 2 đứa trẻ Ca Dắc, một nam và một nữ (tộc người thiểu số ở Tân Cương, Cam Túc và Thanh Hải của Trung Quốc). Cô bé mặc chiếc áo váy như hình quả bóng rất nhiều tầng, màu sắc rực rỡ, cái mũ đội trên đầu của hình tròn màu sắc sặc sỡ. Cậu bé thì ăn mặc hết sức đơn giản, có lẽ chỉ mặc mỗi một bộ quần áo mỏng, nhưng trông nó rất linh hoạt và nhanh nhẹn giống như là những con khỉ, chúng cảm thấy rất đặc ý khi đứng ở trên cao nhìn xuống dưới và nói chuyện với chúng tôi.

Sau khi chúng trả lời hết các câu hỏi của ông Aili, tôi chỉ nghe được lồm bồm chúng nói với ông Aili là nhà chúng ở đâu, có những ai ở nhà thế thôi.

Tôi hỏi: "hai cháu trèo lên trên cao thế để làm gì?"

Tôi dùng tiếng của dân tộc tôi để nói nên chúng không hiểu, vì vậy Aili phải làm phiên dịch cho tôi.

"Đi bẻ cành cây khô làm củi", chúng trả lời.

"Tại sao không bẻ ở chỗ thấp mà lại leo lên cao như vậy?" Tôi hỏi chúng.

"Chỗ thấp đều đã bẻ hết rồi"

"Vậy thì tại sao không đến cây khác mà chỗ thấp của nó có cành khô? Sống ở giữa rừng thế này tại sao lại lo không có củ đun?". Tôi hỏi tiếp

Sau khi ông Aili dịch thành tiếng của dân tộc chúng, hai đứa bé cười khanh khách. Aili liền giải thích: "Chúng thích nghịch mà, trẻ con thuộc tộc người Ca Dắc trong núi nếu không trèo cây thì biết chơi cái gì? Không có cầu lắc bộ, không có sân chơi, cũng chẳng có vườn trẻ...".

Tôi gật gật đầu. Lúc sắp sửa đi tôi còn lo lắng dặn dò chúng: "Phải cẩn thận đấy nhé".

Hai đứa vừa cười vừa nói, không cần ông Aili phiên dịch tôi cũng hiểu được chúng đang cười tôi. Đúng là trẻ con vùng núi có khác.

Đi được một quãng không xa chúng tôi tìm thấy một cái lều của một mục dân Ca Dắc trong một cái thung lũng nhỏ khuất gió - một túp lều - ngôi nhà của những đứa trẻ. Chỉ có cô chủ ở nhà, nghe thấy tiếng chó sủa, cô chủ nhà bèn ra nghênh đón chúng tôi, chúng tôi không nói gì mà đi thẳng luôn vào trong túp lều. Cô chủ nhà cũng không nói gì cả, mà đi pha trà sữa, mang bánh ra, sau khi trải xong khăn bàn, cô chủ nhà bắt đầu rót trà từ trong cái bình trà bằng đồng ra, cho sữa, muối vào rồi pha chế, sau khi pha chế xong bê lên mời chúng tôi uống. Trông cô chủ nhà vẫn còn khá trẻ, hai hàng lông mi thô và rậm đã che mất ánh mắt của cô ta. Cô chủ nhà rất nhiệt tình đón tiếp chúng tôi, mặc dù chúng tôi là hai người đàn ông lạ mặt, lại không cùng dân tộc, trông vẻ ngoài lại rất khả nghi. Tôi lại còn đeo chiếc kính mà chỉ có những kẻ xấu trong phim mới đeo, nhưng cô chủ không có một chút nghi ngờ nào cả. Tôi hơi có cảm giác gò bó, nhưng ông Aili lại cảm thấy rất thoải mái. Ông ta cứ tự nhiên như là ở nhà ấy, cười nói vui vẻ, ăn uống tự nhiên, uống hết bát này lại uống bát khác, cô chủ cứ phải phục vụ ông như là con gái phục vụ bố chồng ấy.

Hết 3 tuần trà, ông Aili hỏi: "Xin hỏi, con gái của ta, gần đây các con có mỗ dê không? Các con có thịt gì? Thịt sống, thịt muối, thịt nướng, thịt luộc không?

Nghe xong mấy câu nói này của ông Aili tôi giật mình kinh sợ muốn bỏ chạy. Ông Aili nhìn tôi với ánh mắt tự tin nhưng đầy uy lực, ánh mắt ông dường như có một sức mạnh thần bí giữ chặt tôi lại.

Cô chủ nhà thấp giọng về e thẹn giải thích với ông Aili. Cô ta nói đêm qua hai vợ chồng bấy được một con báo, con báo đã giết và lột da rồi, thịt của con báo để dành cho người lái xe Ca Dắc của vùng này.

"Thôi, thôi, chúng ta đi thôi" tôi vừa nói vừa nhóm dậy kéo ông Aili. Ông Aili vỗ vỗ vào vai tôi biểu thị không nên vội vã.

Bỗng có tiếng động rồi tiếng nói cười, thì ra hai đứa trẻ đã hoàn thành nhiệm vụ kiểm củ trở về. Cô bé béo mập, khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu, cậu bé tiến vào trong nhà ngồi bên bếp sưởi. Mẹ cậu ta bỏ thêm củ vào bếp, rồi cúi xuống thổi cho bếp cháy to. Sau đó ba mẹ con nói chuyện say sưa với nhau cứ như là không có hai người chúng tôi ấy.

Ông Aili không hề tỏ vẻ lúng túng, ngược lại ông còn hào hứng lắng nghe câu chuyện của họ, ông nói với tôi là họ đang thảo luận về hai vấn đề: một là hai chúng tôi làm gì; hai là chúng tôi là người dân tộc Hán hay dân tộc Duy Ngũ.

Hơi ấm của bếp củ lan tỏa ra làm cho ông Aili ngáp ngủ, ba mẹ con họ nói thêm vài câu nữa rồi vào trong lấy ra hai cái gối, một cái cho ông Aili, một cái cho tôi.

Ông Aili không hề để ý đến thái độ của tôi, ông kê đầu lên gối duỗi thẳng hai chân ra rồi bắt

đầu cất tiếng ngáy vang nhà. Tôi dở khóc dở cười, chẳng biết làm gì cả. Hay là quay về một mình? Nhưng lại không thuộc đường, không cẩn thận bị sập vào bẫy rồi làm mồi cho lũ sói, nếu không thì cũng lạc vào khu rừng rậm mênh mông không biết đường nào mà ra nữa.

Tôi quyết định nằm xuống trong đầu nghĩ ngợi miên man.

Lúc sắp đi, cô chủ nhà đưa cho chúng ta một miếng thịt báo tươi mềm. Tôi móc tiền ra định trả, ông Aili ngay lập tức giữ tay tôi lại, ông nắm chặt đến nỗi tôi cảm thấy tay mình như muốn rụng đi.

THỂ NGHIỆM MỘT LẦN CUỘC SỐNG TRONG QUÂN ĐỘI - TĂNG CƯỜNG TÍNH KỶ LUẬT VÀ TINH THẦN TRÁCH NHIỆM

Người tự trọng tất sẽ có tính kỷ luật; tính kỷ luật không phải là vấn đề đạo đức mà là vấn đề mỹ quan. Tính kỷ luật xuất phát từ nội tâm, tính kỷ luật là nghe theo mệnh lệnh của bản thân. Vì vậy những người tự trọng tinh thần rất kiên định và rất có sức hấp dẫn.

Tinh thần trách nhiệm nó có thể giầy vò con người ta thì nó cũng có thể khiến cho người ta hoàn thành những việc phi thường.

Trong môi trường quân đội là nơi tốt nhất để làm tăng thêm tính kỷ luật và ý thức trách nhiệm. Điều này sẽ có lợi cho bạn suốt đời.

Trong những năm tháng của cuộc giao tranh giữa nước Anh và Tây Ban Nha cách đây hơn 200 năm, cứ điểm quan trọng Gibrraltar do quân Anh chiếm giữ. Nơi đây địa thế hiểm yếu nhưng chỉ có một số lượng ít quân Anh chiếm giữ.

Vào một đêm, tư lệnh cứ điểm một mình đi quan sát các pháo đài xem xem có sự sơ suất nào trong phòng bị không.

Khi ông đi đến một pháo đài thì nhìn thấy một binh sỹ đang đứng gác trong tư thế nghiêm trang.

Khi nhìn thấy tướng quân đến, đứng ra người lính gác này phải đưa súng lên vai để chào. Nhưng người lính gác này lại đứng im lìm bất động.

Vị tướng quân này cảm thấy có cái gì đó bất thường bèn tiến đến rồi hỏi người lính gác này: "Nhà người có nhận ra ta không? Tại sao không chào ta?".

Người binh sỹ bèn trả lời: "Thưa tướng quân, tôi đương nhiên là nhận ra tướng quân. Nhưng tay tôi đau quá không nhắc lên được bởi vì cách đây mấy phút ngón tay tôi đã bị trúng đạn của kẻ thù".

"Thế tại sao không đi băng bó vết thương ngay?"

"Bởi vì một người lính gác không được phép rời khỏi vị trí của mình khi chưa có người khác thay ca trực cho mình".

Nghe thấy người lính gác nói như vậy vị tướng quân này bèn nhảy ngay xuống ngựa và nói: "Anh bạn, đưa súng đây cho tôi, tôi gác thay anh, anh mau đi băng bó vết thương đi!".

Người lính gác liền phục tùng theo. Nhưng trước tiên anh ta chạy về doanh trại tìm một người lính khác ra thay thế cho tướng quân, sau đó mới chạy đến quân y viện gần đó. Do bị mất đi ngón tay trở nên người lính gác này không thể sử dụng linh hoạt các loại vũ khí được, anh ta được cho trở về phục viên.

Nữ hoàng Anh đã đích thân ra đón người binh sỹ này, để biểu dương tinh thần tận trung hết trách nhiệm của anh ta, Nữ hoàng đã đặc cách phong cho anh ta trở thành một sỹ quan chỉ huy quân đội.

Nếu như bạn chưa từng đi lính bao giờ, vậy thì bạn hãy tìm cơ hội đến doanh trại quân đội để tìm hiểu cuộc sống ở đó có lẽ sẽ giúp ích rất nhiều cho bạn. Sinh viên đại học mới nhập trường sẽ không bao giờ quên những ngày tháng tập quân sự, bởi vì họ đã học được một bài học cực kỳ quan trọng trong những ngày tháng này: tính kỷ luật, tinh thần trách nhiệm và sứ mệnh của mình. Chỉ có trải qua sự rèn luyện vất vả gian khổ mới hiểu được ý nghĩa của nó.

Sau khi chịu sự trói buộc của kỷ luật nghiêm khắc, tính kỷ luật sẽ trở thành một thói quen trong đời người. Đúng như Erich Fromm đã nói: "Nếu như lý trí của con người có thể chỉ đạo hành động của con người một cách có hiệu quả thì chúng ta sẽ không bao giờ bị những thứ tình cảm vô lý chi phối".

Nếu như chúng ta muốn sống một cách có mục đích, có hiệu quả thì cần phải tăng cường tính kỷ luật của bản thân, tính kỷ luật là khả năng chỉ đạo điều hành mọi hành động của chúng ta trong một khoảng thời gian nhất định để hoàn thành một nhiệm vụ đặc biệt nào đó. Nếu một người nào đó mà không có tính kỷ luật anh ta sẽ không thể có đủ tự tin để đối mặt với thách thức của cuộc sống. Tính kỷ luật yêu cầu con người ta phải vứt bỏ sự vui sướng trước mắt vì mục tiêu lâu dài. Đây chính là khả năng đặt kết quả vào tương lai, tức là mở rộng tầm mắt để suy nghĩ tính toán. Thiếu đi tố chất này, thì cho dù là cuộc sống cá nhân hay sự nghiệp công tác đều không thể tiến hành một cách có hiệu quả và không thể phát triển tốt đẹp được. Tính kỷ luật quan hệ mật thiết đến sự thành bại của đời người và sự nghiệp. Có nghĩa là cuộc sống thành công không thể thiếu nó được. Nếu như muốn thực sự làm chủ vận mệnh của mình, thì đây là một trong những điểm mấu chốt.

Cuộc sống có mục đích, có kỷ luật không có nghĩa là chúng ta không được phép bỏ một chút thời gian ra để nghỉ ngơi, vui chơi giải trí hoặc hưởng thụ thỏa thích. Nó chỉ yêu cầu chúng ta lựa chọn các hoạt động này một cách có ý thức, nó giúp cho bạn biết rõ được khi bạn làm một việc gì đó, tất cả đều an toàn và thích hợp. Bất luận nói thế nào, tạm thời vứt bỏ mục đích lại chính là một mục đích, bất luận lúc đó chúng ta có ý thức được điều này hay không, loại mục đích này gọi là tái sinh.

Trách nhiệm là một cái roi vô hình. Lúc còn nhỏ, dưới sự che chở đùm bọc của bố mẹ nên chúng ta không cảm nhận được sự tồn tại của nó, nhưng khi chúng ta có khả năng tự lập rồi khi bước vào xã hội, trách nhiệm sẽ quấn vào người chúng ta từng vòng từng vòng một.

Là một người con, chúng ta chỉ cần học tốt, thi cử đỗ đạt thì bố mẹ thầy cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi, khi làm một người chồng, người vợ sẽ kính trọng kỳ vọng vào chúng ta, cuộc sống sẽ thôi thúc chúng ta tạo dựng nên một gia đình nhỏ hạnh phúc, chúng ta không thể không cố gắng kiếm tiền để nhằm có được sự tự tôn và thoải mái về mặt vật chất.

Trong hành trình cuộc đời, trách nhiệm của chúng ta chỉ có mỗi ngày một nặng thêm chứ không bao giờ ngày một nhẹ đi. Trách nhiệm còn nhiều thì chúng ta nỗ lực của chúng ta càng lớn, nếu không người khác sẽ không dám tùy tiện giao phó mọi trách nhiệm lên người chúng ta. Người có trách nhiệm đời người sẽ tốt đẹp, từng phút từng giây, chúng ta đều cảm nhận được vị ngọt và sự ổn định của cuộc sống trong những công việc thầm lặng.

TẬN DỤNG MỌI CƠ HỘI TRAU DỒI KIẾN THỨC CHO MÌNH

Có một đệ tử chạy đến gặp sư phụ và nói: "Sư phụ, con đã học đủ rồi, có thể xuống núi được chưa ạ?"

"Thế nào là đủ rồi?" Sư phụ hỏi

"Có nghĩa là đầy rồi, không đựng tiếp được nữa", người đệ tử đáp.

"Vậy thì con hãy mang một bát to đựng sỏi đến đây"

Đệ tử làm theo lời sư phụ

"Đầy chưa?" Sư phụ hỏi

"Đầy rồi ạ!" Đệ tử trả lời

Vị sư phụ bèn bốc một nắm cát cho vào bát sỏi, bát sỏi không hề tràn ra ngoài

"Đã đầy chưa?" Sư phụ lại hỏi

"Đầy rồi ạ". Đệ tử trả lời

Vị sư phụ lại lấy một nắm vôi cho vào trong bát nhưng vẫn chưa tràn ra ngoài

"Đã đầy chưa?"

.....

Tri thức là vô hạn, học tập thì không bao giờ muộn

Vào một buổi tối khi những người dân của một bộ lạc du mục đang chuẩn bị dựng trại để nghỉ ngơi thì bỗng một luồng sáng rực rỡ bao trùm lên trên. Tất cả mọi người đều biết là một vị thần sắp xuất hiện. Vì vậy họ đều ngước mắt lên cung kính chờ đợi, mong nhận được ý chỉ quan trọng từ trên trời ban xuống.

Sau cùng thì vị thần cũng xuất hiện và nói: "Trên đường đi các con hãy cố gắng nhặt thật nhiều những viên đá sỏi sau đó cho nó vào cái túi trên lưng ngựa. Vào buổi tối ngày mai, các con sẽ rất vui sướng nhưng cũng sẽ rất ân hận".

Nói xong vị thần biến mất. Những người dân du mục này đều cảm thấy vô cùng thất vọng, bởi vì điều mà họ mong chờ vị thần này mang đến cho họ là của cải châu báu, sức khỏe và sự trường thọ. Tuy vậy họ vẫn làm theo lời vị thần đã nói vì họ cho rằng đây là ý trời. Trong lòng họ đều không vui vì cho rằng lời dặn của vị thần chẳng có ý nghĩa gì cả.

Trên đường đi họ chỉ nhặt một ít các viên đá sỏi rồi cho nó vào cái túi đựng trên lưng ngựa.

Một ngày đã trôi qua, khi màn đêm buông xuống họ lại bắt đầu dựng lều trại nghỉ qua đêm, bỗng họ phát hiện ra những viên đá sỏi ở trong cái túi trên lưng ngựa đều biến thành những viên kim cương lấp lánh. Tất cả mọi người đều vô cùng mừng rỡ vui sướng, nhưng đồng thời họ cũng cảm thấy vô cùng ân hận vì đã không nhặt nhiều những viên đá sỏi này".

"Tại sao chúng ta lại cứ phải học những thứ vô dụng này nhỉ?" nhiều học sinh thường kêu ca và nghi ngờ như thế này. Nhưng câu chuyện phía trên đã cho chúng ta thấy một điều là khi bạn có được tri thức nhờ vào học tập, có thể chỉ là những viên đá sỏi tầm thường. Nhưng khi bạn phải đối mặt với nguy hiểm, thách thức, vào giờ phút bạn cần sự chỉ dẫn giúp đỡ, nó sẽ biến thành viên kim cương vô cùng quý giá. Tri thức cũng như vậy, có lúc bạn cảm thấy mình đã học đủ rồi, không còn có nhu cầu muốn học thêm nữa, rất nhiều kiến thức trông giống như những viên đá sỏi ngay trước mắt bạn bị bạn vứt bỏ không luyến tiếc - bạn cho rằng mình không cần nó nữa. Nhưng rồi đến một ngày khi bạn cần đến nó, nó sẽ biến thành những viên kim cương, lúc đó bạn chỉ còn biết hối hận vì trước đây đã không nhặt nhiều những viên đá sỏi này.

Bạn nên nhớ rằng, ngoài sách vở ra, những người bạn gặp hàng ngày đều có thể làm tăng thêm khối lượng tri thức của bạn. Ví dụ như bạn gặp một người thợ in, bạn có thể biết thêm được một số điều về kỹ thuật in; bạn gặp một người thợ xây, bạn sẽ có thêm kiến thức về xây dựng; bạn gặp một người nông dân, bạn cũng có được kinh nghiệm về nông nghiệp. Bạn có thể thông qua tất cả những người này để hiểu được nhiều chuyện trên đời.

Tận dụng mọi cơ hội có thể cố gắng trau dồi tri thức cho mình là con đường tốt nhất làm sâu rộng tri thức của bạn. Tri thức sâu rộng có thể làm cho người ta lòng dạ rộng mở, không bao giờ rơi vào hẹp hòi, thô lỗ. Người như thế này sẽ có thể tiếp xúc với cuộc đời, lĩnh hội cuộc đời từ nhiều phương diện khác nhau. Người như thế này luôn hiểu được mùi vị của cuộc đời.

Đời người ta là cả một quá trình không ngừng học hỏi. Thế giới là trường học, những người mà chúng ta gặp, những sự vật mà chúng ta tiếp xúc, những kinh nghiệm mà chúng ta có được đều là các thầy, các cô của ngôi trường này.

Chỉ cần chúng ta mở rộng cánh cửa tâm hồn, mỗi phút đều có thể học thêm được rất nhiều tri thức mới. Sau đó vào những lúc rỗi rãi, chúng ta có thể dùng phương pháp đào sâu nghĩ kỹ để chỉnh lý, sắp xếp lại những kiến thức này cho thành hệ thống.

Người thành đạt khác với người bình thường ở chỗ: người bình thường chỉ nhìn thấy phía trước là bầu trời mà không biết được rằng phía sau vẫn còn có một chân trời mới tươi đẹp hơn đáng để chúng ta khai thác. Tri thức là mãi mãi vô tận, vì vậy bạn không bao giờ có đủ được.

Trong hành trình đời người. Hãy cố gắng gom nhặt càng nhiều càng tốt những viên đá sỏi, chỉ có như vậy bạn mới có được tương lai giống như những viên kim cương.

ÍT NHẤT MỘT LẦN THAY ĐỔI CÔNG VIỆC - DỪNG CẢM THAY ĐỔI HIỆN TRẠNG

Trước đây có một bác sỹ quân y ngày nào cũng phải điều trị cho hàng trăm thương binh. Ông tận mắt chứng kiến các binh sỹ được chữa khỏi bệnh rồi lại ra trận lại bị thương sau đó lại phải đưa vào viện - và cuối cùng đã từ giã cuộc đời. Ông ta nghĩ: "Những binh sỹ được chữa khỏi bệnh nhưng sau đó lại lần lượt hy sinh, chẳng nào cũng chết vậy thì chữa trị cho họ làm gì nhỉ? Cuối cùng thì họ cũng vẫn chết mà!"

Ông ta suy nghĩ miên man, cảm thấy bất lực và chán nản, cuối cùng ông ta đã từ bỏ công việc rồi một mình đi vào trong núi sâu. Rồi đến một ngày ông ta bỗng trở nên vui vẻ thoải mái, dường như ông ta đã hiểu ra tất cả, thế là ông ta quyết định xuống núi, mọi người hỏi ông ta tại sao, ông ta trả lời: "Bởi vì tôi là một bác sỹ", một câu trả lời hay! Bởi vì ông ta là bác sỹ, nhiệm vụ của bác sỹ là làm những việc mà bác sỹ nên làm. Mỗi con người tại thời điểm khác nhau đều có những vị trí khác nhau. Có thể chuyển đổi trong những vai trò khác nhau để tìm được vị trí thuộc về mình và nắm giữ nó thật chắc, thật đáng được khen ngợi.

Rất nhiều lúc chúng ta đi con đường này là vì chúng ta cho rằng chúng ta nên đi, người khác đã từng đi hoặc là người khác đã chọn cho chúng ta rồi, nhưng không lâu sau, bạn sẽ phát hiện ra rằng con đường này không thể đưa bạn đến nơi mà bạn muốn đến, không thể khiến cho bạn cảm thấy hài lòng hoặc thích thú, cũng không hề có một chút nào phù hợp với lý tưởng của bạn.

Nếu như đã có con đường khác có thể lựa chọn, vậy thì tại sao lại cứ phải quanh quẩn ở đây? cái đẹp của con người còn thể hiện ở chỗ có thể đưa ra lựa chọn như sau: thử các con đường khác nhau cho đến khi tìm được đường thích hợp nhất cho mình.

Lựa chọn cái mình yêu thích, yêu thích sự lựa chọn của mình. Đây là sự hạnh phúc cực kỳ to lớn của đời người. Đối với đại đa số người không tài nào có được sự hạnh phúc này mà nói, khó khăn không phải nằm ở "lựa chọn" và "yêu thích" mà là chọn đi chọn lại, sau khi chọn xong rồi mới cảm thấy không vừa ý, yêu đi yêu lại, khi yêu rồi mà vẫn không hiểu rõ được cuối cùng thì yêu là cái gì?

Trước tiên cần phải làm rõ mình cần cái gì thì mới chọn được cái mình yêu thích, mới tìm được đối tượng phù hợp, và mới cảm thấy không khó khăn như vẫn tưởng.

Nếu như nhất thời cảm thấy rất khó quyết định được, vậy thì cách duy nhất là hãy tranh thủ thời trẻ làm thử nhiều hơn.

Trước khi chưa rõ được mình thực sự cần cái gì, thì không nên tùy tiện đưa ra quyết định. Hãy cẩn thận thử nghiệm, so sánh, từ đó chứng thực quan điểm về giá trị của mình, sau đó hãy đưa ra quyết định. Tuy nhiên, thử nghiệm càng nhiều thì cái giá phải trả sẽ càng lớn, nhưng vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với không thử nghiệm mà đưa ra quyết định sai lầm hoặc chần chừ không quyết định được.

Thông qua chuyển đổi công việc để tìm ra hứng thú của mình là một trong những phương thức tìm thấy mình của giới trẻ. Mặc dù cái gì mà bạn phải trả và giá thành phẩm mà đơn vị

tuyển dụng bạn phải bỏ ra là rất cao, nhưng chỉ cần làm việc gì cũng có thể nỗ lực hết mình, chăm chỉ học tập, một thời gian sau, nhất định sẽ tìm ra được chí hướng và hứng thú thực sự của mình.

Trước khi tìm được công việc mà bạn yêu thích, có thể bạn đã từng làm rất nhiều công việc khác nhau, trong quá trình mò mẫm này nhìn thì có vẻ như đang lãng phí tuổi thanh xuân, nhưng nếu như mỗi khi đi một bước bạn đều có thể suy xét cẩn thận thì cuối cùng bạn nhất định sẽ tìm được nghề nghiệp thích hợp nhất với mình. Điều đáng sợ nhất là trong quá trình thử nghiệm để tìm ra hứng thú thực sự của mình đã không nỗ lực hết mình, làm việc gì cũng kêu ca oán trách, như vậy thì suốt đời cũng không thể nào thể nghiệm được niềm vui và cảm giác thành đạt trong công việc. Một sự cực đoan khác nữa là quá chạy theo thù lao và những tiếng vỗ tay chỉ mong giành được sự khẳng định của người khác đối với mình, gượng ép mình hoàn thành kỳ vọng của người khác, làm những việc mà mình không thích cũng giống như yêu người không thích hợp với mình đều vô cùng đau khổ và không thể duy trì được lâu dài.

Chỉ cần bạn hạ quyết tâm, làm hết sức mình, kiên trì lý tưởng, phương pháp đúng đắn, cần cù chịu khó thì mỗi ngày đều có thể là một bước ngoặt trong cuộc đời của bạn.

Trước khi bắt đầu thay đổi cuộc đời mình, ai cũng cần phải có khoảng thời gian lặng lẽ cày cuốc. Thay đổi có thể phát sinh trong phút chốc, nhưng nhiều hơn cả là trong mỗi ngày trong cuộc sống của bạn.

THAM GIA MỘT LẦN CUỘC THI THỂ LỰC HOẶC TRÍ LỰC - THẮNG MÌNH TRƯỚC KHI THẮNG NGƯỜI

Có một viên phi công nhận được một nhiệm vụ đặc biệt, không phải là đi ném bom, cũng không phải là đón một nhân vật quan trọng mà là chở một con hổ. Đây là một con hổ đã trưởng thành. Chữ "Vương" (từ) được tạo ra trên trán nó trông thật là có dũng khí của một kẻ bá vương. Con hổ bị nhốt trong một cái cũi sắt, trông điệu bộ của nó có vẻ bất phục, lúc được vận chuyển từ dưới đất lên máy bay nó không quên kêu lên một tiếng làm kinh động cả rừng xanh.

Viên phi công cảm thấy rất thích thú, anh ta ngồi vào buồng lái phía trước, còn phía sau mình là cái cũi nhốt con hổ. Đây là một cuộc giao lưu mặt đối mặt ở cự ly gần hiếm thấy giữa con người với chúa tể của trăm loài thú.

Máy bay cất cánh được vài phút, viên phi công quay đầu lại nhìn xem con hổ thế nào rồi. "Chúa ơi!" anh ta run cầm cập thốt lên, con hổ chỉ cách anh ta có vài thước, nó đang tiến đến gần anh ta. Cái cửa đáng chết kia đã không được khóa cẩn thận. Trong tình thế nguy cấp, viên phi công không hề gào thét bỏ chạy. Thực ra có làm như vậy thì cũng không có đường thoát, ngược lại anh ta lại trợn trừng đôi mắt lên, nhìn chăm chăm vào con hổ với vẻ hung dữ trông giống như một con sư tử đực dựng bờm lên để uy hiếp đối phương. Và khi kỳ tích đã xảy ra, con hổ và anh ta nhìn nhau một lát, rồi nó ngoan ngoãn quay trở lại về cái cũi sắt, viên phi công đã hoàn toàn hóa giải được cơn nguy hiểm.

Loại bỏ "cảm thụ cá nhân" và "lòng vị kỷ" của loài người là mục đích cuối cùng của tất cả mọi sự giáo dục chân chính. Lòng vị kỷ được sinh ra do sự ham muốn tự mình sinh tồn của tất cả các loài sinh vật, nhưng nó lại đối ngược với mục đích của sự sống. Quá trình của đời người xét về bản chất là có sự cảm thụ nên mới bắt đầu, nhưng trước khi chúng ta kết thúc cuộc đời thì trên mặt tinh thần nhất định phải có phần thành đạt, tức là hy vọng có thể tiếp tục kéo dài quá trình này trong thế giới tương lai vĩnh hằng với điều kiện ưu việt hơn.

Vì vậy trong tính cách bẩm sinh của con người vừa mới bắt đầu thì đã tiềm ẩn một sự mâu thuẫn rắc rối. Đó là rắc rối giữa vật thực tế tồn tại (bản năng và cảm thụ) tức là muốn duy trì triệt để tư chất tự nhiên trời cho và sự hướng tới cải thiện tồn tại trong nơi sâu thẳm của tâm hồn.

Nếu như loài người không kiên trì duy trì tư chất có được từ tự nhiên thì có lúc sẽ cảm thấy mặt đất dưới chân dường như tạo nên một sự cách ly với chúng ta, Mặc dù như vậy nhưng khi chúng ta kiên trì với tư chất tự nhiên của bản thân, cái tôi ưu việt hơn của chúng ta sẽ không ngừng trách móc chúng ta: "Người chưa làm hết nghĩa vụ, người làm việc như thế này thì làm việc gì cũng không bao giờ thành công".

Con người muốn có khả năng tự giác thì bất kể ai cũng đều phải coi chính bản thân mình là một đối thủ, và trong cuộc cạnh tranh này chúng ta phải là người chiến thắng.

Nào, bây giờ chúng ta hãy quay trở lại với câu chuyện giữa viên phi công và con hổ: trên thực tế khi cùng với con hổ chiến đấu, viên phi công không phải là độ sức với con hổ, mà là đang chiến thắng chính mình. Điều này cũng giống sự độ sức trong cuộc cạnh tranh - dù tham gia độ sức về mặt thể lực hay trí lực, bạn đều phải chuẩn bị tốt về mặt tâm lý. Vào thời khắc bạn bước vào cuộc thi, điều đầu tiên bạn cần phải làm được là thi đấu với chính mình.

Xã hội hiện đại luôn nói cho chúng ta biết một cái đạo lý hết sức đơn giản là: muốn có được cái tốt nhất thì buộc phải nỗ lực giành được thứ nhất, vì điều này mọi người đã trả giá rất đắt. Cạnh tranh có một ý nghĩa cực kỳ quan trọng, kết quả của một cuộc nghiên cứu về hành vi của con người cho thấy: trong thi đấu, vận động hoặc bất cứ sự việc nào đấy mà giành được thành công sẽ có ảnh hưởng tích cực đối với lòng tự tôn và cảm giác hạnh phúc của con người.

Thắng lợi không chỉ ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cá nhân mà còn có thể thay đổi được tương lai của người đó. Thắng lợi tạo ra lòng tự tin và hình thành tâm hồn cao thượng hơn. Bản thân nó là một món quà, đem lại cho con người ta sự tán thưởng và được mọi người biết đến. Cạnh tranh thời thơ ấu là mô hình sơ khai của sự cạnh tranh xã hội người trưởng thành. Ngoài ra, do sự kích thích của cạnh tranh, người ta có thể làm được những việc vượt lên trên cả khả năng của mình, nói cách khác, thắng lợi là sự biểu hiện mặt tốt nhất của bạn, tìm cơ hội tốt hơn có thể khiến cho bạn thể hiện được kỹ xảo, phát huy được tiềm năng. Con người ai cũng có nhu cầu chiến thắng, và cũng có nhu cầu trắc nghiệm khả năng của mình. Tuy nhiên cạnh tranh không phải là muốn bạn dùng tiểu xảo với người khác hoặc cay cú thi đấu với người khác. Sự thực là cạnh tranh có thể khiến cho con người có được kinh nghiệm phong phú hơn từ trong sự nỗ lực của bản thân, nếu bạn muốn khẳng định và ủng hộ chính mình, bạn sẽ có một hình tượng bản thân rất mạnh mẽ, quan niệm của bạn về thắng lợi sẽ rõ ràng hơn, và bạn sẽ quan tâm hơn đến ý nghĩ của người khác một cách có ý thức. Sự tự khẳng định mình của bạn sẽ làm cho bạn tự tin hơn, do đó có thể tham gia vào nhiều hơn các cuộc cạnh tranh mà không bị gục ngã.

Khi chúng ta bị dọa cho sợ, cảm thấy không biết làm thế nào hoặc mệt mỏi rồi, sẽ rất dễ quên đi giá trị của bản thân và thành tựu cá nhân mà lại đi đổ ky với người khác. Chúng ta phủ nhận ưu điểm và sở trường của mình rồi đánh giá quá cao người khác. Chúng ta phê phán chính bản thân mình quá nghiêm khắc, so sánh một cách tiêu cực giữa mình với người khác.

Nếu như chúng ta luôn biết cách khẳng định mình thì chúng ta sẽ có một cách nhìn hoàn toàn mới. Khi đó hàm ý của "giành thắng lợi trong cạnh tranh" sẽ được làm phong phú thêm rất nhiều. Cố gắng hết sức mình, dũng cảm đối mặt với thách thức, yêu nhiệt tình người khác và đã phát huy được hết tiềm năng vốn có của mình. Cạnh tranh là một hiện tượng tốt, nó thúc đẩy bạn, khích lệ bạn khi bạn cạnh tranh với chính mình, cũng có thể từ đó mà không ngừng vượt lên trên chính mình.

Người thành công luôn có thái độ trung thực trong cạnh tranh, bởi vì anh ta biết được rằng mình đã có cơ hội vượt hẳn lên trên và người khác cũng có cơ hội trở thành người thành công. Anh ta cũng biết được rằng tột đỉnh của sự thành công là vô tận, anh ta giành thắng lợi trong cuộc cạnh tranh, anh ta cũng chia sẻ với người khác không khí chiến thắng, do anh ta chỉ cạnh tranh với bản thân mình vì vậy mà anh ta không có kẻ thù, những người bước lên bục vinh quang đều là bạn anh ta. Người thành công chủ yếu là cạnh tranh với chính mình, vì vậy trong quá trình giành được thành công luôn mỉm cười với đối thủ, vừa không có thái độ thù địch lại vừa không có thái độ miệt thị đối với đối thủ.

Khi bạn muốn cạnh tranh với người khác, trước tiên phải học cách vượt lên chính mình, khắc phục thái độ tiêu cực của mình, rèn luyện ý chí không sợ thử thách, chỉ có như vậy bạn mới có thể trở thành nhân vật xuất chúng thực sự.

GỬI BÀI VIẾT VÀ ĐĂNG MỘT BÀI VIẾT TRÊN TỜ BÁO MÀ MÌNH YÊU THÍCH NHẤT

Bây giờ bạn hãy viết hết ra sự từng trải, tư tưởng, cảm tưởng của bạn, sau đó gửi đến tờ báo mà bạn yêu thích nhất. Bạn không có lý do gì để không tin là bài viết của bạn sẽ được đăng bởi vì bạn không có lý do để tin là "không thể".

Bạn không cần thiết phải dúi mài như những văn nhân, hãy gửi bài viết một lần chỉ để chứng minh với chính mình là: mình làm, chỉ cần mình làm thì mọi việc đều có thể.

Hơn 400 nhà văn của 5 châu đã đưa ra những câu trả lời khác nhau đối với câu hỏi "tại sao lại sáng tác".

Câu trả lời của nhà văn Trung Quốc Ba Kim là: "Tôi dùng văn học để cải tạo môi trường, cuộc đời và thế giới tinh thần của tôi".

Nhà văn người Đài Loan Trần Ánh Chân thì trả lời: "Để cho những người bị làm nhục ấy lấy lại được sự tự do, tôn nghiêm".

Nhà văn đoạt giải thưởng Nobel về văn học người Colombia là Garia Marquez thì cho rằng: "Tôi sáng tác là muốn bạn của tôi yêu tôi hơn".

Nhà văn người Anh Green thì có câu trả lời là: "Tôi có một cái nhọt, nó đã chín rồi tôi phải nặn nó đi. Sáng tác cũng như vậy".

Chúng ta cung kính đọc những tác phẩm bất hủ của những đại văn hào để lại. Chúng ta sùng bái họ, ngưỡng mộ và kính trọng họ. "Mình cũng muốn đăng một bài lên báo" - bạn đã bao giờ có ý nghĩ như thế này chưa? Tôi tin là bạn đã từng có, bởi vì tôi cũng đã từng có. Tiếp theo đó bạn chắc chắn sẽ tự cười mình: "Điều này làm sao có thể được cơ chứ!". Vì vậy ngay cả dừng khí cầm bút lên bạn cũng không có nữa.

Cái từ "có thể" vĩ đại sẽ loại trừ và thay thế từ "không thể" bi ai. Vì vậy nếu như bạn không muốn bị 2 chữ "không thể" này chinh phục vậy thì bạn hãy loại nó ra khỏi từ điển. Cái từ "không thể" này là một từ bi ai. Thật là bất hạnh nếu để cho cái từ này ăn sâu vào trong bộ óc bạn và luôn luôn nhắc nhở bạn: bạn không thể làm được. Bạn không bao giờ thành công; bạn không có hy vọng nào cả. Vì vậy bạn đã bị cái từ "không thể" đầy sự khoa trương và khiến cho người ta cảm thương đánh gục.

Đối mặt với những chương ngại lớn này - cái từ "không thể" khổng lồ này do tưởng tượng mà ra - chúng ta nên làm như thế nào?

Lần gần đây nhất bạn nói từ "không thể" là khi nào? có phải bạn định khuất phục thối bại dưới ý nghĩ "tình huống của tôi là không thể"? Bạn định để cho nó đánh gục bạn? Đây là một quyết định vô cùng quan trọng, quyết định bạn sẽ nên đối phó thế nào với cái gọi là "không thể" này, nó đã làm nhục và đánh bại bạn đã lâu lắm rồi.

Hãy có một cách nhìn mới đối với cái gọi là "không thể" của bạn hiện nay. Hãy dùng

phương pháp suy nghĩ tích cực để xử lý nó.

Muốn làm cho một số việc cách đây đã lâu nhưng do suy tính quá lâu, cứ chần chừ mãi không quyết định được. Vậy thì đừng chần chừ nữa, nếu như những việc mình muốn làm phù hợp với pháp luật và quy phạm đạo đức, vừa không tổn hại đến người khác, bản thân mình lại chẳng tổn thất gì, vậy thì còn lo lắng suy nghĩ gì nữa?

Nếu như bạn hy vọng làm thành một việc gì đó, bạn sẽ bắt tay tiến hành như thế nào? Trước tiên hãy tự hỏi mình: "Liệu mình có cần phải làm việc này không nhỉ?". Sau khi suy xét nếu như thấy việc này chính đáng thì đừng nghi ngờ gì nữa hãy can đảm đi làm đi thôi! Emerson đã từng nói: "Nào! hãy biến những điều bạn nghĩ thành hành động thực tế!".

Có nhiều người sợ dĩ không thể hoàn thành đại nghiệp là bởi vì họ không phát huy được sức mạnh của hành động. Theo định luật của cuộc đời, cánh cửa vận mệnh đã đóng, tín ngưỡng sẽ mở ra cho bạn một cánh cửa khác. Chúng ta nên tích cực đi tìm một cái cửa khác rộng mở hơn, "hành động" đang đứng ở trước cửa vận may vậy gọi chúng ta. Chỉ có không ngừng có những hành động có ý nghĩa chúng ta mới có thể thoát được ra khỏi cảnh ngộ tắc trở và bất hạnh.

Trong cuộc đời của chúng ta, có không ít người biết rất rõ những việc nào nên làm, tuy nhiên người đi làm những việc ấy lại rất ít; lạc quan nhưng lại không có hành động tích cực phối hợp thì chỉ là sự tự say sưa với bản thân mình.

Hãy can đảm đi làm những việc mà bạn luôn muốn làm, một lần hành động dũng cảm có thể tiêu tan tất cả mọi sự sợ hãi. Không được ép mình cứ phải làm tốt mới được, cần nhớ rằng: đi làm quan trọng hơn là làm tốt!

Họa sỹ thành đạt nhìn vào tấm vải vẽ nói: "Bên trong có một bức tranh phong cảnh diễm lệ đang chờ tôi vẽ ra".

Nhà văn nhìn vào tập giấy nháp nói: "Trong đây có một tác phẩm nổi tiếng thế giới đang chờ tôi viết nó ra".

Nhà doanh nghiệp nói: "Tôi có quan niệm và lý tưởng lập nghiệp rất hay, tôi nhất định có thể thực hiện được".

Còn bạn thì sao! Thông thường chúng ta chỉ nhìn thấy lý tưởng và mộng tưởng, nhưng chưa bao giờ có hành động thực tế cả. Tại sao lại không có hành động thực tế?"

Hãy ghi nhớ cách nói kinh động lòng người này: "Nếu như các bạn có lòng tự tin bằng một hạt cải..." chắc là bạn đã từng nhìn thấy hạt cải rồi phải không? Khi bạn bỏ nó vào lòng bàn tay, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ để thổi nó bay đi xa tít mù khơi rồi. Nó rất nhỏ, vì vậy cho dù bạn chỉ có lòng tin nhỏ bằng hạt cải thôi, chỉ cần niềm tin này là thật, thì không có việc gì mà bạn không thể làm được - không có việc không là "không thể" cả.

HỌC LÀM VÀI MÓN ĂN SỞ TRƯỜNG

Bạn biết làm các món ăn không? Bạn có món sở trường không?
Nếu như không có, hãy mau đi học làm thôi!!!

Bởi vì 3 nguyên nhân sau:

1. Vì người khác: khi có bạn bè hoặc khách quý đến chơi, đích thân xuống bếp nấu vài món ăn ngon để uống với vài ly rượu thật là thú vị biết bao.

Vào ngày nghỉ về thăm bố mẹ, làm mấy món ăn ngon, nấu bát canh ngọt, tấm lòng hiếu thảo và tình thân sâu đậm sẽ cùng với hương vị món ăn lan tỏa khắp nhà.

2. Vì mình: lúc ở nhà một mình hoặc lúc thân cô bóng chiếc, nấu mì tôm chẳng? Còn thê thảm hơn, làm mấy món ăn, pha một ấm trà đặc, dưới ánh trăng chậm chậm thưởng thức, thật là tuyệt làm sao!

3. Vì niềm vui: bạn đã từng trải qua niềm vui của người đầu bếp chưa? Những miếng, những lát, những đoạn của những nguyên liệu tuôn ra dưới lưỡi dao, mùi thơm ngào ngạt từ trong xoong bốc lên, tay bạn chạm lên một mâm những món thức ăn thơm ngon hấp dẫn rồi đặt lên bàn, bạn sẽ cảm nhận được niềm vui sướng của sự thành công, sự thỏa mãn không nói nên lời. Thế nào, bạn đã thấy thích chưa? Hãy tự mình làm mấy món sở trường cho người mình yêu, cho bạn bè, người thân và cho chính bản thân mình, cảm giác ấm áp sẽ còn đọng lại mãi trong lòng, và trở thành kỷ niệm khó quên.

Thực ra món ăn này là do mẹ làm, tôi chỉ học theo thôi.

Hồi đó là vào mùa đông, trời rất lạnh. Trong nhà chỉ còn một ít bột mì, một ít cà chua, mấy củ khoai tây và một ít thịt.

Mẹ tôi nhìn dáng điệu gầy gò ốm yếu của hai anh em tôi nói:

"Hôm nay mẹ sẽ nấu canh cà chua nhé"

Cách nấu như sau:

1. Hòa bột: dùng nước lạnh, hòa cho cân đối về tỷ lệ để làm bánh.
2. Cà chua rửa sạch thái lát
3. Thịt rửa sạch thái lát
4. Khoai tây rửa sạch thái lát
5. Khi nước sôi cho cà chua, khoai tây vào đun tiếp
6. Lúc này dùng dao thái bột đã hòa thành sợi bánh
7. Cho sợi bánh vào, lúc này nước trong xoong đang sôi cuộn cuộn
8. Quấy đều cho đến khi sợi bánh bóng lên
9. Đun thêm một chút nữa thì cho thịt thái lát vào, mở vung thì tắt lửa.
10. Cho một ít muối thôi, cho nhiều sẽ mặn, ăn mặn sẽ chóng rụng tóc và dễ bị huyết áp cao.

THAY ĐỔI GÓC NHÌN ĐỐI VỚI THẾ GIỚI

Thay đổi góc nhìn đối với mọi vấn đề, tâm trạng sẽ khác ngay

Một số sự việc tuy có mặt xấu và không vui, nhưng cũng có mặt tốt của nó.

Căn nguyên là do trong lòng mỗi con người chúng ta đều có một vị quan tòa nghiêm khắc, ông ta luôn đang phê bình chính mình, phê bình người khác, phê bình cuộc sống một cách không kiêng nể gì cả. Vì vậy trong con mắt chúng ta, khuyết điểm của người khác dường như không có chỗ nào để chạy trốn, còn trong lòng mình cũng vì một số việc "trông ngửa mặt" mà rơi vào cảnh bi quan thất vọng.

2 câu nói sau đây thật là tuyệt vời

"Khi trong mắt bạn chỉ nhìn thấy biển mà không nhìn thấy thứ khác, sẽ cho rằng không có sự tồn tại của đất liền, và sẽ không bao giờ trở thành nhà thám hiểm xuất sắc được".

"Hành trình của sự phát hiện thực sự không phải là nằm ở chỗ đi tìm cảnh quan mới, mà là ở chỗ có con mắt mới".

Chỉ cần điều chỉnh góc độ nhìn vấn đề của mình, thế giới của bạn sẽ trở nên thay đổi khác hẳn. Bạn nhìn thế giới với con mắt như thế nào, thế giới sẽ dùng phương pháp như thế để đáp lại cái nhìn của bạn.

Có một cậu bé rất thích trồng cây chuối ngược mỗi khi tâm trạng không vui

Cậu ta nói: "Đứng thẳng như bình thường nhìn mọi người, mọi thứ đều thấy chán, khi trồng cây chuối ngược nhìn thế giới xung quanh cảm thấy mọi người, mọi thứ đều trở nên rất buồn cười, như vậy sẽ cảm thấy vui và dễ chịu hơn".

Khi buồn phiền, bạn chẳng còn lòng dạ nào để mà để ý đến những thứ khác nữa. Khi rơi vào cảnh tuyệt vọng, tầm mắt tự nhiên sẽ trở nên hạn hẹp, chỉ chú tâm vào chuyện buồn phiền của mình, còn những chuyện khác thì không hề quan tâm một chút nào cả. Một người khi tâm trạng phiền muộn, u sầu cần phải tạm rời xa tất cả những thứ trước mắt. Không nên cứ suy nghĩ mãi về những vấn đề không đáng hoặc không thể giải quyết được, nên chuyển sự chú ý vào những chuyện khác hoặc thay đổi hoàn cảnh, vị trí của mình biết đâu lại đem đến sự thay đổi bất ngờ.

Có một người đã nằm mơ một giấc mơ như thế này:

Anh ta mơ thấy một chiếc bàn vừa to vừa dài, bên cạnh bàn có vài người đang ngồi, trên bàn bày đầy những thức ăn ngon nhưng chẳng có ai có thể được ăn, bởi vì những cánh tay của mọi người đã bị một mù phù thủy làm phép cho không thể co duỗi được.

Tuy trên bàn để đầy những thức ăn ngon nhưng mọi người không tài nào cho thức ăn vào mồm mình được, vì vậy ai ai cũng đều cảm thấy buồn khổ.

Bỗng anh ta nghe thấy tầng trên có tiếng cười nói vui vẻ, tính tò mò nổi lên, anh ta bèn leo lên tầng 2 thì thấy trên đó cũng có một đám người, cánh tay cũng bị mù phù thủy làm cho thẳng cứng ra không tài nào co lại được, tuy vậy mọi người vẫn ăn uống rất ngon lành và vui vẻ. Anh ta nhìn kỹ thì ra mọi người tuy không thể tự cho thức ăn vào mồm mình được nhưng họ ngồi thành từng cặp đối diện nhau, người này gấp thức ăn cho vào mồm người kia và ngược lại, cứ như thế mọi người ăn uống rất thỏa thích.

Không ai có thể tự sống độc lập mỗi một mình mà không cần phải dựa vào người khác. Đây chính là một xã hội cần có sự giúp đỡ tương trợ lẫn nhau, chủ động giơ ra đôi tay hữu nghị thân thiện, bạn sẽ phát hiện ra rằng thì ra xung quanh mình có không biết bao nhiêu là bạn. Trên bước đường đời chúng ta lại càng cần hơn sự tương trợ giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau trưởng thành.

Có một người khi đi ngang qua một nhà ga náo nhiệt thì nhìn thấy một người tàn tật đang mở một cái sạp hàng bán bút chì, anh ta liền móc ra tờ 100 đồng rồi quảng xuống sạp hàng coi như của bố thí. Nhưng khi anh ta đi được một đoạn thì anh ta bèn quay trở lại rồi nói với người tàn tật kia: "Thành thật xin lỗi, anh là một người bán hàng, tôi lại cứ nghĩ anh là người ăn xin".

Ít lâu sau, anh ta lại có việc phải đi ngang qua nhà ga này bỗng anh ta nhìn thấy người chủ của một cửa hiệu đang mỉm cười gọi anh ta: "Anh ơi, tôi cứ mong anh mãi, sau cùng thì anh cũng xuất hiện rồi". Sau đó ông ta vui vẻ nói "Anh là người đầu tiên coi tôi là một người buôn bán, bây giờ tôi đã trở thành một thương gia thực sự rồi!".

Bạn nhìn một người với con mắt như thế nào, người đó có thể sẽ vì bạn mà có sự thay đổi. Bạn coi anh ta là cao quý thì anh ta sẽ cao quý. Sự tôn trọng và tấm lòng yêu thương thường sẽ đem lại cho con người ta những kết quả tốt đẹp bất ngờ, vì vậy bạn hãy trân trọng cái thế giới này, hãy thực sự tôn trọng người khác, bạn sẽ phát hiện ra một điều là mình và mọi người xung quanh đều có một tiềm năng vô hạn.

Nước Pháp có một cái thị trấn nhỏ hẻo lánh, tương truyền ở thị trấn này có một con suối nhỏ cực kỳ linh thiêng, thường xảy ra những chuyện thần kỳ, có thể chữa khỏi bách bệnh. Một ngày nọ có một người thương binh bị cụt một chân chống gậy tập tễnh đi ngang qua, mọi người đều nhìn ông với con mắt thương hại và nói: "Thật là đáng thương, lẽ nào ông ta muốn xin Thượng Đế ban cho ông ta một cái chân mới chăng?".

Câu nói này đến tai người thương binh, ông quay đầu lại và nói: "Tôi không có ý muốn cầu xin Thượng Đế ban cho tôi một cái chân mới, mà là cầu xin Thượng Đế giúp tôi, dạy cho tôi khi bị cụt một chân rồi vẫn biết cách sống qua ngày".

Học cách cảm ơn vì những cái đã mất, cũng là chấp nhận sự thực của những cái đã mất. Đừng có quá bận tâm đến sự được và mất trong cuộc đời, mà là phải sống một cách vui vẻ đường hoàng, đừng vì quá khứ mà nhỏ lệ, hãy nỗ lực sống một cuộc sống hoàn toàn mới.

Tại một thị trấn nhỏ hẻo lánh nọ, người ta chỉ có thể thu sóng được hai đài phát thanh, đài thứ nhất chuyên phát tin tức về những nhân vật tiếng tăm, những tiết mục nóng hổi hoặc bảng xếp hạng các ca khúc đang thịnh hành, vì vậy mà số lượng thính giả của đài là rất đông; trong khi đó đài thứ hai thì chỉ chuyên phát các tin tức về thời tiết, vì vậy số lượng thính giả là rất ít.

Vào một buổi tối, đài thứ hai này phát đi một tin tức khẩn cấp: một cơn lốc có sức tàn phá

cực lớn sẽ đổ bộ vào thị trấn này vào nửa đêm nay, và kêu gọi mọi người dân lập tức di tản khỏi vùng này. Những thánh giả của đài này bèn tổ chức nhau lại rồi phân công người thì đi tìm chủ tịch thị trấn, người thì đổ ra đường khua chiêng gõ trống kêu gọi mọi người, người thì gọi điện cho đài thứ nhất yêu cầu phát đi tin tức về cơn lốc chết người này...

Thật không ngờ ông chủ tịch thị trấn lại phản đối nói: "Thị trấn ta chưa từng có gió lốc bao giờ, thông tin về cơn lốc lần này chắc chắn là do đài phát thanh này đã báo nhầm hoặc bịa ra để nhằm tăng thêm số lượng thánh giả mà thôi". Ông còn coi những người đổ ra đường khua chiêng gõ trống là những người điên. Đài phát thanh thứ nhất thì lấy lý do là đang phát trực tiếp một cuộc viếng thăm của một danh nhân để từ chối phát đi các tin tức có liên quan đến sự sống còn của biết bao con người này.

Kết quả là cả thị trấn bị san bằng sau cơn lốc, rất ít người còn biết được mảnh đất này vốn là một cái thị trấn.

Mỗi một ngày đều có thể là ngày cuối cùng, vì vậy chúng ta cần phải có sự nhạy cảm, sống một cách vui vẻ có ý nghĩa, cũng cần phải chăm chú quan sát cái thế giới này. Xin hãy chăm chú quan sát mình, không được coi mọi việc là lẽ đương nhiên bởi vì tất cả mọi việc đều có thể thay đổi, mấu chốt là ở chỗ bạn đánh giá người khác như thế nào.

Một thầy giáo bước vào trong lớp sau đó chấm một cái chấm đen lên tấm bảng trắng rồi quay xuống dưới lớp hỏi các học sinh: "Đây là cái gì?" tất cả học sinh đều đồng thanh trả lời: "một cái chấm đen ạ". Thầy giáo cố làm ra vẻ ngạc nhiên nói: "Chỉ có một cái chấm đen thôi à? cái bảng trắng to như thế này mọi người có nhìn thấy không?".

Hãy suy nghĩ một chút về câu hỏi: "Bạn nhìn thấy những gì?". Ai cũng có những khuyết điểm, nhưng bạn nhìn thấy những gì? có phải là chỉ nhìn thấy "chấm đen" của người ta mà không nhìn thấy cái "bảng trắng" to lớn của người ta không? Thực ra ai cũng vậy ưu điểm bao giờ cũng nhiều hơn khuyết điểm rất nhiều. Hãy thay đổi con mắt nhìn của mình, bạn sẽ khám phá ra rất nhiều điều mới mẻ đấy!

LỰA CHỌN LOẠI HÌNH GIẢI TRÍ VÀ MÔN THỂ THAO PHÙ HỢP VỚI MÌNH

Cần phải thử ít nhất 3 trong số các môn thể thao và các loại hình giải trí sau đây - bạn cần biết hoặc biết giải trí và thể thao nào phù hợp với bạn nhất.

A. Lái ô tô hoặc xe máy	B. Bắn súng
C. Phi tiêu	D. Trượt băng
E. Bơi	F. Bowling
G. Golf	H. Tennis
I. Bóng bàn	J. Bóng đá
K. Bóng chuyền	L. Bóng rổ
M. Các loại cờ	N. Câu cá
O. Thể dục thể hình	P. Thái cực quyền

Bóng hoàng hôn lặng lẽ phủ lên mặt sông La Phù (Quảng đông) êm đềm. Rừng cây, mặt nước dưới ánh hoàng hôn trở nên thướt tha, đẹp lạ kỳ. Những hàng cây soi bóng xuống mặt sông phẳng lặng như gương như những thiếu nữ đang xoa mái tóc dài. Đâu đây vang lên tiếng đớp côn trùng của những con cá Ngừ, mặt nước gợn những làn sóng lăn tăn, những bóng in trên mặt nước cũng dao động theo. Vạn vật bỗng chốc trở nên tĩnh lặng như ngồi thiền. Mọi khổ nạn đều trở nên hư vô, trời và người dường như hòa vào làm một.

Phía thượng lưu có một cậu thanh niên đang ngồi câu cá, cậu ta dồn hết sự chú ý vào chiếc phao đang nổi lên mặt nước mà quên đi sự tĩnh lặng xung quanh.

Sự thờ ơ với cảnh vật xung quanh sẽ không còn nữa bởi vì cụ già câu cá bên sông đã đến tuổi gần đất xa trời rồi, cụ không muốn đợi đến lúc nhàn rồi để ngắm nhìn cảnh đẹp như thế này.

Cụ ngồi im lìm ở đó như một thân cây, cụ ngẩng đầu lên như đang lặng lẽ cầu nguyện, cái tẩu thuốc trên miệng cụ nhả ra những làn khói vòng bay lượn trên không trung. Cụ chẳng để ý gì đến cái cần câu cả. Áp lực cuộc sống đã tạo nên những vết nhăn hằn sâu trên khuôn mặt cụ trông cứ như là da trâu. Nhưng đôi mắt cụ lại rất hiền hòa và sáng long lanh. Trong lòng cụ hết sức thanh thản, ung dung tự tại, bởi vì giờ đây cụ đã tách hẳn ra khỏi thế giới bên ngoài đầy sự cạnh tranh khốc liệt.

Chiếc phao đã bắt đầu chuyển động, nhưng cụ dường như không hề để ý thấy. Mãi đến khi chú cá ăn xong mồi rồi tìm đường chuồn kéo căng sợi cước làm chuyển động cả cần câu thì cụ mới giật mình nhắc cần câu lên. Một chú cá ngừ đã mắc câu đang giẫy giụa tìm cách thoát thân, đôi tay rắn chắc của cụ hơi lưỡng lự dường như không muốn bắt lấy chú cá này. Cụ dường như đang nghĩ ngợi điều gì đó rồi bỗng cười to lên, "lúc này không phải là lúc sát sinh, mọi sinh linh đều không nên chết".

Cụ già không muốn mắc thêm mồi vào lưỡi câu nữa. Cụ không còn thời gian nữa, mặt trời sắp khuất núi rồi.

Đúng lúc này cậu thanh niên từ trên thượng lưu lội xuống rồi trèo lên bờ. "4 tiếng đồng hồ mà không câu nổi lấy 1 con cá, thật là lãng phí thời gian" cậu ta làu bàu. "Này cháu, nếu như đi câu chỉ vì mục đích có được cá nhưng lại không câu được con nào quả thật là mất công. Hãy

nghe lời ông, hãy bình tĩnh kiên nhẫn câu, trong lúc chờ đợi hãy ngắm nhìn cảnh vật bốn xung quanh. Hãy nhìn những chú hươu uống nước bên sông, những con sóc đang miệt mài làm việc, những con vịt trời hồi hải bay đi, cháu không nên chỉ nhìn lướt qua cho xong. Hãy thưởng thức hương thơm của các loài hoa rừng... ngắm nhìn mặt trời từ từ khuất sau dãy núi. Xung quanh cháu đều là bàn tay của tạo hóa. Bất luận tạo hóa đã tạo ra vạn vật như thế nào, cũng đều đáng để ngắm nhìn".

Cụ già nhắc cái xâu cá lên, 4 chú cá cùng giẫy lên như muốn tìm lối thoát, rồi cụ nói tiếp:

"Này cháu, nếu như cháu cần có cá, vậy thì hãy cầm lấy đi, ông đến đây không phải là vì mấy con cá này".

Cậu thanh niên cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Cậu ta nhún nhún cái vai, nhìn về phía xâu cá cười rồi bỏ đi. Bỗng cậu ta dừng lại một lát để ngắt một bông hoa dại bên đường.

Cụ già trong câu chuyện trên rõ ràng là "đi câu không phải vì cá". Khi bạn thực sự tham gia vào một hoạt động nào đó mà bạn yêu thích bạn sẽ phát hiện ra rằng: Hứng thú thực sự không phải nằm ở chính bản thân hoạt động đó.

Vào những ngày nghỉ ra ngoại ô câu cá hòa mình vào trong cơn gió mát ánh nắng dịu, tận hưởng cảnh đẹp thiên nhiên thơ mộng, bạn nhất định sẽ lưu luyến không muốn rời bước: lúc buông câu, lặng lẽ quan sát những động tĩnh của cá trên mặt nước cũng thật là thú vị. Những hoạt động giải trí nhẹ nhàng thích hợp sẽ đem lại cho con người ta một tâm trạng vui vẻ, một cơ thể khỏe mạnh. Hãy bớt chút thời gian để lựa chọn phương thức vận động và giải trí - đương nhiên phương thức thì rất đa dạng, bạn cần phải lựa chọn phương thức nào phù hợp với mình, để làm cho cuộc sống các bạn lành mạnh và đầy sức sống. Đây chính là nguồn gốc của sự nâng cao chất lượng cuộc sống. Cảm giác mạnh khỏe không chỉ là nói đến sự luyện tập thể hình đều đặn và một cơ thể khỏe mạnh, mà nó còn có nghĩa là tinh lực dồi dào và mạnh khỏe cả về tâm hồn và thể xác. Trạng thái khỏe mạnh có nghĩa là có một sức khỏe cơ bản, sự dẻo dai và bền bỉ. Các hoạt động thể thao như chạy bộ, bơi, đi bộ, đánh tennis đều có thể tăng thêm sự dẻo dai bền bỉ cho bạn. Hãy để cho cơ bắp của bạn được vận động để cho bạn có một thể hình khỏe đẹp và làm cho tinh thần của bạn được thư giãn!

Công việc bề bộn khẩn trương khiến cho cơ thể chúng ta ngày một yếu đi làm cho cuộc đời của chúng ta co ngắn lại, một cơ thể yếu ớt không thể đảm đương được những công việc lớn quan trọng.

Vào những ngày nắng nhẹ gió mát, hãy tranh thủ thời gian bước ra khỏi văn phòng của bạn để hít thở không khí trong lành mát mẻ, có thể chơi các môn thể thao hoặc tập thể hình, hưởng thụ cái nắng rực rỡ, hãy khởi động cái cơ thể lười nhác uể oải rệu rạo của mình, vận động cơ bắp một chút để nạp năng lượng cho cơ thể, cho cơ thể được bùng bùng sức sống, được trở về với bản sắc của thời trẻ. Luôn giữ được trạng thái khỏe mạnh là cơ sở của niềm vui khỏe mạnh, những người yêu thích vận động thì tâm trạng của họ rất ít khi bị suy sụp, sự tập luyện phù hợp có thể giúp ích được rất nhiều cho những người cả ngày buồn bã ủ rũ.

Đời người ngắn ngủi tại sao lại không thể tận hưởng được tất cả, để cho mình được chìm trong sự nhẹ nhàng thư giãn của sự nhàn tản thanh thoi? Tại sao lại không vui vẻ tung tăng trên các sân tập thể thao để cho mồ hôi và niềm vui làm rạng ngời nụ cười của bạn?

LUÔN TƯƠI CƯỜI - ĐỪNG ĐỂ BUỒN PHIỀN LEN VÀO THẾ GIỚI CỦA BẠN

Mỗi ngày đều có thể làm cho mình trở thành một con người mới: tươi cười khi ngủ dậy, tươi cười khi ra ngoài: khi còn một mình cũng cần phải tươi cười, khi gặp người khác hãy tươi cười với họ, khi làm việc hãy tươi cười, lúc nghỉ ngơi cũng tươi cười. Tất cả đều là một thói quen tốt.

Tươi cười là một niềm vui mà bạn có thể mang lại.

Trước đây khi gặp nhau, người ta thường chào nhau như: "Ăn cơm chưa?". Sau này khi gặp nhau đổi thành: "Xin chào!".

Còn ngày nay khi mới gặp nhau, hầu như người ta đều nói: "vui vẻ nhé!". Từ vật chất đến tinh thần, nội dung của sự quan tâm đã có sự thay đổi về mặt bản chất.

Vậy thì lý do của vui vẻ là gì?

Mặc kệ cánh đàn ông, hãy nói đến cánh đàn bà con gái chúng ta trước đã. Tôi đã hỏi rất nhiều chị em, nhưng câu trả lời đại loại đều là "hưởng thụ cuộc sống chứ còn là gì nữa", điểm khác nhau là mỗi người đều có lý do của mình. Một bà cụ già, già đến nỗi ngay cả đi bộ cũng khó khăn ấy vậy mà vẫn kiên trì nhích lên từng bậc từng bậc một trên bậc thềm ở công viên Cảnh Sơn. Trên khuôn mặt cụ bà là một vẻ rạng ngời: "Đây là niềm vui lớn nhất trong mỗi ngày của tôi".

Một cô bạn gái một ngày bận rộn trong phòng làm việc chỉ là để in ấn các tài liệu rồi lại phát ra thu vào, rất vụn vặt, nhìn lại phía sau không để sót lại bất cứ một cái gì. Nhưng hễ đến ngày nghỉ thì lại cảm thấy nhàn rồi quá đến buồn cả chân tay bèn than thở: "Công việc có thể làm cho mình vui hơn".

Một bà mẹ cả đời lao động vất vả ăn chẳng dám ăn, mặc chẳng dám mặc, suốt ngày làm việc vất vả thì lại cười ha ha trả lời cô con gái: "Cả nhà đều được bình an còn gì vui hơn thế nữa!".

Một nữ công nhân thất nghiệp thì nói: "Bây giờ mà tìm được một việc làm thì vui chết đi được".

Một người bảo mẫu thì lại khác: "Chủ nhà tin tưởng tôi, coi như người trong nhà thì tôi sẽ cảm thấy rất vui".

Một cô bé gái thì lại là: "Sáng chủ nhật được ngủ thoải mái là vui sướng nhất".

Còn về bản thân tôi thì sao? Mỗi khi ngồi làm việc trước cái máy vi tính, thì trong lòng lại trào dâng lên một niềm vui vô hạn, người khác thì cho rằng tôi suốt ngày đèn sách vất vả thế kia để làm gì? Nhưng mọi người đâu có biết sáng tác là nơi gửi gắm tâm hồn, là bến bờ của cuộc đời, đây là những giây phút vui sướng nhất trong một ngày của tôi.

Cuộc sống là một vấn đề hóc búa nhất trên thế giới này, phức tạp đến nỗi mãi mãi sẽ không

bao giờ giải quyết dứt điểm được; nhưng cuộc sống lại đơn giản như một giọt nước trong suốt, một bài thơ, một bài ca, một bông hoa, một chiếc lá, một con vật bé nhỏ... cũng có thể làm cho chúng ta vui sướng bay bổng như một nàng tiên, cứ bay mãi đến thiên đường.

Lòng người tham vọng vô đáy, có ti vi rồi thì lại muốn có tủ lạnh, có máy giặt, có điện thoại di động, điều hòa, xe hơi, biệt thự... Nhưng lòng người cũng sẽ thỏa mãn như một đứa trẻ ngoan ngoãn, một câu nói cỏi được tấm lòng, một nụ cười ấm áp, một ánh mắt hiểu ý, một lời hỏi thăm ân cần, một câu chúc phúc chân thành... Chính là những chiếc kẹo dần dần được bóc ra cũng có thể thơm ngọt mãi trong lòng, làm cho chúng ta quay trở về với tuổi thơ vui vẻ, hót líu lo như những chú chim nhỏ.

Stevenson đã nói: "Vui sướng không phải cứ là kết quả của vận may, nó thường là một sự đức hạnh, một sự đức hạnh anh dũng" lý do hãy vui lên có hàng ngàn hàng vạn, mấu chốt là phải thường xuyên động viên cổ vũ và khích lệ mình.

Đã từng có một cuộc điều tra: Trên thế giới này ai là người vui sướng nhất? Trong số hàng vạn câu trả lời thì có 4 câu trả lời được xem là đặc sắc nhất đó là:

1. Nhà nghệ thuật miệng huýt sáo ngắm nhìn tác phẩm vừa được hoàn thành của mình.
2. Người mẹ tắm cho đứa con mới chào đời.
3. Đứa trẻ đang đắp những hình lâu đài ở bãi cát
4. Một bác sỹ sau nhiều giờ làm việc vất vả cuối cùng đã cứu sống được bệnh nhân.

Những niềm vui này thực ra đang tồn tại ở xung quanh chúng ta, ngoài 4 câu trả lời này ra, đương nhiên là vẫn còn vô số những câu trả lời khác nữa.

Một cốc nước lúc khát cháy họng, một cơn gió mát giữa trưa hè nắng gắt... chỉ cần trong lòng bạn cảm thấy vui thì nụ cười xuất phát từ đáy lòng sẽ rạng rỡ trên khuôn mặt bạn.

Tâm trạng có thể được thể hiện ra trên khuôn mặt, trên cơ thể. Tâm trạng vui vẻ khi gặp mọi người, mọi người đều có thể cảm nhận được niềm vui của bạn được thể hiện trên khuôn mặt, dáng đi. Giống như cơn gió xuân nhẹ nhàng lướt qua, họ cũng cảm thấy vui lòng.

Trên đường đi làm chúng ta không chú ý đến khuôn mặt của những người đang đi hối hả lặng lẽ trên đường, những người hối hả đi làm ca kíp, những người đang ngồi đằng sau chiếc vô lăng nữa. Hãy nhìn những người đang vui vẻ tíu tít tay cầm hộp cơm trưa, những đứa trẻ đang nắm tay bố mẹ tung tăng trên đường, họ sẽ đem đến niềm vui cho bạn đấy.

Ngày nào bạn cảm thấy vui vẻ, hãy mỉm cười với mọi người xem xem họ có chú ý đến nụ cười của bạn và có phản ứng gì hay không. Thông thường một nụ cười sẽ đem lại một nụ cười khác, mỉm cười là phương pháp tích cực để hiển thị sự chú ý và khẳng định đối với người khác.

Bạn có thể dùng nụ cười để làm tăng thêm thần sắc trên khuôn mặt bạn, đồng thời để cho sức sống bừng bừng làm thay đổi bầu không khí xung quanh. Hãy chú ý đến khuôn mặt người khác, một khi bạn tập trung tâm điểm vào một người nào đó bạn sẽ chú ý đến thế giới nội tâm nằm ở phía sau những cái gì thể hiện ra bên ngoài. Và bạn sẽ tiến sâu vào nơi sâu thẳm trong tâm hồn họ. Hãy khám phá đặc điểm nhân cách của người khác và chú ý đến các giác quan của họ.

Nhà thiết kế thời trang người Pháp Gabrielle Chanel đã nói: "Thượng Đế ban tặng cho bạn khuôn mặt này vào năm bạn 20 tuổi, bạn phải chịu trách nhiệm về khuôn mặt mình vào năm bạn 50 tuổi".

Có lẽ người hiện đại thực sự đã thiếu đi quá nhiều sự vui vẻ, ngay trên xe ô tô người ta cũng dán những dòng chữ: "Nếu như bạn thấy người khác không mỉm cười thì xin bạn hãy mỉm cười với họ".

Khi bạn mỉm cười với người khác, bạn sẽ cảm nhận được niềm vui thực sự: người khác sẽ cảm nhận sự khích lệ của bạn, tâm trạng cũng vì thế mà thư giãn vui vẻ. Hãy khám phá những niềm vui! Chúng ta hãy luôn mỉm cười để thể hiện tâm trạng vui vẻ của chúng ta và vì một thế giới tươi đẹp hơn.

KHỞI NGHIỆP MỘT LẦN DÙ THÀNH CÔNG HAY THẤT BẠI

Nếu như bạn muốn trở thành một chủ doanh nghiệp thì cần phải có một sự đầu tư về mặt tiền bạc, bất luận là bao nhiêu nó đều là của bạn, vì vậy bạn nhất định phải trân trọng nó. Bạn cần phải có tinh thần kính trọng nghề nghiệp coi 1000 đồng đã đầu tư lớn như là một triệu đồng và đối xử với nó như con đẻ của mình. Có như vậy bạn mới có thể tận tâm tận lực chăm sóc tốt con đẻ của mình và sẽ không bao giờ mất đi tiền vốn hoặc để cho nó bị hao tổn.

Có một người mẹ trẻ sau khi dỗ cho cậu con trai 2 tuổi ngủ say vội vã đến cái chợ gần nhà để mua thức ăn. Khi người mẹ vội vã trở về đến nhà nhìn lên cửa sổ tầng 4 thì giật mình kinh hãi, cậu con trai đang trèo ra khỏi chần song cửa sổ tầng 4 và sắp rơi xuống đất rồi. Người mẹ chạy như bay xuống phía dưới đất thẳng cửa sổ tầng 4, đúng lúc đó cậu con trai bị rơi xuống dưới, người mẹ bất chấp tất cả dang 2 tay lao đến đỡ lấy con trai của mình.

Sự việc này ngay lập tức làm xôn xao cả vùng, các phóng viên truyền hình nườm nượp kéo đến muốn ghi lại cảnh này. Nhưng người mẹ này kinh hãi lắc đầu từ chối, dù chết cũng không chịu làm. Sau này các phóng viên nói với người mẹ: "Không phải là để cho cậu con trai của chị làm lại, mà là kiếm một con búp bê để thay thế". Người mẹ này đồng ý ngay. Nhưng một lần, 2 lần rồi 3 lần con búp bê đều bị rớt xuống mặt đất một cách thảm hại.

Người mẹ này bèn thổ lộ sự thật: đứa trẻ này không phải là con tôi, hơn nữa lại chỉ là một con búp bê mà thôi.

Xin bạn hãy ghi nhớ câu chuyện này bởi vì nó nhắc nhở bạn một điều là trong quá trình lập nghiệp bạn cần phải trân trọng và yêu quý mỗi đồng tiền đầu tư của mình như là con đẻ của mình.

Sau khi rời khỏi một cơ quan nhà nước, ông Walsh 60 tuổi đã vô cùng say mê với tiết mục "Khám phá tự nhiên" trên truyền hình, một hôm trên ti vi có phát một đoạn phim về cuộc thám hiểm mặt trăng, trên màn hình người dẫn chương trình cầm bản đồ mặt trăng vừa giải thích với khán giả vừa lật dở những tấm ảnh chụp có liên quan.

Ông Walsh nghĩ rằng xem những hình chụp phẳng của mặt trăng như thế này rất mất công mà lại không được thật lắm. Trái đất và mặt trăng đều là hình tròn, đã chế tạo được quả địa cầu rồi vậy thì tại sao lại không thể chế tạo hình mặt trăng nhỉ? Xuất phát từ ý nghĩ này, ông Walsh đã dốc toàn bộ phần đời còn lại vào công việc khai thác lĩnh vực này.

Tháng 3 năm 1969, sau khi lô hàng mô hình mặt trăng đầu tiên được chế tạo hết sức tinh vi ra đời, Walsh đã đích thân soạn lời quảng cáo cho nó và cho phát trên truyền hình. Kết quả đúng như ông đã dự tính, đơn đặt hàng từ các nơi trên thế giới ầm ầm đổ về. Sau này mỗi năm ông Walsh đều kiếm được 14 triệu bảng Anh từ công việc này, và ông đã cho ra đời hàng loạt các sản phẩm như: mô hình sao Hỏa, sao Kim, sao Thổ, sao Mộc, từ đó làm cho xưởng sản xuất quy mô gia đình của ông dần dần trở thành doanh nghiệp có quy mô toàn cầu.

Một ông già hơn 60 tuổi mà vẫn còn có tinh thần khai phá và làm nên một sự nghiệp to lớn

như vậy, vậy thì bạn việc gì phải than vãn là không có cơ hội lập nghiệp?

Rất nhiều người đang ngày đêm vắt óc suy nghĩ tìm cơ hội lập nghiệp và đầu tư mới. Muốn lập nghiệp thành công ngoài 3 yếu tố thiên thời, địa lợi và nhân hòa ra, còn phải không ngừng tiếp thu kinh nghiệm, bài học của những người đi trước thành công, đặc biệt là cần phải có sự sáng tạo của bản thân. Thời kỳ đầu lập nghiệp người muốn lập nghiệp phải quy hoạch chi tiết như sau:

1. Coi trọng và đánh giá khả năng tài chính của mình. Doanh nghiệp do nhân tài, sản phẩm và tiền vốn hợp thành. Nếu tiền vốn quá hạn hẹp thường sẽ tạo nên gánh nặng lãi suất đi vay cho người chủ, như vậy sẽ khó mà có thể thành công được. Vì vậy người muốn lập nghiệp cần phải có quan niệm "thực lực đến đâu thì làm đến đó", không nên vay mượn quá nhiều, người muốn lập nghiệp nên mở rộng quy mô dựa trên lợi nhuận chứ không nên miễn cưỡng vay mượn để mở rộng dẫn đến chỉ có cái vỏ bên ngoài thì to nhưng trong ruột thì lại trống rỗng, chỉ cần gặp phải một rủi ro là thất bại thảm hại ngay.
2. Thận trọng lựa chọn ngành nghề. Người muốn lập nghiệp cần phải lựa chọn lĩnh vực mà mình tinh thông, thời kỳ đầu có thể kinh doanh với số vốn nhỏ của mình hoặc tìm người hợp tác liên doanh, sau đó mở rộng dần theo kế hoạch của mình.
3. Cần phải có quy hoạch lâu dài. Trong sự phát triển của doanh nghiệp thì "vững vàng" quan trọng hơn là "tăng trưởng", vì vậy cần phải có sự dẻo dai và sự chuẩn bị tốt cho cuộc chạy Maraton, không được có ý nghĩ ăn xổi ở thì hoặc đầu cơ trục lợi.
4. Ưu tiên giữ vững tồn tại, doanh nghiệp trước tiên phải tìm cách giữ vững sự tồn tại sau đó mới nghĩ đến sự phát triển tức là phải bắt rễ sâu vào lòng đất, không nên theo đuổi những mục tiêu hão huyền, chỉ tham thành tích, bất chấp rủi ro. Cần phải coi trọng cơ chế kinh doanh, kinh doanh từng bước một, sau đó mới tính đến lợi nhuận rồi từng bước mở rộng kinh doanh.
5. Gọn nhẹ nhưng tinh nhuệ. Quy mô thời kỳ đầu của doanh nghiệp phải gọn nhẹ nhưng tinh nhuệ, có hiệu quả, coi trọng thực chất, không được chạy theo bề ngoài, có như vậy mới tránh được những khoản chi tiêu không cần thiết.
6. Phải có ý chí. Cần có kế hoạch hàng năm, có mục tiêu và lý tưởng cần phải có sự nhẫn nại bền bỉ và ý chí kiên cường, càng gặp trở ngại càng thất bại thì lại càng dũng cảm và kiên cường hơn, chưa đạt đến mục tiêu thì quyết không lùi bước.
7. Sách lược liên minh. Lập nghiệp cần phải chú trọng sách lược, doanh nghiệp nhỏ càng cần phải có sự liên doanh liên kết, nghĩa là ngoài sản phẩm mà mình có ra, cần tiêu thụ thêm các sản phẩm khác có liên quan. Dùng "sách lược liên minh" để liên kết với các ngành nghề khác, không chỉ có thể nâng cao được sức hấp dẫn của sản phẩm, đáp ứng được nhu cầu của khách hàng, mà còn có thể tăng thêm sức cạnh tranh và lợi ích của chính mình.
8. Quy hoạch có tầm nhìn trước. Quan niệm kinh doanh, phương châm kinh doanh và sách lược kinh doanh đều cần quy hoạch thật chi tiết, kết hợp trí tuệ và sức mạnh, bám rễ thật chắc vào lòng đất. Tóm lại trước khi khởi nghiệp cần phải chuẩn bị tốt tâm lý, tự đánh giá kỹ khả năng của mình, hiểu rõ bản thân mình có thực sự thích hợp hay không, một khi đã bước vào con đường kinh doanh rồi thì cần phải nỗ lực hết mình, nắm vững các nguyên tắc lập nghiệp. Nếu làm được như vậy thì cho dù ở đâu và lúc nào bạn đều là một doanh nghiệp thành công.

TƯỞNG TƯỢNG GIỜ PHÚT CUỐI CÙNG CỦA CUỘC ĐỜI - CẢM NHẬN SỰ SINH TỬ

Một viên cảnh sát của thành phố Los Angeles Mỹ đã tận mắt chứng kiến toàn bộ cảnh tượng một cô gái gốc Hoa chết trong một vụ tai nạn giao thông vào một đêm khuya. Người con gái này mới 25 tuổi, vết thương quá trầm trọng. Trước khi chết, thần trí của cô gái hoàn toàn tỉnh táo, trên khuôn mặt cô luôn nở nụ cười, cô gái bình tĩnh và không hề có một chút gì là sợ hãi cả. Cô còn nói chuyện với cảnh sát và yêu cầu họ gọi điện cho em gái mình. Sau cùng cô nói lời cảm ơn với các cảnh sát, trước lúc từ biệt cõi đời cô còn để lại một nụ cười khiến cho mọi người đều phải cảm phục. Điều gì đã khiến cho cô gái 25 tuổi này lại ung dung đối mặt với cái chết như vậy? Cô gái không hề sợ hãi, không hề oán thán, thậm chí không hề nhỏ một giọt nước mắt. Một điều khiến cho người ta vô cùng cảm động là vào những phút cuối cùng của cuộc đời cô gái vẫn không quên tránh cho bố mẹ mình khỏi buồn đau...

Chúng ta thường gán cho những việc trong tương lai không thể biết trước được 2 chữ "số phận" là bởi vì đứng trước số phận chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác nữa. Hoặc sớm hoặc muộn, đột nhiên hay dự liệu được trước, ai cũng sẽ phải đối mặt với cái chết. Nếu như vào giây phút cuối cùng của cuộc đời còn có thể có được cái gì đó vậy thì hãy có nụ cười giống như của trẻ thơ! Như vậy nó sẽ khiến cho bạn dũng cảm hơn, kiên cường hơn và sẽ khiến cho bạn có được nụ cười vui vẻ đến phút cuối cùng của cuộc đời.

Thử nghiệm cái chết là sự thử nghiệm vô cùng đau khổ.

Tôi thường xuyên cảm thấy mình giống như đang đi trên một cái hành lang rất dài, âm u và có những cái nóc nhà hình bán nguyệt. Mỗi khi tôi đi qua một tầng cửa, cánh cửa liền đóng sầm lại ngay phía sau lưng tôi và sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Nơi cuối cùng của hành lang xa xa có một điểm sáng, cũng chính là điểm sáng này đã thu hút tôi đi về phía trước.

Tôi biết tôi đã tiến vào căn phòng lớn bên bờ hồ rồi, tuy nhiên mùa đông vẫn chưa tới.

Tôi đã ở bên trong rồi.

Mỗi một lớp cửa ở đây đều tượng trưng cho những sự việc tốt đẹp mà tôi đã từng làm, đã có thể làm và đã từng hưởng thụ. Khi tôi đi qua nó, nó liền đóng lại ngay, tất cả mọi sự việc lần lượt kết thúc phía sau lưng tôi. Tôi giống như những bậc trí giả thời cổ đại có thể nghe thấy những âm thanh của những cái chum nước bị vỡ vụn phía sau lưng tôi, tôi không quay đầu lại vì tôi biết rằng có quay đầu lại cũng chẳng có tác dụng gì, có quay đầu lại thì cũng chỉ còn lại bộ xương vụn và những đống đổ nát.

Bây giờ tôi chỉ còn biết tiến thẳng về phía trước mà không ngoảnh đầu lại. Tôi nghĩ ai cũng đều phải đi qua các hành lang dài này.

Người có linh hồn hay không vẫn còn là một chuyện phải bàn cãi nhiều, nhưng người là do một loại năng lượng tập hợp thành, bây giờ nguồn năng lượng này cần giải phóng. Phải khôi phục lại trạng thái ban đầu của nó, sự tập hợp của nguồn năng lượng này được hình thành

trong đau khổ và bùng phát, sự giải phóng của nguồn năng lượng này được hoàn thành trong đau khổ và hao mòn.

Vẻ ngoài của ngày hôm nay cũng chẳng khác là mấy so với của ngày hôm qua, đều khổ cực như nhau, lúng túng như nhau, nhưng tôi của ngày hôm nay lại khác rất xa với tôi của ngày hôm kia, thế mới nói là mỗi ngày một xấu đi mà.

Tôi đã từng dùng phương pháp khống chế ý nghĩ theo cách thức truyền thống của Trung Quốc để giữ cho bình tĩnh, sau khi dùng xong tôi biết được rằng tôi không có nhiều nguyên khí để điều động và tập trung, không thể trấn giữ được cơ thể mình, để biến nó thành một tảng đá. Tôi chỉ là một viên đá sỏi, là cát bùn được hình thành dưới nhiệt độ cao và lửa, giờ đây đang từng tí từng tí một khôi phục lại bản tính của cát bùn.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một con người lại có thể như thế này, cũng giống như tôi bây giờ, nếu như muốn, có thể ngủ suốt 24 tiếng đồng hồ, có thể ngủ bất cứ ở đâu, lúc nào, cũng không biết hôm nay đã ngủ bao lâu rồi.

Trước sau cũng phải đi ngủ, không biết còn sống được bao lâu nữa? tôi nghĩ là chẳng còn bao lâu nữa.

Giờ đây, tôi cố gắng duy trì những tiêu chuẩn của những chi tiết trong cuộc sống. Thậm chí tôi dùng cả sự bói móc để duy trì tiêu chuẩn bình thường. Bởi vì tôi cảm thấy đây là sự chiến đấu của tôi, đây là phương pháp của tôi, tôi không còn có khả năng chiến đấu với tử thần nữa, tôi chỉ còn có thể làm cho mình cảm thấy mình vẫn còn là một người bình thường trên các mặt làm việc, nghỉ ngơi và ăn cơm mà thôi.

Thực ra tôi luôn luôn đói, nhưng tôi vẫn cố gắng ăn đủ ngày 3 bữa; thực ra tôi có thể cứ ngủ, nhưng tôi vẫn luôn nhắc nhở mình buổi sáng là cái gì, buổi chiều là cái gì, buổi tối là cái gì, thực ra tôi có thể cứ nằm trên giường nhưng tôi biết nếu như tôi cứ nằm như vậy thì sẽ không có ngày dậy nữa. Trong khi vật lộn với tử thần thì ý chí rất có tác dụng, nụ cười cũng vậy, may thay ý chí lại có thể mua được, đồng tiền dùng để mua nó là sự đau khổ.

Nhưng nụ cười thì lại là sự làm ra và tự tiêu dùng.

Nếu như chúng ta không bao giờ chết, thì chúng ta lại trở thành những người vô cùng bất hạnh. Đương nhiên chết là rất đau khổ, nhưng khi chúng ta nghĩ đến chúng ta không thể sống mãi, nghĩ đến vẫn còn có một cuộc sống khác tươi đẹp hơn sẽ kết thúc mọi đau khổ của kiếp này, chúng ta sẽ cảm thấy nhẹ nhàng. Nếu như có ai đó làm cho chúng ta trường sinh bất tử, xin hỏi ai muốn nhận món quà không lành này? Chúng ta còn có cách nào, niềm hy vọng nào, niềm an ủi nào có thể dùng để đối phó được với sự khốc liệt của số phận và hành vi không công bằng của con người?

Kẻ đại không biết nhìn xa, họ không biết được giá trị của cuộc đời, vì vậy cũng sẽ không sợ mất đi sinh mạng; người khôn có thể nhìn thấy của cải quý báu hơn, vì vậy quý của cải đó hơn sinh mạng của mình.

Những người chỉ hiểu lơ mơ hoặc giả bộ thông minh thì mới chỉ nhìn thấy cái chết mà không nhìn thấy tình cảnh sau khi chết, vì vậy coi cái chết là một sự đau khổ lớn nhất. Còn đối với bậc thấu hiểu đạo lý, nhìn xa trông rộng thì chết là lẽ đương nhiên nên mới có lý do để chịu đựng những đau khổ trong cuộc sống.

Trong tập tục của con người, toàn là những chuyện hoang đường và mâu thuẫn. Cuộc đời của chúng ta càng mất đi giá trị của nó, chúng ta càng cảm thấy lo buồn vì nó. Ai cũng đều vô

cùng yêu quý sinh mạng của mình, đây là một sự thật. Nhưng mọi người không hiểu rằng giống như sự yêu quý mà chúng ta ý thức được rằng hầu như tất cả đều là do con người tạo ra. Xét về mặt bản tính thì con người chỉ khi có khả năng lựa chọn biện pháp bảo tồn sinh mạng của mình mới cảm thấy lo lắng cho sinh mạng, một khi không còn cách nào khác, con người sẽ bình tĩnh, sẽ không bao giờ cảm thấy buồn phiền trước cái chết.

MỖI KHI NĂM HẾT, KIỂM ĐIỂM LẠI TOÀN BỘ HÀNH VI CỦA MÌNH TRONG NĂM QUA

Có một con cáo trong lúc nhảy qua bờ rào không may bị trượt chân, nhưng may thay nó tóm ngay được vào một thân cây Tường Vi nên mới không bị ngã xuống đất. Tuy nhiên nó lại bị gai của cây Tường Vi làm cho bị thương chảy máu. Con cáo liền oán trách cây Tường Vi: "Nhà người thật là chẳng ra làm sao cả, ta cần cứu nhà người nhưng nhà người lại làm ta bị thương".

Cây Tường Vi bèn đáp lại: "Anh cáo ạ, anh sai rồi, tôi vốn là một loài cây có gai, anh không cẩn thận nên mới bị những cái gai của tôi đâm chảy máu đấy thôi".

Ngụ ý của câu chuyện ngụ ngôn này là: Gặp phải thất bại đã không tỉnh ngộ mà ngược lại còn oán trách, tức giận người khác sẽ không giải quyết được vấn đề gì.

Khi còn lại một mình trong phòng, bạn hãy tự hỏi mình: "10 năm trở lại đây, mình đã có những thay đổi gì? "Con người trưởng thành theo năm tháng, không chỉ thân thể như vậy mà tâm tư cũng như vậy. 10 năm trước có thể bạn cho rằng tiền là chìa khóa vạn năng, chỉ cần có tiền là coi như đã có cả thế giới rồi, nhưng 5 năm sau bạn lại cho rằng chỉ có thành công trong sự nghiệp thì cuộc đời mới có ý nghĩa. Thế còn bây giờ thì sao? Có lẽ bạn sẽ cảm thấy chỉ có tâm trạng vui vẻ mới là ý nghĩa cuối cùng của cuộc đời. Bất luận 10 năm trở lại đây thay đổi như thế nào, bất luận thay đổi là xấu hay tốt, bạn đều phải nhìn lại bởi vì ít nhất bạn cũng biết được mình là người như thế nào. Và hiểu được tại sao lại có sự thay đổi như vậy. Trong cái năm sắp trôi qua này, bạn càng cần phải xem xét lại toàn bộ hành vi của mình, đây sẽ là trợ lực giúp cho bạn bước vào năm mới với một tư thái hoàn toàn mới.

Hầu như mọi người đều thiếu đi khả năng xem xét nhìn lại, không hiểu được những chuyển biến từ trước tới nay của mình, nên mới không nhìn thấy rõ được bản chất của mình. Một người không hiểu được sự thay đổi của bản thân thì không thể từ kinh nghiệm của quá khứ để suy nghĩ đến tương lai, đương nhiên là chỉ được ngày nào hay ngày ấy mà thôi.

Tất cả hành vi của chúng ta đều có quan hệ mật thiết với môi trường, sự thay đổi của quá khứ và phương hướng của tương lai đều là kết quả của sự tương tác với môi trường. Nếu như không thể hiểu môi trường một cách đúng đắn, đương nhiên là không thể định vị được lập trường của mình. Nếu như có thể luôn tự chất vấn về sự chuyển biến trong quá khứ của mình, thì có thể tìm ra được sự sai lầm trong quan điểm nhìn nhận sự vật. Nếu như là đúng đắn thì có thể tiếp tục nhìn thế giới với con mắt này, nếu sai lầm thì có thể sửa chữa. Như vậy sẽ giúp cho bạn có cái nhìn đúng đắn với mọi sự vật xung quanh. Như vậy sẽ có thể tự hiểu và tự giác ngộ, từ đó có thể rút kinh nghiệm cho bản thân. Tự xem xét lại mình là một bài học quan trọng của cuộc đời, nếu như bạn muốn có được nhiều tình cảm hơn thì bạn phải học cách tự xem xét và suy nghĩ lại mình. Rất nhiều người sau khi có sự rạn nứt trong quan hệ với người khác luôn phải mất rất nhiều thời gian để tìm ra lỗi, và chỉ vì cứ lao vào chỗ bế tắc nên đã quên đi mất vai trò của mình.

Trọng điểm của sự tự suy xét lại mình không phải là trách cứ mà là trách nhiệm. Nếu như bạn xem xét lại một cuộc tình thất bại thì bạn cần phải tự hỏi mình: có phải mình thực sự không thích một số điểm của con người này nhưng nhất thời chấp nhận không? Có phải là đến

một ngày bạn đã quyết định không thể tiếp tục chấp nhận được nữa? Có phải từ lâu bạn đã không còn ôm những mơ ước cho mối tình này nữa, nhưng đối phương chủ động đưa ra lời chia tay?

Đây đều là những vấn đề bạn phải tự hỏi mình. Nếu như bạn hiểu được phải chịu trách nhiệm những cái thuộc về mình thì bạn đã bước một bước dài về phía trước rồi đó, và bạn sẽ chắc chắn không phạm phải sai lầm tương tự nữa. Cho dù bạn chỉ học được là không nên có quan hệ với những người tương tự như vậy nữa.

Bạn cũng cần phải nhận thức rõ vai trò của mình, bất kể mối quan hệ nào, ngay cả khi mối quan hệ chỉ là hình thức, cũng không bao giờ chỉ là việc của một phía. Nếu như bạn xem xét kỹ vai trò của mình, bạn sẽ biết được là cuộc đời là do bạn sáng tạo ra. Bạn không phải là vật hy sinh của môi trường mà là bạn đang sáng tạo môi trường.

VIẾT DI CHÚC HIỂN TẶNG NỘI TẶNG SAU KHI CHẾT

Đây là một thông tin làm cảm động lòng người: vào một buổi sáng sớm bi thảm tháng 6 năm 2001, một người phụ nữ đã bị bọn ác tặc cắt đứt cổ họng khi vừa tan ca đang trên đường về nhà. Khi được đưa đến bệnh viện cấp cứu bệnh nhân rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh. Do cổ họng bị cắt đứt nên chị không thể nói được, khi người hộ lý mang giấy bút đến, chị chỉ còn kịp viết ra đôi lời trắng trời: "Anh hãy cố gắng chăm sóc con gái thay em, em không thể tiếp tục đi cùng anh được nữa rồi, hãy tặng các cơ quan trên cơ thể em cho người khác".

Người phụ nữ bị khâu hàng nghìn mũi trước giờ phút lâm chung vẫn còn nghĩ đến tặng các cơ quan và nội tạng cho người khác này chỉ là một người lao động phổ thông.

Hiển thi thể sau khi chết đã bắt đầu trở thành một trong những nội dung trong bản di chúc của nhiều người. Đây là một cuộc cách mạng đối với quan niệm truyền thống, là một bước nhảy vọt về mặt tinh thần.

Xét trên một mức độ nào đó, đây vẫn là quyết định ảnh hưởng đến cả người khác, khi sự lựa chọn này đến nó thật là trang nghiêm và thiêng liêng.

Tôi không bao giờ có thể quên được cái mùa hè nóng như thiêu như đốt năm 1965, mẹ tôi đột ngột qua đời vì một căn bệnh mà y học vẫn chưa tìm ra cách chữa khỏi. Khi đó mẹ tôi mới 36 tuổi. Chiều hôm đó, một ông công an đến nhà tôi thuyết phục bố tôi và bố tôi đã đồng ý để cho bệnh viện lấy đi động mạch và giác mạc trên cơ thể mẹ tôi, tôi suýt nữa thì ngất đi vì tin này. Bệnh viện sẽ giải phẫu mẹ tôi, đem những bộ phận trên cơ thể mẹ tôi cấy ghép cho người khác, nghĩ đến đây tôi lao ra khỏi nhà nước mắt đầm đìa.

Năm đó tôi 14 tuổi, tôi không tài nào hiểu nổi tại sao lại có người có thể mổ xẻ cơ thể người mẹ yêu quý của tôi. Nhưng bố tôi lại nói với ông công an là bố tôi hoàn toàn đồng ý.

"Tại sao bố lại để cho người ta đối xử với người mẹ đã mất của con như vậy" tôi gào lên với bố tôi, "mẹ đã đến với thế giới này một cách toàn vẹn vậy thì tại sao không để cho mẹ được toàn vẹn rời khỏi cái thế giới này?".

"Linda" bố tôi ôm tôi vào lòng âu yếm nói: "Món quà có ý nghĩa nhất mà con có thể tặng cho nhân loại chính là một bộ phận của thân thể mình. Mẹ con và bố đã quyết định từ lâu rồi. Nếu như sau khi chúng ta chết rồi mà vẫn còn có thể giúp ích được cho cuộc sống của những người đang sống, vậy thì cái chết của chúng ta đã có ý nghĩa rồi đó".

Bài học mà bố tôi dạy cho tôi vào ngày hôm đó đã trở thành một bộ phận quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.

Bao năm đã trôi qua, tôi cũng đã xây dựng gia đình và có một mái ấm gia đình nho nhỏ. Năm 1980 bố tôi mắc phải căn bệnh ung thư phổi nên đã chuyển đến ở cùng với vợ chồng tôi, trong 6 năm cuối cùng của cuộc đời bố tôi, chúng tôi đã thảo luận rất nhiều về vấn đề sống và chết.

Bố tôi vui vẻ nói với chúng tôi là sau khi qua đời, dù thế nào cũng sẽ hiến một bộ phận của cơ thể mình cho người khác, đặc biệt là đôi mắt, bố tôi nói: "Đôi mắt là món quà có ý nghĩa nhất mà bố có thể tặng cho người khác. Nếu như có thể giúp cho một đứa trẻ bị mù có thể nhìn được trở lại, có thể giống như Waily vẽ được ngựa, thì đứa trẻ này sẽ vô cùng hạnh phúc và cảm động.

Waily là con gái tôi, nó rất thích vẽ ngựa và đã nhiều lần giành được giải thưởng.

"Hãy thử tưởng tượng xem nếu như có đứa trẻ bị khiếm thị nhưng lại có thể vẽ được như Waily, vậy thì bố mẹ nó thật là tự hào biết bao, nếu như đôi mắt của bố có thể giúp cho đứa trẻ đó hoàn thành ước mơ hội họa, vậy thì con cũng sẽ cảm thấy tự hào" bố tôi nói với tôi.

Tôi đem lời của bố tôi kể cho Waily nghe, Waily đã khóc, nó ôm chặt lấy bố tôi. Lúc đó nó mới có 14 tuổi. Năm hiến bộ phận trên cơ thể mẹ tôi, tôi cũng đúng 14 tuổi, nhưng tôi và con gái tôi lại có ý nghĩ không hề giống nhau một chút nào cả.

Sau khi bố tôi qua đời, tôi đã hiến đôi mắt của bố tôi cho người khác theo lời dặn của bố tôi trước lúc chết. 3 ngày sau, Waily nói với tôi: "Mẹ, con cảm thấy rất tự hào vì mẹ đã thay ông ngoại làm việc này. Khi con chết, con cũng sẽ hiến tặng đôi mắt của mình".

Thật là bất hạnh sau 2 tuần hiến đi đôi mắt của bố tôi, con gái yêu quý Waily của tôi trên đường đi học về đã bị một chiếc xe tải đâm bị thương rất nặng.

3 tuần sau khi con gái tôi qua đời, tôi nhận được một bức thư từ bệnh viện mắt gửi đi cho vợ chồng tôi: "Thưa ông bà Lee: Chúng tôi rất muốn báo cho ông bà biết một tin, ca cấy ghép giác mạc đã thành công mỹ mãn, hai đứa trẻ khiếm thị đã nhìn thấy ánh sáng trở lại, sự khôi phục lại thị giác của hai đứa trẻ này tượng trưng cho sự tưởng nhớ đến cô con gái của ông bà".

"Hãy dành trái tim của tôi cho bố tôi, đây là món quà cuối cùng của tôi tặng bố". Đây là câu nói thịnh thành vô cùng cảm động lòng người trong những năm gần đây tại châu Âu và châu Mỹ.

Rất nhiều người bố có con gái bị mắc bệnh tim đều khắc câu nói nổi tiếng trên đây vào mặt dây chuyền đeo trước ngực hoặc viết vào tấm thẻ tình nguyện hiến tặng bộ phận cơ thể mà họ luôn mang theo trên mình. Rất nhiều người bố khi nhìn thấy con gái có mang theo dòng chữ này trên người đều cảm động rơi nước mắt.

Chỉ tính riêng về bệnh nhân khiếm thị vì giác mạc thì toàn thế giới đã có khoảng 46 triệu người, trong đó Trung Quốc chiếm 7 triệu người, nếu như có đủ giác mạc thì 30 triệu người sẽ được nhìn thấy ánh sáng. Có thể nói nguồn giác mạc là vô tận bởi vì cho dù là giác mạc của người già 8,9 mươi tuổi cũng vẫn có thể hiến tặng và có thể dùng được mấy chục năm. Nhưng cái "nếu như" này hiện nay vẫn chưa thành sự thực được, giác mạc vẫn thiếu một cách trầm trọng.

Sự thành công và mở rộng của việc cấy ghép bộ phận cơ thể con người đã đem lại cho hai từ "cứu người" một ý nghĩa mới. Thông thường thì từ "cứu người" thường dùng để chỉ dùng vật chất, sự nghĩa hiệp quả cảm để cứu người khỏi nước lửa, giúp người qua cơn nguy nan. Nhưng đến nay, cùng với sự phát triển của y học, người ta có thể tu nhân tích đức, đem lại phúc cho mọi người bằng cách hiến bộ phận trên cơ thể mình khi đã chết. Cơ hội này cho dù là danh nhân, vĩ nhân hay những người dân bình thường cũng đều bình đẳng như nhau, không phân biệt cao thấp sang hèn, chỉ có sự phân biệt duy nhất là có đồng ý hiến tặng hay không thôi./.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>